EDITURA UNIVERS

373

Juan García Hortelano

FURTUNĂ DE VARĂ

Considerat drept unul dintre cei mai de seamă reprezentanţi ai «noului roman spaniol» de după 1960, Juan García Hortelano (n. 1928) realizează, după părerea criticului Pablo Gil Casado, romane critico-sociale ale «abuliei» vieţii spaniole postbelice.

Încununat cu Premiul Formentor, romanul *Furtună de vară* este o parabolă despre traiul decăzut al burgheziei spaniole contemporane, îmbogăţită de pe urma războiului civil.

COLECŢIA GLOBUS

Lei 10,50

18

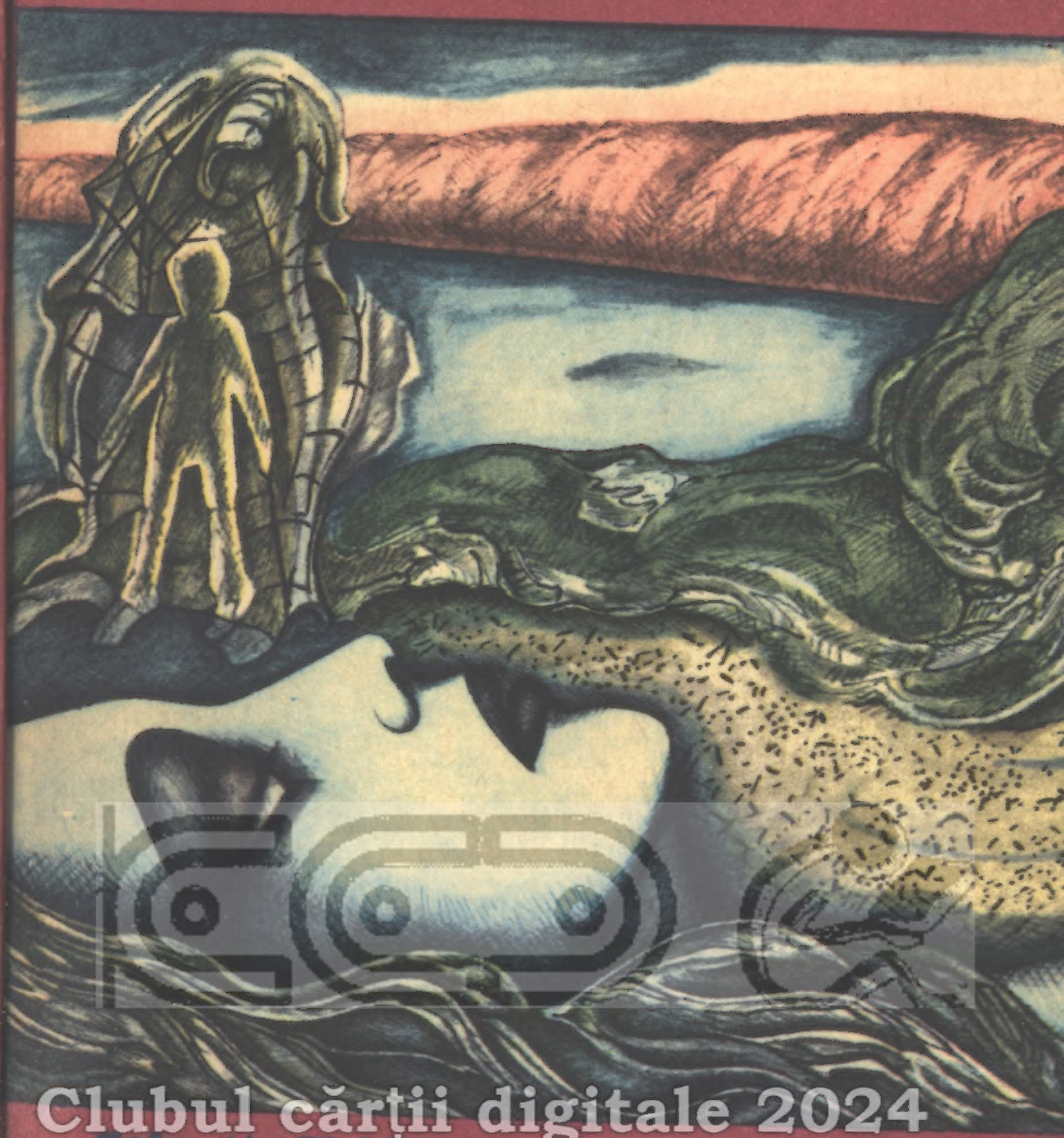
JUAN GARCÍA HORTELANO

Furtună de vară

JUAN GARCÍA HORTELANO

Furtună de vară

Colecţia GLOBUS / Editura Univers

COPERTA COLECŢIEI DE ION STATE
Ilustraţia de Dan Stanciu ; Grafica de Valeriu Negoescu

Juan García Hortelano
TORMENTA DE VERANO
Seix Barral Biblioteca Formentor

GLOBUS

JUAN GARCÍA HORTELANO

FURTUNĂ DE VARĂ

Traducere de
CONSTANTIN VONGHIZAS

EDITURA UNIVERS

BUCUREȘTI
1981

1

La început, partea proastă a fost că fata, pe lîngă că era moartă, zăcea goală pe plajă. Nimeni nu s-a mai gîndit la copii, cu toate că ei descoperiseră cadavrul. Dar în dimineaţa următoare, la micul dejun, Enrique şi Joaquín o făcură pe Dora să plîngă.

— Enrique, i-am spus, du-te şi cheamă-l pe Rafael, uite-l că trece strada.

Enrique sări de pe scaun şi străbătu în goană grădina.

— Rafael a şi fost în oraş de dimineaţă, zise Dora, trăgîndu-şi scaunul şi aplecîndu-se peste măsuţa cu reviste.

— Da, l-am trimis să aducă ziarele ; dar trebuie să se ducă din nou. — Ziarele din Madrid n-au publicat nimic din cele întîmplate ieri. — Dora îşi încrucişă picioarele. — Crezi că or să vină mulţi ziarişti ?

— Judecătorul i-a spus lui Emilio că se va face cît mai puţină publicitate. Din cauza turismului, înţelegi ? — L-am văzut pe Rafael apropiindu-se pe aleea cu pietriş. — S-ar putea ca presa din Madrid şi din Barcelona să menţioneze doar cele patru rînduri din ziarul regional de azi.

— Ce neplăcut !
Rafael urcă treptele verandei :
— Doriţi ceva ? Poftă bună.
— Mulţumesc, Rafael.
— Te mai duci în oraş, da ? Să vezi ce se mai spune pe-acolo.
— Despre fata moartă ?
— Întreabă-l pe Raimundo, cînd te duci la prăvălie să iei undiţa. Raimundo o fi aflat vreo veste. Şi nu uita de cîrligele pe care i le-am comandat, dacă le-a adus.
— Foarte bine.
— Tu, Dora, ai nevoie de ceva ?
Dora se întrerupse din lectura revistei „Paris-Match" şi clătină din cap, zîmbind.
— Atunci, la revedere, domnule.
— Cu bine, Rafael.
Tocmai ajunsese pe peluză, cînd Dora strigă după el :
— Spune-i lui Enrique să nu mai stea pe stradă şi să intre în casă.
— Da, doamnă.
— Mulţumesc.
Dora căută o scrumieră printre ceştile de pe masă, înainte de a-şi relua lectura.
— O să plouă.
— Hm...
Enrique se întoarse aducîndu-l cu el pe Joaquín, care ne sărută, pe Dora şi pe mine.
— Termină-ţi gustarea, Enrique.
— Vrem să mergem pe plajă, zise Joaquín.
— Dar aveţi grijă să nu vă udaţi pe picioare.
— Mama e acasă, Joaquín ? întrebă Dora.

— Nu ştiu. Tata doarme.
În timp ce Enrique îşi termina ceaşca de cafea cu lapte, Joaquín se căţără pe unul din fotolii, ca să vadă peste umărul Dorei fotografiile din revistă.
Cerul se zărea înnourat prin crîngul de pini. Leoncio trecu prin grădină cu o sapă în mînă. Vîntul, în rafale, deşi nu bătea tare, era rece. Frunzele copacilor foşneau cînd şi cînd. Am întors capul auzind întrebarea adresată de Dora copiilor :
— Ce şuşotiţi acolo ?
Joaquín, în vîrful picioarelor, cu un braţ sprijinit de masă, stătea cu obrazul foarte aproape de cel al lui Enrique, care se ştergea cu şerveţelul la gură.
— Nimic.
— Nimic ? Nu-i frumos să şuşotiţi, copii, stărui Dora.
— Păi, el zicea — şi Joaquín se uită spre mine — că de ce femeilor le creşte...
— Joaquín !
— Sfîrşeşte-ţi întrebarea, Joaquín.
— Că, de ce ? — arătă Enrique cu degetul mare de la mîna stîngă spre piept.
— Enrique e cel care întreba.
Atunci Dora începu să plîngă. I-am trimis pe copii în grădină, le-am făgăduit că vin şi eu după ei pe plajă şi am încercat s-o linişţesc pe Dora.
— Draga mea, e firesc ca copiii să se întrebe. Pentru prima dată în viaţă au văzut o femeie în pielea goală. N-are rost să-ţi faci griji de-

geaba. Ar fi mai bine să le dăm cel mai bun răspuns pe care-l putem găsi.

— Eu nu-mi fac griji ! Dar ţi-ar place ca copiii mei... ?

— Dora, în primul rînd, n-au fost numai copiii noştri. Şi-apoi, Dorita nu era acolo... Ce vrei să-i faci ? La vîrsta lor...

— Foarte bine ! scînci ea printre suspine. Dar a fost şi băiatul meu acolo.

— Nu exagera lucrurile. Ar fi mai bine să te gîndeşti la altceva. Cheam-o pe Marta sau pe Asunción. De ce nu te duci în oraş după cumpărături ? E o zi atît de urîtă, că nici nu poţi să stai afară. Haide, du-te. Ai putea să mănînci acolo şi să te întorci diseară, după film.

Mă privi cu ochii plini de lacrimi, dar deodată se ridică, aruncînd revista pe jos.

— Lasă-mă în pace !

M-am aşezat într-un fotoliu, cu ziarele pe genunchi, şi mi-am aprins o ţigară. Păsărelele ciripeau de zor, amplificînd parcă şi mai mult cenuşiul cerului, dincolo de copaci, de acoperişul casei lui Emilio, de coloana de fum ce se ridica printre livezile de portocali de lîngă sat. Am recitit cele cîteva rînduri care anunţau descoperirea cadavrului. Din fericire, faptul era relatat într-un fel stîngaci, fără date precise asupra zilei şi locului. Nu se spunea nimic despre copii. Autorităţile, fireşte, se apucaseră să cerceteze misterioasa întîmplare. Eram cu ziarul deschis în faţă, fără să mai citesc, cînd a apărut Leoncio abătîndu-mi gîndurile.

— Bine, fă ce vrei. Cheamă şi zidarii, dacă zici că e nevoie.

— Eu vă spun ce-am văzut. Puteţi să vedeţi şi dumneavoastră, dacă veniţi pînă la piscină.

— Bine, bine, cheamă zidarii. Dar goleşte-o mai întîi.

M-am gîndit să lucrez puţin, dar Rufi deschisese ferestrele biroului, pusese scăunele cu picioarele în sus, curăţise masa de hîrtii. Am zăbovit puţin pe scară, auzind-o pe Dora vorbind la telefon. Abia cînd am ajuns în stradă, mi-am amintit că vroiam să văd ce aveau canalele laterale de scurgere ale piscinei.

Casele erau încuiate şi grădinile pustii. Un cîine, care nu era al nimănui din staţiune, trecea de pe un trotuar pe celălalt, adulmecînd pe lîngă copaci. Vîntul bătea mai tare pe poteca spre mare. I-am zărit, strînşi în cerc, ca o pată nedesluşită şi fără relief pe uniformitatea pustie a plăjii.

— Nu ne-am udat pe picioare, zise Joaquín.

— Îmi pare bine. Aţi venit singuri ?

— Da, răspunse Leles. O să vină îndată şi Claudette.

Construiau un castel de nisip şi Enrique îi comanda ; le ţinea pe fete deoparte sau le trimitea să aducă apă în găletuşele de plastic. Joaquín, cu mîinile pline de nămol, se aşeză lîngă mine. Pe mare, spuma se zbuciuma pe crestele valurilor, mărunte, nesfîrşite.

— Toate femeile sînt făcute la fel ?

— Da.

Şedeam cu braţele sprijinite pe genunchi, cu privirea aţintită în depărtare, unde norii se spărseseră, scoţînd la iveală o fîşie palidă de cer

albastru. Enrique îl strigă pe Joaquín, dar acesta nu se mişcă.

— Fetele sînt şi ele femei ?

— Da.

— Şi Leles, Asun, Martita şi Dorita ?

— Da, şi ele sînt femei.

— Şi María Francisca ?

— Şi ea.

— Dar sînt altfel.

— Pentru că sînt încă mici. Cînd or să crească mai mari, or să fie la fel.

Urmîndu-l pe Enrique, veniră cu toţii şi se aşezară în tăcere. Joaquín, sprijinindu-şi mîinile pe nisip, se tot mişcă pînă cînd ajunse să se lipească de mine.

— N-aţi terminat castelul. — Dar ei continuau să stea tăcuţi, nemişcaţi. — Cred că ar trebui să ne întoarcem. S-a făcut frig.

— Trebuie să vină Claudette, zise Martita.

— Trecem pe la ea pe-acasă. Sau o s-o întîlnim pe drum.

— Nenea Javier zice că şi voi o să fiţi la fel.

— Da, dar aş vrea să pun cîteva întrebări, zise José.

— Un moment, pe rînd. Să nu ne întrerupem unii pe alţii.

— Eu n-am întrerupt pe nimeni, zise Leles.

— Nici eu.

— Să plece Dorita şi Leles, propuse Joaquín.

— Nu vreau să plec. Pleacă tu.

— Asta-i o discuţie între bărbaţi, o puse la punct José. Şi-apoi, nu trebuie să fie de faţă

decît cei care am descoperit-o, nu-i aşa, nene Javier ?

— Martita şi cu mine eram şi noi de faţă, zise Asun.

— Dar asta-i o discuţie între bărbaţi.

— Tată, vreau să rămîn şi eu !

— Un moment, nu vorbiţi toţi deodată. Puteţi să rămîneţi şi voi, pentru că nu-i nici un secret.

— José spunea că e păcat.

— Nu, nu-i păcat. E păcat să găseşti scoici ? E cam acelaşi lucru. Aţi coborît pe plajă şi aţi văzut-o pe biata fată. Nu-i păcat.

— Dar o să ne putem spovedi ?

— Ţi se va spune că nu-i păcat. Şi-acum, ce-ar fi să ne întoarcem ? Parcă s-a făcut mai frig.

— Nu.

— Eu am jerseu.

— O să se facă frig !

— Uite-l pe don Antonio — şi Asun arătă cu mîna spre pinii pitici ce mărgineau plaja.

— Ascultă, zise Joaquín trăgîndu-mă de mîneca jachetei, chiar şi doña Pura e făcută la fel ?

— Da, măi băiete, da. Bună ziua ! — Braţul lui don Antonio flutură spre noi în semn de răspuns. Ar trebui să mergem să-l salutăm.

— E un nesuferit.

— Dorita, nu vorbi aşa.

— Toată lumea spune că e un nesuferit. Chiar şi tu, întări Asun. Mama zice că lîngă doña Pura

i se face somn. Închipuieşte-ţi, de parcă ar fi un bebeluş !

— Toate femeile au păr pe corp ?

— O clipă, aşteptaţi o clipă.

— Băieţii spun că o să am şi eu păr. E adevărat ?

— Întrebaţi acum totul, am zis eu trecîndu-mi mîna pe obraz, şi am să vă răspund ; dar pe urmă n-o să mai vorbiţi niciodată despre asta. Nici chiar între voi.

— E un legămînt ?

— Da, un legămînt. De acord ?

Cu mîinile întinse, jurară cu toţii. Don Antonio, care urca pe cărare, întoarse capul.

— Ce legămînt ? întrebă Dorita.

— Taci din gură, îi porunci Joaquín. O să aibă şi Asun păr, păr mult ca femeia aia de ieri ?

Asun mă cerceta cu o expresie neliniştită. Am mîngîiat-o pe obraz şi mi-am întors iar ochii spre cărare.

— La ce oră trebuie să vină tanti Claudette ?

— Tată, ai promis că-mi răspunzi.

— E un legămînt.

— Dar eu n-o să am atît de mult păr, nu-i aşa ?

— Asun, n-am de unde să ştiu. Pînă cînd nu creşti mare, nu se poate şti. Dar cred că-i totuna, şi că o să fii la fel de frumoasă cum a fost fata aceea. Important este să înveţi bine, de exemplu. Sau să spui mereu numai adevărul. Sau să nu fii fricoasă. Cît despre păr, asta-i o

treabă a naturii, care face totul fără să ne întrebe pe noi.

— Tu ai păr pe mîini.

— Şi tata.

— Ce-i aia natură ?

— Mai tăceţi odată ! îi repezi José.

— Fiecare se naşte într-un fel sau altul. Adică, ai nasul mare sau mic, eşti blond sau brunet sau şaten — vîntul îmi stinse chibritul. — Sau roşcată, ca Martita — fetiţele izbucniră în rîs. — Asta e înfăţişarea noastră. Cea pe care ne-o dă natura. Dar ceea ce sîntem, asta-i altceva — mi-am aprins ţigara. — Şi e lucrul cel mai important, înţelegeţi ? Singurul lucru care contează e să fiţi buni.

— Dar de ce li se umflă pieptul, cînd cresc mari ?

— Ca să alăpteze copiii.

— Ca vacile.

— Nu întrerupe, Enrique. Da, ca vacile şi ca alte animale. Aşa, copiii pot să crească şi să se facă mari, ca voi. Cu toţii am fost hrăniţi de mamele noastre.

— María Francisca a început să mănînce, zise Asun.

— Da, griş cu lapte.

— Grişul e foarte bun.

— Nene Javier, spune-le fetelor să tacă.

— Da, haide, tăceţi din gură. Ei, şi ce altceva mai vreţi să aflaţi ?

Se uitară unii la alţii. Dorita încerca să alerge vîrîndu-şi picioruşele cît mai adînc în nisip, şi

apoi se lăsa să cadă. Enrique îngropă mucul încă fumegînd al ţigării mele.

— Aş vrea să ştiu cine era femeia, zise Asun.

— Fetiţa mea, asta nu ştiu. Dar o să aflăm.

— Poliţia descoperă întotdeauna totul, nu-i aşa ?

— Da, Joaquín.

— Nene Javier, se interesă Martita, dacă cineva moare în pielea goală, poate să meargă în rai ?

— Sigur că da. Oricum ai muri, poţi să mergi în rai. Fireşte, dacă ai fost bun înainte.

— Eu sînt bună.

— Îmi pare bine.

— Nu mi s-a părut că era frumoasă, reflectă José.

— Ba da, era frumoasă. Mai aveţi întrebări ? Copiii clătinară din cap. — Atunci, sus, că se apropie ora mesei.

— Tanti Claudette a promis că o să vină.

Alergau înaintea mea, rămîneau în urmă, se hîrjoneau între ei şi aruncau cu pietre în trunchiurile copacilor. Din capătul de sus al potecii, am căutat în zadar să mai văd fîşia de cer senin peste norii îngrămădiţi la orizont. Leles mă luă de mînă la prima stradă. Enrique şi Dorita se duseră să mănînce cu Joaquín. În sufragerie, Rufi aşeza masa.

— Nu, copiii nu vin. Rămîn la masă la domnu' Andrés.

— Păi, nici doamna nu vine. S-a dus în oraş cu doamna Marta.

— S-a întors Rafael ?

— Nu, răspunse Rufi. Domnule, am auzit că diseară o să vină poliţia.

Înainte de sfîrşitul mesei, începu să plouă. Se 'ntunecă atît de mult, încît Rufi, care aranja ceva pe bufet, se vedea doar ca o pată întunecată pe oglindă.

M-am aşezat pe verandă, cu un pahar de coniac în mînă. Aproape că nu mai zăream nimic prin perdeaua ploii. Am inspirat adînc mirosul de pămînt reavăn şi de frunze ude. Poate că Elena nu sunase fiindcă avea migrenă. Sau poate că pe Andrés îl apucase pofta de vorbă după masă. În orice caz, acum, cînd poliţia urma să sosească, aş face mai bine să-mi amintesc tot ce s-a întîmplat în seara trecută, amănunt cu amănunt.

2

Mă întorceam prin crîngul de pini, cînd Joaquín îmi apăru dintr-o dată în faţă, ţopăind. Cînd am ajuns pe şosea, mă luă de mînă.

— Nimic.

Să fi fost opt sau opt şi jumătate, şi înserarea cobora fără lumina amurgului, din cauza norilor. Făcurăm cîţiva paşi în tăcere, şi din nou l-am întrebat ce căuta singur pe-acolo.

— A plouat acolo sus ? mă întrebă la rîndul său.

— Nu. Erau ciuperci şi bureţi cu carul. Am trecut pe la voi pe-acasă, dar Manolita mi-a spus că te-ai dus pe plajă.

— Am fost pe plajă.
— Aşa mi s-a spus.
— În orice caz, mîine plouă.
— Mă căutai pe mine ?
— Da, e moartă.
— Ce anume e moartă?
— Am pornit să te caut, fiindcă nimeni nu se gîndea la tine.

Ajunseserăm pe prima stradă a staţiunii. Mirosea acum a begonii, a pini, a portocali.

— Îţi mulţumesc că nu m-ai uitat.

Mă trase de mînecă, zîmbitor, ca să mă întorc spre el.

— Noi am fost primii care am văzut-o.
— Cine ?
— Păi, José, Enrique şi cu mine. Erau şi Martita cu Asun. Ele s-au speriat, ştii ? Noi, nu.
— Nu înţeleg nimic.
— Noi am văzut-o, domnule ! Tocmai urma să ne îmbarcăm pe goeletă, pentru că nu am găsit comoara, cînd am zărit moarta. Ne-am dus să dăm de veste şi ne-am întîlnit cu Leoncio, care venea de la grădinile de zarzavat. Apoi au început toţi să alerge de colo pînă colo. Le-am spus că tu nu ştiai nimic, dar nu mă auzeau.

L-am apucat de mijloc şi l-am ridicat pe gardul vilei împrejmuite a familiei Hofsen. Avîndu-l acum la înălţimea ochilor mei, am aşteptat cîteva secunde.

— Cine-i moartă ?
— Ea.
— O cunoaşteţi ?
— Are o faţă ciudată.

L-am dat jos pe trotuar şi am pornit cît puteam de repede. Atunci mi-am dat seama de pustietatea de pe străzi, de tăcerea, neclintirea insolită a înserării prin grădini. În urma mea, îl auzeam pe Joaquín, gîfîind.

— Pe plajă... şopti el.

L-am luat în braţe. După ce am trecut de vila lui don Antonio, m-am întîlnit cu María.

— Au găsit o tînără moartă, domnule.
— Pe plajă ?
— Da, cred că da. Toată lumea a coborît pe plajă.

Joaquín se agăţă de gîtul meu, în timp ce alergam pe potecă în jos. Curînd apăru şi grupul de oameni, fîşia murdară de alge, jeep-ul lîngă care se zăreau jandarmii. Părea că se ridicaseră nişte tarabe de bîlci, stîlpi înalţi cu steguleţe, estrada muzicanţilor şi, poate, reflectoare ca să-i lumineze pe mare pe cei care se scăldau noaptea. Era aproape firesc să fie şi cei doi jandarmi acolo, cu carabinele lor negre şi mate, pentru că se putea ca vreun flăcău să se îmbete sau vreo femeie să-i facă scandal bărbatului ei. Joaquín stătea cu sprîncenele încruntate.

— Ţi-e frică ?

Tăgădui clătinînd din cap, în timp ce-l dădeam jos din braţe ; dar imediat mă apucă de mînă.

Fîşia largă de nisip bătătorit de paşi se termina lîngă trupul acoperit cu un cearşaf alb. Emilio mă atinse pe umăr.

— Salut !
— Copiii ar trebui duşi de-aici.

— Abia acum am venit, am zis. Şi, dealtfel, bănuiesc că au şi văzut tot ce aveau de văzut.

— E o treabă care nu-mi place. Adineaori te căuta Dora.

Femeile stăteau lîngă primul şir de pini. Elena purta o bluză neagră sub pardesiul de stofă gri deschis.

— Ah, mulţumesc.

Joaquín dădu drumul mîinii mele şi o luă la fugă. Emilio îmi spunea ceva, cînd unul din jandarmi mă salută. Fără îndoială că mă cunoştea. Ne-am apropiat de cearşaful umflat, cu marginile vîrîte sub trupul moartei ca să nu-l ia vîntul. Jandarmul, lăsîndu-se pe vine, trase una din laturile pînzei.

— Veniţi încoace.

Am ocolit cadavrul şi, cînd m-am aflat în dreptul lui, jandarmul ridică braţele, săltînd cearşaful. Dedesubt se afla fata.

Mîinile omului, crispate pe pînză, tremurau. Înainte de a-şi schimba poziţia, mi-am sprijinit cotul pe genunchi şi am apucat cearşaful.

— Dă-mi voie, am zis.

Aş mai fi stat încă, dar glasurile celorlalţi îmi abătură atenţia. M-am mişcat, dînd de înţeles că terminasem ; jandarmul îşi întoarse privirea dinspre mare. Cu îndemînare, fără să se încurce în carabină, se aplecă şi aşeză la loc cearşaful, vîrîndu-i marginile sub trup, cu un soi de grijă. I-am oferit o ţigară, dar mi-am amintit că se afla în exerciţiul funcţiunii şi că aşa va rămîne pînă la sosirea judecătorului de instrucţie.

Elena şi Dora alergau după copii, care rîdeau şi ţipau.

— Ce părere ai ?

— Dragul meu... — am ridicat din umeri. — E o fată de la oraş.

— Te aşteptai să fie o pescăriţă sau o ţărancă ?

— Nu ştiu ce mă aşteptam. O cunoaşte cineva ?

— Nimeni.

Elena şi Dora reuşiseră să-i strîngă pe copii pe potecă, unde stăteau de vorbă cu Andrés şi Amadeo. M-am apropiat de ei. I-am făgăduit Dorei că o să mă întorc repede, am convins-o că nu-mi era frig. Joaquín vroia ca Rufi să-l ducă în braţe.

După ce mi-am aprins o ţigară, m-am simţit mai bine. Cîţiva paşi mai departe, chipurile nu se mai desluşeau. Pe cărare urcau copiii, Dora şi Elena, împreună cu slujnicele. Andrés şi Emilio, urmaţi de Rafael, trecură îndreptîndu-se spre jandarmi. Lîngă mal, Marta îşi scutura pantofii de nisip. Am pornit-o spre miazănoapte, unde întunericul forma un adăpost compact.

În stînga mea, pe deasupra pinilor de pe culme, un fulger violet estompă siluetele colinelor. Ascultam marea, care se zbuciuma frămîntată. După ce mi-am terminat ţigara, m-am oprit şi am pus mucul pe degetul mare de la mîna dreaptă, azvîrlindu-l apoi, într-o curbă de scîntei, cu inelarul. Aşa aruncă Joaquín cu tot felul de obiecte mărunte. Întorcîndu-mă, mi-am dat seama cît de mult mă îndepărtasem. M-am

temut să nu fi sosit judecătorul de instrucţie, sau să nu fi rămas plaja pustie. Apoi am văzut luminile celor două lămpi petromax. Înainte de a ajunge lîngă grupul strîns acolo, mi-am umezit mîinile, ţinîndu-le deschise peste apa lăsată de un val.

— Javier ! mă strigă Marta.

Stăteau în penumbră, unde lumina albă a lămpilor nu devora culorile. Vîntul încetase. Lîngă Marta se mai aşezaseră pe nisip Amadeo, Emilio şi Andrés.

— Mă plimbam...

— Încă n-a venit judecătorul de instrucţie. Ceilalţi au urcat.

— Ai văzut fata ?

— Da, Marta, am văzut-o.

— Ţi-e frig ? o întrebă Amadeo.

— Nu, dragul meu, răspunse Marta. Daţi-mi careva o ţigară... Nu-mi amintesc de altceva atît de senzaţional în ultimele cinci veri. Staţiunea îşi are istoria ei. — Andrés îi oferi, apărată cu mîinile, bricheta aprinsă. — Mulţumesc. Aici nu s-a întîmplat niciodată nimic şi, deodată, în seara asta... Jucam tocmai canastă, cînd a venit subreta să ne anunţe. Aici, unde niciodată nu s-a întîmplat nimic. Bănuiesc că au adus-o din oraş.

— Sau de la camping, zise Emilio.

— De la camping ? Nu m-am gîndit la asta.

Lumina arunca tot mai multe umbre, imobile sau în mişcare. Dintr-o ochire mi-am dat seama că numărul celor din jurul cadavrului crescuse.

— Fata pare străină, urmă Emilio. După toate probabilităţile, provine de la camping sau din vreun alt punct de pe coastă. Au tîrît-o curenţii, iar vîntul i-a uscat corpul.

— N-a murit înecată, zise Andrés.

— N-am spus că a murit înecată.

— Am văzut destui înecaţi, aşa că pot să te asigur că fata asta n-a murit înecată în mare.

— Bine, dar el n-a spus că fata s-a înecat în mare, interveni Amadeo.

— Nu mai discutaţi atît. Pînă cînd va cerceta poliţia, e o prostie să faceţi presupuneri. — Marta se întinse pe nisip. — Socotiţi-o ca unul din romanele poliţiste pe care le citiţi seara.

Se întinse, cu pantalonii şi jacheta ei de piele, aşezîndu-şi mîinile sub ceafă. M-am apropiat de ea.

— Cine sînt toţi oamenii ăia ?

Marta, înainte de a-mi răspunde, întoarse capul.

— Oameni din sat. Şi jandarmii. Adineaori a fost pe-aici don Antonio.

— Groaznic !

— De ce ?

— Ah, nimic, zise Amadeo. Dacă vreţi, îl caut să-l aduc aici să stăm puţin de vorbă.

— Nu, nu,nu, scumpule. Nici în glumă.

— Dacă am avea ceva de băut, oftă Andrés.

Fata se afla în întuneric, dincolo de cea de-a doua lampă. Întinsă pe nisip, nemişcată de la apusul soarelui, umplîndu-se de nisip şi scoici...

Amadeo şi Emilio se ridicară în picioare.

— Ascultă, dragul meu !

— Ce-i ? întrebă Amadeo.
— Vă duceți spre casă ?
— Nu. Ți-e frig ? Cînd ți se face frig, anunță-mă și mergem acasă.
— De acord.
Emilio și Amadeo pătrunseră în zona luminată. Ca o prevestire de furtună, o rafală de vînt aduse miros de ploaie.
— La prînz s-a spus la radio că vremea se va schimba pe toată coasta.
— Îhî... consimți Marta, ținîndu-și țigara în colțul gurii.
În fața noastră Andrés se juca cu mîinile în nisip ; îl vedeam din profil, cu capul aplecat și cu brațele pe genunchii ușor îndoiți. Marea era cufundată în întuneric. Mi-am căutat o țigară și am aprins-o de la țigara Martei, care și-o puse din nou în gură și zîmbi.
— Emilio e nervos din cauza copiilor.
Pielea Martei, arsă de soare, se cojea în jurul ochilor, pe frunte și pe obrajii slabi. Abia dacă mai avea o urmă de ruj pe buze.
— Din cauza copiilor ?
— Ei au găsit-o pe fata moartă. Au bătătorit tot nisipul dimprejur.
— Să nădăjduim că n-au atins nimic, cum se teme Emilio.
— Nu, zise Andrés, fără să se miște. Emilio se teme că au văzut-o goală ; ba chiar, aș spune, Emilio bănuiește că copiii au asasinat-o.
Marta rîse scurt și sacadat. Am simțit că cineva se apropia în spatele nostru. Era Rufi, trimisă de Dora, care îmi aducea canadiana impermeabilă și un termos cu cafea.

— Doamna mi-a spus să vă întreb dacă mai aveți nevoie de ceva.
— Vrei să le spui, Rufi, să trimită o sticlă de whisky ?
— Da, domnu' Andrés.
Rufi se îndepărtă, fără măcar să arunce o privire spre zona iluminată ; Marta, așezată pe jos își puse pantofii cu tocuri înalte. Andrés o ajută să se ridice în picioare.
— Mă duc să văd ce mai e nou.
Jeep-ul, condus de unul din jandarmi, se îndreptă spre potecă, iluminînd tufișurile, pinii pitici, taluzul. Andrés își pocni palmele una de alta, ca să le scuture de nisip.
— Anunțați-mă cînd aduc whisky-ul, strigă Marta.
Încerca să pășească cu aceeași ușurință cu care ar fi mers pe asfalt.
— Ce zi e azi ? întrebă Andrés.
— Marți. La ce te gîndești ?
Șovăi cu răspunsul... Îmi dădeam seama că își stăpînește tot timpul nervii, ca și cum n-ar mai fi băut de zece zile, sau de parcă abia ar fi terminat o discuție penibilă cu Elena.
— Din timpul războiului n-am mai văzut un mort. Iar cînd au murit părinții mei, n-am vrut să intru să-i văd.
— Îmi aduc aminte.
— Ciudat, dar fata asta mi-a amintit la un moment dat de vremurile din Teruel, în '937. — Vocea i se schimbase, și zîmbi : — Cînd m-ai scos din iadul ăla, m-ai dus la San Sebastián și

m-ai lăsat în cel mai fierbinte bordel din Europa, împreună cu femeia cea mai grasă din lume.

— Căreia i te-am recomandat în mod special.

— Mi-a spus-o a doua zi dimineaţa. Că vărul meu, căpitanul, îi atrăsese atenţia de cu seară că eram virgin. Fireşte, nici dimineaţa nu credea că ai vorbit serios.

Am rîs amîndoi, pînă cînd a apărut Rufi cu sticla de whisky.

— Dar nu trebuia să te deranjezi şi s-o aduci dumneata. — Andrés bău o înghiţitură. — Mă duc să-i duc puţin şi Martei.

— Copiii stau la masă, zise Rufi, şi adăugă în grabă : Domnule, s-a aflat din ce-a murit sărăcuţa ?

— Nu, încă nu se ştie.

Rufi îşi făcu semnul crucii.

— Ţi-e teamă să te întorci singură ?

— Teamă ? Vai, nu !

Judecătorul de instrucţie sosi pe la zece, într-un automobil gri deschis, precedat de jeep ; acum vîntul bătea din nou cu putere şi norii se îngrămădeau deasupra mării, tot mai jos. Obosiserăm să ne tot plimbăm încoace şi-ncolo, pe o fîşie de vreo zece metri, prin faţa cearşafului care acoperea fata. Cafeaua se terminase. Împreună cu judecătorul de instrucţie mai sosiră doi jandarmi, medicul legist şi grefierul. Ne-am retras cu toţii, în afară de Emilio, care îl cunoştea pe judecător. Într-o jumătate de oră s-a terminat. Emilio ne făcu semn cu mîna, înainte ca ei să se urce în automobil.

Marta ne luă de braţ, pe Amadeo şi pe mine, în timp ce urcam pe potecă în sus. Andrés se opri de două ori, ca să tragă o duşcă din sticlă. Sub primul felinar, ne aşteptau Santiago şi Emilio.

— Judecătorul de instrucţie a zis să pună cadavrul în vechea baracă a paznicului de la şantier. — Emilio strănută în batistă.

— A întrebat unde ar putea s-o lase pînă mîine, cînd o să vină duba, şi mi-am amintit de baracă ; o să rămînă s-o păzească doi jandarmi.

— Ar trebui să le ducem nişte pături la oamenii ăia, nişte saltele vechi, cafea şi ceva de mîncare. Dacă trebuie...

— N-ai grijă, Marta, că o să aibă grijă Rafael, zise Santiago.

— De mîncat, pot să mănînce ceva la oricare dintre noi. Dar peste noapte trebuie să rămînă în baracă, Marta, împreună cu cadavrul.

— Eu plec, am zis.

— Rafael era pe plajă.

— Vino cu mine, mă chemă Andrés.

— Dar vreau să-i văd pe copii. Cu bine.

— La revedere, Javier.

Acasă, toţi, în afară de Rufi, se culcaseră.

— Am să mănînc doar un sandviş.

După ce am băut o ceaşcă de cafea, am ieşit să mă plimb. Singurătatea de afară, ca într-o noapte de toamnă, contrasta cu pajiştile verzi şi cu arbuştii înfloriţi. Se auzea marea zbuciumîndu-se, vîntul trecînd prin încăperi deschise, fîşîitul nisipului, glasuri şi rîsete. M-am oprit să-mi aprind o ţigară. La Santiago şi Claudette

în salon se vedeau musafiri. Din stradă, am auzit glasul lui Emilio. Mi-am amintit de seara cînd unchiul Pablo a obţinut ordinul de la cartierul general şi m-am dus să-l scot pe Andrés din iadul de păduchi, ger şi gloanţe, ca să-l arunc în patul năduşit al unei tîrfe mai grase decît Marta. Nu l-am dus nici la unchiul Pablo, nici la mătuşa Amelia, nici la tatăl meu. De la ultimul camarad care căzuse lîngă el, sau de la ultimul duşman pe care-l văzuse căzînd în faţa lui, fata de pe plajă era primul mort.

Dora lăsase aprinsă lampa de pe noptieră. Cînd m-am vîrît în pat, s-a trezit.

— Haide, încearcă să te odihneşti.

Eram gata să adorm, cînd se auzi motorul jeep-ului. De la fereastra întredeschisă, nu puteam vedea strada, dar nu mă îndoiesc că am zărit trupul fetei pe băncile din spate. Ploua şi am rămas nemişcat, cu răsuflarea regulată a Dorei în spatele meu.

Cu cămaşa de noapte mototolită şi cu picioarele atîrnîndu-i puţin din pat, ce lucru straniu — m-am gîndit în timp ce o înveleam — că, după atîţia ani, trupul adormit al Dorei îmi trezi dorinţa.

3

Poliţia nu a mai venit în seara aceea.

Cînd m-am trezit dimineaţa, afară tot ploua. Cineva îmi pusese o pătură pe picioare şi Joaquín se afla lîngă mine, cu o revistă pentru copii.

— Citeşti ? l-am întrebat prosteşte.

— Da, minţi el.

Sub pătură, căldura şi lenea se acumulau. Ploaia, măruntă, umplea grădina de o lumină matinală. Joaquín se rezemă de canapeaua mea.

— Cum se face că nu te-ai dus să te joci cu ceilalţi ?

— Fetele sînt aici, în casă. Vrei să-mi citeşti o istorioară ?

I-am citit mai bine de jumătate din revistă ; pe urmă m-am dus să-mi iau o batistă şi o ceaşcă de ceai şi m-am întors cu Leoncio. La piscină, gurile de scurgere crăpaseră şi mai tare. După ce-o să stea ploaia, va trebui să o curăţăm — sau aşa ceva, pentru că Leoncio era într-una din zilele lui proaste şi bolborosea cînd vorbea de nu înţelegeai nimic. Joaquín mă rugă să mergem la plimbare. În timp ce făceam duş, îl auzeam umblînd de colo-colo prin dormitor, răscolind pe masa de toaletă a Dorei, încercînd un dublu salt mortal pe unul din paturi. Am avut impresia că suna telefonul din vestibul.

— Rufi zice că n-a sunat nimeni. Că urcă sus, dacă ai nevoie de ea.

— Nu. Încearcă să stai liniştit măcar cinci minute.

— Tocmai mă gîndeam... începu el să spună, înainte de a ieşi.

M-am îmbrăcat, întrebîndu-mă dacă Elena o fi avînd într-adevăr migrenă. M-ar fi tentat să stau în faţa tablei de şah şi să fac o partidă cu Amadeo. Dar chiar dacă Amadeo era liber şi ar fi izbutit să aprindă focul în cămin, n-aş fi renun-

țat să ies pe ploaie, și să colind pe la celelalte vile, ca să aflu cîte ceva despre fata moartă, sau să-mi explice Elena ce era cu migrena ei... probabilă.

— A venit puștoaica de Asun. Vor să se joace cu păpușile de-a doctorul, și nu mă lasă să intru în odaie. Dorita-urîta a țipat la mine ; zice că le spionez mereu. Și chiar dacă le spionez, o fac fiindcă mi-au cerut-o Enrique și cu José. Cum vin mereu pe-aici... Dar să știi că mi s-a cam urît cu prostiile lor.

— Dă-mi pantofii cu talpă de cauciuc, ăia din dreapta. Și vezi să nu te tai, sau să zdrelești pe cineva cu briceagul ăla.

— Știi că tata a vrut să mi-l ia ? L-am scos o dată la masă și nu-ți mai spun ce-a fost... Martita-nesuferita, care-i o pîrîcioasă, tocmai trecea...

— Mulțumesc. Ascultă, Joaquín.

— Să-ți leg șireturile ?

— Foarte bine.

— Dacă vrei, îți aduc o limbă de pantofi.

— Nu-i nevoie. Și acum, ascultă.

L-am apucat de brațe și l-am ținut să stea liniștit, între picioare.

— Pe mine nu mă supără că spui pîrîcioasă, ori faptul că pui tot felul de epitete la fiecare nume, pentru că respect felul de a vorbi al oamenilor. Dar știi că mamei tale nu-i place.

— Da, știu.

— Pe de altă parte, îmi pare bine că te porți mereu în felul cel mai insolit, fiindcă dai vieții o varietate pe care, în general, nu o are. Dar

mi-ar părea și mai bine dacă te-ai juca cu copiii, în loc să te războiești de unul singur.

— Nu mă joc de-a războiul, cînd sînt singur. Ascultă, ce-i aia „insolit" ?

— Hai să mergem. Am să-ți explic pe drum.

Dar, ajungînd pe verandă, Joaquín preferă să rămînă cu fetițele ; o porni în goană, cu impermeabilul lung de plastic umflîndu-i trupul minuscul, de-a lungul fațadei, în căutarea unei ferestre deschise, pe unde să pătrundă în casă.

Pe stradă, frunzele căzute musteau în ochiuri de apă. O fereastră de la etaj în vila Claudettei era deschisă. Cînd am intrat în grădină, Claudette mă strigă de sus. Am zăbovit puțin pe aleea asfaltată, pe care și-o făcuse Santiago la începutul lui mai. Aici, ploaia lăsa terenul curat : apa se scurgea de-a lungul șanțurilor, clipocind ușor pe pămîntul negru. Pe palier mă aștepta Claudette. Înainte de a intra în odaia unde se adunaseră cu toții, îmi arătă ultimul ei tablou, un peisaj marin, ca aproape toate pînzele ei, în culori limpezi și trăsături extrem de delicate.

— Știu că nu te pricepi, dar spune-mi totuși ce părere ai.

— Da, îmi place. Îmi place chiar mult. Mai ales galbenul țărmului.

— Văd că te pricepi.

Andrés îmi turna un whisky ; pe al lui îl și băuse.

Amadeo vorbea cu Elena despre fata moartă.

— Ai văzut-o ? mă întrebă Santiago.

— Da, aseară pe plajă.

— După cină, îmi explică Claudette, am venit cu toții aici.

— Ai fost dat lipsă la apel.

— Nu mai turna sifon. Mulţumesc, Andrés. Aseară eram foarte obosit şi m-am dus la culcare.

— Aşază-te pe fotoliul ăsta, o să stai mai comod. Tare-aş vrea să ştiu cînd o să se oprească ploaia. Ascultă, Amadeo, nevastă-ta zicea că-i gata să împacheteze şi să se întoarcă la Madrid.

— Ferească Dumnezeu !

— De ce ?

Andrés îmi întinse paharul cu whisky.

— Nu pot să lucrez decît vara, vorbi Amadeo. Cînd e Marta acasă, nu găseşti niciodată o odaie liberă. Întrebaţi-i pe Emilio şi Asunción, care au fost în februarie la noi. M-au găsit în baie, redactînd un raport. Dar de obicei lucrez în baia de serviciu.

— Oh ! exagerezi.

— Crede-mă, Claudette.

— Dar bine, omule, cu unsprezece camere...

— Cum ţi s-a părut fata ?

Mi-am întors capul şi am pus mîna pe mîna Elenei, aşezată pe umărul meu.

— Nu ştiu. Se pare că e o străină.

— Emilio zice că-i englezoaică.

— După părerea mea, se băgă în vorbă Santiago, fata o fi fost în vreun camping şi o fi venit pe mare. Acum cîteva zile, Claudette şi cu mine am întîlnit o barcă cu motor la vreo zece mile de coastă, şi în barcă erau trei sau patru perechi, toţi în pielea goală.

— Nu mai spune !

— Şi ce indignaţi au rămas Asunción şi Emilio, cînd le-am povestit.

— Erau despuiaţi, draga mea.

— Bănuiesc că se pricep în chestii de-astea, zise Elena. Nu m-ar mira deloc ca Asunción să fie din nou însărcinată.

— Nu ! exclamă Claudette. Bine, dar omul acesta nu are pic de milă. Al cincilea copil, iar cea mai mică nu a împlinit încă un an...

— Cum ?

— Păi, după părerea nevestei tale, Asun ar fi din nou în poziţie. Şi eu ziceam că-i groaznic, pentru că María Francisca, cea mai mică, nu...

— Bine face, caraghiosul. Ce vreţi, după ce stă toată ziulica închis în casă, înconjurat de hîrţoage, fumuri, planuri economice şi tradiţie ?

— Ascultă, Andrés... începu Elena.

— Îmi aduc aminte, o întrerupse Amadeo, de ziua cînd am cunoscut-o pe Asunción. Era acum cinci ani, cînd s-a inaugurat staţiunea. Pe Emilio îl cunoşteam dinainte. Nevastă-sa mi s-a părut o femeie îmbătrînită înainte de vreme, veşnic zîmbitoare şi puţin cam prostuţă.

— Vă rog, imploră Claudette, aveţi puţină milă. Asun e o femeie minunată.

— Bine, bine. Vorbeam de prima impresie. Acuma, rîse Amadeo, îngrozitor mi se pare el.

— Adevărul este că aţi căşunat cu toţii împotriva bietului Emilio.

— Dar, Elena, recunoaşte şi tu că pe zi ce trece devine tot mai insuportabil. Ca, de pildă, acum cu fata asta, zise Santiago, încrucişîndu-şi

picioarele. Își închipuie că copiii și-au spurcat sufletul pentru că au văzut o femeie goală.

— E foarte probabil ca el să nu fi văzut niciodată o femeie goală, am zis eu.

— N-ați vrea să vă purtați ca niște oameni civilizați ? începu să rîdă Claudette.

— Dar chiar așa și este, am stăruit. Nu m-ar mira să n-o fi văzut goală nici pe Asunción.

— Ei da, zise Santiago susținînd spusele lui Amadeo, chiar și atunci cînd i s-a povestit despre perechile din șalupă, s-a înroșit pînă la urechi.

— De poftă.

— Nu vă dau voie să vorbiți astfel.

— De poftă ? De invidie !

— Ba voi, nesuferiților, care-l bîrfiți, zise Elena, sînteți cei care-l invidiați.

— Noi ?

— Dar de ce, de ce să-l invidiem ?

— După părerea mea...

— Ba eu chiar îl invidiez. Ce mai, e un om care are destulă tărie ca să spună ce gîndește.

— Andrés, ce-ar fi să bei ceva mai puțin ?

— A stat ploaia, zise Andrés.

Atunci ne-am dat seama că încăperea era aproape cufundată în întuneric și cîteva clipe am rămas cu toții tăcuți. Claudette aprinse două lămpi. Amadeo își schimbă locul, așezîndu-se în alt fotoliu.

— Marta și cu Dora au fost aici azi-dimineață, zise Claudette.

— Da. Am sfătuit-o să se ducă în oraș după cumpărături, ca să se mai destindă. Era îngri-

jorată din cauza copiilor. Și mai ales azi-dimineață nu-și mai găsea liniștea.

— Știu că ai fost cu copiii pe plajă. Dacă m-aș hotărî să am un copil, sînt sigură că s-ar împrieteni imediat cu tine. E grozav. Cum de reușești ?

— Nu, Claudette, Andrés se înțelege bine cu copiii. Eu mă mulțumesc să am răbdare.

— Ah, nu, nu. Santiago și cu mine am discutat de multe ori lucrul ăsta.

În celălalt capăt al încăperii, ascunse în parte de măsuță, vedeam cum se mișcau, fără astîmpăr, picioarele încrucișate ale Elenei. Am aspirat parfumul Claudettei ; avea umerii goi și rochia cu bretele stătea strînsă pe talie. Firește că Santiago și cu ea discutaseră despre copii și despre mine, pentru că vorbeau despre absolut orice. Și deodată, mi-am dat seama că gura ei era tot atît de desăvîrșită, de palidă și de precis desenată ca gura fetei de pe plajă. Apoi am înțeles că era un efect de lumină. Sau nu era decît imaginația mea.

— Sînt de acord să fac educația viitorului vostru fiu. Dacă vă hotărîți să-l faceți.

— Mi-e cam teamă de criticile voastre.

— Ascultă, vorbesc serios. Spune-i prostului de bărbatu-tău să-ți facă un copil. Sau doi. Dar nu mai mulți de doi.

— Am să-i spun. Îmi place cînd îmi vorbești așa. Bănuiesc că tot cu tonul ăsta vorbești și cu copiii.

— De unde faci rost de parfumurile astea ?

— În ultima vreme ne învîrtim într-un cerc de oameni tineri, necăsătoriţi. Şi asta ne dă iluzia că abia am început să trăim împreună. Uneori, îi spun lui Santiago că ar trebui să venim în vizită la Asunción, sau să facem o călătorie la Madrid, ca să ne dăm seama de cîţi ani sîntem împreună, el şi cu mine.

— Ştii cu ce m-am ocupat în ultimii douăzeci de ani ?

— Ai făcut doi copii, ai cîştigat bani...

— Nu, Claudette, stai puţin. În ultimii douăzeci de ani, ocupaţia mea a fost obţinerea de scutiri de impozite. Cînd m-am trezit din somn azi după-amiază, mi-am dat seama de acest lucru.

Claudette rîse. Rîdeau şi Elena, Amadeo şi Santiago. Pe fereastra deschisă pătrundeau miresme amestecate, ca în nopţile vîntoase. Santiago ne oferi băuturi şi lăsă pe măsuţă o farfurie cu biscuiţi săraţi.

— Pentru tot felul de lucruri, am continuat eu. Pentru clădiri, vase, terenuri, articole manufacturate ba chiar, o dată, i-am aranjat lui Emilio nişte acte, la Madrid, pentru ca fiii lui să plătească taxe mai mici la universitate. Pînă şi scutiri de taxe pentru copii. Şi abia în seara asta mi-am dat seama.

— De ce în seara asta, Javier ?

Eram gata să-i spun adevărul, dar nici eu nu ştiam bine ce importanţă putea avea amintirea constantă a fetei moarte. Elena şi cu mine ne privirăm o clipă prin fumul ţigărilor, în timp ce Claudette îmi mai turna un whisky.

— Ploaia asta o să ne neurastenizeze, am zis. Marta ar face mai bine să împacheteze şi să plece la Madrid.

— Rău facem că rămînem aici în zile din-tr-astea. Ar trebui să plecăm spre sud, sau cel puţin...

— Dar tot litoralul e bîntuit de furtună.

— ...să ne ducem într-una din seri la Barcelona.

— În primele veri — îţi aminteşti ? — mergeam mai des nopţile să dansăm. La Barcelona sau prin diferite orăşele.

Deodată, toată lumea se opri din rîs. Elena se îndreptă grăbită spre fotoliul lui Andrés. Ceilalţi se ridicară şi ei, iar eu am zis :

— Stai, Elena. Lasă-mă pe mine.

După ce am reuşit să-l ţin bine pe Andrés, Elena se îndepărtă.

— Elena, să... ? se oferi Santiago.

— N-avea grijă. Merg eu cu el.

— N-o să fie nimic, şopti Amadeo.

Claudette ne însoţi pînă în hol. Mi-era teamă că lui Andrés o să i se facă rău înainte de a ajunge în grădină. Aerul curat nu păru să aibă nici un efect. Am ocolit vila. Deodată însă mă opri şi se sprijini de un copac, cu fruntea lăsată pe dosul mîinii drepte. L-am ţinut strîns de braţul stîng, în timp ce vomita. Am auzit-o apropiindu-se pe Elena, dar n-am întors capul. După ce termină, Elena îl întrebă :

— Te simţi mai bine ?

Andrés ridică din umeri cu un gest denotînd o totală indiferenţă. Agăţat de Elena şi de mine,

își lăsa peste noi greutatea trupului moleșit, re-fractar la orice linie dreaptă. Am ieșit din gră-dina lui Santiago, pornind-o pe strada pusti… Înainte de a urca treptele verandei, ne sili să n… oprim și murmură ceva.

— Joaquín nu-i acasă, zise Elena.

A trebuit s-o iau înainte, pentru a-l asigur… că într-adevăr copilul nu era acasă, și ab… atunci intră în hol, încercînd să se țină drep… Elena îi pieptănă cu degetele părul lung și r… ce-i cădea pe frunte, pe cînd urca scara. Dup… ce l-am întins în pat, am simțit că mă durea… brațele.

— Așteaptă-mă jos, vrei ?

Zăbovi aproape un sfert de oră pînă să-l de… brace și să-l lase adormit. I-am dat un telef… Claudettei, ca s-o liniștesc. Elena își pusese … jerseu gros vișiniu.

— E abia nouă. Nu te tentează o plimbare…

Și zicînd asta, își înnodă baticul sub bărbi…

— Nu numai că mă tentează, dar am ma… nevoie.

Pe stradă Elena se agăță de brațul meu. I… cealaltă parte a șoselei, pinii de munte se pr… filau întunecați, de un verde mustind de um… zeală. Mergeam cu pasul în cadență și, în tăce… privirile ni se întîlneau din cînd în cînd. Îi… plăcea să mergem astfel, cu mîna stîngă vîrî… în buzunarul pantalonului ei și înlănțuită … mîna ei dreaptă. Cu pielea ei care nu mă de… amăgea niciodată, cu felul ei liniștit de a-… strînge minute în șir degetele.

— E mult de cînd nu ne-am văzut.

— Bine, dar e lucru știut, am zis ; în timpul verii e mai greu. În seara asta m-am gîndit, nu știu de ce, că ai migrenă. Așteptam să mă chemi.

— Am dormit. Aseară m-am așteptat să te văd la Santiago acasă.

— Ieri am avut o noapte ciudată.

— Și mai continuă ?

— Acum nu.

Sub mîinile mele își încordă spatele, pe cînd ne sărutam întruna, cu deznădejde.

— Da, e mult. Mult timp. Nu-mi place — am strîns-o de mijloc — să treacă atîtea zile fără să ne vedem, numai noi doi.

Ne-am așezat pe pietrele ude. Era întuneric deplin și tăcerea păstra parcă ecoul unui murmur. Stăteam îmbrățișați, și mă simțeam aproape fericit, în tihna gesturilor știute și în certitudinea obișnuinței, care îmi îngăduia să-mi urmăresc senzațiile și gîndurile, de parcă aș fi fost singur.

Pe la zece, am pornit din nou pe șosea, încet, oprindu-ne des.

— E ceva care nu merge, așa-i ?

— Da, am răspuns. Fata asta moartă... M-au năpădit gîndurile ieri pe plajă. Apoi, Andrés mi-a amintit de vremea războiului. Nu știu... Dar acum mă simt bine. Mai bine ca oricînd ! Poate că asta-i cauza.

— Mă bucur, zîmbi Elena.

În întuneric, se auzi glasul lui Santiago, strigîndu-ne. Dora și Marta se întorseseră din oraș. Am stat cîtva timp de vorbă, înainte de a porni cu toții să cinăm la Marta și Amadeo. Dora,

trecînd prin fața căsuței fostului paznic al șantierului stațiunii, zise :

— După cum pretinde unul dintre jandarmi, divanele sînt foarte comode.

— Bieții de ei... Or fi avînd pături destule ?

— Cred că mîine o să vină ambulanța.

Am rămas puțin mai în urmă. Deasupra barăcii, la mai puțin de zece metri, se înălța stîlpul care susținea placa cu inscripția, ștearsă acum : STAȚIUNEA REZIDENȚIALĂ „VELAS BLANCAS". I-am ajuns din urmă pe ceilalți, care vorbeau acum cu însuflețire.

Pe una din primele străzi, Amadeo îl văzu pe Joaquín, care dădea tîrcoale pe lîngă gardurile grădinilor. Dar Joaquín alerga mai repede decît oricare dintre noi. Mai tîrziu, la cafea, apăru în sufrageria Martei, mi se cățără pe genunchi și adormi în brațele mele, înainte ca Elena să fi apucat să-l dojenească.

4

— Bună ziua. Mi s-a spus că fata e tot aici

— Da, don Javier, zise jandarmul. Vreți s-o vedeți ?

— Dacă se poate...

Omul împinse ușa și mă lăsă să trec primu Apoi deschise cele două ferestre ale încăperi cu pereții albi, fără mobile. Cadavrul fuses pus pe podeaua de ciment, acoperit cu o pătur

— Numai fața, i-am cerut.

Îmi aduse un scaun din odaia cealaltă.

— Vine îndată și preotul, mă lămuri el.

— Da.

— Și apoi, și dricul. Am auzit că ieri a mai avut loc o întîmplare, mai încolo, spre Rosas.

— E agitat litoralul, nu ?

— Eu — părea să zîmbească — o pun pe seama vremii.

Jandarmul se așeză pe treapta de la intrare și își aprinse o țigară.

— Eu zic că astăzi o să se schimbe.

— Nu, nici gînd — și arătă cu capul către muntele pe care îl vedea din prag. — Într-o jumătate de oră se face ziuă, și toți norii ăștia nu se împrăștie în jumătate de oră. Bîntuie furtuna, să știți. În toată Europa bîntuie furtuna. Așa a spus la radio.

Nasul fetei se umflase, apărînd acum ca un os mare care îi desfigura trăsăturile. Totuși, gura rămînea aceeași ; buzele, două linii paralele, stăteau întredeschise, groase, cu un contur foarte precis. Probabil că fata folosea o nuanță deschisă, foarte palidă de ruj.

În ciuda norilor, lumina sporea și pielea fetei se vedea mai gălbuie și mai întinsă. Mă fascina duritatea colțurilor gurii, ridicate, fără vreo legătură cu obrajii, și nici cu pleoapele. Îi curățaseră nisipul din păr și, sub cearșaf, se înălța piramida mîinilor încrucișate pe piept.

— Vă amintiți să o fi văzut pe undeva ?

— Nu, n-am văzut-o niciodată.

Mi-am întors privirea de la obrazul moartei și am strivit țigara jos, cu pantoful.

— Ce s-a întîmplat la Rosas ?

— O încăierare într-un bar. Tot din cauza vremii.

— Şi sînt şi răniţi ?

— S-ar putea să fie şi răniţi, fiindcă s-au bătut cu sticlele. Străinele înrăutăţesc lucrurile. Vreau să spun că-i aţîţă pe bărbaţi.

— Da, aşa-i.

— Ei, ba chiar în lunile astea au ajuns bărbaţii să-şi lase pescuitul şi să se încurce cu vreo englezoaică sau suedeză. Se întîmplă însă cîteodată să vină bărbaţii lor şi, să vedeţi tărăşenie, tot haimanalele pun la cale gîlceava. Nu mai există azi nici o rînduială.

— Lucrurile sînt foarte complicate.

— Ascultaţi la mine, urmă jandarmul. Noi vedem cum merg lucrurile, mă înţelegeţi. Rar trece o zi să nu se întîmple ceva, să nu vină vreunul cu vreo poveste la jandarmerie. V-o spun eu, şi n-aveţi decît să mă contraziceţi, dar, după părerea mea, lucrurile sînt foarte simple. Toate se petrec ori din cauza asta — şi îşi frecă de cîteva ori degetul gros de arătător — ori din pricina femeilor. Să-mi fie cu iertare.

— Se poate să fie cum zici. Nu ştiu.

— Credeţi-mă, aşa este. V-o spun eu, care văd cum merg lucrurile. Întrebaţi şi alţi camarazi ai mei. Toţi or să vă spună acelaşi lucru. E cam la fel ca şi cu vremea. Dacă-i soare, toţi sînt mulţumiţi. Dacă-i ploaie sau frig, se poartă unul cu altul ca cîinele cu pisica. Şi mai ales în Andaluzia. Am făcut serviciul aproape zece ani la Ecija, în provincia Sevilla, şi aşa se petrec lucrurile. Ei da, e o chestie cu clima asta, e adevărul adevărat. De-aia vin la noi suedezele şi englezoaicele, pentru că acolo au sîngele îngheţat, li se încheagă sîngele de atîtea ceţuri şi zăpezi. Cînd e soare, oamenii se ameninţă, dar nu se bat. Vremea rea îi zgîndăre, de-ajung să se omoare între ei.

Se sculă în picioare, imediat ce mă văzu că mă ridic. Am aruncat mucul ţigării prin deschizătura uşii şi, cînd m-am întors, jandarmul o acoperea pe fată.

— Nu, n-o cunosc.

— Aşa e mereu, zise el. Vedem pe unul care ne aminteşte de altcineva şi ne frămîntăm creierul, pînă găsim o asemănare. Fata era o străină, de asta nu mă îndoiesc.

Afară norii erau tot negri şi joşi. Se luminase de ziuă, dar ceva nedefinit transforma peisajul într-un crepuscul tîrziu. Jandarmul, vorbind întruna, mă însoţi cîţiva paşi. Am luat-o pe o cărare de la poalele crîngului de pini. Pămîntul era umed, aproape noroios, iar la rădăcina pinilor avea o culoare neagră de ardezie sau de catran. Cărarea urca în curbe largi, şi la o cotitură puteam vedea marea, acoperişurile, terasele, copacii, străzile, piscinele, terenurile de tenis, peticele de gazon, cărările, ferestrele. M-am gîndit că acela era oraşul meu, căci eu îl creasem, şi al Elenei, care de fapt alesese locul. Ce ciudat să te gîndeşti că totul fusese înfăptuit în şase sau şapte ani. Dar, lucru şi mai ciudat, era chiar locul unde Elena oprise automobilul într-o seară de iarnă şi pe unde ne-am plimbat pînă la căderea nopţii, închipuindu-ne oraşul

nostru, acela pe care eu îl vedeam acum de pe cărare, nemişcat şi tăcut.

Frigul mă sili să-mi urmez drumul. Grădinile erau pustii şi ferestrele închise. De mult timp nu străbătusem atît de încet străzile, nu mă uitasem cu atîta luare-aminte la feluritele stiluri ale vilelor, nu invidiasem un acoperiş, o verandă sau un horn de piatră. Am simţit că nu eram singur, surprins să descopăr că mergeam cu capul plecat. Claudette mă privea dintr-un colţ. Am grăbit pasul.

— Ce matinal mai eşti !

Cînd am ajuns lîngă ea, i-am întins fără să-mi dau seama mîna, şi Claudette, revenindu-şi imediat din surpriza acestui salut neaşteptat, mi-o strînse.

— De mai bine de o oră şi jumătate dau tîrcoale pe-aici. Dar tu ?

— Dacă-mi făgăduieşti că nu începi să ţipi la mine, am să-ţi mărturisesc că...

— Că te duci la plajă. Văd că ţi-ai luat şi sacoşa.

— Nu, nici gînd — îşi legănă sacul de pînză albastră, înainte de a porni din nou la drum. — M-am trezit cu o poftă atît de mare de a înota, încît n-am mai fost în stare să aştept să apară soarele. Care, dealtfel, s-ar putea să nu mai apară niciodată.

— Cel puţin, nu în următoarele trei luni.

Rîsul Claudettei mă făcu să mă simt bine. Într-una din vile, un om gresa o maşină de tuns iarba. Stătea pe vine, şi nu-şi înălţă capul auzind paşii şi glasurile noastre.

— Adevărul e că mi-e teamă de ce-o să zică Santiago. Am discutat atîta că s-ar putea să fac o pneumonie dacă mă scald pe-o vreme ca asta, încît pînă la urmă prefer un duş cu apă fierbinte şi o aspirină.

— Cum de-ai reuşit să te scoli fără să-l trezeşti ? Toată lumea ştie că dormiţi îmbrăţişaţi.

Ne-am oprit la începutul cărării şi Claudette mă privi pieziş, cu un zîmbet mucalit.

— Dacă ai auzit ceva, probabil că ai auzit că dormim în camere separate.

— La fel dormim, am zis zîmbind, fără să ştiu ce anume mă îndemna, Dora şi cu mine.

Claudette se îmbujoră pe dată. Întîrzie cu replica, în timp ce, prin tăcerea mea, savuram un soi de plăcere plină de cruzime faţă de mine însumi.

— Foarte bine. De fapt e totuna, fiindcă aşa vă apucă şi mai tare dorinţa de a face copii.

— Ai dreptate, nici asta nu-i o soluţie. Tu şi cu Santiago trebuie să-mi daţi reţeta.

— Să vă detestaţi. Totul e să vă detestaţi. Am citit asta într-o revistă sau aşa ceva. Dacă la un moment dat vă detestaţi cu conştiinciozitate, natura care, după cum ştie toată lumea, e foarte înţeleaptă, refuză alte consecinţe. După aceea, puteţi să vă iubiţi din nou.

— Data viitoare am să încerc s-o detest pe Dora.

— Îţi va fi imposibil. Tocmai te bîrfeam cu Marta ce soţ model eşti. Aproape dezgustător.

— Mi-eşti tare dragă, Claudette. Grozav îmi place să ies dis-de-dimineaţă, ca un lup flă-

mînd şi singuratic, şi să dau peste o ființă atît de extraordinară. Da, mi-eşti nespus de dragă pentru că te consider ființa cea mai pură şi mai inteligentă pe care o cunosc. Întotdeauna mi-am dorit ca fiica mea să fie ca tine.

— Bine — şi îmi ținu mîna cîteva clipe. — Te-am văzut sentimental la orice oră din noapte, dar niciodată dimineața. Sau poate încă nu te-ai culcat şi eşti buimac ?

Claudette începu să-şi descheie şirul de nasturi ai rochiei.

— Astăzi arată, am zis arătînd spre mare, de parcă îți vine s-o porneşti în larg cale de o sută de kilometri.

— N-avea grijă, o să dau doar de cîteva ori din brațe.

— Dacă te îneci, să nu mă chemi.

Îşi scoase rochia şi sandalele. M-am întins pe un prosop. Claudette o porni în goană spre apă. Muşchii ei lungi şi delicați, plini de pistrui, erau uşor încordați. Tendoanele cam groase din scobitura genunchiului îi făceau nişte picioare jalnice de fată singură şi castă.

— Nu-i rece, strigă, întorcîndu-şi capul, cînd apa îi ajunse pînă la genunchi.

Am rămas cu coatele înfipte în nisip, în timp ce ea ba dispărea, ba apărea iarăşi deasupra valurilor înspumate şi dese. Pînă la urmă, am ațipit, în nări cu parfumul prosopului. Claudette, ca să mă trezească, mă stropi cu cîteva picături de apă. Apoi începu să alerge pe fîşia de nisip umed, se şterse bine cu prosopul, îşi frecă pielea cu apă de colonie şi bău o înghițitură de coniac. Cînd se aşeză lîngă mine, după ce-şi înfăşurase picioarele în halatul ei scurt, avea pielea înroşită pe umeri şi pe obraji.

— Mă îngrijorează Andrés.

— Da. Dar de ce ți-ai amintit aşa, deodată, de Andrés ?

— Din cauza celor întîmplate aseară.

I-am aprins o țigară. Norii se spărgeau ; o perdea largă de soare cădea peste ultimele valuri.

— Cu Andrés totul e limpede, simplu. Bea fiindcă îi place.

— Şi de ce nu face nimic ?

— Întotdeauna a fost un indolent. Nu simte nevoia să facă nimic.

— Nici voi nu aveți nevoie de bani. Ai putea să trăieşti la fel ca şi pînă acum şi să le laşi copiilor atît cît să trăiască şi ei fără să fie nevoiți să muncească.

— Te înşeli, sînt sărac.

— Vorbesc serios, Javier. Şi Amadeo spunea la fel, cînd l-ați scos afară pe Andrés... Dar nu-i aşa. Întotdeauna există un motiv. Sau mai multe. Cu toate că nu le cunoaştem.

— Nici măcar Andrés nu cunoaşte motivele. Şi, în general, totul nu are nici o importanță. Ascultă-mă, Claudette — ea încetă să mai clatine din cap —, îl cunosc foarte bine pe Andrés. Pe lîngă că mi-e văr, a fost cel mai bun prieten al meu încă din copilărie. Şi întotdeauna a fost la fel : indolent, indiferent, afectuos şi bețiv. Atît şi nimic mai mult.

— Eu ţin foarte mult la Andrés, zise ea privind dincolo de crestele valurilor, cu un zîmbet încremenit pe chip. Îmi amintesc de primul an cînd am venit în staţiune. Ca totdeauna, Santiago şi cu mine am stat o bună bucată de vreme izolaţi. Cineva se apucase să lămurească toată lumea ce fel de relaţii ne unesc. Într-o dimineaţă, Andrés s-a apropiat de noi, chiar aici, pe plajă. Parcă-l văd. S-a aşezat, ne-am aprins cîte o ţigară şi a pus problema deschis : „Mie puţin îmi pasă că nu sînteţi căsătoriţi. Şi Elenei la fel. Elena este soţia mea. Iar celorlalţi n-o să le mai pese cînd or să vă cunoască, pentru că sînteţi o pereche simpatică." Cînd Elena a ieşit din apă, ne-am dus la masă toţi patru. S-a purtat atît de neobişnuit, şi de atunci ţin la el. În noaptea aceea, Santiago şi el s-au îmbătat.

— Da, îmi aduc aminte.

— Într-o săptămînă am cunoscut pe toată lumea. Nu ştiu dacă i-a silit să ne accepte sau i-a făcut să uite. Dar a fost primul care ne-a scos dintr-o situaţie penibilă. Nu-mi place că bea.

— Nici unuia dintre noi nu ne place.

— Da, da, ştiu. Vă întristează, ori vă înveseleşte, dar niciodată nu vă îngrijorează. Nu face niciodată vreun lucru reprobabil. Asta mă nelinişteşte. Şi faptul că Elena s-a obişnuit cu asta. Că-l iubeşte...

— Elena îl iubeşte foarte mult.

— ...atît de pasiv. Enorm, dar... De parcă n-ar exista nici o soluţie. În sfîrşit, totul e îngrozitor de complicat.

Întoarse capul. Am încetat să mă mai joc cu nisipul şi mi-am frecat mîinile.

— Adineaori am stat de vorbă cu cineva căruia viaţa îi părea extrem de simplă. Cred că utilizează două sau trei scheme, şi schemele astea îi rezolvă totul.

— Cine ?

— Unul din jandarmii din baracă. Pare să mă cunoască foarte bine, dar nu ştiu de unde. E convins că doar soarele, ploaia şi ceaţa motivează acţiunile omeneşti. Pentru el, să faci ceva înseamnă să te duci la cazarmă şi să pui ordine în lucruri. N-am văzut pe nimeni altul atît de lipsit de curiozitate, în afară doar de tipul acela care îşi gresa maşina de tuns iarbă şi care n-a avut nici măcar curiozitatea instinctivă să înalţe capul cînd am trecut pe lîngă el. Probabil că-i vorba de o chestiune economică. Vreau să spun, prea puţine mijloace economice.

Dintr-un salt, Claudette se ridică în picioare.

— Vrei acum să-mi explici — şi îşi netezi costumul de baie albastru, lipit de trup — ce te face să te duci la şapte dimineaţa s-o vezi pe fata moartă şi să te apuci apoi să analizezi singurele două fiinţe pe care le întîlneşti pe drum?

Am început să rîdem, în timp ce o ajutam să-şi adune lucrurile în sacoşa de plajă.

Santiago se învîrtea prin grădină cu nişte foarfeci de curăţat pomii şi săculeţe cu seminţe. Fumarăm cîte o ţigară ; Claudette şi cu mine am izbutit pînă la urmă să-i risipim somnul şi mahmureala. Amîndoi stăruiră să rămîn la micul dejun, dar n-am acceptat.

Dora pregătea masa pe verandă, ajutată de Rufi. Soarele intermitent şi debil ajunsese şi în grădina noastră. I-am explicat Dorei că avusesem insomnie. Dora mă întrebă (poate fiindcă ştia cît de tare mă enervează asemenea întrebări) dacă am ceva împotrivă să se ducă şi astăzi în oraş, cu Marta.

— Îmi pare rău că-ţi las în grijă copiii, dar vreau să profit de vremea asta urîtă ca să fac cumpărături.

— Te asigur că o să fie foarte bine.

— Ne întoarcem repede.

Aşa cum stăteam unul în faţa celuilalt, avînd între noi masa, se aşternu o lungă tăcere. Mi-am terminat ţigara şi, fără s-o privesc pe Dora, am întrebat-o dacă automobilul mergea bine.

— Da. Ca de obicei. Vrei cumva să-l foloseşti tu ?

— Nu.

— Ascultă, Javier, aş putea...

— Îţi spun că nu, n-am nevoie. Am întrebat într-o doară, ca să ştiu dacă merge bine. Poate că vrei să arunce Rafael o privire asupra lui.

— Rafael o fi plecat de mult cu furgoneta, zise ea. Ştii că nu pot suferi să mă minţi. Sînt sigură că aveai de gînd să foloseşti maşina şi, din curtoazie, ai renunţat.

M-am uitat la Dora. Mi se părea o fiinţă ciudată, străină, femeia care îmi vorbea de cealaltă parte a mesei, stînd încordată în scaun, mişcîndu-şi mîinile printre tacîmurile, farfuriile, ceştile, pe care chiar ea le ceruse.

— Ascultă, Dora, să nu începem iarăşi. N-are rost să discutăm prostii din astea. Ca şi cum ne-am înşela unul pe celălalt, ca şi cum ne-am juca.

— Javier, ţipă ea, nu-mi vorbi aşa !

— Te asigur, am încercat eu s-o conving, că nu am nevoie de maşină. Că nu m-am gîndit s-o folosesc nici măcar azi-dimineaţă.

Dar am descoperit că eram nedrept, că-i imputam Dorei ceva străin, care mă neliniştea de multă vreme şi care acum răbufnise. Dora avea o privire pierdută, care-i scotea în evidenţă slăbiciunea, prostia aproape dezarmantă.

— Ia maşina. Te rog.

Se ridică de la masă, în clipa cînd copiii apărură pe verandă. M-a cuprins un val de furie, un fel de dorinţă iraţională de a izbi cu pumnii.

Dora îi ajută pe copii să se aşeze şi înnodă şervetul la gîtul Doritei. Mai avea în ceaşcă peste două treimi din cafea, aşa că m-am gîndit că o să se aşeze să-şi termine micul dejun. Dar nu. Vorbea cu copiii, le pregătea feliile de pîine cu unt, se mişca volubilă în jurul mesei, părînd să uite că mai eram şi eu acolo, mînios, trist şi dezorientat. Soarele izbutise să rupă o fîşie lungă de nori. Cîteva păsărele cîntau pe ramuri. Culorile florilor mă izbeau cu o forţă neobişnuită. Oboseala mă toropi.

— Tăticule, ne laşi să mergem pe plajă ?

— Pe plajă ? Da, dragul meu. Dacă nu intră soarele în nori, mergem pe plajă.

— Mămico, mergem cu toţii cu barca ?

— Nu, Enrique. Mama n-o să poată merge cu voi. Trebuie să se ducă după cumpărături.

— De ce ?

— Şi de fapt, urmă ea, mi-e teamă că nu-i vreme de plajă. Făgăduiţi-mi acum că o să fiţi cuminţi ; vreau ca atunci cînd o să mă întorc deseară, Rufi să-mi spună că aţi fost...

Nisipul de pe alee era umed, grăunţos. Pe cer se îngrămădeau norii. M-am îndepărtat de glasurile lor, printre straturile de flori — flori pe care Dora le cunoştea după nume — şi tufele de cimişir — pe care Leoncio le tundea neîncetat. De la marginea piscinei golite, am stat să-l observ pe Leoncio. Cu salopeta albastră şi cămaşa kaki, decolorată de soare şi uzată, stătea aplecat deasupra canalului din fundul piscinei. Dinspre grădină se ridică o mireasmă pătrunzătoare ; în lumina schimbătoare, toate contururile se desluşeau perfect. Am recunoscut, pînă la urmă, că mă durea capul.

Pe verandă, Rufi strîngea tacîmurile de la micul dejun. M-am întins pe un şezlong, de unde-i auzeam pe copii zbenguindu-se prin vestibul. Ştiam că Dora era la etaj, şi asta mă linişte. Ce bine-ar fi dacă m-aş odihni la nesfîrşit, pînă la ora prînzului sau pînă la cină, numai să am destul somn ca să dorm întruna. Mi-era dor să mă cufund într-un somn fără vise, care să-mi risipească enervarea. Mi-am adus aminte de picioarele lungi şi pistruiate ale Claudettei. Andrés bea peste măsură, dar se teme să fie văzut beat de omuleţul de un metru şi douăzeci de centimetri care e Joaquín. Plaja e plină de urme de paşi. În barcă, o mulţime de trupuri despuiate ; toţi beau şi rîd ; îl îmbrîncesc pe Emilio, care încearcă să sară peste bord, fluturînd zadarnic din braţe spre trupurile bronzate, obrajii supţi şi buzele prea tare sulemenite cu trandafiriu.

Mîna lui Rufi, pe spatele meu, mă trezeşte.

— Domnu', domnu',... a venit don Emilio.

Deschid ochii. Norii schimbători prevestesc o ploaie grabnică. Emilio urcă ultima treaptă a verandei. Mă ridic în picioare.

— Bună. Ce mai faci ?

— Ascultă. Să nu mai faci ce-ai făcut ieri. Hai să vorbim pe faţă, pentru că tu eşti mai copil decît cel mai mic dintre ei. Numai că ştii ceea ce ei ignoră.

Se aşeză înfierbîntat, şi mîinile aproape că-i tremurau. Cerul era acoperit. Joaquín ţipa şi alerga, urmărit de Enrique şi José.

— Cum ?

— Să nu te mai prind că faci ce-ai făcut ieri! repetă Emilio, prinzînd marginea mesei şi privindu-mă drept în faţă.

5

— Da, mulţumesc, am acceptat eu.

— Ar fi mai bine să-ţi potoleşti furia fără atîtea pahare de Campari, mă avertiză Elena.

Amadeo zîmbi, în timp ce-mi umplea paharul. Apoi lăsă să cadă bucăţica de gheaţă, îşi

luă iar ţigara din scrumieră şi se tolăni în fotoliul de pînză.

— Atunci, am urmat, mi-am dat seama că era într-o criză de furie. Pînă atunci, luasem totul în glumă. Eram şi pe jumătate distrat de prezenţa copiilor, care alergau prin preajmă. Mă gîndeam tocmai să-i strig, pentru că Joaquín ţipa mai tare ca de obicei, de parcă ar fi făcut cine ştie ce poznă. Vreau să spun că nu-l luam în serios, iar el probabil că şi-a dat seama, şi asta l-a înfuriat şi mai tare. Roşu, transpirat, cu mîinile ţinînd strîns masa, ca să nu văd cum îi tremură. M-a enervat atît, încît n-am putut să-mi revin toată ziua.

Amadeo rîse tare. Claudette ieşi din casă cu rachetele de tenis şi Elena se ridică în picioare.

— Dar tu nu te-ai pierdut cu firea, nu ?

— Bineînţeles că nu, Amadeo. Tîrziu mi-am dat seama despre ce era vorba, dar, pînă la urmă, am înţeles. Şi-apoi, basta. Am terminat cu jumătăţile de frază, cu zîmbetele şi cu vorbele în doi peri. Şi m-a ascultat.

— Recunoaşte, zise Elena, că avea şi el oarecum dreptate.

— Nici gînd.

— Santiago ! strigă Claudette.

— Nu, draga mea. Sînt obosit, şi-apoi ar trebui să mă duc să mă schimb.

— Mergem ?

— Da, zise Elena.

Santiago se apropie venind pe alee ; în mîna dreaptă ţinea una din florile pe care le tot ob-

servase pînă atunci. Se aşeză în faţa lui Amadeo. Claudette cu Elena stăteau de vorbă lîngă fileu.

— Nu-i da importanţă, zise Santiago.

— Adevărul e că m-a scos din fire.

— Da, zise Amadeo. E un tip insuportabil. Claudette efectuase primul serviciu.

— Îl ştiţi doar cum e, zise Santiago încrucişîndu-şi braţele şi întorcîndu-se cu spatele la terenul de tenis. Are maniile lui. E din altă generaţie.

— S-o crezi tu ! Cîţi ani zici că are Emilio ?

— Nu ştiu. Bănuiesc că vreo cincizeci, sau cincizeci şi doi.

— Patruzeci şi cinci ! strigă Amadeo. Patruzeci şi cinci de ani. Cu doi mai mult decît mine şi cu unul mai puţin decît el. Nu ? — Eu am încuviinţat. — Dar este vorba de firea omului.

— Deşi nu-mi amintesc niciodată ce vîrstă are Emilio şi am impresia că e cel mai bătrîn dintre noi toţi, adevărul e că...

— Adevărul e că întotdeauna a fost un prost, l-am întrerupt pe Santiago. Şi că-l tolerăm în virtutea obişnuinţei, din milă pentru sărmana Asun, pentru prietenia dintre copii, pentru orice. Dar nu înţeleg cum un astfel de individ poate să facă parte din grupul nostru.

— Ştii de ce ţi se pare trecut de cincizeci de ani, Santiago ?

— Pentru că-i îmbătrînit.

— Nu. Pentru că n-a făcut războiul. Pentru că în timpul războiului a stat ascuns într-o mansardă de pe strada Muntaner, calculînd cît

pierdea și cît va trebui să cîștige în anii următori.

— Are dreptate Amadeo, am zis. E un tip maladiv. Închipuiți-vă că vine și-mi spune că nu ne creștem copiii cum trebuie.

— Auzi dumneata! Ca pisălogul de don Antonio.

— Nici nu se putea altfel, fiindcă în ultima vreme sînt mereu împreună. O să ajungă să vorbească ca don Antonio.

— Părerea mea e, zise Amadeo, că-i dă tîrcoale bătrînului pentru cine știe ce afacere pe care vrea s-o facă cu el.

— Nu m-am gîndit, dar cu siguranță că asta e. Probabil că don Antonio e singurul din stațiune căruia nu i-a propus încă o investiție. A venit și la tine, Santiago, cu povestea asta ?

Santiago privea floarea pe care o ținea cu două degete de tulpină.

— Da, acum cîțiva ani. Vroia să deschidem un lanț de cafenele în Barcelona. Aflase că decoram pe-atunci niște localuri. I-am explicat că nu-s bun de afaceri.

— De afaceri cu el, completă Amadeo. Ai pierdut ocazia să cîștigi două mii la sută, pentru că ăsta e cîștigul minim cu care lucrează, dar n-ai ajuns să te neurastenizezi.

Din cînd în cînd auzeam izbitura mingii, cîte o exclamație a Elenei sau a Claudettei. Stăteam privind-o pe Elena cum alerga zvîcnind, cum i se mișca fusta albă și scurtă, răsucindu-i-se pe șolduri, cum își întindea brațele. Santiago își termină paharul cu băutură, și apoi se întoarse

la florile lui. Amadeo îmi ceru să-i mai repet o dată discuția cu Emilio.

— A fost pur și simplu grosolan. Mi-a spus că sînt un modernist prost, snob, bădăran și visător.

— Dar cum de-a aflat de toată întîmplarea?

— Vreunul dintre copiii lui i-o fi spus, îmi închipui. Se pare, fiindcă îți mărturisesc că nici n-am vrut să discut, că una din fetițe l-a întrebat ceva, și a fost scandalizat. Crede-mă, explicația pe care le-am dat-o ieri a fost necesară, căci trebuia neapărat să-i liniștim pe copii, după cele ce văzuseră.

— Dar te cred, omule, zise Amadeo bătîndu-mă pe picior. Ai făcut bine. El este cel care nu înțelege și nu știe să-și crească copiii.

— Am văzut că sînt nedumeriți și am încercat să le explic cîte ceva. Dar cu dibăcie, firește. Ce dracu', era doar vorba și de copiii mei !

— De cei doi copii ai tăi, de fetița mea, de Juaquín și de cei patru copii ai lui, inclusiv cea mică.

— Cum ? Nu te înțeleg.

— Da, omule. Păi, fiindcă are mai mulți copii decît toți, se crede...

— Ah, da, da.

— ...tatăl stațiunii, în cel mai înalt grad.

— Copiii erau neliniștiți. Nu trebuie să uităm că era pentru prima dată în viața lor că vedeau o femeie complet dezbrăcată. Și, în plus, o văzuseră în voie, fără ca nimeni să-i stînjenească, ori să-i împiedice. Trebuia să le spun

ceva, care să nu fie o minciună. La anii lor nu mai trebuie să-i minţi.

— Asta nu-i intră în cap lui Emilio. E un puritan ; ar vrea ca ei să creadă în povestea cu barza pînă le-o creşte mustăţi.

— Şi mi-a mai spus că pe copiii lui să-i scutesc de asemenea explicaţii. Să fac ce-mi place cu ai mei, dar pe ai lui vrea să-i crească aşa cum crede el de cuviinţă. Să nu se mai repete ce s-a întîmplat ieri. Atunci l-am părăsit şi l-am dat dracului, spunîndu-i că eram sătul de minciuni, că nu-mi place să mint şi că, dacă are chef să-i crească într-o seră, să-şi ducă copiii în Sahara. A fost o discuţie violentă, poţi să mă crezi. Şi s-ar fi înrăutăţit şi mai mult, dacă n-ar fi apărut nevastă-ta.

— Ei drăcie ! Şi ce-a spus Marta ?

— O căuta pe Dora şi au stat doar o clipă pe verandă. Bineînţeles, Dora a avut destul timp ca să treacă de partea lui Emilio. Marta a încercat să facă pace.

— O pace artificială. E specialistă în aşa ceva. De multe ori m-am gîndit să scriu la O.N.U. ca s-o angajeze.

Elena şi Claudette încetaseră să mai joace. Santiago se apropie de ele. De cîteva minute, vîntul răscolea grădina, pe deasupra căreia norii se adunau tot mai plumburii.

— Uf, şi Emilio ăsta ! exclamă Amadeo.

— Un imbecil.

Santiago era pe undeva prin spatele terenului de tenis. Claudette trecu în fugă şi intră în casă.

— Sper că nu i-o fi pedepsit pe copii.

Cu bărbia în piept, Elena, la cîţiva paşi de noi, strîngea fluturii şuruburilor de la rama rachetei. Îşi ridică privirea şi, o clipă, ochii noştri se întîlniră. Amadeo îşi aprindea o ţigară.

— Tot îl mai bîrfiţi pe bietul Emilio ?

— Dă-l încolo de prost.

Elena se aşeză pe marginea unuia din scaunele de pînză. Avea gura întredeschisă, picioarele depărtate, şi braţele îi atîrnau în jos, abia ţinînd racheta care aproape atingea pămîntul ; obrajii îi erau transpiraţi. Am observat că-şi mişca buzele şi, peste tusea lui Amadeo, am ghicit că îngîna un cîntec.

— O să te ia cu frig, zise Amadeo.

Elena se ridică dintr-un salt, se repezi să-l ciufulească pe Amadeo şi intră în casă, cîntînd cu glas tare, cu o intonaţie voit teatrală.

— Şi în seara asta o să plouă.

— Vino să jucăm o partidă, propuse Amadeo. Cum am rămas văduvi, o să putem bea liniştiţi cîteva păhărele de whisky în timp ce medităm la mişcarea următoare.

— Sînt obosit şi vreau să mă culc, am zis, ridicîndu-mă în picioare. Zău, ne vedem deseară.

— Bine, de-acord.

Lîngă gardul de piatră, Santiago se lăsase pe vine şi examina nişte buruieni. Cînd mă auzi, înălţă capul.

— Pleci ? Claudette spera c-o să rămîneţi, Amadeo şi cu tine, la cină.

— Cred că Amadeo rămîne. Vreau să trag doar o duşcă şi să mă culc. Spune-i Claudettei la revedere din partea mea.

— La revedere, Javier.

Pe străzi, vîntul bătea acum mai tare. Am văzut că pantofii mei împletiţi începeau să se desfacă pe lîngă cusătura tălpii. De dincolo de grilaj, don Antonio îmi strigă rămas bun.

Am auzit ştirile, fără să le ascult, pînă cînd Rufi m-a anunţat că cina era servită. Enrique şi Dorita nu prea vorbeau. La desert, am descoperit că Enrique mînca grăbit.

— Ce-i ? Vrei s-o ştergi înainte de terminarea mesei ?

— Mă aşteaptă José.

— José nu-i pedepsit ?

— Pedepsit ? ! chicoti Dorita.

— Aşa am auzit. Dar n-are importanţă.

— Nu-i pedepsit.

Am băut un pahar de coniac lîngă fereastră. Apoi au sosit Leles şi Martita. M-am gîndit să-l caut pe Rafael, ca să-l întreb ce se mai spunea prin sat. Fereastra din dormitor fusese lăsată deschisă şi vîntul mişca perdelele, poalele capotului Dorei, faldurile cuverturii. În timp ce mă dezbrăcam, mi-am lăsat ura să-şi imagineze cum ar arde acea biată bucată de satin a capotului, care dădea dormitorului aspectul unei case de rendez-vous.

M-am temut să nu cumva să adorm cu ţigara aprinsă, dar înainte de a o termina a sunat telefonul.

Glasul Elenei, limpede şi vesel, era în dezacord cu grija pe care mi-o mărturisi.

— Ei, lasă. S-o fi jucînd pe-aici şi a uitat să se mai ducă la masă. Îl cunoşti doar. N-ar trebui să fii îngrijorată, chiar dacă Joaquín ar dispărea o zi întreagă.

— Ai dreptate. — Făcu o pauză şi mi-am închipuit-o surîzînd uşor. — Am crezut că ai să rămîi la Santiago.

— Amadeo vroia să facem o partidă de şah. A rămas el ?

— Bineînţeles. Şi eu am mîncat la ei. Abia acum am ajuns acasă.

— Ah, nu ştiam. Andrés mai doarme încă ?

— Dar, Javier, scumpule... Andrés s-a dus de azi-dimineaţă în oraş.

— S-a dus ?

— Ţi-am mai spus. Acum o oră ţi-am spus-o, acasă la Claudette.

— Iartă-mă, n-am reţinut. De ce s-a dus ?

— E ziua cînd are oră la doctor, şi mai avea de luat şi nişte cărţi. Mîine soseşte Ernestina şi rămîne s-o aştepte. Toate astea ţi le-am explicat azi-dimineaţă şi am crezut că ai înţeles. Vrei acum să-mi explici tu mie la ce te gîndeai cînd îţi vorbeam ?

Am stins ţigara în scrumieră, am trecut receptorul la cealaltă ureche şi m-am aşezat pe pat.

— Ascultă, eşti mulţumită. Să nu negi, fiindcă se simte că eşti mulţumită.

— Da, într-adevăr sînt.

— Bine, atunci sîntem chit.

— Stai, stai puţin. — Avea în glas o nelinişte precipitată, un soi de răguşeală gîfîită. — Crezi că am putea ?

— De ce nu ? Dora nu se întoarce înainte de zece. Repede, maşina ! Sau a luat Andrés maşina voastră ?

— Bineînţeles. Dar am găsit soluţia.

— Pe jos ?

— Prostule ! Îmi place că ai fi în stare să mergi pe jos aproape cincizeci de kilometri, pentru un sfert de oră de intimitate.

— Care-i soluţia ta ?

— Scuterul Ernestinei.

— Dar...

— O să fie perfect. Are şi benzină. Mai deunăzi am mers cu el.

— Să sperăm că nu va ploua. Ar fi bine să plecăm pe la şase.

— Găsesc că-i grozav. Pînă ajungi în crîngul de pini, te-am prins din urmă.

Am crezut că aud zgomotul ploii, în timp ce somnul mă împiedica să potrivesc deşteptătorul să sune.

Soneria telefonului mă făcu să tresar. M-am deşteptat, cu imaginea estompată a fetei moarte multiplicîndu-se în creierul meu ca un ecou.

— Alo.

— Iartă-mă, Javier. Îmi pare rău că te-am trezit.

— Nu face nimic, Elena. Tocmai mă... Bine, dar e şase şi jumătate !

— Ascultă, Javier. Sînt foarte îngrijorată. Joaquín nu a apărut şi nu l-a văzut nimeni.

— Nu fi neliniştită. Vin acuma acolo.

— Am să fiu la Claudette. Amadeo a plecat să-l caute spre sat.

— Elena, te rog, nu te lăsa pradă nervilor.

M-am întins în pat, am fumat o ţigară şi am simţit cum mi se răscolesc toate sucurile gastrice, arzîndu-mă în gîtlej rău de tot. Lumina fluorescentă din baie mă orbi. După ce am înghiţit nişte săruri, m-am apropiat de fereastră, dar m-am aşezat într-un fotoliu. Liniştea şi semiîntunericul mă relaxau făcîndu-mă să lunec treptat într-o tihnă plăcută.

Cînd am ieşit, trecuse de şapte şi jumătate. Casa era cufundată în întuneric ; pe verandă vîntul bătea cu furie. Luminile de la odăile de serviciu aruncau cîteva petice clare în grădină.

Brusc, am simţit că neliniştea Elenei era îndreptăţită şi am grăbit pasul.

— Bună seara tuturor, am salutat din uşă.

Amadeo şi Santiago se întorseseră, fără să-l fi găsit. Elena stătea adîncită într-unul din fotoliile de piele.

— Ce-au spus copiii ?

— Nu l-au văzut toată ziua.

— Mă duc spre crîngul de pini. — Elena îmi aruncă o privire. — Îmi dai o lanternă, Santiago ?

— Ar fi mai bine să...

— Cel mai indicat este, l-am întrerupt pe Amadeo, ca nimeni să nu se mişte şi nici să se alarmeze. Altminteri, în jumătate de oră întreaga staţiune va fi întoarsă pe dos.

— Sigur că da, mă susţinu Claudette.

Santiago îmi aduse lanterna. Cu un gest stîngaci am mîngîiat-o pe păr pe Elena, care nu-şi dezlipea ochii de pe mine.

— L-a luat cu el pe Poker. Sau, cel puţin, nici Poker nu-i de găsit pe nicăieri.

Ajunsesem la uşa de la intrare, cînd sună telefonul.

— Nu, Javier, vezi-ţi de drum, îmi strigă Santiago din vestibul. E Asunción, spune că vin şi ei aici.

Norii, foarte joşi, alergau acum repezi pe cer. Vîntul usca pietrele gardurilor, ale şoselei, olanele şi ţiglele acoperişurilor. Am mers repede şi, ajungînd pe şosea, am aprins cîteva minute lanterna. Vîrful muntelui era invizibil ; pe dealuri, norii formau un semiîntuneric firav, de lumină de lună.

M-ám căţărat pe taluz şi am strigat de cîteva ori. De-acolo, baraca părea o pată pe marginea şoselei. Am luat-o pe cărarea care urca pînă la izvor şi am luminat din nou cu lanterna, al cărei fascicul îmi deschidea, în ritmul paşilor, un drum de ramuri îmbibate de ploaie, trunchiuri, pietre şi băltoace.

M-am oprit să-mi trag răsuflarea. Seva avea miros de amoniac, amintind de unul din parfumurile Claudettei. În apropierea izvorului, am mai strigat o ultimă dată.

— Sînt aici !

Lumina sărea de colo-colo, odată cu mişcarea mîinii mele. Joaquín, aşezat pe ţevăria conductelor de apă, se freca la ochi. Lîngă el se afla o cutie de sardele goală şi o bucată de pîine. Am

continuat să înaintez spre el, acum mai încet, părînd hotărît să-l sîcîi cu lumina, pe care am ridicat-o în sus cînd am ajuns lîngă el.

— Stinge, mă rugă.

— Maică-ta o să se îmbolnăvească din cauza lucrurilor ăstora.

— De ce-ai venit aici ?

— Pentru că ştiu că anul acesta te refugiezi în crîngul de pini.

— Dar nu ştii unde e ascunsă comoara.

Am stins lanterna. Cîteva minute, faţa lui Joaquín nu mai fu decît o mică suprafaţă albicioasă, de unde i se auzea glasul.

— Ai mîncat ?

— Da.

— Şi te-ai udat ?

— Nu. Cînd plouă, intru în colibă. Dar comoara o păstrez în altă parte.

— Şi te gîndeai să te întorci ?

— Cînd se va lăsa de tot noaptea.

— De tot ? De ce nu înainte ?

Sări de pe conducte şi îşi luă praştia, briceagul şi cîteva reviste de copii, pe care şi le vîrî sub braţ.

— Tata e supărat ?

— Haidem.

— Aşteaptă puţin.

Şuieră, vîrîndu-şi două degete în gură şi apăru Poker, fără să latre, cu pas săltăreţ.

Am coborît în tăcere. Pe şosea, nu vru să recunoască în nici un caz că era obosit, dar începu să rămînă în urmă.

— În afară de faptul că ai neliniştit-o pe maică-ta, nu înţeleg ce-ai putut să faci toată ziulica în pădure.

— Îi aşteptam pe indieni.

— Şi de ce nu te-ai întors cînd s-a înserat ? Încercă s-o ia la goană pe urma lui Poker, dar i se tăiară picioarele şi căzu în şanţ. Se ridică, înainte de a-l ajunge eu. Zîmbetul dădea feţei sale o căutătură de nevinovăţie (moştenită de la Elena), cu care îi venea uşor să se facă iertat.

— O să-mi iei apărarea ?

— Nu ştiu, Joaquín. Serios, nu-mi place ce-ai făcut azi.

Luminile staţiunii se vedeau peste tot. Vîntul aducea mireasma mării. Joaquín se îndepărtă cîţiva paşi. Ocolirăm piaţeta pavilionului şi o pornirăm spre casa lui Santiago. Brusc, Joaquín se opri.

Aşezaţi pe marginea trotuarului, tăcuţi, stăteau copiii. Martita, Asun şi Dorita se sprijineau de gardul unei grădini. Joaquín rămase cu ochii aţintiţi la un punct îndepărtat de la capătul străzii ; îşi rotunjea buzele, ca şi cînd ar fi vrut să fluiere, cînd Enrique se ridică şi îşi prinse mîinile pe un felinar. Poker ţîşni, cu un lătrat, în braţele lui José.

— Ce s-a întîmplat ?

Cu o nepăsare prefăcută, Joaquín străbătu cei cîţiva metri care ne despărţeau, şi mă apucă de mînă.

— V-aţi certat ?

— Nu. Dar vor să ştie unde ţin comoara.

Elena veni în goană pe trotuar. Pe veranda Claudettei, geamurile erau luminate. În timp ce-mi căutau nişte papuci de-ai lui Santiago, a trebuit să-l ascult pe Emilio, care-mi explica ce potrivite ar fi cîteva lovituri de bici în unele ocazii. Don Antonio, care purta pe sub haină o cămaşă cu stele verzi imprimate pe fond galben, ne asigură că în ziua următoare poliţia va face o vizită în staţiune.

— Ăştia nu ştiu nimic.

— Dar vă spun categoric, stărui don Antonio. Poliţiei nu-i trebuie decît cîteva zile ca să descopere totul. Niciodată nu dau greş.

— Te-ai udat tare ? mă întrebă Claudette.

— Doar pe pantofi, şi sînt destul de vechi.

6

Dimineaţa ploua. Am fumat o ţigară în întuneric. Afară, răpăitul ploii devenise monoton. M-am hotărît să mă duc în oraş, ca să văd ce mai era nou pe la prăvălia lui Raimundo. Aseară nu izbutisem să rămîn nici măcar o clipă singur cu Elena. Dora se răsuci în pat, întorcîndu-se pe partea cealaltă cu un geamăt răguşit. În linişte, am făcut un duş şi m-am îmbrăcat. Prin fereastra din fundul coridorului, lumina se filtra cernută de ploaie. M-am hotărît să iau o gustare în sat. Sub telefonul din hol, i-am lăsat un bilet Dorei, în care-i explicam că mă voi întoarce pe înserate.

Tocmai ridicasem oblonul garajului, cînd sosi Leoncio.

— Plecaţi ? Păi trebuie să vină Vicente.

Leoncio avea în colţul gurii o ţigară stinsă şi cămaşa în dungi îi atîrna afară din pantaloni.

— Vicente ?

— Da. Nu staţi să beţi cafeaua ? María tocmai s-a sculat.

— N-am chef. Spune-i doamnei că sub telefonul din vestibul i-am lăsat un bilet. O hîrtie scrisă pentru ea, înţelegi ?

— Da, aşa am să-i spun. Zidarii n-o să poată să vină astăzi.

— Cine-i Vicente ?

— Daţi-mi, vă rog, instrumentul de aer.

În timp ce Leoncio măsura presiunea cauciucurilor cu manometrul, am stat să admir grădina şi ploaia, cerul întunecat, complet înnourat. Se auzea o rumoare neîncetată, ca un bubuit îndepărtat de artilerie.

— Vicente este omul care aduce alimentele. Vrea să vă spună ceva în dimineaţa asta.

— Ce anume ?

— Asta nu mi-a spus-o. Sînt în regulă ; — mi-am scos impermeabilul şi m-am suit în maşină. Leoncio crezu de cuviinţă să mă lămurească. — Cauciucurile sînt în regulă cu aerul.

— Mulţumesc.

— Ce să-i spun lui Vicente ?

— Păi, nu ştiu. Să-ţi spună ţie ce vrea.

— Dar el vrea să stea de vorbă cu dumneavoastră.

— Atunci, să revină.

— Cînd ? Vicente locuieşte în sat.

— Să revină cînd pofteşte ! Iar dacă-i ceva urgent, să-ţi lase vorbă ţie sau lui Rafael. La revedere, Leoncio.

Ridică mîna dreaptă pînă la înălţimea umărului, în timp ce automobilul trecu prin faţa lui. Apoi alergă să deschidă poarta grădinii.

Şoseaua se îndepărta de coastă, unde norii nu păreau atît de groşi. Motorul luă viteză bună, în ciuda pavajului în pantă. Am început să fluier în ritmul ştergătoarelor de parbriz. De sus, marea părea o pată în ceaţă, şi numai farul te putea ajuta să-i ghiceşti marginile. Treceam acum printr-o porţiune cu hîrtoape dese, şi apa din băltoace plescăia întruna. Lîngă răscrucea cu drumul lateral care ducea spre camping, drumul se unea cu şoseaua principală. În barul de la staţia de benzină nu era nimeni. M-am aşezat în faţa tejghelei, şi l-am văzut pe omul de la pompa de benzină ducîndu-se să-l anunţe pe patronul barului. Am comandat omletă şi cafea. Îmi aminteam de vremea războiului cînd, de la postul de comandă, artileria se auzea ca un tam-tam. Dar, mai ales, îmi aminteam de gura perfectă a fetei de pe plajă, de nuanţa de ceară a pielii cînd a căzut asupra-i lumina, după ce jandarmul a deschis ferestrele. Am băut patru sau cinci cafele şi am fumat fără întrerupere. Din cînd în cînd mai intra cîte cineva, sosea

vreun camion sau autoturism. Alteori, simţeam tăcerea şi apoi, dintr-odată, mă izbeau aburii din ibricul de cafea. Ploaia cădea acum mai măruntă, cînd am văzut că se făcuse ora zece.

M-a cuprins amorţeala. Nefăcînd nimic altceva decît să schimb maneta de viteze, piciorul drept a început să mă furnice şi, încet-încet, mi s-a transformat într-un butuc de lemn ; nu mai simţeam deloc pedala acceleratorului. Am frînat, mi-am masat puţin piciorul şi am făcut cîţiva paşi pe marginea drumului.

În automobil era cald. Am coborît geamurile din faţă. Un vînt umed şi înmiresmat îmi risipi amorţeala. Deasupra satului, cerul avea o culoare albăstruie de noapte înstelată.

Probabil că acum omul acela, Vicente pe nume, o fi ascultînd explicaţiile încîlcite ale lui Leoncio. Joaquín o fi început să dea iama prin grădini, cu galoşii şi cu impermeabilul lui lung. M-am hotărît, ştiind totodată că n-o voi face, să-i telefonez Elenei din oraş.

Cu puţin timp înainte de a ajunge, ploaia încetă. Pe pavajul strălucitor, prin şanţuri, vîntul încreţea suprafaţa apei ce se adunase. Ogoarele arate erau acum mai rare ; tot mai des se vedeau grădini de zarzavat. Am virat spre stînga, spre şoseaua pietruită ce ducea în centrul urban. La dreapta era o cazarmă, şi la poartă soldaţii de gardă stăteau pe nişte bănci de lemn ; urmăriră cu privirea maşina care trecea ; baioneta santinelei nu reflecta nici o rază de lumină. Prin uşa deschisă a bisericii, în piaţă, licăreau flăcările lumînărilor pe fondul întunecat. Am parcat în locul pe care mi l-a indicat agentul de circulaţie, am traversat, ocolind chioşcul de muzică şi, împingînd uşa prăvăliei lui Raimundo, mi-am adus aminte, fără să ştiu de ce, că Andrés se afla în oraş încă de ieri.

— Bună ziua, don Javier.

— Cum merge treaba, băiete ?

— Bine, don Javier. Şi dumneavoastră ce mai faceţi ?

— Nimic nou — şi i-am strîns mîna vînzătorului. — Don Raimundo unde e ?

— La nuntă — şi făcu semn cu bărbia în direcţia vitrinei.

— Cineva din familie ?

— Nici măcar rudă de departe. Dar ştiţi dumneavoastră că don Raimundo cunoaşte pe toată lumea.

Băiatul scoase mai multe cutii cu cîrlige de undiţe, muşte şi linguriţe. Am scotocit prin prăvălie pînă cînd a sosit Raimundo. Piaţeta se însufleţise, în special din cauza copiilor care alergau după şareta mirilor.

— Păi, nu se face masă ?

— Ba da, don Javier. Şi încă una îmbelşugată. Dar nu mă dau prea mult în vînt după ospeţe. Ce-mi place mie este ceremonia.

— De-aia se pare că ai să te însori curînd. Se aude că o să ai nuntă în vara asta.

Raimundo mă privi cîteva clipe şi, brusc, începu să rîdă. L-am bătut pe umăr, înainte de a ne aşeza pe nişte scaune lîngă tejghea.

Raimundo mi se păru mai gras, mai chel și mai transpirat decît anul trecut.

— Am crezut că nu vă mai văd, don Javier. Chiar îmi ziceam, hai să trec pe la Velas Blancas.

— Trebuia s-o fi făcut. Crede-mă, n-am ieșit nici măcar o singură dată la pescuit! Dar nici nu-mi închipui că am pierdut prea mult...

— Nimic.

— ...după cum spun oamenii în sat.

— N-ați pierdut nimic. Nu se găsesc nici bibani, nici dorade, pe toată coasta. În schimb, se pare că se găsesc fete moarte.

— Da. — Am ridicat pe genunchi cangea pe care o țineam între picioare. — Într-adevăr, se găsesc. Și tocmai în stațiune.

— Azi, zise băiatul, au adus-o în oraș.

— Aici ?

— Au sosit pe la șapte.

— Ascultă, Jordi, crezi că o să înveți mai repede meseria dacă te bagi în vorbă ?

Jordi roși și se retrase în celălalt capăt al tejghelei. Raimundo, cu degetele mari vîrîte la subsuoara cămășii, încetă să mai zîmbească.

— Ieri a trecut pe-aici don Julio.

— Ieri ?

— Da, ieri, joi. A trecut pe-aici, cînd se întorcea din stațiune. A sosit miercuri la sfîrșitul zilei și a rămas peste noapte în oraș. Ieri am fost amîndoi la bar, dar n-am izbutit să scot nimic de la el. Și asta înseamnă că nu știe nimic, fiindcă, altfel, tot i-ar fi scăpat ceva.

— O clipă, Raimundo. Spune-mi mai întîi cine-i fata, și explică-mi apoi iarăși ce-ai zis adineaori.

Raimundo întinse brațul peste cristalul de pe tejghea, trăgîndu-și trupul mai aproape de scaunul meu. I-am făcut un semn lui Jordi, care veni în grabă să ia cangea.

— Nimeni nu știe cine e fata.

— Și, don Julio... ?

— Nici el nu știe.

— Vreau să spun, cine-i don Julio...

— Ah...

— Don Julio e polițistul, mă lămuri Jordi.

— Din capitală. Îl cunosc bine. Vine pe-aici la pescuit și, în afară de asta... — Raimundo aruncă o privire spre băiat și își coborî glasul, zîmbind ; — pe vremuri am avut amîndoi două drăguțe, care erau surori. E un tip cumsecade. Și un as în meseria lui. Acum cîțiva ani, venea pe-aici de cinci sau șase ori pe lună. În legătură cu fetele. Uneltele de pescuit i le țin eu în păstrare. Grozav îi mai place să pescuiască în sud. După mine, don Javier, bănuiesc că are o mică problemă în Alicante sau în Murcia. E un tip din ăia care le scot din minți pe femei. Vesel, înțelegeți ? și foarte generos. — Jordi, de partea cealaltă a tejghelii, se apropia, ca din întîmplare. — Și pe deasupra, foarte cult. În '39 puțin i-a lipsit ca să ajungă avocat.

— Va să zică, am zis eu, poliția a fost ieri în stațiune.

— A cercetat pe plajă locul crimei.

— Al crimei ?

— Ascultă, Jordi, ce... ?

— Don Raimundo, zise băiatul, îmi dați și mie numerele astea din revista „Life" ?

— Ia-le și lasă-ne în pace ! — Băiatul dispăru prin ușa din fundul prăvăliei. — Nu beți o bere ?

Raimundo îi strigă lui Jordi, din ușă, că ne ducem pînă la barul de vizavi.

— V-am trimis undița prin Rafael.

— Ah, da.

— Mai doreați ceva ? Băiatul poate să vă aducă la hotel în astă-seară.

— Nu, ți-aș fi cerut dacă aș fi vrut, am zis, luîndu-i-o înainte. Și-apoi, aș vrea mai înainte să și mănînc ceva.

Tocmai sosise un autobuz cu turiști. Ne-am așezat pe scaunele metalice de pe trotuar, iar Raimundo comandă bere și midii.

— Cine ți-a spus că-i vorba de-o crimă ?

— Toată lumea zice că e o crimă.

— De ce ?

Raimundo îmi aruncă o privire rapidă, înainte de a răspunde.

— Așa. N-au găsit-o goală ? Dumneavoastră știți mai bine, fiindcă a fost și medicul legist în stațiune. Aici nu se știe nici măcar de ce-a murit.

— Nu știm nici noi. N-am vorbit nici cu medicul legist, nici cu judecătorul de instrucție sau cu polițistul.

— Dar, pentru mine, don Javier, lucrul e limpede. Cred că e vreo străină, care s-o fi încurcat cu cineva. Într-o săptămînă, o să vedeți dumneavoastră, don Julio îi găsește pe criminali.

Berea era oribilă. Bătea un vînticel cald, care învolbura praful în chioșcul de muzică din centrul piaței. Sudoarea îmi umezea fruntea, obrajii, mîinile.

— Nu cred că a fost omorîtă. Nici n-avea urme de violență.

— Ascultați la mine, pe-aici se petrec lucruri tare ciudate. Cu puțin timp în urmă, nu știu dacă ați aflat, am avut o încurcătură serioasă. Am trecut și eu prin ceasuri grele, pentru că era o treabă urîtă și era gata-gata să fiu amestecat. A venit o pereche de olandezi, niște tineri ; el, mai ales. Ea era o blondă ispititoare, cu un aer de tîrfă. Și, să vedeți, aveau negoțul lor. Da, domnule. Un negoț bun. Stăteau aici, în oraș, și uneori seara organizau ședințe de cinema într-un golf, lîngă camping. Aduceau cu ei tot materialul, bateriile, aparatul, filmul, în mașină. Montau un șopron în aer liber și să vezi ce mai porcării. Ce filme, don Javier !

— Și, v-au prins ?

— Eu n-am fost decît de vreo patru ori. Dar treaba e că s-a dus vestea și s-a sfîrșit comedia. Nici nu vă spun ce-a mai fost, au vrut să închidă și campingul. Era un film... — Raimundo începu să rîdă și se înecă cu înghițitura de bere pe care tocmai o bea. — Din cele pe care le-am văzut. Nu dura mai mult de-un sfert de oră, dar se făceau de toate. Și ce femei, mamă Doamne, ce femei. Ieșeau în...

La celelalte mese se vorbea cu glas tare, se rîdea zgomotos. La un moment dat vîntul încetă, lăsînd o căldură umedă. Raimundo îi dădea întruna cu poveştile lui. Am încercat să-mi amintesc la ce hotel trăgea Andrés cînd venea în oraş. Turiştii se plimbau în grupuri, se opreau în faţa vitrinelor, intrau şi ieşeau din prăvălii. Unul fotografia faţada Corporaţiei pescarilor. În balconul central, sub catargul fără steag, se vedeau cinci săgeţi de lemn pictate în roşu.

Băiatul străbătu în fugă piaţa, ca să-l anunţe pe Raimundo că era aşteptat la prăvălie.

— Plec şi eu chiar acum, am zis. Mă întorc în altă zi.

— Treceţi să mă vedeţi. Şi-apoi, aş vrea să vă consult în legătură cu nişte camioane, pe care asociatul meu şi cu mine vrem să le cumpărăm. Vă mai amintiţi de el ? Unul, îl cheamă Agustín.

— Ah, da. Cum merge asociaţia ?

Raimundo îşi potrivi nodul cravatei şi îşi încheie nasturii hainei.

— Bine, foarte bine. Poate cunoaşteţi pe cineva la minister... O să vă explicăm mai pe larg. În sfîrşit, dacă vă întoarceţi curînd... — Se ridică de pe scaun. — Ştiţi, dacă vreţi ceva, trimiteţi comanda prin Rafael, şi în aceeaşi zi vă şi servesc.

— Mulţumesc, Raimundo. O să vedem ce facem cu ministerul. Găseşti totdeauna cîte un cunoscut.

— Domnul nu are nimic de plată, zise el, strîngîndu-mi mîna.

Ne-am ciondănit cîteva clipe cine să plătească şi, în cele din urmă, i-am vîrît eu chelnerului banii. Raimundo, ajungînd în dreptul chioşcului de muzică, se întoarse şi-mi făcu un semn de salut cu mîna.

La masa alăturată se aşezară nişte italieni. O femeie din grup îmi spuse ceva cu glas foarte scăzut, pe cînd îşi lăsa, chiar lîngă scaunul meu, o geantă de rafie. M-am amuzat căutîndu-i privirea. Apoi am mai băut nişte bere, am fumat cîteva ţigări şi mi-am spus că pe coastă timpul era probabil tot ploios. Am reuşit să mă smulg de-acolo. Italianca îşi aprindea o ţigară, cînd i-am privit pentru ultima dată picioarele. Tipul cu aparatul de fotografiat atîrnat de gît cu o curea continua să stea imobil, ca prostit, în faţa balconului cu săgeţi.

M-am îndreptat agale spre tutungerie. Pe străzile oraşului vedeam unele schimbări : erau mai multe prăvălii decît îmi aminteam eu. Singura cafenea, inaugurată anul trecut, avea la ferestre nişte jaluzele din fîşii verzi de material plastic. Am zăbovit o bună bucată de timp în faţa unei vitrine cu suveniruri, fără să văd nimic din ce se afla îndărătul vitrinei, aproape fără să mă gîndesc la nimic. Pe faţada prăvăliei, alături de nişte şaluri cu franjuri lungi, în culori ţipătoare, de pălării de pai ţuguiate şi fileuri de păr, atîrna o plasă mare, plină cu mingi de diferite mărimi. Chiar dacă Joaquín se va bucura doar zece minute, şi tot m-am hotărît să cumpăr una din mingile acelea. Şi deodată, am descoperit hotelul.

La recepţie, mi s-a spus că Andrés nu se sculase încă. M-am pomenit strigat de Fermín, care traversase barul şi se apropiase fără să-l fi văzut. După ce ne-am îmbrăţişat, se duse să se scuze faţă de cei trei bărbaţi cu care bea la bar, îşi luă paharul de whisky şi ne aşezarăm la o masă, sub un ventilator care aducea răcoare în penumbra barului. M-am simţit deodată bine, cuprins de un fel de euforie, în încăperea aceea căptuşită pînă la tavan cu lemn de culoare deschisă, auzind conversaţiile doar ca un murmur pe deasupra clinchetelor de gheaţă în pahare. L-am bătut pe genunchi pe Fermín, i-am oferit o ţigară şi am comandat şi eu un whisky.

— Trebuie să facem plata unor exproprieri. Chiar acuma, după prînz, ne ducem. Din păcate, va trebui să iau masa cu ăştia, şi nu cred că-i moral să te silesc să-i suporţi.

— Nu-ţi face griji. E şi Andrés aici, trebuie să coboare îndată.

— Ce spui, Andrés ! Ei hai, povesteşte-mi noutăţile.

— Acum cîteva zile ne-am pomenit cu o fată moartă pe plaja staţiunii.

— Da, am auzit ceva. Un accident, nu ? Dar Dora ? Ce face Dora, şi Amadeo, şi Marta ? Într-o bună zi am să vin în paradisul vostru. Cei pe care-i văd mai des sînt Emilio şi Asunción.

— Bine-ar fi s-o faci. Cînd apare soarele, vii să petreci o săptămînă cu noi. Ce se aude cu electrificarea ?

Fermín deschise larg braţele.

— Păi, nu ştii vestea cea mare ? În decembrie, la Madrid. S-a terminat cu şantierul, s-a terminat cu terenul, cu satele, cu mîrlanii şi cu porcăria. Să trăieşti !

— Oho ! Rosario va fi încîntată.

— Te cred.

— Fermín, te-ai mai îngrăşat.

— M-am făcut ca un porc. Dacă mai continui aşa, n-o să se mai uite nici o gagică la mine.

— Lumea zice pe-aici că eşti un bun inginer.

— Aşa se spune.

— Dacă ai lucra într-una din întreprinderile mele, am realiza ceva mare.

— Ascultă, n-o spune în glumă, fiindcă în decembrie o să vorbim mai pe îndelete. Dar mai bine zi-mi cum merg treburile în căsuţă, cu străina aia ? De două luni nu m-am mai dus pe-acolo. Dar acum, la vremea asta, trebuie să fie încîntător, cu grădina cea nouă şi cu arborii din jur. E o minune, zău. Bineînţeles, asociatul meu, cel care ne-a făcut rost de afacerea asta, nu mai este aici, pentru că s-a mutat la Sevilla. Sau poate, pentru că sîntem doi.

— Mai bine. Nu, nu m-am mai dus pe-acolo în ultimul timp. Cu cîtva timp în urmă, într-o seară, aproape că se aranjase să mă duc.

— Dar n-a ieşit nimic.

— Exact. Ghinion. Ascultă, Fermín, cei de-acolo par cam neliniştiţi. Tu şi cu mine sîntem oameni de încredere.

— Dragul meu, îmi pare rău că nu pot să vin cu tine. Să ştii că am să trec pe la Velas Blancas. Transmite-le tuturor multe salutări. Şi mai ales Dorei.

— Şi tu lui Rosario. — Ne îmbrăţişarăm. — Şi rămînem înţeleşi, în decembrie, ai grijă să inventezi ceva, şi eu o să contemplu cum or să ne crească acţiunile.

— Ah, în decembrie... Am să renasc. În ţara asta, nu se poate trăi decît la Madrid sau la Barcelona, cu condiţia să petreci opt luni pe an în Franţa.

Mi-am terminat paharul de whisky şi am întrebat la ce oră sosea trenul. Îmi plăcu grozav supa pe care ne-o serviră, apoi somonul afumat şi friptura de viţel; nimic de aici nu avea gustul rău al berii de dimineaţă şi savoarea mîncărurilor era în rezonanţă cu hotelul. M-am gîndit că, la fel ca Emilio, le propuneam diverse afaceri prietenilor mei. Ca, de pildă, lui Fermín, care îmi imputa nişte sporadice aventuri sentimentale şi care nu şi-ar putea închipui că Elena era cea care intra vorbind englezeşte în căsuţa de la marginea şoselei. După cum nici eu nu mi-am imaginat niciodată pînă atunci că Fermín ar putea avea o legătură cu vreo femeie cunoscută. Am stat o mulţime de timp socotind cîte iubite avea Fermín.

M-am dus în piaţetă, să-mi caut maşina. Vîntul continua să bată aducînd praf, parcă mai fierbinte decît de dimineaţă. Pe cer urcau nori-

şori, tot mai sus. Turiştii beau cafele pe terasele barurilor.

Am ajuns la gară cu zece minute înainte de sosirea trenului. Ernestina, scoţînd capul pe fereastră, mă descoperi îndată. Tot pe fereastră i-a dat hamalului bagajele. Mi se aruncă în braţe de pe a doua treaptă a scării.

— Ce plăcere! Eram sigură c-o să vină cineva să mă aştepte, dar nici n-am bănuit c-o să fii tu acela, Javier.

— Eşti frumoasă, frumoasă foc. Lasă-mă să mă uit bine la tine. Haide, că nu mai este aproape nimeni pe peron. Să mergem în maşină şi îţi explic. Ce mai face familia?

— Mama ta, excelent.

Ea îmi vorbea şi eu căutam nişte mărunţiş ca să-i plătesc hamalului, cînd i-am simţit privirea. Era un omuleţ scund, cu faţa foarte zbîrcită. Mă privea de parcă aş fi fost de pe altă planetă. I-am dat aproape îndoit de cît mi-a cerut şi, în tăcere, şi-a dus mîna la şapca slinoasă, cu cozorocul de muşama neagră. Cînd m-am aşezat la volan, Ernestina mă sărută din nou.

— Deci, unchiul ăsta nesuferit soseşte în oraş cu o zi mai devreme şi apoi se îmbată şi nu poate să vină să mă aştepte la gară. Grozav!

— A sosit ieri, pentru că era ziua lui de vizită la doctor. Şi nu se ştie dacă s-a îmbătat.

— Asta s-o crezi tu! Ce face la ora patru după-amiază, doarme? Îl deşteptăm noi imediat. Şi facem una lată, nu, Javier? Am venit cu o poftă teribilă să mă distrez. Zarauz e un adevărat mormînt.

— Te-ai certat cu José Manuel ?

— Nu. Dar e scîrbos. Ți-a transmis salutări.

— Ce mai face ?

Își puse picior peste picior, săltă de două ori pe banchetă și începu să rîdă.

— Ca de obicei, face pe grozavul. Se ține de tot felul de fleacuri.

Urcarăm la etajul al doilea, însoțiți de un băiat de serviciu, care ne deschise ușa. Ernestina se repezi înăuntru, agitîndu-se. Pe jos, pe scaune, pe cufăr, se vedeau diferite articole de îmbrăcăminte. Valiza și dulapurile erau deschise. Ernestina trase perdelele și îl îmbrățișă pe Andrés, așezată pe marginea patului.

— Iartă-mă, drăguțo, iartă-mă.

Jacheta pijamalei îi era descheiată și pieptul supt îi încovoia umerii.

— Imediat la duș, ca să-ți dispară mahmureala. Și să anunțați acasă că ne ducem să facem un chef. Ce noroc să vă am pe amîndoi, la care țin atît de mult ! Hai, repede, Andrés. Se poate telefona de-aici ?

— După ce mă bărbieresc, ai să vezi că o să fiu alt om.

Ernestina se așeză într-un fotoliu. Andrés, din pat, îmi zîmbea. Zîmbetul obosit al lui Andrés mă făcu, într-un mod ciudat, să-mi fie rușine.

— Da, am zis. Se poate telefona. Dar, ascultă, ce-i cu părul tău ? — Își scutură chica roșcată, iar eu cu o intonație care mi se păru stîngace, am încercat să-l încurajez. — Ești cam turtit, Andrés.

— Doctorul mi-a spus că m-a găsit foarte bine. Mulțumesc, drăguțo, zise el luînd halatul pe care, pînă la urmă, i-l găsise Ernestina.

7

— Te plictisești, îmi zise Ernestina peste umărul lui Andrés.

— Nici vorbă de așa ceva.

Cei șase din orchestră purtau niște cămăși albastre, cu nasturi mari albi. De o oră nu ne blagosloveau decît cu melodii lente și duioase. Din cînd în cînd, prin ferestrele care dădeau spre grădină se auzea răpăitul picăturilor de ploaie. Alteori, bateria înlocuia zgomotul ploii. Andrés era transpirat, cînd se întoarse la masă cu Ernestina. Am mai comandat niște whisky.

— Nu pot să le spun să deschidă ferestrele, pentru că ploaia i-ar uda pe cei de la masa din fund.

— De ce n-au aer condiționat ? Ascultă... — Chelnerul lăsă paharele pe masă și își întoarse fața spre Ernestina. — Nu-i așa că nu e aer condiționat ?

— Ba da, domnișoară. Ventilatoarele funcționează.

— Ventilatoarele... — Ernestina își aranjă bretelele rochiei, înainte de a-și aprinde o țigară. — S-ar putea ca spre Almería să nu plouă.

— S-ar putea, zise Andrés.

— Toată lumea asta, toți turiștii, am explicat eu, probabil că se simt frustrați.

— Socotește-mă și pe mine o turistă.

— Bine, dar aici ne simțim bine.

— Andrés, cum poți să spui așa ceva, numai cu trei pahare de whisky în tine ?

— Aici e secretul fericirii. N-am de gînd să mai beau ceva toată seara.

Luminile se micșorară, schimbîndu-și culorile, pentru a anunța o dansatoare de flamenco. Ernestina își trase scaunul la marginea ringului de dans.

— Sau poate fiindcă doctorul te-a găsit mai bine.

— Da, zise el. Deși Elena nu mă crede, mă simt mai bine.

— Și te-ai hotărît să bei mai puțin.

— Firește. Ca să pot bea mai mult, zise el rîzînd și trecîndu-și un braț peste spătarul scaunului meu. Nu înțelegi ? Dacă se poate acumula sănătate, am să tot adun, ca și cum ar fi bani. Cînd o să fiu plin, încep s-o cheltuiesc. E o metodă pe care am inventat-o.

— Cecuri pentru ficatul tău.

Își pusese picior peste picior și rochia ei largă înfășura scaunul. Întoarse capul, cu un gest de prefăcută supărare, față de gălăgia pe care o făceam cu conversația noastră.

— Da, draga mea, zise Andrés.

Fata își termină dansul sub un ropot de aplauze. Apăru partenerul ei și, imediat, se întoarse și ea cu o altă rochie, cu volane. Străinii urmăreau dansul cu interes. În semiîntunericul

trandafiriu, chipurile bronzate străluceau de un fel de exaltare. Băieții din noua orchestră aveau cămăși hawaiene. Andrés își retrase brațul de pe spătar. L-am privit ; zîmbitor și distrat, o observa pe Ernestina. În părul ei roșcat sclipeau reflexele luminii. Poate că în ultimul moment va apărea și Raimundo. Entuziasmul Ernestinei mă amuza.

— Bravo !

— Ascultă, fetițo, dar unde-ai învățat să strigi bravo într-o manieră atît de spaniolă ?

— La Paris.

M-am dus la toaletă, unde mirosea a dezinfectant și a parfum tare, și mi-am adus aminte că așa mirosea și în ascensorul casei în care stătea Marta, la Madrid. Am zăbovit în fața oglinzii, mi-am curățat pieptenele cu migală, am căscat. Cînd am ajuns la masă, erau aplaudați dansatorii de flamenco, și imediat m-am pomenit dansînd cu Ernestina.

— E minunat.

— După o săptămînă de stat în stațiune, ai să ajungi să urli de plictiseală.

— E minunat, e minunat ! Îmi place pînă și faptul că plouă.

Deasupra meselor străluceau mici felinare cu abajururi de diferite culori. Ernestina dansa bine și îmi dăruia parfumul ei, apropierea ei nepăsătoare, suavitatea fermă a cărnii umerilor ei. Am rămas să schimb cîteva cuvinte în șoaptă cu unul din orchestră, în timp ce Andrés îmi lua locul pe ring.

Şlagărul la modă trimise pe pistă o mulţime de alte perechi. Ernestina îmi făcu semn cu mîna, într-un gest triumfător. Ziarele consacrau mult spaţiu problemei algeriene, iar cîntecul acela, după cum se spunea, provenea din Algeria.

„Chérie, je t'aime,
chérie, je t'adore
comme la salsa di pommodoro."

Fata tocmai se sălta pe taburetul înalt, cînd i-am descoperit bluza aurie, fără mîneci, care îi încingea şoldurile peste fusta neagră strîmtă. Îşi plimba privirea prin sală, fără să se oprească în nici un loc anume. Mă văzu venind spre ea, întoarse taburetul şi îşi sprijini braţele pe bar.

— Bună, zise.

— Ce faci ? Vrei să bei un whisky ?

— Da. Eşti singur ?

— Cu nişte prieteni. — Am comandat băuturile şi am examinat-o. — Ai un păr frumos. Păcat că l-ai tuns atît de scurt.

— E pentru plajă, înţelegi ?

Băurăm în tăcere şi apoi începurăm să dansăm. Ernestina îl puse pe Andrés să manevreze în aşa fel încît să ajungă aproape de noi, ca s-o poată examina nestingherită pe fată.

— Ăştia sînt prietenii tăi ?

— Da, dar ştii...

— Nu-ţi fie teamă. N-au decît să se uite cît vor. Or să-şi dea seama că nu sînt un animal

ciudat. Aşa-i mereu. Toţi cred că sîntem nişte animale ciudate, noi c...

— Termină.

— Iartă-mă. Ştiu că o fată nu trebuie să vorbească urît.

— Nu, nu de-asta. Important e ca o fată să nu se gîndească la asemenea lucruri.

— Asta e fiindcă sînt un soi rău.

I-am lipit trupul de al meu. Era beată, dar nu se putea spune că-şi pierduse controlul. Obraz lîngă obraz, i-am făcut un semn cu ochiul Ernestinei, care rămase atît de încîntată, încît Andrés se văzu nevoit să evolueze în direcţie contrarie.

— Hai să vedem dacă whisky-ul nu-ţi goneşte proasta dispoziţie ?...

Ne-am întors la bar, şi fata bău încet vreo două înghiţituri.

— Nu eşti de pe-aici, aşa-i ?

— Nu.

— Nu te-am văzut niciodată pe-aici. Eu vin în fiecare seară, în afară de sfîrşitul săptămînii. Sîmbăta soseşte el, înţelegi ? şi facem cîte o plimbare, sau nu ieşim din casă. În oraş sîntem vreo două sau trei. De fapt, zîmbi ea, sîntem cinci.

— Stai la Madrid ?

— Da. După ce ţi-ai dat seama ?

— După accent.

Izbucni în rîs, apoi luă o înghiţitură, fără să-şi dea seama. Se răsuci pe jumătate cu taburetul, sprijinindu-se cu mîinile de mine.

— Ce bine că poţi să deosebeşti accentul din Madrid. Aici toată lumea vorbeşte în fel şi chip.

— Tocmai de aceea. Şi eu stau la Madrid.

— Îmi pare bine. Să ciocnim, vecine!

După ce-am ciocnit, păru mai mulţumită şi ceva mai beată.

— Îţi place să-ţi petreci vara aici?

— Da. Adevărul e că-mi place chiar foarte mult. Vezi, dimineaţa dorm, mă duc la plajă, iau un aperitiv. După prînz, un pic de siestă şi ora de engleză. Îmi place grozav să învăţ englezeşte, numai că sînt cam grea de cap. Tu ştii englezeşte?

— Zece cuvinte, dar prefer să tac.

— Eşti foarte simpatic, rîse ea. Apoi, mă întorc pe plajă, sau fac un tur, sau mă duc cu vreo prietenă la cofetărie. N-am multe prietene. Şi cred că-i mai bine.

— Ia spune, ce-ai păţit?

— Nimic.

— Ţi-au făcut prietenele vreo porcărie? Cum era el?

— Cine?

— Păi, tipul acela înalt, blond şi tînăr pe care ţi l-a suflat prietena ta.

— Nu, nu, zîmbi ea cu o undă de tristeţe. Prietena mea nu mi-a suflat nici un tip. Şi-apoi, adăugă răsuflînd adînc, mie nu-mi plac nici blonzii, nici înalţii, nici tinerii.

— Atunci, eu îţi plac.

— Da, îmi placi foarte mult. Cu toate că eşti tînăr.

Mi-am apropiat capul şi am sărutat-o pe obraz.

— Iar seara, vin aici. În grădină e răcoare. Îmi place grădina localului ăstuia de dans. Mă aşez la bar şi privesc luminile printre plante. Uneori, dansez cu cîte cineva. Îmi plac oraşele astea, fiindcă pot să umblu în şort pe stradă şi să port bikini pe plajă. Ascultă, mă cheamă Angus.

Am stins chibritul şi i-am spus numele meu.

— Ai un nume de bani mulţi. Eşti însurat?

— Da. Şi-i adevărat că am bani.

— Mulţi. Am zis mulţi, Javier.

— Bine, mulţi. Ce contează banii? Sînt lucruri care au o importanţă mai mare.

— Da, cînd ai mulţi bani.

— Tu n-ai?

— Ba bine că nu! Acţiuni. El îmi investeşte economiile. Cînd o să fiu bătrînă...

— Adică, peste cincizeci de ani.

— ...o să am din ce trăi. Nu, nu peste atîţia ani. Am împlinit douăzeci şi şase.

— Îmi placi, Angus.

— Şi tu mie. Ai clasă. Se vede imediat.

— Cum?

— Nu pui întrebări personale. Nici măcar nu m-ai întrebat cum arată cel care mă întreţine.

— Cum arată?

Rîsul i se înecă în whisky. Îşi rezemă tot trupul de al meu, în timp ce eu o îmbrăţişam strîngînd-o de umeri.

— E un... Hai să dansăm. Nu semeni cu el deloc. Dacă ai fi tu iubitul meu, nu ţi-aş pune coarne.

— Angus, îmi faci declaraţii.

— Păi bine, așa e vara, nu ? Mai luăm încă o motorină ?
— Încă... ? Ah, da, sigur că da. Mi-e teamă doar că...
— Să nu-ți fie teamă. Rezist la tot ce mi se dă. Sînt o fată zdravănă din nord.
— Lasă-mă să ghicesc. Din San Sebastián ?
— Nu.
— Din Bilbao ?
— Nu.
— Dacă nu ghicesc nici acum, pierd sărutul pe care am pus prinsoare. Din Santander ?
— Nu. Din Vitoria. Adică, dintr-un orășel de lîngă Vitoria. Dar e multă vreme de cînd n-am mai fost pe-acolo. — Își apropie brusc fața. — Bine, achit eu prinsoarea. Ascultă, nu trebuie să te întorci la prietenii tăi ?
Cînd barmanul ne umplu paharele, privirile noastre se întîlniră o clipă.
— Iartă-mă, murmură ea.
— Nu-ți face griji pentru prietenii mei.
— Sînt soț și soție ?
— Oh, nu. Ea îi este nepoată îndepărtată, iar el e vărul meu, și cel mai bun prieten. Am să ți-i prezint îndată.
— Lasă-te de prezentări. Nu vrei să dansezi ?
— Dar tu ?
Ne răsucirăm pe taburete, cu spatele rezemat de bar. Ernestina dansa cu un tip bătrîn și ciung, iar Andrés cu nevasta tipului, o americancă mai înaltă decît el cu un cap, zveltă și foarte elegantă. Cei patru cîntau în cor cîntecul, pe care îndată începurăm să-l fredonăm cu

toții. Lîngă mine, Angus, ținînd paharul cu amîndouă mîinile, cu picioarele depărtate, cînta și ea, cu un surîs absent, care îi umplea colțul ochilor cu mici încrețituri.

„Ești cu totul altfel, altfel
decît cei pe care i-am mai întîlnit.
Ești cu totul altfel, altfel
și de-aceea îndată m-am îndrăgostit.“

— Pare simpatică.
— Cine ?
— Fata, prietena voastră. Verișoara prietenului tău. Și ea are clasă. Uite, singură însuflețește toată adunarea.
— Și Andrés.
— Și el e simpatic. Dar ea are clasă. Trebuie să ai într-adevăr clasă ca să știi să faci pe destrăbălatul cu grație.

„...un ton distinct pe cenușiul ceții...“

Angus își puse mîna pe grumazul meu.
— Hai, povestește-mi ceva.
— Devii sentimentală.
— Îmi trece repede.
— De unde vine Angus ?
— De la Angustias. E un nume nu prea vesel [1]. Dar eu sînt foarte veselă.

---

[1] Angustia înseamnă neliniște, tristețe.

Se apropiară Ernestina și Andrés, împreună cu americanii. Ne strînserăm mîinile, chiar acolo, la bar.

— Stau la Rota, știi ? explică Ernestina. Și vorbesc spaniolește mai bine decît tine și decît mine.

— Foarte amabilă, zise doamna Lansing.

— Îmi pare rău pentru tine, Ernestina. N-o să poți arăta ce prost pronunți englezește.

— Oh, ba vorbește foarte bine, zise domnul Lansing. Cu accent newyorkez.

— Doamna Lansing dansează flamenco, zise Andrés. Nu ne-ați văzut ?

— Ba da, adeveri Angus. Aveți o toaletă superbă.

— Vă place ?

Se cînta un șlagăr italian și m-am pomenit dansînd cu Ernestina. Andrés o înlănțui pe Angus, care începu să rîdă cînd el îi murmură ceva la ureche, uitîndu-se spre mine.

— Cine-s ăștia ? Nu ți se pare sinistru să dansezi cu un tip care are brațul retezat din umăr ?

— Sînt niște oameni grozavi. El și-a pierdut brațul în Filipine, unde era colonel. Ea se ocupă cu pucricultura. Se iubesc mult, se ajută mult și au trăit mereu împreună. Sînt căsătoriți din anul 1920. Acum fac al paisprezecelea voiaj de nuntă. El zice că sînt fata cea mai simpatică pe care a întîlnit-o în Spania, iar ea s-a îndrăgostit de Andrés. Ce ți se pare rău în asta ?

— Mania ta de a te împrieteni cu oameni necunoscuți.

— Și tu ? Parcă tu ești mai breaz ? Știi, e frumoasă tîrfa ta. Cu toată bluza aia aurie. Andrés e de vină, că s-a îndrăgostit de nevasta colonelului.

Soții Lansing ne zîmbiră de la masă. Ernestina își dădu pe spate părul și clipi din ochi.

— E o seară grozavă, nu-i așa ?

Lansing se prăpădea de rîs pentru că își vărsase băutura răcoritoare din pahar. Soția lui îi curăță haina înainte de a sosi chelnerul. Zîmbea în timp ce se schimbau paharele, și chiar ea îi prepară apoi un alt pahar de gin.

— Bine, Ernestina, întoarce-te la yankeii tăi.

— Știi, zise Andrés, că s-a născut la Chicago ?

— Nu. Și ce-i cu asta ?

— Am fost și eu la Chicago.

Colonelul se ridică în picioare, își întinse unicul său braț și strigă :

— Trăiască Spania !

— Acum trebuie să sărbătorim, propuse Andrés. Îi dai înainte cu ginul ?

— Da, zise Lansing. Încă un scotch pentru tine ?

— Nu, mai bine nu. Mă opresc. Chelner, un gin-tonic !

— Nu vreți să vă așezați ? întrebă doamna Lansing.

— Mulțumesc. Trebuie să terminăm niște pahare pe care le avem la bar.

Angus, în tăcere, mă privea într-un chip ciudat, drept care am dedus că venise momentul să-i pun problema mai concret.

— Unde stai ?

— Cum ? Iartă-mă, nu te-am auzit. — Am repetat întrebarea și ea își întoarse privirea de la mine. — Într-o vilișoară din împrejurimi. Cu etaj.

— Singură ?

— Peste zi am o servitoare. E o femeie de încredere, să n-ai nici o grijă. Vrei să mergem ? Aici ne-am distrat destul.

— Da, da.

Fumarăm în tăcere. Localul se golea încetul cu încetul. În mijlocul ringului, Andrés și doamna Lansing dansau niște sevillane în ritmul de jazz al orchestrei. Ernestina îi acompania de la masă, bătînd din palme, în timp ce Lansing lovea într-o sticlă cu lingurița.

— Ascultă, spuse deodată Angus.

— Da.

— Nu mă port cu tine cum trebuie.

— De ce, fetițo ?

— Astăzi nu se poate. Nu insista, dar nu se poate.

— Ei, ce să-i faci ? Dar atunci, poate sîmbătă ?

Și mi-am pus repede mîinile peste ochii ei mari și rotunzi, încercuiți cu fard verde.

— Lasă ! Trebuie să-mi făgăduiești un lucru. Dar pe cuvîntul tău de onoare. Că ai să revii în altă zi. Dă-mi cuvîntul tău că o să te întorci în altă zi. Și curînd. În săptămîna care vine, de exemplu. Te rog, Javier, nu trebuie să te superi pe mine, dar este...

— Bine, draga mea, dar se-nțelege.

— O să revii ?

— Bănuiesc că da. Dar gîndește-te că...

— Nu. Promite-mi. — Îmi strînse mîna cu putere. — Ți-e ușor să vii în oraș. Prietenul tău mi-a zis că stați în stațiunea Velas Blancas. Asta-i aproape, cam o oră de-aici cu mașina.

— Dar ce interes ai să revin ?

— Ascultă, zise ea, continuînd să-mi țină mîna într-a ei, cu un surîs ce părea să se lichefieze, de parcă ar fi fost gata să plîngă, tu vino și lasă scuzele. Sau poate că nu-ți plac decît ca să bem cîteva pahare împreună ?

— Știi bine că nu.

— Spune-mi, pentru că nu știu nimic. Să mor eu, dacă știu ceva. Și uneori mi se pare că aș putea să știu totul. Ca acuma. Dacă m-aș strădui puțin, închizînd ochii și strîngînd pumnii, aș izbuti să știu totul. Dar nu ! Nu vreau să știu absolut nimic. Cu toate că aș putea.

— Angus, fetițo, ești sub efectul unei perspicacități înșelătoare.

— Ba pur și simplu sînt beată moartă.

— Încă nu, dar o să fii, dacă continui să bei.

Se dădu jos de pe taburet, sprijinindu-se de mine, și făcu un gest stîngaci ca să-mi respingă ajutorul. Își luă poșeta, îndreptîndu-se spre toaletă. Poșeta, de pînză albastră și pai alb, i se legăna la capătul brațului. Orchestra, la cererea Ernestinei, interpreta un pasodoble. Abia dacă mai erau vreo trei mese ocupate. Andrés vorbea plin de însuflețire cu doamna Lansing. L-am chemat pe barman să-i achit nota. Era un indi-

vid bătrîn, şi mi-a adus aminte de hamalul pe care îl încărcasem chiar în seara aceea cu valizele Ernestinei. Apoi, mi-am imaginat cum ar arăta buzele lui Angus dacă şi-ar da cu un ruj deschis la culoare. Andrés se apropie o clipă, şi mă întrebă cum mă simţeam.

— Tu, în schimb, văd că eşti beat.

— Nici măcar Elena nu mi-ar putea-o reproşa. Dar Angus ?

— La toaletă. Despre ce-aţi vorbit mai înainte ?

— Crede-mă că nu pot să-mi amintesc. Dar ştiu bine că n-am pomenit de Dora, nici de posibilitatea că ai putea avea o Dora. Acum mă întorc la ei. I-am invitat să stea cîteva zile în staţiune. Să nu-ţi treacă prin minte să faci acelaşi lucru cu drăguţa ta. Are nişte picioare şi nişte... — desenă o sferă în aer, peste piept — care o trădează. Dar pare fată bună. Nu mă înşel niciodată cînd văd un om bun.

La ora aceea, Elena s-o fi gîndind la noi, cu o luciditate foarte diferită de cea pe care i-o bănuia Angus (sau eu). Orchestra îşi încheie programul, şi se lăsă o tăcere neaşteptată, în care se distingeau murmure, o frază în englezeşte a Ernestinei, rîsete. Barmanul făcea casa, cînd apăru chelnerul şef şi ceru scuze pentru că se terminase muzica, asigurîndu-ne însă că puteam să mai rămînem. Mi-am golit paharul de whisky. Micile senzaţii mi se concretizau în căldura persistentă din obraji.

Angus se întoarse proaspăt fardată, cu o strălucire nouă pe chip şi cu părul negru aranjat. Ne-am apropiat de masă. I-am spus chelnerului că plătisem eu totul.

— Oh, nu, nu, nu, asta nu-mi place. Sînteţi, foarte grăbiţi să plătiţi, zise Lansing.

— Asta e ceea ce se numeşte curtoazia spaniolă, zise soţia lui.

— Puneţi-o pe socoteala conductelor petrolifere.

— Faceţi cumva afaceri cu carburanţi ?

— Javier face tot felul de afaceri, interveni Andrés. Mergem ?

— Sigur că da. Am în maşină nişte băutură şi mi-ar place să acceptaţi o înghiţitură.

— Direcţia înainte spre mare ! zise Ernestina.

Afară, aerul umed îmblînzea puţin cerul înalt, întunecos, toată acea amplitudine a nopţii. Lansing mergea cu un echilibru precar, agăţat de braţul Ernestinei. Andrés îl făcea să rîdă. Angus începu să danseze cînd ajunserăm la automobil.

Doamna Lansing conducea bine, cu o viteză constantă. M-am rezemat de fereastră, deschisă spre umbre, lumini şi siluete transfigurate. Încetară să mai vorbească englezeşte, pentru a îngîna cîntece regionale. După un sfert de oră de mers, ne-am oprit. Mirosea tare a floare de portocali pînă şi în şanţuri, în timp ce Angus dormea pe umărul meu. Ne-am plimbat ca să ne mai limpezim puţin. Printre portocali, am

schimbat sărutări și mîngîieri, pînă ce Angus păru să-și piardă complet stăpînirea.

Ne-am luat rămas-bun pe îndelete, în piața orașului ; felinarele, care aveau glastre agățate la jumătatea stîlpului, împrăștiau o lumină cu sclipiri verzui. Am însoțit-o pe Angus pe niște străzi necunoscute, foarte prost luminate. Ea fluiera cu-îndărătnicie una dintre melodiile după care dansaserăm. Cînd am ajuns, se rezemă de zidul în care era prins grilajul de fier. Îmi înconjură mijlocul cu brațele și își ridică gura spre bărbia mea. Rămase astfel o bună bucată de timp.

— Faci cum vrei, înțelegi ? Dar mi-ar place să te mai văd. În noaptea asta... Faci cum dorești.

— Am să vin săptămîna viitoare, n-avea grijă. Joi sau vineri.

Hotelul era departe și, în plus, la un moment dat m-am și rătăcit puțin. În singurătatea nopții, vîntul aducea cu el o alinare. Totul va părea diferit în dimineața următoare, fără șuvoiul de alcool în vasele de sînge congestionate din creier. Whisky-ul îmi dădea o senzație de spații deschise, de perspective nemărginite și de îmbrățișări profunde și tăcute.

În camera hotelului, Andrés, care dormea cu fața în jos, nici nu tresări cînd am aprins lumina. Am așteptat mult pînă să mă cuprindă somnul, dar n-am încercat să stăpînesc imaginile care se substituiau gîndurilor mele fugare.

8

María lăsă ceainicul pe masă și Dora turnă ceaiul.

— Azi-dimineață a venit din nou omul acela să te vadă.

— Care om ?

— Ei, prietenul lui Leoncio. Cred că-l cheamă Vicente.

— Da. Dar copiii ?

Dora se ridică să închidă fereastra.

— Sînt la Asunción.

— Și Joaquín ?

— Nu știu. Ieri a stat toată seara închis în pod, după cum mi-a spus Elena. — Telefonul sună și Dora se ridică din nou. — Scuză-mă, María nu aude din bucătărie.

După ce Dora închise fereastra, se făcu liniște în odaie. Auzeam fragmente din conversația ei telefonică în vestibul. Ceaiul îmi punea rînduială în sucurile gastrice ; lumina cernută a serii mă odihnea. Probabil că peste cîteva ceasuri, la cină, va ploua din nou. Pe cristalul de pe masă, printre scrisori, se detașa plicul gros de la biroul din Madrid. Auzind pașii Dorei, am deschis ochii. Pantofii ei cu tocul înalt îi lungeau picioarele, la capătul fustei scurte cu pulpana largă. Se opri în fața mea, de parcă ar fi căutat ceva.

— Ernestina era ?

— Da. Sînt toate la Marta.

— Du-te și tu.

— N-aș vrea să mă aștepte, dacă întîrzii.

— Du-te. Nu cred că omul acela are nevoie de tine. Dacă eşti indispensabilă, îţi telefonez şi gata.

Se mai învîrti o dată prin living, înainte de a se hotărî.

— Va trebui să-i deschizi tu uşa.

— Nu-ţi face griji.

Se aşeză pe unul din braţele fotoliului meu.

— Nu-mi aduc aminte dacă am învoit-o pe Rufi pînă luni sau pînă marţi.

— Dar unde s-a dus ?

— La o sărbătoare în sat, la nişte neamuri ale ei. Pe la Gerona, mi se pare. Nu puteam s-o refuz, crede-mă. E caraghios să trebuiască să deschizi tu uşa poliţaiului. Dar, înţelege-mă, ele mă aşteaptă şi nu pot să înceapă fără mine.

M-am ridicat s-o conduc. În grădină, vîntul mişca ramurile copacilor. Am fost tentat să mă apropii de piscină, dar m-am întors în living. Scrisoarea Emiliei se întindea pe trei file care, într-un stil minuţios, îmi raportau tot ce se întîmplase la birou în ultimele zile, după cum rezulta şi din documentele anexate. Mi-am notat să-i plătesc Emiliei leafa dublă, pentru că renunţase la concediu. Va trebui să-i scriu avocatului, unuia dintre consilieri şi furnizorilor din Bilbao. Am continuat să citesc şi, încetul cu încetul, interesul pentru corespondenţă îmi scăzu. Ceaiul, rece acum, avea gust metalic. Cîteva clipe am contemplat portretul înrămat al copiilor. Enrique crescuse de cînd fusese făcută fotografia. Pe undeva, trebuia să fie şi cartea pe care o începusem cu o lună în urmă, dar n-am

avut destulă putere să mă duc s-o caut, nici să reiau lectura ziarului, aflat la îndemînă. Am calculat pe carneţel beneficiile dintr-un import de supape şi apoi m-am apucat iarăşi de proiectul financiar al lui Amadeo pentru construirea unui sanatoriu de lux. Mi-am adus aminte că-l aşteptam pe inspector, dar am aţipit în semiîntuneric, cu hîrtiile pe genunchi şi cu pixul rostogolindu-mi-se printre degete. M-a trezit soneria. Înainte de a mă duce să deschid, am aprins luminile din living şi din vestibul.

Inspectorul de poliţie îşi spuse numele chiar din prag, şi îmi întinse mîna.

— Poftim. Raimundo, cel care are prăvălia, mi-a vorbit despre dumneata.

Îşi frecă tălpile pantofilor pe ştergător, înainte de a mă urma în living. Avea o jachetă cu o înfăţişare ciudată. Ca şi cravata, şi luciul negru al pantofilor.

— N-ai vrea să bei ceva ? Ia loc, te rog.

Îşi puse ochelarii şi, scoţînd un carneţel cu copertă de muşama, mi se adresă cu un zîmbet de scuze :

— Vă rog să iertaţi întîrzierea. Niciodată nu se poate calcula cît vor dura interogatoriile.

— Nu face nimic. Lucram.

— Ei da, Raimundo şi cu mine sîntem prieteni. — Încetă să-şi mai aranjeze dunga pantalonilor. — Ştiţi despre ce e vorba. O simplă informaţie, şi ar putea să devină un amănunt interesant.

— Îți stau la dispoziție. Chiar nu vrei să bei ceva ? Dar o cafea ?

— Tocmai am băut o cafea la don Antonio. Vreți să-mi spuneți cum ați aflat de cadavrul de pe plajă ?

Își potrivi ochelarii cu rame invizibile. Din cînd în cînd făcea cîte o însemnare, în timp ce eu vorbeam.

— Ați văzut corpul chiar pe plajă ?

— Da. În plus, dimineața m-am dus pînă la baraca unde îl puseseră. Jandarmul m-a lăsat să intru și am putut privi chipul fetei.

— N-o cunoașteți, așa-i ?

— Nu.

— Ce vîrstă credeți că are ?

— Douăzeci și ceva. Mai aproape de treizeci decît de douăzeci și cinci. Nu știu. E greu de spus.

— Ați auzit vreun comentariu care să vi se pară important ?

— Nu prea. Dar dacă nu te superi, știi cumva dumneata despre cine este vorba ?

— Sîntem pe punctul de a afla. Pe de altă parte, nu credeți că copiii, cînd au descoperit corpul femeii s-au atins de ceva ?

Am răspuns grăbit pentru că în clipa aceea se suna la ușă.

— Nu cred, am zis în timp ce mă îndreptam spre intrare. Copiii erau speriați.

M-am întors cu Amadeo în birou. Inspectorul se uita la tablourile din living.

— Aveți reproduceri foarte bune, zise el așezîndu-se iarăși.

— Cel de Dufy nu e o reproducere. Te interesează pictura ?

Roșeața se urcă pînă la începutul cheliei, unde pielea se încrețea în riduri gălbui.

— Nu prea mă pricep. Va să zică, spuneați că copiii erau speriați.

— Speriați și uluiți. Gîndește-te că era prima dată cînd vedeau o femeie goală. Și încă un cadavru.

— Înțeleg. Dar poate că copiii au văzut sau auzit ceva care i-a speriat în mod deosebit. V-ați gîndit la asta ?

— Ar fi spus-o. A sosit imediat Leoncio, grădinarul. Stă aici tot anul, împreună cu nevasta-sa.

— L-am interogat azi-dimineață.

Închise carnețelul, după ce-și scoase ochelarii. Clipi de cîteva ori.

— Mai vrei să mă întrebi ceva ?

— Nu vă mai deranjez.

— N-a fost nici un deranj. Mărturisesc că aveam alte păreri despre interogatorii. Păreri din filme și din romane, firește.

— Bine, zise el, zîmbind, nu-i totdeauna la fel. Depinde de persoane, firește.

— Mulțumesc.

— Și de cazuri.

Jacheta, prea lungă, i se încrețea la poale. Își întoarse capul cînd mă auzi vorbind.

— Nădăjduiesc că acest caz se va rezolva repede.

— Se întîmplă ca un caz, care pare complicat la prima vedere, să se rezolve apoi repede. Ca

un scul, care se desface aproape de la sine cînd îi dai de capăt.

— Raimundo mi-a spus ieri că ești un pescar pasionat.

— Ei, a zis-o și el din prietenie. Îmi place să pescuiesc, dar nu prind mare lucru. Mai ales pe o vreme ca asta.

L-am însoțit pînă la prima treaptă a verandei. Seara era înnourată, și vîntul făcea să freamăte întreaga grădină. Cînd m-am întors în casă, m-a luat cu frig. Amadeo, din ușa biroului, veni spre mine cu mîinile în buzunarele pantalonilor.

— Cum s-a comportat ?

— Ah, bine, bine. A fost și pe la tine ?

— Nu. L-am întîlnit acasă la Claudette și mi-a pus întrebările acolo.

— Preferi să bem ceva, ori să facem o plimbare ?

— E o vreme infamă. Am început o partidă de șah cu Santiago. L-am lăsat să se gîndească la o mișcare, în timp ce-o să dau o raită cu tine ca să-mi povestești.

Am împins grilajul și l-am lăsat pe Amadeo să treacă întîi.

— Păi, ți-am mai spus. Bine. Știi că-l cheamă Julio ? Vroia să știe dacă copiii...

— Nu, nu, nu, mă întrerupse Amadeo rîzînd. Te rog, să lăsăm vorbăria despre amărîta aia. Mă interesează mai mult chestia de aseară. Ce-ați făcut azi-noapte, Ernestina, Andrés și cu tine.

— Dar n-a fost nimic special ; am băut cîteva pahare, am dansat, ne-am culcat tîrziu. Ca de

obicei, am adăugat, luîndu-l de braț. Doar știi că întotdeauna se întîmplă la fel.

— Ernestina zice că v-ați distrat grozav. Cum anume ?

— Ernestina se distrează grozav ori de cîte ori reușește să iasă din casă.

Amadeo se opri.

— Dacă n-ai nimic împotrivă, mergem la Santiago.

— Ah, da, dragul meu, iartă-mă. — Trecurăm strada. — Am cunoscut niște americani, o pereche extravagantă, dar simpatică. Mă tem chiar că i-am invitat să petreacă aici cîteva zile. În concluzie, în dimineața asta, la douăsprezece, cînd m-am deșteptat, aveam o mahmureală îngrozitoare.

Amadeo își încheie jacheta, și i-am dat drumul brațului. Felinarele, de curînd aprinse, își aruncau lumina peste pustietatea străzii, pe care vîntul aducea umbre intermitente. Dădurăm colțul străzii și, ajungînd în fața vilei Claudettei, ne oprirăm.

— Îmi pare rău că m-am eschivat cu chestia de aseară.

— Omule, nu aveai dreptul. Stăm toată ziulica vîrîți în văgăuna asta și ne plictisim de moarte, și cînd e vorba de o distracție... Nu intri ?

— Mă duc pe la tine pe-acasă să văd cum merge canasta cucoanelor. Iar la voi, să facă mat cel mai bun !

— La revedere.

Poarta de lemn scîrţîi cînd o împinse Amadeo. Umbra ascuţită a streşinii de la terasa vilei cădea dincolo de portal. Pe faţadă strălucea lumina electrică. Vîntul umfla nişte perdele. M-am aşezat pe zidul de piatră care despărţea grădinile lui Amadeo şi Santiago ; printre crăpături creştea o iarbă măruntă, foarte verde. Pe pajişte, luminile casei formau dreptunghiuri neregulate. Cîteva clipe mi s-a părut că le aud glasurile, vorbele ascuţite încercînd să se impună fiecare. M-am întors să-mi caut automobilul.

În faţă, muntele, aproape nevăzut, era negru de pini. Prin grădinile de legume zăbovea încă amurgul. Lumina soarelui printre nori subţia siluetele de pe cîmp.

Cu vreo doi kilometri înainte de a ajunge în sat, am oprit maşina, scoţînd-o în afara şoselei, şi am luat-o pe o scurtătură pe care făgaşele roţilor de căruţă erau destul de adînci. Îmi plăcea să mă gîndesc că, în urma mea, ei rămîneau cu toţii închişi în vile, ca în nişte cutii pline cu chibrituri, jucînd şah, canastă, copiii cu jucăriile lor povestindu-şi tot felul de isprăvi. Fluieram, ba chiar m-am oprit să-mi aprind o ţigară.

Un luciu vag anunţa prezenţa mării. Drumul, mai departe, cobora în pantă accentuată spre satul de pescari. Grădinile erau mai rare şi mai sărăcăcioase. Am inspirat adînc mirosul de pămînt umed. Nu prea departe, se mişca o lumină ; cineva umbla printre straturi cu un felinar.

Fata aceea o fi avînd familie. Pînă atunci nu mă gîndisem la asta. Fără îndoială că, privind-o atît de singură pe nisipul de pe plajă, sub un cearşaf, sau în baracă, în lumina din zori care dădea pielii ei o densitate de carne moartă, ajunsesem s-o privesc doar ca pe un obiect, despre care se ştia că a avut o mare valoare. Dar se putea să aibă şi părinţi, fraţi în viaţă, poate chiar un copil. Mă distram într-un mod morbid inventîndu-i fetei o biografie ; şi m-am hotărît să merg mai departe. Şi aşa, am continuat să mă gîndesc la ea într-un fel diferit de cum o făcusem pînă atunci, pentru că începînd din acel moment fata îşi avea în mintea mea viaţa ei, o trăinicie sau o valoare.

Lumina felinarului se îndrepta spre acelaşi punct ca şi paşii mei. Era acum noapte deasă şi am coborît mai încet. Deodată, am descoperit un bec electric suspendat în aer ; după cîteva minute, am început să desluşesc colţul casei unde ardea. Ca aproape toate casele din sat, avea numai parter. Nu mă mai oprisem niciodată să examinez pereţii scorojiţi, acoperişurile joase, grinzile de lemn ros de vreme. Văzut la lumina sinistră a becului, peretele părea o barieră a mizeriei, care oprea drumul, vîntul, mirosul pămîntului.

Străduţele pe care mergeam erau pustii. Mirosea peste tot a peşte şi se auzea murmurul mării. Am ieşit pe plajă, de-a lungul căreia se înşirau în faţa mării, pe vreo trei sute de metri, alte case cu un singur nivel. Paralel cu trotuarul de ciment zgrunţuros se întindea un şanţ

de piatră, plin mereu cu apă murdară. Pe dig, unde acostau bărcile, erau aprinse felinare.

Grupuri de femei stăteau așezate pe niște bănci joase, la porțile largi ale caselor. Cîteva bărcuțe fuseseră trase pe plajă. Coasta forma un golfuleț închis cu stînci înalte, de la care se întindea digul. Cîțiva copii, care mă urmăriseră, mi-o luară înainte pe stradă. Îndată, l-am văzut pe Juan ieșind din cîrciumă. M-am repezit pe trotuar, ca să-l ajung. Mîna lui Juan era aspră și foarte puternică.

— Cum merge cu sănătatea, don Javier ? Ați venit să vedeți barca, nu ?

— Mai mult ca să mă plimb. Și ai tăi, Juan ?

— Băiatul, ca de obicei, cu frigurile. E de la burtă, și-l apucă mereu în lunile astea. Și nu se vindecă.

— Îmi pare rău. Și, firește, n-ai mai ieșit pe mare.

— După cum vedeți. Nu e o vreme de ieșit.

— Ascultă ! mi-am amintit eu deodată. Îți datorez niște bani.

— Lăsați, zise el dîndu-se cu un pas înapoi. Cînd o să facem socotelile.

— Dar bine, omule, nu trebuie să facem nici o socoteală. Îți datorez pe ultimele săptămîni, și gata. Cît face ?

— Nu-i nici-o grabă, don Javier.

— Spune-mi, hai spune-mi. Fiindcă am uitat. Îți datorez de cînd am venit. Acuma n-am bani la mine, dar mîine ți-i trimit.

— Sînt — vocea lui Juan scăzu — trei sute de pesetas.

— Bine. Și ce mai spui ? Cum merg lucrurile ?

— Rău.

Merserăm cîțiva pași unul lîngă altul, pe trotuar. Cîteva femei salutară, cîțiva pescari își scoaseră șepcile. Copiii alergau prin nisip sau călcau prin bălți, în tăcere, uitîndu-se la Juan și la mine.

— Lucrurile or să se aranjeze.

— De zile întregi n-am mai ieșit. Și la radio a spus că o să avem furtună pînă la jumătatea săptămînii viitoare.

— Dar marea nu pare prea răscolită.

— Aici nu. Dar dacă mergi vreo două mile, începe să te scuture. Și-apoi, e degeaba, pentru că nu-i pește. Vreți să vă uitați puțin la „Dorita“ ?

— Nu-i nevoie.

Dintr-o ochire am observat localul mare al cîrciumii, fumul, becurile electrice, oamenii așezați la mese, alții sprijiniți de tejghea.

— Nu vreți un pahar de vin cu o sardea ?

— Nu, mulțumesc, Juan. N-am poftă să mănînc nimic. E multă vreme de cînd n-am mai coborît aici ca să mănînc sardele. Poate dacă se face vreme bună.

— Discutam și noi chiar acum cîteva zile că domnii nu mai vin să mănînce sardele la grătar.

Copiii alergau, scoțînd țipete, în urma unui automobil cu număr de înmatriculare german.

— De la camping ?

— Da, domnule. Străini de la camping. Vin în sat să cumpere băutură și să facă fotografii.

Şi ce se mai spune în staţiune, don Javier, despre moartea fetei ăleia ? Poliţia a fost pe-aici să întrebe, dar, bineînţeles, nimeni nu ştia nimic.

— Nici ei nu ştiu nimic ; dar cred că n-o să treacă mult timp şi-or să rezolve ei cazul.

— Păi, au tot felul de mijloace. Aici nu ştim nimic. Se pare că s-a înecat, nu ?

— Înecat ? Nu, nu avea înfăţişarea uneia care s-a înecat.

Juan îşi aprinse ţigara pe care i-o oferisem. O femeie striga după doi băieţi care încolăceau un odgon pe plajă. Juan mă însoţi pînă la ieşirea din sat.

— Da, în grădinile de zarzavat se lucrează mai mult. Dar nu toţi au grădină şi nu tuturor le place pămîntul. Ştiţi că aşa e în sat la noi. Ar trebui să avem aici o asociaţie a ţăranilor şi o corporaţie a pescarilor.

— Ştiu că munciţi din greu.

— Da, domnule, ăsta-i adevărul. Muncim de ne spetim.

— Bine, omule pe curînd. Am să-ţi trimit prin Rafael banii. Şi nădăjduiesc că se face bine copilul.

— Mulţumesc, don Javier. Vreţi să vă însoţesc cu un felinar ?

— Nu-i nevoie. Am maşina aproape. Şi-apoi, cunosc drumul. La revedere, Juan.

— Poftiţi oricînd doriţi, don Javier.

Am urcat în grabă, de parcă aş fi fugit de străduţele acelea, de oamenii aceia tăcuţi. La capătul pantei, m-am oprit, mi-am tras răsuflarea şi mi-am scos jacheta de piele. Vîntul bătea slab, cu rafale scurte şi calde. Înainte de a porni motorul, am fumat o ţigară în penumbră.

Pe prima stradă se plimba un grup de slujnice. Una dintre ele se apleca spre geamul maşinii şi îmi spuse că se aflau cu toţii acasă la Amadeo. Din grădină, le-am auzit vocile. Pe verandă, Andrés, cu un pahar în mîini, îl asculta pe don Antonio vorbind. Cînd am intrat, Ernestina a venit spre mine în fugă. Elena, aşezată pe trepte, şedea cu picioarele strînse.

— Javier, am avut o idee grozavă : o să dăm o mare petrecere, ca cea de acum doi ani, ţii minte ?

— Da, îmi amintesc. Ceva formidabil. Dar de ce ?

— Pentru că nu poate să stea locului, zise Asunción.

— Pentru că, de atîta plictiseală, o să vă transformaţi în mumii.

Marta îmi dădu un pahar, ca să-mi prepar singur un whisky.

— Ce mai e nou ? am întrebat.

— Vino cu Claudette şi cu mine, fiindcă noi sîntem organizatoarele. La radio tocmai s-a spus că săptămîna viitoare o să avem soare. O să ne întrecem pe noi înşine. O să umplem cu felinare toate grădinile, o să punem un covor de flori...

— Nu-i nimeni în toată staţiunea, am întrerupt-o eu, care să te facă să-l uiţi pe José Manuel ?

Claudette rîdea. Marta așezase altfel mobilele din living; canapeaua de piele roșie era orientată spre vestibul. Am salutat-o pe doña Pura și m-am lăsat tîrît de Ernestina spre intrare.

— Poimîine, luni, toate invitațiile trebuie să fie la poștă.

— Ascultă, lasă-mă să stau jos, am spus, punînd paharul pe masă, sub lampa cu abajur de pergament.

— Înainte de zece sau cincisprezece zile va fi imposibil s-o organizăm, zise Claudette.

— Javier, poate vrei să mănînci ceva. Am improvizat o cină rece.

— Mulțumesc, Marta. — De unde stăteam, vedeam picioarele Elenei. — Deocamdată, doar vreo două sandvișuri cu caviar.

Probabil (după pantofii cu tocuri înalte) că fusese în oraș.

— Fii atent și nu mă întrerupe. Sau, de nu, povestesc cu amănunte cheful nostru de-aseară. — Ernestina își scoase mîinile din centura pantalonilor ei, suflecați pînă aproape de genunchi. — Claudette, tu și cu mine formăm comitetul de organizare.

— Dar lasă-l să se odihnească. Unde-ai fost ?

— M-am plimbat printre grădinile de zarzavat, Claudette. Am ajuns pînă în sat.

Amadeo tocmai pusese un disc. Cele trei încăperi de la parter, legate prin uși glisante, și veranda se umplură de muzică.

9

Rezemîndu-se într-un cot, dădu la o parte cearșaful, lăsîndu-mi dezvelit mai mult de jumătate din trup. Geamul ferestrei, împărțit în patru părți de stinghii înguste de lemn, era acoperit tot de picături de ploaie. Ploaia măruntă, îndărătnică și domoală, întunecase seara cu două ore mai devreme. În semiîntuneric deslușeam picioarele Elenei. Țigara, pe care o fumasem pe urmă, era un cilindru scurt de cenușă în scrumiera de bachelită. Un miros pătrunzător de tutun și de lemn ud se amesteca cu parfumul Elenei și cu mireasma trupului ei. Cînd mi-am retras brațul pe care-l întinsesem, vîrfurile degetelor mele îi atinseră genunchii.

— Am adormit.

— Da, zise ea tot în șoaptă. Te simți bine ?

— Îhîm.

— Plouă întruna. — Fața îi deveni vizibilă doar prin mișcarea gîtului. — Mă simt minunat.

— O să ți se facă frig.

— Nu, nu mi-e frig.

Am pipăit pe măsuță, pînă cînd am găsit pachetul cu țigări. M-am ridicat, ca să-i ofer foc Elenei, cu chibritul în mîinile făcute căuș, și i-am sărutat buzele pieziș, pe un colț al gurii. Lăsîndu-mă pe spate, i-am auzit rîsul mic și mulțumit. Rămaserăm mult timp în tăcere, cu răpăitul ploii în fereastră.

— Pune-ți ceva pe tine, sau ai să te alegi cu un guturai zdravăn.

— Nu fi pisălog. Mă simt bine așa.

Șifonierul, dintr-un lemn de culoare deschisă de curînd lustruit, umplea mai mult de jumătate din odaie. Lîngă șifonier, ușa spre baie era întredeschisă, lăsînd să se vadă faianța verde ce acoperea peretele, fără pic de luciu.

— Vino.

Se ridică din fotoliu, își desfăcu brațele și, fără să ajungă să se scoale în picioare, se rostogoli spre mine. Mi-am lipit buzele de gîtul ei, cu mîinile ținînd-o strîns de spate. Elena își mișca imperceptibil picioarele și fredona. Am simțit dispoziția ei veselă din momentele bune.

Pe neașteptate, îngenunche pe pat.

— La ce te gîndești ?

Mișcarea ei mă făcu să clipesc. Elena, cu mîinile sprijinite de somieră, își ținea fața foarte aproape de buzele mele.

— La nimic. Nu mă gîndeam la nimic.

— Puteai să spui că te gîndeai la mine.

— Nu-i nevoie să mă gîndesc la tine. Te am, și e mai bine.

Începu să clatine somiera, Ridicîndu-mi capul, i-am găsit bărbia ; i-am pus o mînă pe ceafă, în timp ce ne sărutam. Mi-am culcat capul pe pernă. Ea continua să rămînă îngenuncheată, cercetîndu-mă cu un zîmbet amuzat, aproape înduioșat.

— Totdeauna te gîndești la ceva, cînd faci mutra pe care o aveai.

— Nu puteai să-mi vezi fața.

— N-am nevoie s-o văd, ca să știu ce mutră faci.

— Și ce mutră făceam ?

Cu o încetineală studiată, ca într-un joc, își încrucișă brațele, întinzîndu-se lîngă mine.

— Una pe care o faci des în ultimele zile. O mutră absentă. — Își puse un braț pe pieptul meu. — Vii din plimbări ciudate, te așezi, rămîi cu un pahar în mînă și cu masca unui zîmbet încremenit. Dacă nu mi-ar displace să te știu preocupat, m-ar încînta să te văd astfel. Niciodată nu ți s-a întîmplat să fii cu capul în nori cînd ești printre oameni.

— N-am nici o preocupare. Probabil că vremea e de vină ; mă adoarme, ca adineaori. Pur și simplu mă pleoștește.

— O fi vremea de vină.

M-am ridicat într-o rînă, pînă cînd obrajii ni s-au atins.

— Ai jucat tenis azi-dimineață ?

— Da. Tu ce-ai făcut cu copiii pe plajă ?

— Nu știu. Am căutat scoici, ne-am cățărat pe stînci, am construit un castel. Puștii erau mulțumiți. Pe urmă, ne-a dojenit Asunción, pentru că ne-am dus după aceea la slujba religioasă fără să ne schimbăm hainele. E-adevărat, s-au întors buni să-i vîri de-a dreptul în baie, cu sandale cu tot.

— Iar eu, după tenis, mi-am folosit toată ingeniozitatea mea mondenă ca să pot fi acum cu tine.

— Elena jucînd cu piese omenești și făcînd mat ! Ca Amadeo, care cîștigă mereu.

— Vrei să fumezi ?

— Nu ; încă n-am terminat-o nici pe asta.

Rămase întinsă, cu un picior afară din pat, pe care-l îndoia şi îl întindea încetişor. În odaie se făcu şi mai întuneric. Aerul liniştit era înăbuşitor şi am început să transpir. În schimb, pielea ei era răcoroasă. Cînd am întors capul, i-am simţit genele pe frunte.

— Ai vrea ceva ? am murmurat. O ceaşcă de cafea sau o gustare ?

— Nu, lasă, zise ea aşezîndu-se pe pat. Prefer să nu văd mutra femeii aceleia oribile.

— Aş putea să mă duc eu, am zis deschizînd ochii.

— Nu.

Cu capul înclinat pe umăr, contemplam spinarea mică a Elenei, cu liniile ei rotunjite. M-am ridicat şi m-am aşezat lîngă ea, în faţa ferestrei. Pe dalele roşii ale terasei, formînd acoperişul şopronului unde îmi ţineam maşina, apa se scurgea pînă la rigolă. Dincolo de şirul primilor copaci, cîmpiile netede, în culori diferite, erau învăluite în negura burniţei. Se zărea şi o curbă a şoselei. În semiîntuneric ţîşneau, ca să dispară imediat, farurile cîte unei maşini.

— Niciodată n-am rămas peste noapte aici.

— Da, e-adevărat, consimţi ea, întorcînd capul. E mult de cînd n-am petrecut o noapte împreună.

— Ştii ceva ? am început eu, m-a impresionat întîmplarea cu fata moartă. La drept vorbind, nu impresionat, ci altceva. M-a silit să mă

gîndesc la tot ce văd. E ceva ce nu mi s-a mai întîmplat înainte.

— Nu înţeleg, zise ea.

— Înainte vedeam oamenii dar nu mă gîndeam la ei. O anumită categorie de oameni — hamali, chelneri, servitori, pescari. Oameni din ăştia. Nu ştiu de ce, dar acum mă gîndesc mereu la ei. De parcă îi văd în carne şi oase. — Ea făcu un pas înapoi şi se aşeză pe marginea patului ; mi-am închipuit-o, cu mîinile încrucişate pe coapse, aşteptînd ca eu să vorbesc mai departe. — Ţi-o spun, pentru că trebuia să spun cuiva.

Rîsul ei sună scurt.

— Ah, ce prost eşti ! Simţi nevoia să te scuzi faţă de mine ?

— Adevărul e că acum, cînd m-am apucat să-ţi povestesc, mi se lămureşte tot ce-mi umbla prin cap în ultimele zile.

— E limpede că te purtai ciudat.

— Figura fetei m-a făcut să-mi amintesc de vremea războiului. La început, am luat totul ca un roman poliţist. Sau ca un film. Cercetările, medicul legist, judecătorul de instrucţie, poliţia. Dar a venit un moment cînd am încetat să mai gîndesc astfel. Nu ştim nimic despre fata moartă ; nici numele, nici care-i familia ei, nici unde locuia, nici ce vroia, nici pentru ce a murit, nici măcar ce vîrstă avea. Nu ştiu dacă înţelegi ce vreau să spun.

— Ba da, zi mai departe.

— Era ca şi cum aş fi descoperit o altă rasă de oameni, am continuat eu venind lîngă ea pe

pat și trecîndu-mi un braț pe după umerii ei ; oameni la care nu te gîndești niciodată, pe care-i socotești aproape niște obiecte. Omul care îți duce valiza, cel care îți lustruiește pantofii, sau cel care îți vinde pachetul de țigări. Nu-mi sînt prieteni, nici clienți, nimic. Dar iată că am început să-i privesc și să mă întreb unde-i greșeala.

— Ce greșeală ?

— Greșeala că pînă acum nu m-am gîndit la ei ca la niște oameni.

— Bine, Javier, dar e o copilărie. Nimeni nu se îndoiește că sînt la fel ca noi. Dar trăiesc altfel.

— Asta-i ceea ce încerc eu să aflu ! De ce trăiesc altfel ? Adineaori, cred că la asta mă gîndeam. Uite, noi doi stăm aici, ne-am căutat un pretext ca să petrecem seara împreună, o să cinăm împreună, mîine o să fim tot împreună. Asta presupune multe lucruri. Presupune că avem multe lucruri. De ce le am eu ? Ce s-a întîmplat că nu sînt lustragiu la vreun bar de pe-aici ?

Elena rîse încetișor, în timp ce se lipea de pieptul meu și mă săruta pe gît, pe lobii urechilor. Am rămas tăcut, ținîndu-i mîna între ale mele.

— Pentru că te-ai născut într-o familie cu stare și, în plus, ești... Lasă-mă să termin. Și în plus ești inteligent, foarte inteligent și foarte muncitor. Și cinstit. Și știi ce vrei. De acord ? — Gura ei se furișa spre a mea. — Spune-mi dacă nu-i așa. Dacă nu-i așa, nu te iubesc. Spune-mi-o.

Am împins-o în jos, ținînd-o de umeri. Rîdea de mine cu o încîntare plină de neliniște. Apoi nu mai spuse nimic ; la urmă, rămaserăm cîteva clipe nemișcați, înlănțuiți într-o postură incomodă.

— Trebuie să fie tîrziu, zise ea.

Se ridică dintr-un salt și se duse să facă un duș, lăsînd ușa deschisă. M-am lungit, cu picioarele depărtate, întinzîndu-mă pe tot patul. La fereastră mai stăruia o dîră de lumină.

Elena și cu mine nu ne ascunseserăm niciodată nimic unul altuia, nici cea mai prostească impresie sau cel mai obscur gînd. Dar poate că, pentru prima dată de cînd eram împreună, mă exprimasem cu stîngăcie și ea era, fără să-și dea seama, dezamăgită. Prin ușă, pe lemnul de culoare deschisă al șifonierului, bătea lumina becului aprins. Se întoarse cu pielea parfumată și răcoroasă.

— E opt și jumătate, zise ea aplecîndu-se și sărutîndu-mă ușor.

— Grozav mi-ar place să ți se strice odată ceasul ăsta afurisit.

— Și mie, iubitule, dar e opt și jumătate.

Se îmbrăca metodic, cu gesturile precise, obișnuite, dintotdeauna. În semiîntuneric, privirile noastre se întîlneau și ea se oprea cîteva clipe, ca să-mi zîmbească. Am intrat și eu sub duș, și mă rugă să cînt mai încet. Cînd m-am întors în dormitor, aprinsese becul din tavan și lampa de pe măsuța de noapte ; se farda, așezată în fotoliu. Am tras obloanele.

— Cobori tu primul, nu-i așa ? zise ea aprinzîndu-și o țigară. Oare cînd o să mai venim aici ? Simt lipsa apartamentului nostru din Madrid. Asta pare o cameră mobilată.

— Dar totdeauna ți-a plăcut odaia asta.

— Mînus momentul cînd dau ochii cu femeia aceea.

Elena rămase pe palierul scării. Am luat-o pe coridorul îngust pardosit de curînd cu dale roșii, care se termina în ușa bucătăriei. Femeia stătea cu spatele la ușă, aplecată deasupra plitei.

— Plecăm, Antonia.

— Ah, foarte bine, domnișorule. Vreți să luați o gustare înainte de a pleca ? Am pregătit totul în sufragerie.

— Mulțumesc, dar trebuie să plecăm.

Luă bancnotele, fără să le privească, cu un zîmbet încremenit pe pomeții cu pielea întinsă.

— Zăvorul e tras. Am să vă fac semn.

— Pe curînd, am zis, închizînd ușa în urmă.

Elena și cu mine străbăturăm coridorul ținîndu-ne de mînă. Am ocolit curtea ; am auzit cum se mișcau neliniștiți iepurii în dosul plaselor de sîrmă ale cuștilor. Am deschis ușa șopronului și Elena se repezi în fugă, adăpostindu-se de ploaie. Motorul, care era rece, porni cu greu. Cu farurile stinse, am traversat în viteza întîi curtea, pînă la colțul casei. Elena își ascundea fața în gulerul ridicat al pardesiului. Antonia își agită brațele, indicîndu-mi cale liberă. Cînd să trec șanțul, mi s-a calat motorul ; roțile din față rămaseră pe șosea.

— Ar fi putut să facă un podeț aici, e doar treaba ei.

— Nu se vede nimeni, zise Elena.

Cu botul automobilului aproape în mijlocul șoselei, am accelerat. Ștergătoarele de parbriz porniră cu un plescăit, iar fasciculele de lumină iluminară ploaia.

— Totu-i în ordine, oftă ea ușurată.

— Niciodată nu se întîmplă nimic.

— Da, dar sînt mai liniștită după ce ieșim de-aici.

La peste șaptezeci de kilometri pe oră, aerul vibra la geamul meu, pe care îl coborîsem cîțiva centimetri. Vedeam mîinile Elenei la lumina slabă a tabloului de comandă, vîrful fosforescent al țigării, fusta ei care-i lăsa descoperiți genunchii rotunzi. M-am uitat la ceas. Elena, după ce încercase să obțină și altceva decît pîrîituri, stinse radioul. Întîlnirăm puține automobile venind din direcția contrară. După pod, șoseaua începea să coboare. În depărtare, prin ploaia mai rară, apărură luminile stațiunii.

— Oprește, zise deodată Elena.

Am frînat încet, trăgînd la marginea șoselei.

— O ultimă țigară ?

— Și asta. Dar știi unde ne aflăm ?

— Da, de ce ?

— Nu, nu știi. Acum șapte ani, tu și cu mine veneam din Franța...

— Ah, da !

— Era o după-amiază foarte însorită și foarte rece. Ne-am oprit aici ca să privim marea. Ne-am plimbat printre pini, ne-am așezat pe

marginea şanţului. Şi ne-am gîndit să facem un oraş aici. Un oraş al nostru.

— Tu ai ales locul. În noaptea aceea am adormit foarte tîrziu, făcînd tot felul de planuri.

— Înţelegi acum de ce tu eşti altfel ? Pentru că eşti în stare să construieşti un oraş pe o bucată de pămînt care mi-a plăcut. Şi să cîştigi din asta o mulţime de bani. De aceea eşti altfel decît ceilalţi ; şi pentru că nimeni nu ştie că tu şi cu mine l-am plănuit împreună şi că l-ai făcut — mîna i se lovi de volan — pentru amîndoi. Cred că ai dreptul să te simţi altfel decît ceilalţi şi să nu te preocupe anumite lucruri.

— Numai că eu... — dar ea îmi închise gura cu o sărutare.

Stinse ţigara, rîzînd.

— Nu te mai gîndi la fata aceea. Nu-mi place să te gîndeşti la alte femei, mai ales dacă sînt moarte.

Am apăsat pe ambreiaj şi automobilul o porni lin pe pantă în jos. Inerţia, după cîţiva metri, puse motorul în mişcare.

10

— Fără îndoială, Ernestina are dreptate, zise Amadeo.

— Fireşte. Lista invitaţilor trebuie s-o facem cu toţii, sau mai bine-zis, să participăm toţi. Vroiam să spun că...

Atunci auzirăm ţipetele lui Joaquín. Puţin mai înainte, copiii tot săreau din grădina Martei în cea a Claudettei, năvălind din cînd în cînd printre şezlongurile noastre. Andrés şi Emilio îi ameninţaseră, amîndoi. Şi, deodată, înainte să-şi fi terminat Claudette fraza, Joaquín începu să ţipe, într-un vaiet continuu care ne făcu să tresărim.

— Ce-i cu ţipetele astea ?

— Joaquín ! Ce s-a-ntîmplat ? strigă Elena.

Amadeo, Andrés şi cu mine alergarăm spre zidul de piatră. Nici pe gazon şi nici printre primii copaci din grădina Martei nu văzurăm pe nimeni.

— Joaquín, am strigat, aproape îngrozit.

Ernestina sări peste zid, înaintea celorlalţi. După ce-am ocolit vila, am dat de Ernestina şi de Marta care rîdeau de băiat. Era legat de un copac ; nu se zbătea, nu mai ţipa, dar lacrimi mari îi lunecau pe obraji. Mi-am dat seama imediat de ce plîngea şi m-am aplecat să-i dezleg frînghia. Nu era uşor, aşa că Andrés alergă să caute o foarfecă sau un cuţit. Sfoara îi fusese trecută pe după umeri, ca nişte bretele, şi apoi înfăşurată de nenumărate ori în jurul mijlocului şi al picioarelor. Am încercat s-o lărgesc, trăgînd de ea ; copilul gemu de durere. Apăru Poker, lătrînd uşurel.

— Pleacă de-aici, i-am poruncit Ernestinei.

Dintre numeroasele noduri, am început cu cele de pe gleznă. Fusese legat de sus în jos. În timp ce scoarţa copacului îmi zgîria degetele,

am privit cîteva clipe grupul. Elena, palidă, stătea cu mîinile atîrnîndu-i de-a lungul trupului.

— Dați-vă mai încolo, le-am spus femeilor, care țineau să-l sărute și să-l mîngîie pe față. Îl doare dacă-l atingeți. Și tu nu mai plînge, băiete. În cîteva clipe ești liber.

— Cine a făcut-o ? întrebă Emilio.

— Am spus-o întotdeauna : copiii ăștia se fac din zi în zi mai sălbatici.

— Taci din gură.

— Are dreptate Dora, stărui Emilio. Umblă de capul lor, fără vreun program și fără nici o obligație. Ca haimanalele din port.

— Dar ceilalți ? întrebă Ernestina.

— Hai, așteaptă puțin, viteazule. — Mă privi, cu ochii încețoșați de lacrimi, care-i strîmbau colțurile gurii. — E aproape gata.

— Unchiul Javier o să te elibereze de indieni, zise Claudette aproape fără să zîmbească.

— Fără guvernante, fără nimeni care să-i păzească...

— Javier, zise Elena, nu poți mai repede ?

— Vezi dacă Andrés...

Am dezlegat ultimele noduri. Joaquín avea carnea înroșită pe brațe, în adînciturile picioarelor și pe coapse. Pe bicepșii brațelor, unde sfoara intrase mai adînc, rămăseseră crestături. Am vrut să-i deschei cămașa, ca să-i cercetez pieptul, dar abia am avut timp să-l prind de subsuori, că i s-au muiat genunchii.

— Nu, n-a leșinat, i-am liniștit eu, ținîndu-l în brațe. Lăsați-mă să trec.

M-am așezat cu Joaquín pe o canapea din livingul Martei. Andrés îl mîngîie și rămase privindu-l. Copilul se agăță din răsputeri de mine, cu ochii închiși. Puțin cîte puțin, la început dînd doar din cap, începu să răspundă la întrebări.

— Nu s-a întîmplat nimic. A fost mai mult spaimă.

— Treaba asta nu poate să rămînă așa.

— Haide, Emilio, ce vrei să faci ? zise Claudette.

Andrés îi fricționă cu apă de colonie mai întîi picioarele, apoi brațele și pieptul. După ce i se uscară lacrimile, lui Juaquín îi rămaseră dîre negre pe obraji.

— Marta, vrei să aduci puțin coniac ?

— Doar n-o să-i dai copilului coniac ? se miră Dora.

— Ba da, am să-i dau. Puțin, te rog.

— Da, zise Marta.

— Dar e îngrozitor. Ar trebui să le dăm chiar acum o lecție, s-o țină minte.

— Ia să vedem. — Amadeo, în genunchi, îl apucă de bărbie. — De ce te-au luat prizonier indienii ?

— Indienii, indienii... Imediat, trebuie să-i găsim imediat.

— Spune, Joaquín, pentru ce ?

— Elena, hai liniștește-te, n-a fost nimic. L-ai auzit pe Javier. Copilul s-a speriat, și-asta-i tot.

— Sînt sigur că au fost José și Enrique, zise Emilio, apropiindu-se de canapea.

— Cine te-a legat ?

— S-au jucat și ei, fără nici o intenție, zise Claudette.

— Oh, de ce nu-l lași în pace ?

— Vreau să știu cine a făcut-o. Nu-mi place ca copiii noștri să ajungă o bandă de ticăloși ! Mă înțelegi ?

Tăcură toți. Emilio, fără să mă privească, mă înfrunta ; am observat că mîinile pe care și le frămînta neîncetat îi tremurau ușor. Joaquín se agățase și mai strîns de mine, în timp ce încercam să-mi controlez timbrul glasului.

— Ascultă, Emilio, n-ai decît să faci ce vrei. Organizează o poteră dacă ai poftă. Și după ce-i hărțuiești, torturează-i sau mănîncă-i de vii. Dar acuma, lasă copilul în pace !

Andrés îi dădu să bea o înghițitură de coniac. Amadeo rămăsese în genunchi, cu privirea în jos, ca și cum s-ar fi stăpînit. Am zărit-o pe Claudette apropiindu-se din fundul încăperii.

— Am zis Enrique și José, fiindcă sînt cei mai mari. Fiul meu și al tău. Vezi că e și fiul meu !

— Ei, și ? Ți-l dăruiesc și pe fiul meu, ca să-l sfîșii.

— Javier, nu începe cu absurditățile. Vreau să-i strîng aici pe copii, ca să vadă ce-au făcut. Ca să-i pedepsesc chiar în...

— Emilio, șopti Amadeo.

— ...locul și momentul faptei. Așa n-or să se mai poarte ca o bandă de...

— Emilio, mai du-te dracului !

Glasul Claudettei, spunînd ceva ce nu desluşeam, răsună în clipa aceea ca un geam care se sparge. Amadeo se ridică în picioare.

— Javier ! exclamă Dora. Ce înseamnă asta ?

I-am aruncat o privire Dorei, care tăcu. Asunción plîngea, iar Ernestina și Amadeo încercau să liniștească spiritele. Joaquín continua să stea agățat de mine, ca și cum ar fi fost disperat sau furios. Îl înconjurară pe Emilio, care stăruia cu amenințările.

— Vă rog, servitoarele... le atrase atenția Elena.

Cînd încetară să mai vorbească toți deodată, se auziră și mai tare suspinele lui Asunción.

— Pune-l în picioare, zise Andrés. Să vedem cum te simți. Te doare ?

— Nu.

— Bine, mă bucur că fiul meu e curajos. A fost bun coniacul ?

M-am apropiat de Asunción, care își ridică ochii din batista de dantelă. Pe brațele dezgolite i se vedea o piele brobonită.

— Iartă-mă, m-am înfierbîntat.

— Javier, de ce vă certați întruna ?

— Nervii sînt de vină. Iartă-mă. — Una din bretelele rochiei îi lunecase ; carnea flască de pe spate și de pe clavicule mă întristă. — N-am vrut să te supăr pe tine.

— Știu, suspină Asunción.

— Haide, haide, zise Marta.

— De ce-oți fi vrînd să mai organizați petreceri, Ernestina ? se miră Amadeo.

Ernestina începu să rîdă, Claudette își legă un batic negru pe cap și propuse să facem o plimbare. Am descoperit că Joaquín tot mă mai ținea strîns de mînă și l-am luat în brațe.

— Nu, nu, să meargă pe picioarele lui. Copilul ăsta o să devină un olog alintat, zise Andrés.

— Sînteți gata ? întrebă Claudette, oprindu-se în ușă. Du-te și sărută-i pe părinții tăi.

Elena îl strînse într-o lungă îmbrățișare și, cînd se întoarse să mă ia de mînă, avea ochii împăienjeniți.

— Hai, puișor, gata cu lacrimile. Te simți bine și acum mergem toți trei să ne plimbăm.

— Pe plajă, zise Claudette.

O pornirăm încet pe stradă. Seara era învăluită într-o lumină cenușie, filtrată printre norii înalți, ce se domoliseră într-o masă uniformă. Soarele care apăruse puțin dimineața uscase pietrele.

Claudette cînta un cîntec italienesc. Trecînd prin fața casei mele, m-a zărit Leoncio de pe aleea centrală, și alergă cîțiva pași pînă la poartă.

— Vicente a venit să vă vadă. E în bucătărie.

— Acum nu pot. Să vină mîine sau în altă zi. Sau să-ți spună ție ce vrea.

— Vrea să vorbească cu dumneavoastră.

— Atunci, să revină.

— Dacă ai... începu să spună Claudette.

— Bine, dar e un pisălog, nici măcar nu-l cunosc. Spune-i să revină mîine dimineață.

— Lucrează la magazinul alimentar.

— Și ce-ai vrea să fac ? N-o să las totul ca să ascult ce vrea să-mi spună el. — Leoncio își retrase mîna de pe poartă. — Să revină.

— Foarte bine.

— Și nici nu cred că ține prăvălia deschisă toată ziua.

— Ba da, toată ziua. Dar e foarte bine.

Ne continuarăm drumul în tăcere pe potecă. Claudette rămase puțin în urmă, să-și aprindă o țigară. Joaquín întoarse capul și ea o porni în fugă și ne întrecu, întărîtîndu-ne s-o urmărim. Cînd am ajuns pe plajă, lui Joaquín i se tăie respirația. Claudette îl trînti pe nisip ; începură să se lupte, în timp ce eu m-am așezat să contemplu marea, și valurile mici, înspumate, ce se spărgeau de țărm.

— Vrei să fumezi ?

— Nu, lasă-mă să mă odihnesc. — Claudette se așeză în fața mea, cu picioarele încrucișate. — Se pare că acum s-a liniștit.

Pe mal, Joaquín construia o rețea de canale.

— Mulțumită îngrijirilor tale de mamă adoptivă.

— Rîzi tu, dar sărmanul copil trebuie să fi trecut prin momente grele, legat de copac, fără să se poată elibera. — Eu făceam movilițe de nisip ; deodată, mă sfătui : — Nu-ți face sînge rău pentru chestia cu Emilio.

— Nu mă gîndeam la Emilio, am zis, ridicînd capul.

Claudette luă o țigară din pachet. Cu corpul aplecat ca să ajungă la flacăra chibritului, cu părul ieșit de sub batic căzînd în partea stîngă a frunții, părea mai tînără. Ne-am zîmbit. Aerul imobil prevestea furtună.

Claudette fluiera în surdină. Valul de sînge care mi se ridicase în cap dispăruse. În picioare

simţeam furnicături. Ideile mi se îngrămădeau confuze în minte, zvîcnind ca nişte lovituri surde. Claudette mă privea, cu buzele rotunjite a fluierat, cu mîna dreaptă ţinînd ţigara la înălţimea tîmplei.

— Ascultă, probabil că mă crezi nebun.

Rîsul îi izbucni uşor, liniştitor.

— Nu, zise ea, încetînd să mă cerceteze. Mă mira nervozitatea ta, pur şi simplu. Niciodată nu te-am văzut ca în seara asta. Şi doar te-am auzit discutînd de multe ori.

— Ce m-o fi apucat în seara asta ?

— Neliniştea. Cînd te-ai apropiat de Asunción, cînd o priveai pe Elena, cînd îl ţineai strîns pe Joaquín de parcă ar fi vrut să ţi-l ia cineva.

— Dar el se ţinea agăţat de mine.

— Şi-apoi, Dora te irită. Iartă-mă că mă amestec, dar am descoperit că Dora te irită.

— Lucrurile nu merg prea bine.

— Îmi pare rău.

— Situaţia s-a deteriorat de multă vreme. Mi-ar plăcea să văd că uneori e de partea mea, chiar dacă m-aş purta nedrept sau stupid.

— Bănuiesc că de data asta o să laşi să treacă de la tine.

— Eu ? Numai eu ?

— Da, tu.

— Face parte şi ea din societate.

— Dar e fragilă. Iar tu eşti omul cel mai tare pe care l-am cunoscut.

— Claudette, nu-mi cunoşteam aptitudini de atlet de circ.

— Nu glumi. Vorbesc serios, deşi ţi-o spun cu reticenţă.

— Bănuiesc că mă crezi tare, pentru că muncesc mult, fac afaceri, şi afacerile îmi ies bine.

— Şi de asta. Dar, mai ales, pentru că ştii să te porţi cu oamenii. Lumea te admiră.

— Lumea ?

— Da. Amadeo, de exemplu, care este mai harnic decît tine ; sau Andrés, care-i mai bun. Sau Santiago, care-i mai dibaci. Iar Joaquín se simte în siguranţă numai cînd e cu tine. Nu ştiu cum să-ţi explic, dar radiezi încredere. Dora, probabil, s-o fi aşteptînd să i-o dai şi ei.

— Ascultă, am zis punîndu-mi mîna pe unul din genunchi, tu eşti cea care îmi pari excepţională. Da, da, tu.

— De ce spui asta ?

— Din cauza imaginii romantice pe care o ai despre mine, şi socot că şi despre ceilalţi la care ţii. S-ar putea, într-adevăr, să am voinţă. O voinţă aprigă, care mă ajută să atac sau să rabd. Ceea ce este mai greu.

— Nu mă interesează să-ţi analizez tăria. O ai şi, într-o anumită măsură, multe persoane depind de tine. De dispoziţia ta, de schimbările tale de caracter, de ceea ce hotărăşti tu pînă la urmă.

— Şi eu vorbesc serios, Claudette ; dacă vrei să ştii, mi-e şi mie puţin ruşine să vorbesc astfel. Dar nu hotărăsc prea multe. De cîtăva vreme am descoperit că, în ultimii ani, n-am hotărît decît în legătură cu acţiunile, creditele şi filialele. Lumea e mare, şi în ea trăiesc extrem de mulţi oameni. Care mă văd cu totul altfel de cum mă vezi tu.

— Ei bine, dacă te simţi obosit, ar fi mai nimerit să nu-ţi dai cărţile pe faţă ; nu trebuie să vorbeşti despre afaceri cu Amadeo, nici să te gîndeşti la lucrurile pe care le ai de făcut sau pe care le ceri altora să le facă. Abia aştept să treacă vremea asta cîinoasă, să fie vară de-adevăratelea şi să fim cu toţii mulţumiţi şi să ţinem mult unii la alţii, ceea ce este bine şi plăcut. Vorba lui Andrés. Chiar mîine am să organizez o escapadă în oraş. Sau la Barcelona. Locul ăsta, cînd se înnorează şi bate vîntul, nu e decît o vizuină.

— De acord. Dar fără Emilio.

— Bietul Emilio ! Înţelege că e şi el uluit că are atîţia copii. Se simte plin de răspundere.

Se înnoptase. Claudette îl chemă pe Joaquín, care se apropie tîrîndu-şi picioarele prin nisip. Îi curăţi mîinile şi îl întrebă dacă-i era frig.

— Nu.

— Te-au legat din cauza comorii ?

— Da, vor să ştie unde ţin comoara.

— Şi, unde o ţii, dacă nu-i un secret ? îl întrebă Claudette.

— E un secret.

— Chiar şi pentru mine ?

— Da, şovăi el, chiar şi pentru voi. Eu am misiunea s-o păstrez. Comoara e a mea.

— Dacă-i numai a ta, faci bine că nu spui nimănui, l-am sfătuit.

— E numai a mea. Şi nu vreau să le spun şi lor. Chiar dacă or să mă lege din nou sau or să mă tortureze.

— Tortureze ?

— Nu, n-or să te tortureze, i-am zis. O să vorbesc cu ei şi-o să stabilim regulile războiului. Nu mai ai pe nimeni în banda ta ?

— Asun şi Martita au zis să nu mă lege, poate că vor să vină în banda mea. Dar n-am încredere.

— Pentru că sînt femei, bineînţeles.

— Cum ?

— Tanti Claudette vrea să spună că faci bine să nu te încrezi, pînă ce nu-ţi vor dovedi că sînt cu adevărat de partea ta.

— Tanti Claudette, zise ea ridicîndu-se în picioare, nu vrea să spună asta. Dar îşi dă seama că se află în minoritate.

— Nici ţie, zise el trăgîndu-mă de gulerul cămăşii, nici ţie nu pot să-ţi spun, înţelegi ?

— Lasă, n-avea grijă. Înţeleg perfect că nu dezvălui unui om mare unde-i ascunsă comoara. Oamenii mari ajung să distrugă toate comorile. Sper că a ta e la loc sigur.

Pe întuneric, în timp ce Claudette îşi scutura fusta, mi-am dat seama că Joaquín zîmbea.

— Da, e foarte greu de ghicit.

L-am ridicat în braţe. Cînd am ajuns în staţiune, adormise. Nu se deşteptă nici atunci cînd îl luă în primire servitoarea. În pat, Joaquín avea o expresie liniştită, de oboseală dar şi de mulţumire.

Ceilalţi se aflau în grădina Martei. Santiago, care se întorsese de cîteva minute din oraş, ieşi să ne întîmpine.

— Tocmai mi-au povesit cum te-ai certat cu Emilio.

— Haide, bîrfitorule, dă-mi o sărutare, zise Claudette, luîndu-i obrajii în mîini.

Amadeo, Emilio, don Antonio şi Andrés jucau o partidă de „mus“. Marta îmi aduse un whisky.

— Nu fi îngrijorată, am liniştit-o pe Elena. L-am lăsat dormind.

— Emilio i-a adunat pe copii şi i-a certat, m-a informat Asunción cu glas scăzut.

— Ascultă, Asun, crede-mă că am avut remuşcări. Pentru tine.

Îmi dădu o palmă uşoară pe umăr, surîzînd. Femeile vorbeau de naşteri, de servitoare, de frigidere. În spatele meu, îi auzeam pe bărbaţi rostind anunţurile jocului. Marta împărţea gustări, dădea porunci servitoarelor. Ernestina şi Santiago discutau despre organizarea petrecerii. Mi-am aprins o ţigară, consolîndu-mă că, la urma urmei, era o noapte frumoasă, că la Madrid lumea se sufoca de căldură, de zăpuşeală grea şi urît mirositoare. Cînd îşi luă rămas-bun, Emilio nu-mi aruncă măcar o privire.

— Dar abia dac-am să gust ceva, Dora.

— Oh, ascultă, s-a întors Rufi.

— Atunci pe mîine la toată lumea, încă o dată.

Rufi îmi pregăti un sandviş şi un pahar cu lapte, pe care mi le aduse în dormitor. Parcă mai slăbise. Rămase surprinsă cînd am întrebat-o cum a petrecut.

— Şi, vreun flăcău ?

— Pfui ! zîmbi ea. Parcă nici nu sînt bărbaţi în satul ăsta. Doar verii mei, şi încă vreo cîţiva.

Şi-apoi, mie nu-mi plac decît băieţii de pe la noi.

— Foarte bine. Eşti încă foarte tînără, Rufi.

Ochii ei, negri şi migdalaţi, aveau o strălucire jucăuşă. Dădu drumul uşii şi ieşi din dormitor cu un mers legănat.

După ce-am făcut un duş, am intrat în camera lui Enrique şi apoi în cea a Doritei. Am mîncat în pat, cu intenţia să citesc romanul pe care-l începusem. Îmi plăcea să-mi amintesc de Claudette, în timp ce urmăream pe zugrăveala zgrunţuroasă a tavanului umbrele mişcătoare. Chipul ei încadrat de baticul negru lucios. Am adormit fără să-mi dau seama, cu lumina aprinsă.

11

Norii se subţiau. Nu prea departe, deasupra mării, strălucea o fîşie largă de soare. Am observat pe nisip mai multe scoici ca de obicei, pe cînd mă aplecam după pietre plate, ca să le arunc în ricoşeu pe suprafaţa apei. Braţul drept a început să mă doară. Am luat ziarele şi mi-am continuat drumul spre nord.

Plaja se îngusta acolo unde începeau stîncile. M-am aşezat să citesc ultimele ştiri. Din cînd în cînd, se stîrnea cîte o rafală caldă de vînt, care aducea mireasma mării. Cînd am ridicat ochii, razele de soare dispăruseră. M-am gîndit să fac o baie, dar mai înainte m-am apropiat desculţ de mal ; apa era rece şi murdară.

Am făcut cale întoarsă pe plaja tot mai largă, cu fiecare pas mai netedă. Singurătatea aceea, zgomotele naturale şi atît de ştiute se prelungeau printre pinii şi stîncile de pe cărarea ce ducea în staţiune. Cum lumina era bună pentru a face fotografii, l-am trimis pe Enrique, care se juca în grădina Martei, să-mi aducă aparatul.

Am făcut două sau trei fotografii, mai mult ca să-mi treacă vremea, căci exponometrul nu-mi indica o luminozitate potrivită pe toată porţiunea străzilor. În grădina lui don Antonio se tundea gazonul cu noua maşină de tuns. Glasul doñei Pura poruncea ceva ; în dosul geamurilor din rotondă, se mişcă o slujnică cu o basma pe cap. M-am întors acasă şi m-am întins pe verandă, după ce mi-am pregătit un biter. Maria şi Leoncio se auzeau vorbind. Rufi culegea flori în grădină, ajutată de Dorita şi Leles. Pantalonii fetiţelor, în culori foarte vii, dispăreau sub capoţelele largi. Dora probabil că o ţinuse pe cea mică în baie cel puţin o oră, ca să izbutească să-i facă pieptănătura aceea complicată.

M-am apropiat de piscină. Lîngă gura de scurgere din fund, cimentul se scorojise şi conducta de fier ieşise din locul ei. Pămînt, frunze, rămurele şi mici ochiuri de apă murdară transformau piscina într-o groapă de gunoi. L-am chemat pe Leoncio, dar a venit Rufi să-mi spună că se dusese în sat. Am coborît pe scăriţă, ca să verific eu însumi stricăciunile. Mirosea a frunze putrezite şi a apă stătută. Glasurile fe-

tiţelor se auzeau din apropiere ; probabil că se aşezaseră printre copacii din spatele vilei.

Rufi ţinea închise ferestrele camerelor de la parter, cu obloanele trase. Am auzit-o cîntînd la etaj şi m-am întors pe verandă. Am rezolvat jocul de cuvinte încrucişate din ziar, şi am ieşit să fac o plimbare. Am socotit din nou cîte vile goale erau de închiriat şi cîte stăteau închise, în absenţa stăpînilor lor. Deşi mai sosea încă lume în staţiune, neîndoielnic că în vara asta veniseră cele mai puţine familii. În faţa vilei Hofsen, camioneta care sosise de dimineaţă fusese golită de saltelele şi lăzile de ambalaj. Pe străzile pustii, lumina se estompa pe sub norii tot mai groşi. M-am oprit pe aleea de la intrare ca să examinez pietrişul. Asun, fata mai mare a lui Emilio, m-a rugat să-i las pe Enrique şi Dorita la masă la Marta. Şi deodată, Rufi mă anunţă că masa era servită.

În timpul mesei, am citit scrisorile şi buletinul de bursă. După cum se anunţa la radio, instabilitatea atmosferică de pe litoral începea să scadă ; cam în două zile era de aşteptat să revină vremea bună. Cîteva scrisori aminteau temperaturile ridicate din Madrid. Rufi închise aparatul cînd începu să cînte imnuri, şi mă întrebă dacă să-mi aducă pe verandă cafeaua.

— Da, mulţumesc. Şi sună acasă la doamna Marta, ca să vină domnişorul Joaquin.

Plănuiam să fac un tur cu motocicleta Ernestinei, dar îl luaseră cu ei pe Joaquín în oraş. Rufi, după ce îmi aduse cafeaua şi coniacul, îşi făcu treabă cu pernele de pe fotolii. Intrînd în

casă, îmi zîmbi distrată ; apoi, am auzit-o cîntînd. Cu ochii închişi, gata s-o pornesc dintr-o clipă într-alta, m-am lăsat pradă somnului. Femeia care dansa în jurul meu avea trăsăturile Ernestinei, dar o certitudine absolută mă făcea să ştiu că era Angus. M-am trezit încetul cu încetul. Afară burniţa. Dintr-odată, mi-am dat seama că nu rămăsese nimeni în staţiune şi că va trece vreme pînă se vor întoarce din orăşel sau de la Barcelona. Am făcut un duş, m-am schimbat, am aprins luminile din dormitor şi din camera de baie, m-am învîrtit de colo pînă colo. Uneori, mă opream cu cîte ceva în mînă — o şosetă, sticluţa cu loţiunea de masaj, tubul cu pastă de dinţi — sau mă aşezam pe marginea căzii. Nu mă gîndeam la nimic, sau doar la faptul că timpul trecea. Aşa că am rămas mirat, cînd am coborît în living, că mai era încă ziuă.

Ziarele, pe care Rafael tocmai le adusese, nu spuneau nimic mai interesant decît ce citisem dimineaţa. Mi-a venit o idee : ce-ar fi să scriu despre cele petrecute după descoperirea fetei moarte pe plajă. Mă gîndeam că, dacă reuşeam să desprind elementele esenţiale, voi putea afla ceva. Dar atenţia mi-a fost abătută de imaginea lui Julio, poliţistul — care probabil că şi făcuse acest lucru —, a lui Raimundo, a buzelor fetei, atît de ferme, nemachiate, perfecte şi uscate, ca şi cum ar fi fost sculptate. Am desenat în carneţel guri întredeschise, altele închise, doar chipuri cu păr lung şi cu buze.

Rufi veni să mă întrebe dacă voiam să iau o gustare. Cînd îmi aduse sucul de roşii, am întrebat-o, la rîndul meu, dacă nu se întorsese Leoncio.

— Nu, domnule. Dacă ieşiţi, să vă puneţi galoşii. E plin de noroi peste tot.

— Nu ştiu dacă am să ies.

— Vreţi să deschid ferestrele ?

De afară pătrunse o mireasmă stăruitoare de pămînt umed. Rufi rămase în vestibul. În cazul că văzuse desenele mele, am hotărît să rup foaia de hîrtie. Pînă la urmă m-am aşezat într-unul din vechile fotolii, cu braţul stîng rezemat de pervazul ferestrei. Ramurile plopului negru, care foşneau din cînd în cînd, întunecau acea porţiune a grădinii şi a verandei. De teamă să nu adorm din nou, am intrat să pun un disc. Tocmai îl aşezasem pe platan, cînd se auzi primul semnal al telefonului. Am anunţat-o pe Rufi că dacă era don Antonio, să-i spună că lipseam de acasă.

— E doamna Elena, zise ea întinzîndu-mi receptorul.

— Elena, ce s-a întîmplat ?

— Ce mai faci ? Te sun din oraş.

Glasul îl auzeam limpede, cu o dureroasă senzaţie de apropiere.

— Da, sînt bine. Şi voi ?

— Ah, minunat. Chiar acum am terminat cu cumpărăturile. Ţi-a trecut migrena de azi-dimineaţă ?

— Da, da. Cred că a fost mai mult lene. Aproape îmi pare rău că n-am venit cu voi. Aici e o plictiseală de moarte.

— Ai lucrat ?
— Puţin.
— Marta şi Dora te sărută tare.
— Bine.
— Ce fac copiii ? Ţi-au dat multă bătaie de cap ?
— Aproape că nu i-am văzut. Şi Joaquín ?
— Amadeo şi Andrés nu s-au întors de la Barcelona. Dacă la zece n-au venit încă, ne întoarcem. Emilio — îşi coborî glasul şi m-am gîndit că zîmbea — continuă să fie foarte supărat pe tine. El şi cu Dora au discutat toată ziua despre întîmplarea de ieri.
— Dă-l încolo !
— Ascultă, sper că nu te-ai plictisit prea tare. Nu s-a întîmplat nimic pe-acolo ?
— Azi-dimineaţă au sosit bagajele familiei Hofsen. La voi plouă ?
— A plouat puţin după prînz. Am luat o masă senzaţională. Am rîs mult, o să-ţi povestesc. Ernestina a primit o scrisoare de la Luisa. Zice că vine.
— Cine ?
— Luisa, Luisa Castromocho. Nu-ţi aminteşti de ea, dragul meu ?
— Ba da, bineînţeles. Şi Joaquín ?
— E bine. Vezi să nu te plictiseşti prea tare.
— Nu mă plictisesc. Doar că mă simt puţin cam singur. Aş avea nevoie...
— Da, da, zise ea rîzînd, te înţeleg foarte bine. Pe deseară, Javier.
— Nu poţi să vorbeşti, nu-i aşa ?
— Exact.

— Bine, îţi trimit o sărutare. Ascultă, o să întîrzii mult ?
— Îi aşteptăm pe nesuferiţii ăia pînă la zece. Dacă nu vin pînă atunci, ne întoarcem. Vrei să-ţi aducem ceva ?
— Nu ştiu... Ţigări, sau vreo revistă.
— Bine, bine. — În afară de rîsul ei se auzeau tot felul de voci. — La revedere.
— Cu bine, Elena.

Am rămas o clipă cu mîna dreaptă pe receptor, după ce-l pusesem în furcă. M-am aşezat pe treptele verandei, cu coatele pe genunchi şi cu mîinile strînse. Mi-am adus aminte de o seară din timpul războiului, cînd stăteam tot aşa, cu degetele încrucişate, foarte liniştit, dar gata să izbucnesc în plîns. Apoi m-am urcat în tren şi, cînd am ajuns la Burgos, îl îngropaseră pe tata.

Rufi şi Maria treceau din cameră în cameră. În aerul liniştit, seara murea învăluită în lumina atîrnată de crestele copacilor, apăsată de uniformitatea plată a norilor. În vile nu se aprinsese încă lumina electrică. Liniştea era punctată de zgomote mărunte, de zvonuri nedeslușite, de un soi de pustiu îndepărtat, care răsuna ca un ecou al liniştii. Miresmele erau mai puternice. Am simţit că mă ia cu frig la glezne. Rafael, dintr-o clipă într-alta, va acţiona comutatorul de la tabloul general, şi felinarele se vor aprinde. Deodată mi-am amintit de bidonul de campanie, şi am intrat să-l caut.

Am cotrobăit prin odaia geamantanelor. Rufi cînta pe coridor.

— Ascultă, nu știi unde-i bidonul cel vechi ? Unul mic și turtit, ca să-l poți duce în buzunar.

— Nu știu despre ce bidon vorbiți.

— Unul turtit. Mic, de alamă...

— Ah, da. Cred că știu unde e.

Rufi deschise dulapul din perete și se apucă să caute printre articolele de pescuit sub apă, printre pălăriile de pai, patinele cu rotile, rachetele de tenis și paletele de ping-pong, mingile colorate, salteaua pneumatică, centurile de plută ; se întoarse, surîzătoare, cu bidonul într-o mînă.

— Așteptați să-l spăl. E bun fleacul ăsta, cu toate că a stat aici atîta vreme.

În timp ce Rufi freca bidonul în bucătărie, am coborît în pivniță să iau o sticlă de coniac franțuzesc ; pe urmă am umplut bidonul. Pe fundul lui se putea citi doar un cuvînt, din cele gravate cu vîrful cuțitului : Regimentul.

În globurile albe ale felinarelor, tuburile fluorescente răspîndeau o lumină domoală, albăstruie. Mi-am pus pălăria impermeabilă, mi-am încheiat jacheta de piele și am pornit spre șosea. Cînd am ajuns la crîngul de pini, m-am oprit. Coniacul avea un gust bun. Pe ultima linie vizibilă a munților, stăruiau cîțiva nori roșietici, ca în amurgul unei zile însorite. Acele pinilor erau ude, lucioase. Uneori, pentru cîteva clipe, aveam iluzia că mă rătăcisem.

M-am așezat pe un bolovan, care semăna cu o spinare acoperită cu mușchi, ridicîndu-se din pămîntul roșu al crîngului de pini. Curînd am simțit cum se încălzește sub mîna mea suprafața netedă a bidonului, iar micile scobituri îmi iscau sub degete o blîndă voluptate.

M-am gîndit că poate patima beției în care căzuse Andrés i-o fi venit din săptămînile petrecute pe front. Sau poate din primii ani de după război, cînd întreaga viață — viața asta blestemată și minunată, cum spunea el pe atunci — îi părea prea puțină. Înainte de a o cunoaște pe Elena, în zilele acelea nesigure, de muncă necruțătoare, cu iubite întîmplătoare în călătoriile dese pe care le făceam. Vorba marinarilor, cu o iubită în fiecare port.

Mirosul de sevă se amesteca în gîtlej cu savoarea călduță a coniacului. Mi-am continuat șirul gîndurilor.

Apoi, mult după aceea, lunile începuseră să fie deosebite, și existau săptămîni, chiar și zile, a căror amintire îmi era mai limpede decît a zilelor și săptămînilor din anul acesta. Îmi plăcea să recurg la memorie în ansamblu, fără să-i solicit precizări, fără să caut să știu dacă a fost în 1949 sau în 1954 cînd Elena și cu mine am început să mergem la barurile de pe Coasta Potîrnichilor. Sau la bufetul de pe șoseaua spre Franța. Sau în camera aceea mobilată, pitită undeva pe șoseaua Andaluziei, unde vedeam de la fereastra de la etaj ringul de dans de duminică al slujnicelor și al băieților de prăvălie.

Mă străfulgeră o durere ascuțită în pîntece, înfiorîndu-mă ; făcui cîțiva pași. Sprijinit de trunchiul unui pom, cu ochii închiși și mîinile în buzunarele pantalonilor, mi-am rechemat din

nou amintirile. Dar o rafală de vînt îmi zbură pălăria. M-am apucat s-o caut pe întuneric pînă am alunecat și aproape am căzut. „Pălăria lui Gaspar“ — se cînta pe atunci. M-a amuzat gîndul că, tot căutînd pălăria, aș putea găsi una din comorile lui Joaquín. Mi-am curățat cum am putut mîinile de rășină, frecîndu-le cu un pumn de frunze umede, înțepătoare.

Am rămas surprins cînd mi-am dat seama cît de mult mă îndepărtasem de stațiune. Dacă ar fi fost ziuă, aș fi putut vedea de aici coasta, campingul, farul, satul, acoperișurile vilelor, ogoarele și grădinile de zarzavat. O masă de tenebre, cu luciri îndepărtate și schimbătoare, îmi închidea însă calea. Cu puțin timp înainte de a ajunge la șosea, am deslușit în depărtare farurile a trei automobile. Am căscat și mi-am continuat drumul, bîjbîind.

12

Ernestina, într-un halat verde, larg și fără mîneci, care abia de ajungea să-i acopere pîntecele, pus peste costumul de baie galben din două piese, ieși din casă urmată de copii. În picioare avea sandale cu barete aurii. Le-am strigat să mă aștepte, dar nu m-au auzit ; au pornit-o în goană pe stradă, țipînd și rîzînd. Dintr-un colț apăru Enrique, pe bicicletă, cu José pe șaua din spate.

— Fiți cu băgare de seamă.

— N-ai grijă, zise José.

Bicicleta dispăru printre copaci. Vroiam să mă așez din nou, cînd Dora mă strigă de pe verandă.

— Da, am luat o gustare.

— Ai de gînd să te duci pe plajă ? mă întrebă ea.

Își pusese un halat lung pînă la glezne, alb, cu un cordon lat ce se termina cu ciucuri.

— Da, cred că da. Tu nu ?

— Eu ? — Coborî o treaptă și rămase locului, cu mîinile în buzunarele halatului. — N-o să am timp. Casa e într-un hal fără hal. Ce-i azi ?

— Miercuri.

— Am uitat să-i spun lui Rafael...

— Ascultă, i-am propus, de ce n-am lua, tu și cu mine, mașina, și să căutăm un golfuleț pitit ?

— Cum ? și mă privi cu sprîncenele ridicate. Doar m-ai auzit că am casa întoarsă pe dos.

— Era doar o idee. Fiindcă a ieșit soarele și s-a făcut iar vară...

— Ce vrei să spui ?

— Nu, nimic.

Am urcat toate treptele și m-am așezat pe șezlong.

— Haide, schimbă-te și du-te pe plajă. Acolo o să te distrezi cu ceilalți.

Rămaserăm tăcuți. Apoi Dora intră în casă.

— Da, doamnă, am auzit-o pe Rufi. M-am gîndit să las biroul la urmă.

Într-o clipă, m-am hotărît. În capul scării, am dat peste Dora.

— De ce pleci ? mă întrebă ea.

— Am poftă să ies puţin să mă aerisesc, să conduc puţin. Şi-apoi, trebuie să iau de la Raimundo nişte undiţe pe care i le-am comandat deunăzi.

— Nişte undiţe ?

— Da, nişte undiţe. Ce-i cu tine că repeţi toate cuvintele de parcă n-ai înţelege ?

— Nimic, şopti ea. Doar că mă gîndisem...

— Ce tot bombăni ?

— Nimic. N-auzi ? nimic.

Îmi susţinu privirea cu o imobilitate furioasă. Am apucat-o de braţ, încercînd să nu fiu prea brutal. Dora se lăsă condusă pînă în uşa dormitorului nostru, unde se smulse cu violenţă şi intră înaintea mea. Am închis uşa. Brusc, am simţit că totul era zadarnic — pentru că, într-o oarecare măsură, eu eram vinovatul.

— Vroiam doar să ies puţin, să fac un tur. Nimic altceva.

— Atunci, du-te ! Cine te împiedică să pleci ? Du-te şi nu mai face atîta caz ! — Rămaserăm cîteva clipe tăcuţi. — Te întrebasem doar de ce vroiai să pleci şi unde te duceai. Pentru că speram, află acuma, că o să te împaci cu Emilio în dimineaţa asta, ca să se termine odată cu toată situaţia, pe care tu ai provocat-o. Dar, du-te ! Fiindcă domnul şi stăpînul...

M-am aşezat pe un fotoliu, întrerupînd-o pe Dora :

— Nu-i vorba de asta. Puteai să-mi fi spus limpede că Emilio şi cu mine, după calculele tale, trebuia să ne împăcăm în dimineaţa asta.

— Bineînţeles că speram !

— Nu striga, Dora. Să încercăm să vorbim cu calm.

— Nu strig. Şi dacă strig, înseamnă că nu mai suport. Mi s-a urît să mă tot faci de rîs, ca alaltăieri la Marta, faţă de toată lumea. De aceea mă aşteptam ca azi să-i ceri scuze lui Emilio, ca să se termine chiar azi cu ruşinea asta.

— Ce ruşine ?

— Să spui vorbele alea oribile, să te porţi atît de urît cu bietul Emilio care, dealtfel, ţine să-i crească pe copii aşa cum se cuvine, nu ţi se pare o ruşine ? Nici măcar nu ţi se pare ? Ei bine, pentru mine este o ruşine. Nu sînt obişnuită ca în familia mea cineva să se poarte astfel. N-am trăit niciodată într-un mediu unde oamenii să se insulte, aşa cum ai făcut tu cu Emilio. Şi pentru a doua oară în cîteva zile. Măcar dacă ai pune capăt situaţiei pe care ai creat-o. Dar nu. Ţie ţi-e gîndul numai să te înhăitezi cu prăvăliaşul ăla cu care eşti prieten, cu toată lumea aia de rînd care te-a făcut să te schimbi.

Fără să ridic capul, am întrebat :

— Cum m-am schimbat ?

Dora umbla de colo-colo, între pat, fotoliu şi fereastră.

— Şi-apoi, ar trebui odată să-l primeşti şi pe omul ăla, prietenul lui Leoncio.

— Care om ?

— A venit de trei sau patru ori. Nu uita că trebuie să nu-i irităm, fiindcă avem nevoie de ei. Cînd nici nu te gîndeşti, rămîi fără personal de serviciu. Şi atunci o să vezi ce bine e.

— Nu înţeleg ce rost are să-mi vorbeşti de omul acela tocmai acum. Te întrebam pe ce te bazai afirmînd că m-am schimbat. Spune, pe ce ?

— Oh, Javier, lasă-mă în pace. De unde să ştiu ? Fapt e că te-ai schimbat, că te cerţi cu oamenii serioşi, că... nu te porţi cum aş fi vrut să te porţi. Ai înţeles ?

Am simţit că zîmbetul meu o călca pe nervi, dar am continuat să zîmbesc pînă cînd a întors capul şi şi-a reluat mersul fără astîmpăr prin cameră.

— Da, am înţeles. Şi spune-i din partea mea lui Emilio să se ducă dracului odată pentru totdeauna. Înţelegi ? Să se ducă dracului !

— Javier ! ţipă ea. Păi bine:... dar se întrerupse şi îşi desfăcu braţele.

— Şi nu mă mai dăscăli pentru vocabularul meu. Vorbesc cum vreau.

— Nu, cu mine nu. În faţa mea n-ai să mai vorbeşti aşa. Poţi să fii sigur. N-ai decît să calci în picioare tot ce pofteşti, dar nu admit să-ţi pierzi respectul, pe care ni-l datorăm unul altuia. Legătura cea mai sacră care ne uneşte. În casa asta n-am să îngădui niciodată să fie încălcate bunele maniere, de parcă am fi o gloată fără educaţie. Pentru copiii noştri, mai ales.

Am vrut să mai fac o încercare, dar cînd, ridicîndu-mă în picioare, mă pregăteam să-i pun mîinile pe umeri, se dădu cu un pas îndărăt şi îşi încrucişă braţele pe piept.

— Ascultă, Dora, ar trebui să începi prin...

— Ar trebui să începi prin a vorbi decent.

M-am întors cu spatele şi mi-am aprins o ţigară. Soarele pătrundea pînă la jumătatea odăii ; dincolo de verdele copacilor, se zărea cerul albastru şi o lumină ca într-o zi de vară desăvîrşită. Paturile erau încă nefăcute. În mijlocul tăcerii, am auzit, dincolo de ciripitul păsărelelor, un zvon îndepărtat al dimineţii. În baie picura un robinet.

— Ce mai aştepţi ?

— Eşti soţul meu, fie că-mi place sau nu. Şi m-ai silit să intru aici. Aştept acum să-mi spui că pot să plec. Am multă treabă.

— Ah, da. O tactică nouă.

Stătea tot ca înainte, cu picioarele depărtate, cu braţele încrucişate pe piept, cu bărbia ridicată, numai că acum, din ochii larg deschişi, curgeau lacrimi mari pe obrajii crispaţi.

— Dora.

— N-am nevoie de consolări.

— Atunci, de ce ai nevoie ? — Am aşteptat răspunsul ei, dar se mulţumi să-şi şteargă lacrimile, să-şi revină puţin, cu sforţări vizibile de a-şi redobîndi calmul. — Ei bine, poţi să pleci cînd vrei.

Se repezi imediat la uşă şi ieşi, fără s-o trîntească, fără un gest de furie. M-am rezemat de spătarul fotoliului. Apoi m-am dus să închid robinetul din baie. Mirosea a săpun, a sărurile Dorei, a parfumul ei ; pe suporturi, pe jos, erau prosoape ude şi mototolite. În faţa oglinzii, mi-am trecut mecanic o mînă peste obraz. Am auzit-o pe Claudette, chemîndu-mă. Am ieşit la fereastră, dar ea probabil se afla pe verandă.

— Cobor acum, am strigat.
În vestibul i-am întîlnit pe Claudette, pe Santiago și pe Amadeo.
— Ce mai faceți ?
— Bine. Dar voi ? Hai, intrați înăuntru. Cu toate că se face curățenie, o să găsim noi un colțișor. Vreți să beți ceva ?
— Ne ducem pe plajă, zise Santiago.
Toți trei erau în costume de baie. Claudette își pusese un șort alb.
— Dora e... am început eu.
— Da, am văzut-o.
— Ai ultimele buletine de bursă ? mă întrebă Amadeo.
— Bine, vă așteptăm pe plajă. Să nu întîrziați, zise Claudette.
I-am însoțit pînă în grădină. Santiago ducea sacul de pînză al Claudettei. M-am întors cu Amadeo să caut în birou buletinele de bursă.
— Ia-le tu. Nu mai am nevoie de ele.
— Nu, nu. Vreau doar să stăm puțin de vorbă. Pune-ți costumul de baie și mergem.
— Mă gîndeam să dau o raită prin oraș. I-am lăsat lui Raimundo niște comenzi.
— Atunci le iau cu mine și stăm de vorbă deseară. Te întorci la cină, nu ?
— Sper.
— La revedere, Dora, strigă Amadeo de la piciorul scării. Am să studiez datele.
— Spune, e ceva important ?
— Nu, omule, nu. Poate să mai aștepte.
L-am condus pînă în stradă.
— Și Marta ?

— A rămas cu fetița — am avut o dimineață mai deosebită.
— Ce s-a întîmplat ?
— A căzut de mai multe ori, pînă a reușit să-și facă tot genunchiul carne vie. Mare tragedie. La revedere.
— Cu bine.
Mi-am controlat buzunarele pantalonilor, înainte de a deschide garajul. Mi-am amintit că aveam în mașină o jachetă veche și un pulover. Rufi mă opri la o cotitură a aleii.
— Azi-dimineață, devreme de tot, a venit și a întrebat de dumneavoastră domnișorul Joaquín. V-a așteptat, dar a venit Manolita și l-a luat la micul dejun.
— Mulțumesc. La revedere.
— Aveți benzină ? În casă nu mai e.
— Ah, ai dreptate. Am să comand. Nu uita să-i amintești și lui Rafael.
— N-aveți grijă, domnule. Am și pregătit canistrele în bucătărie.
— La revedere, Rufi.
— La revedere, domnule.
Rufi își strînsese părul, și își lăsase ceafa descoperită. Grădina Elenei avea poarta deschisă ; am frînat mașina în fața arbustului pe care tocmai îl examina Andrés.
— Am impresia că sînt un nou-născut, zise el. Adineaori îi explicam Elenei ce bine mă simt cînd mă scol dis-de-dimineață. Nici o mahmureală nu rezistă printre miresmele astea și în liniștea de aici. Îți mărturisesc că aș rămîne în stațiune pînă în ianuarie. Pleci ?

— Pînă în oraş. Ascultă, unde-i Joaquín ?
— Adineaori era pe-aici.
Am coborît din maşină şi am ocolit casa. În fundul curţii se zărea zidul de cărămidă ; cărările se pierdeau, înainte de a ajunge la zid, într-un mic pîlc de arbuşti. Am făcut cîţiva paşi, fără să-mi dau seama de unde se auzea glasul lui Joaquín. Cînd l-am zărit, stînd călare pe o ramură a smochinului din spatele meu, am tresărit. M-am răsucit în loc, poruncindu-i să coboare de-acolo.
— Nu striga, să n-audă tata.
— Dar de ce te sui în copaci ?
— Pîndeam, zise el coborînd liniştit.
— Pîndeai, ce ? Din smochin nu vezi decît una din faţadele casei.
— Păi, mă gîndeam.
— Ar fi bine să-ţi alegi alte locuri pentru meditat, altfel o să-ţi spargi capul. — L-am ciufulit, trecîndu-i mîna prin păr. — Ce-ai vrut în dimineaţa asta ?
— Cînd ne-am întors acasă, am uitat să te întreb dacă erai supărat pe mine.
— De obicei sînt supărat pe tine. Dar acum nu-mi amintesc de nici un motiv special.
— Ştiu eu bine că eşti supărat pe mine, fiindcă nu ţi-am spus unde e ascunsă comoara. Alaltăieri, cînd am fost cu Claudette pe plajă.
— Ah, da. Nu, acum nu sînt supărat. Fiind vorba de o chestiune personală, bine faci că nu trîmbiţezi peste tot.
— Te grăbeşti ?
— Puţin.
— Vino încoace.

Mă duse spre gard, în spatele unor tufişuri, unde îngrămădise trei scaune de răchită stricate, cîteva pietre ca să înfăţişeze o masă, o prăjină lungă şi cîteva lăzi pe jumătate sparte de cutii de lapte condensat.
— Aşază-te. Ai grijă, fiindcă pot să se rupă picioarele.
El se sui pe una din lăzi.
— Dacă te preocupă faptul că nu mi-ai spus...
— Să vezi, mă întrerupse el. E vorba de o comoară foarte importantă. Trebuie s-o păzesc bine. Dar dacă mi se întîmplă ceva...
— Cum să ţi se întîmple ceva ?
— Parcă ştiu cît o să trăiesc.
— Cine te-a învăţat lucrurile astea ?
— Vreau să spun că pot să mă îmbolnăvesc, sau cine ştie ce...
— Înţeleg. Şi de aceea vrei să-mi spui unde e comoara.
— Nu, nu, nu. Nu pot să-ţi spun. Dar am scris totul şi am pus hîrtia într-un plic. Plicul se află sub al treilea sertar din dulapul meu. Ţine minte bine. — Am dat din cap. — Intri în odaia mea, deschizi dulapul, scoţi al treilea sertar, numărînd în sus, şi pe tăblie se află plicul. Dar numai dacă mi se întîmplă ceva.
— Şi ai încredere în mine ?
— Nu înţeleg ce vrei să spui.
— Că îmi destăinuieşti unde e plicul cu planul comorii...
— Nu-i un plan.
— ...asta, practic, înseamnă că-mi dai toată cheia misterului.

— N-o să-l scoţi înainte, nu-i aşa ?
— Fireşte că nu. Ştii doar că nu trădez niciodată un secret.
— De asta am avut încredere în tine. — Se ridică în picioare, m-am sculat şi eu şi ne strînserăm mîinile. — Promiţi ?
— Promit. Şi acum, trebuie să plec. Nu cobori pe plajă ?
— Mai tîrziu, cu tata.
— Le revedere.
— Să nu spui absolut la nimeni. Despre sertar.
— Fireşte.
Andrés îşi făcea de lucru tot cu florile.
— Nu mai avem benzină, răspunse el la întrebarea mea. Dar putem trimite la...
— Lasă, lasă. Înainte de a pleca, am să-i cer lui don Antonio. Cu siguranţă că el are. Pe desearã.
Mormăi ceva, în timp ce dădeam puţin maşina înapoi. În casă se deschise o fereastră, şi geamurile ei luciră în soare.
— Mă bucur că ţi-a trecut mahmureala.
— Ah, zîmbi el, mulţumesc.
Am lăsat automobilul în stradă. Don Antonio se ridică dintr-un fotoliu de metal, traversă gazonul cu ziarul în mîna stîngă şi cu dreapta întinsă spre mine.
— Bună ziua. Ce bine-mi pare, Javier.
— Nu stau decît o clipă. Nu vă supăraţi, dar am venit să vă cer cîţiva litri de benzină. La noi s-a terminat şi pînă cînd Rafael...

— Cu plăcere, prietene. Ţi-o aduce imediat. Dar aşază-te o clipă. Te grăbeşti, fireşte. Nu vrei o ceaşcă de cafea ?
— Nu, în nici un caz. Ce face doña Pura ?
— A venit Asunción şi a luat-o la plajă.
— Dumneavoastră nu vă duceţi ?
— Mai tîrziu am să dau o raită. Eusebio ! Spune, ai citit ziarele ?
— Nu. Ce s-a întîmplat ?
— Situaţia din Japonia. Nădăjduiesc că guvernul o să-i poată face faţă. Să vezi, mai adineaori mă gîndeam că lucrurile nu stau chiar atît de prost cum par la prima vedere. Dar stai jos. — Ne aşezarăm şi el îşi întoarse capul spre magazie. — Eusebio ! !
— Nu vă deranjaţi. Pot să mă duc să-l caut eu.
— Uite-l că vine. Mă gîndeam că, deşi aparent lucrurile merg prost în ultimele zile, realitatea e alta. — Eusebio, într-o cămaşă kaki, se grăbea spre noi. — Toţi se ceartă. În Asia şi în America. Ei, asta nu-i rău. Periculos ar fi dacă s-ar uni, dar nu se unesc. — Eusebio, stînd la un pas de fotoliul lui don Antonio, îşi scărpina părul bogat de pe braţe. — Sînt nemulţumiţi, furioşi. Ah, ascultă, Eusebio, adu o canistră de benzină pentru don Javier. Şi scoate-o cu furtunul de cauciuc, nu cumva să răstorni bidonul peste pîlnie. Ai înţeles ?
— Da, domnule.
— Atunci, du-te. Îţi ajung zece litri ?
— Cinci sînt de-ajuns. Mulţumesc mult.
— Dumneata nu crezi că am dreptate ?

— Adevărul e că nu v-am înțeles prea bine. Vă referiți la situația internațională, exclusiv.

— Da, da, exclusiv. Din fericire, aici nu avem asemenea probleme. Ce vreau să spun e că toți răzvrătiții ăștia, toți zdrențăroșii revoltați se ceartă între ei. Sau, cel puțin, nu se pun de acord.

— Cred că aveți dreptate.

— Aici e miezul chestiunii, prietene. În timp ce ei... Uite, să-ți dau un exemplu — se rezemă în fotoliu și vorbi mai grăbit — eu am o experiență de cincisprezece ani în conducerea unei fabrici.

— Da, da.

— Și dumneata ai o experiență asemănătoare cu a mea. Deci, ai observat probabil că, dacă muncitorii sînt în relații bune, dacă nu se ceartă între ei, producția scade. La o ambianță mai bună, randament mai slab. În schimb, — Eusebio se întorcea, aplecat puțin spre dreapta, ducînd canistra lucitoare — dacă se ceartă între ei, muncesc mai bine. Nevastă-mea... — și zîmbi. — Știi și dumneata că femeile înțeleg bine lucrurile astea, deși în fața lor nu putem s-o recunoaștem. Ei, și nevastă-mea zice că, atunci cînd servitoarele își bîrfesc stăpînii, treaba merge bine. — Și deodată, cum ședea cu picioarele încrucișate, își lăsă jos un picior. — Ce vrei ?

— Benzina, zise Eusebio.

— Umbli ca o pisică. Hai, pune-o în mașina lui don Javier.

— Acum trebuie să... am început să spun, ridicîndu-mă și scoțînd cheile.

— Ah, bine, dragă prietene. Nu vreau să te rețin. Te însoțesc.

— Don Antonio, nu vă deranjați, mai ales că soarele arde cu putere. Am să pun să vi se trimită...

— Te rog, te rog... Dar va trebui să vii mai des pe-aici. E mult timp de cînd n-am mai stat de vorbă, nu ? Și să știi că-mi face plăcere să mai schimbăm cîte o vorbă.

— Da, firește. Mulțumesc încă o dată.

Eusebio luă canistra pe care o lăsase jos ; don Antonio rămase la gard, în timp ce eu scoteam căpăcelul rezervorului. Ieșea un abur tremurat, ca fumul de țigară într-o rază de soare. Pe ghetele lui Eusebio, mari, scîlciate, noroiul nu se uscase încă. Don Antonio se îndreptă spre fotolii, la umbra copacilor. În timp ce răsuceam căpăcelul rezervorului, mă gîndeam dacă n-ar trebui să-i dau un bacșiș lui Eusebio.

— Mulțumesc.

— Nu era nevoie, don Javier, zise el urcîndu-se pe trotuar.

— Pe curînd.

În timp ce turna benzina, nu-i privisem mîinile ca să nu-l intimidez. Ochii lui Eusebio erau îndreptați pe deasupra umerilor mei, și întreaga fizionomie avea o expresie șireată. Și cu toate astea, apucă cu o mare siguranță clanța portierei.

— Drum bun, domnule.

După zece sau doisprezece kilometri, am frînat ca să cobor geamul. Lumina sublinia cu precizie contururile, reliefînd umbrele masive ale munților, ale copacilor, ale stîncilor.

In unele locuri, puteai chiar să zărești pînă și mișcarea mării. La stația de benzină, mi-am umplut rezervorul. După ce am intrat în oraș, am micșorat viteza. În fața mea mergea o coloană lungă de soldați, în rînduri de cîte trei, și cum în direcție contrară trecură niște camioane, cîteva mici autocare cu turiști, un automobil cu rulotă, a trebuit să aștept înainte de a-i depăși pe soldați. Străzile orășelului, mai ales cele din centru, erau pline de lume ; la fel terasele barurilor. M-am surprins examinînd femeile, rochiile lor în culori vii, pielea bronzată, chipurile necunoscute. Am străbătut piața fără să mă opresc.

Poarta cu grilaj a grădinii era încuiată și am tras de cordonul clopoțelului. În aceeași clipă am descoperit și butonul soneriei. După cîteva secunde, o fată străbătu grădina minusculă. Își ștergea mîinile de șorț ; fără să deschidă, se apucă să-și aranjeze părul de la tîmple.

— Nu-i acasă.

— Se întoarce curînd ?

— S-a dus să se scalde și a spus că vine la masă, că nu rămîne să mănînce pe plajă. Dar nu se știe niciodată.

— Mă aștepta.

— Poftiți.

— Mulțumesc.

Semiîntunericul din casă nu-mi îngădui să văd nimic. Fata deschise o ușă în fundul coridorului îngust ; la jumătatea lui pornea o scară din lemn nevopsit.

— Luați loc.

— Ce traseu urmează spre plajă ?

— Poftim ?

— Adică, vreau să spun, cum se duce și vine de la plajă...

— Ah, cu motoreta. Luați loc.

Sub fereastră se afla o canapea verde de piele. Fotoliul fusese pus lîngă peretele celălalt, aproape de televizor. Masa și cele șase scaune erau în stil colonial, în armonie cu cîteva gravuri de pe pereți, cu tapetul de plastic, tot verde, cu figurinele, vaza, romanele legate în piele și ceasornicul care umpleau etajera dublă. M-am așezat pe canapea. Oblonul era pe jumătate tras.

Odaia dădea spre partea din spate a vilei. Curticica aceea pavată cu ciment, cu niște tufe de leandru, cu un zid alb înalt și cu două șezlonguri îmi păru un loc cunoscut. Zidul avea o streașină pe care se vedeau cîteva pete de grăsime. Bineînțeles, era mai suportabilă decît grădina din fața casei, cu salcîmul ei rahitic și tufele sinistre, printre glastrele îngropate pe jumătate în pămînt.

Am răsfoit o revistă ; din cînd în cînd auzeam cîte un zgomot. Fata, într-un colț al curții, strîngea niște rufe atîrnate la uscat pe frînghie ; cînd se ridica în vîrful picioarelor, i se descoperea pielea coapselor.

Am fumat două țigări, una după alta. Departe, lătra un cîine. Umbra zidului acoperise acum întreaga curticică. În prelungirea mesei care forma corp comun cu mobila etajerelor, într-un fel de firidă, se afla aparatul de radio. M-am

uitat la ceas și l-am deschis. Programul regional se unifică la transmiterea știrilor de la amiază.

În Japonia se înmulțiseră manifestațiile, în timp ce în Coreea de Sud președintele Statelor Unite fusese primit cu căldură. Probabil că și don Antonio asculta știrile, din sufrageria lui răcoroasă, în care mobilele nu erau în stil colonial. În reproducerea gravurii franțuzești de pe perete, tatăl ținea brațele deschise într-un gest, după toate probabilitățile, foarte asemănător cu cel al președintelui, cu poalele vestonului ridicate în mișcarea lui de a se repezi spre dădacă, care anunța, de după perdele, ceva neobișnuit. M-am ridicat să citesc legenda. *Monsieur, c'est un fils.* [1] Comentariul de politică internațională se încheia cu niște fraze încărcate de amenințări. Celelalte gravuri erau niște acuarele proaste, cu teme copilărești și un stil de o falsă naivitate. În locul unde se sfîrșea șirul de cărți, o stampă a Fecioarei Maria era fixată cu o pioneză. Am ascultat buletinul meteorologic, stînd în fotoliu. Apoi, m-am gîndit că ar trebui să plec. Din nou pe emițătorul regional crainicul înșira o listă lungă de reclame comerciale.

Am apăsat pe clapa de oprire a aparatului de radio, și odaia se cufundă brusc în liniște, după pocnetul mecanismului. Am deschis ușa.

— Ascultă.

Fata ieși dintr-o odaie care dădea în coridor, mestecînd grăbită, cu o sforțare vizibilă de a înghiți.

— Văd că nu mai puteți sta.

---

[1] Domnule, aveți un băiat (fr.).

— Nu știi la ce plajă s-a dus ?

— Vai, nu, domnule. Într-o zi se duce într-un loc, și pe urmă în altul. Cu motoreta, pe unde are chef. Plecați ?

— Da, dar spune-i că am să mă întorc deseară.

— Cine să-i spun c-a fost ?

Fata se grăbi să deschidă ușa. Afară, aerul frigea.

— Un prieten. Știa că vin.

— Bine. Atunci, vă întoarceți mai tîrziu ?

— Da, întocmai.

Am pornit cu mașina pînă la capătul străzii, un cîmp plin de mărăcini și de gropi, ca temeliile unei case, unde am putut să manevrez ca să schimb direcția. Ușa fusese închisă din nou. Am simțit cît de mult doream prezența lui Angus.

13

De pe terasă vedeam plaja. Chelnerul, după ce luă ceașca și tăvița, șterse fața de masă cu un șervet.

— Încă o cafea, te rog.

— Imediat, domnule.

Unul dintre ei continua să stea tolănit în umbra furgonetei. Celălalt venea spre restaurant cu cele două fete, care își puseseră niște jachete scurte peste costumele de baie. Am întredeschis ochii. Plaja, în formă de semilună, era tivită cu spumă.

— Mai doriți sifon ?

— Nu, mulţumesc. Adu-mi nota de plată.

Fata cu tocuri înalte se agăţa de braţul lui. Celălalt mergea mai repede. Urcînd treptele terasei, cea cu tocuri îmi aruncă o privire. Cealaltă avea picioarele scurte, dar bine făcute.

— Socoteala, domnule.

Comandară cafea şi o sticlă de coca-cola.

— Mai bine pentru mai tîrziu, zise una dintre ele. Pînă cînd i-o ducem se încălzeşte.

— Da, mai tîrziu, zise băiatul.

Chelnerul, după ce-i servi, luă bancnota pe care i-o lăsasem vîrîtă puţin sub farfurie.

— Păi, am petrecut foarte bine, nu-i aşa ? zise fata cu tocuri înalte.

M-a cuprins un fel de toropeală, aducîndu-mi o stare de mulţumire, care domolea nerăbdarea din ultimele ceasuri. Toate gîndurile ce îmi trecuseră prin minte nu mai aveau acum nici o însemnătate. Fetele sporovăiau cu pauze lungi. Cînd am deschis ochii, plaja părea mai mare, cu linia mării, şi pietrele şi nisipul pustiu. Aveam în gură o senzaţie fierbinte, de cafea tare. Chelnerul se mişca printre mese, ocupat să prindă cu cîrlige feţele de masă. Cînd m-am ridicat în picioare, ceilalţi mă priviră.

— Eu nu mai rezist. În cinci minute mă vîr în apă.

— Tu, drăguţo, ai să aştepţi două ore şi jumătate, cum ţi s-a poruncit.

— Oh, dragă, aveam şi eu o zi liberă...

Printre lespezile terasei creştea iarbă. Chelnerul închise uşa cu geamuri a barului care, apărat de obloane, mirosea a mîncare. Pe munţii depărtaţi, umbrele lungi subliniau albastrul puternic al cerului. Aveam mîinile transpirate. M-am rezemat de banchetă şi am apăsat pe accelerator. Puţin mai tîrziu, am trecut printr-un sat. Claxonul suna strident la curbele drumului. La ieşirea din sat, o clădire înaltă şi albă, cu terase acoperite cu umbrare, mi-a amintit că Amadeo mă aştepta deseară, ca să discutăm despre sanatoriul de lux. Pe o ridicătură de lîngă şosea, dincolo de un zid gol de chirpici, se zărea verdele chiparoşilor din cimitir. Mai departe era oprit un jeep al gărzii civile. Şoseaua urca, îndepărtîndu-se de coastă ; copacii şi cîmpiile vălurite ascunseră marea. Conduceam doar cu o mînă, lăsat cu totul peste portieră. Pe sub aripile roţilor se izbeau pietricele, desprinse din macadam. Cînd am ajuns la primele case, am micşorat viteza. Cu toate că nu intrasem niciodată prin acea parte a orăşelului, am presupus că trebuia să existe o stradă care să mă conducă spre casa lui Angus.

Cîţiva copii se jucau printre dărîmăturile şi gropile de pe terenul viran. După ce am ridicat geamul maşinii, am observat că uşa de lemn era întredeschisă. Am împins grilajul. Angus deschisese larg uşa şi se dăduse deoparte, ca să mă lase să trec.

— De ce nu m-ai aşteptat ? — Îmi puse o mînă pe braţ. — Numai ce-ai plecat, şi am şi sosit. Zece minute după plecarea ta.

— Mă gîndeam că poate n-o să te întorci pînă seara.

În întunericul care se lăsă brusc, mă îmbrăţişă, cu un rîs nervos. Ne sărutarăm cîteva clipe, cu trupurile lipite.

— Sîntem singuri. Bine cel puţin că ai avut delicateţea să anunţi că o să te întorci.

— Am plecat să te caut. Dar, fireşte, nu te-am găsit. Şi a trebuit să mănînc singur.

— Oh, ce proşti sîntem. Intră. — Scrumiera, pe faţa de masă de plastic verde, era plină de mucuri de ţigară. — Doream atît de mult să te văd, încît m-a apucat furia aflînd că ai fost aici.

— Chiar aici. În odaia asta.

— Aşază-te pe canapea. Vrei un coniac ?

— Nu, aş prefera ceva rece.

Angus purta nişte pantaloni strîmţi şi o bluză albă, fără mîneci, care-i lăsa umerii goi.

— O coca-cola, cu gheaţă şi lămîie ?

— Da, mulţumesc. Îmi place mult casa ta.

— Serios, îţi place ? Este doar un colţişor pentru vară. Într-o bună zi o s-o umplu cu toate lucrurile la care ţin. Aşteaptă un moment. Pe urmă, va trebui s-o vezi în întregime.

— De-acord.

M-am ridicat să privesc gravurile. Umbrele din curticică, unde se afla motoreta, întunecau odaia. Angus se întoarse cu o tavă.

— Dă-mi voie să te ajut. — Mutarăm amîndoi masa. — Tu nu bei ?

Am golit mai mult de jumătate pahar dintr-o singură înghiţitură. Aşezată pe marginea canapelei, cu un picior îndoit sub ea, Angus îmi zîmbea.

— Mi-era tare dor să te văd. Muream de necaz dacă nu te întorceai.

— Dar m-am întors.

— La un secol după ce-ai promis c-o să vii.

Dă-mi-l mie, zise ea luînd paharul şi aşezîndu-l pe masă. Te aşteptam de luni.

— Am zis eu c-o să vin luni ?

— Nu, ai promis că vii la mijlocul săptămînii.

— Azi e joi. Mi-am ţinut promisiunea.

— Da, dar mi-ar fi plăcut să nu ţi-o fi ţinut şi să fi apărut luni. — Îşi lăsă capul pe pieptul meu. — Nu lua în seamă ce spun.

— Şi eu eram nerăbdător.

— Îmi place cum minţi.

— Crede-mă.

— N-ar trebui nici să stau de vorbă cu indivizi ca tine.

— Dar, am rîs eu, de ce ?

— Pentru că eşti dintr-aceia care ştiu despre femei mai mult decît trebuie. Înţelegi ? Faci mereu exact ce trebuie să faci, ca să scoţi din minţi o biată fată ca mine.

— Eşti frumoasă, fetiţo.

— Nu-mi spune că sînt frumoasă. Sînt oribilă, cu culoarea asta stacojie pe care am căpătat-o azi-dimineaţă. Eram bronzată frumos, dar de atîtea zile de cînd plouă, n-a mai rămas nimic. Tu însă eşti într-adevăr chipeş. Şi puţin mai subţirel.

Am sărutat-o pe ceafă şi pe frunte. Îmi plăcea mireasma cărnii ei.

— Mai subţirel ?

— Povesteşte-mi tot ce-ai mai făcut, din ultima seară cînd ne-am văzut.

— Care a fost şi prima.

— Cum ?

— Păi, ultima seară cînd am fost împreună a fost şi seara cînd ne-am cunoscut.

Se lăsă în genunchi pe canapea, cu mîinile împreunate sub coapse. Buzele, fără ruj, erau umede.

— Ai dreptate. De ce oare te iubesc, dacă nici nu te cunosc ?

— Mă iubeşti ? — I-am ciupit uşor buza inferioară cu degetele. — Eşti dintre fetele care spun mereu fraza cea mai potrivită ca să te îndrăgosteşti de ele.

— Nu rîde de mine.

Se lăsă peste picioarele mele. Carnea de pe gît, întinsă şi tare, era ca o apă liniştită.

— Îmi placi, Angus. Bluza ta, braţele tale minunate, părul tău scurt de băiat rău.

— Nici nu mai ţineai minte ce culoare are părul meu.

— Îmi aminteam foarte bine de părul tău negru şi scurt.

— Şi de ochii mei ?

— Şi de ochii tăi. De ochii tăi verzi, rotunzi.

— Puţin îmi pasă dacă ar fi şi negri, crede-mă. Ştiu că îţi plac, şi asta-i ce mă interesează. Spune-mi odată, ce-ai făcut în toate zilele astea în paradisul tău de milionari ?

— Paradisul de milionari ! Ascultă ! Angus, Velas Blancas nu-i decît un sătuc în construcţie... Mulţumesc — am zis, golind paharul pe care mi-l întinse. — Nu te mişca. Pot să scot pachetul şi chibriturile şi fără să te mişti. Vezi ? Păi, n-am făcut nimic special în paradisul meu. M-am plictisit destul, nici măcar n-am înotat, cînd şi cînd am mai lucrat şi, în general, m-am simţit foarte singur.

— Te lasă singur nevastă-ta ? Oh, iartă-mă. Ştiu că nu trebuie să pun asemenea întrebări. Nu te supăra pe mine.

— Aprinde-ţi şi tu ţigara. — Îşi ridică puţin capul, pînă cînd ajunse cu ţigara la flacăra chibritului. — De obicei nevastă-mea şi cu mine nu ne ţinem prea mult companie.

— Aveţi copii ?

— Doi.

— Mari ?

— Băiatul o să împlinească nouă ani. Iar fata, şase.

— Fata seamănă cu tine ?

— Nu. Adică nu ştiu. De ce ?

— Mi-e ruşine că-ţi pun atîtea întrebări. Dar în toate zilele astea mi le-am pus mie. Cîţi copii oi fi avînd, cum o fi nevastă-ta, ce-oi fi făcînd acolo, cu ploaia şi cu vremea aceea închisă. Dar acum am impresia că mă crezi mai şmecheră decît sînt în realitate.

— Ascultă, nu vrei să renunţi la complexele astea ? E o prostie să te gîndeşti la mine ca la un mare domn. Ca la tipii aceia din filme, cu iahturi şi o nevastă blondă şi languroasă. Dacă vii cu prostii din astea, nu mă mai joc. Viaţa e mai complicată decît la cinema. Sînt un om ca oricare altul. Sau, cel puţin, încerc să fiu.

Am simţit în ceafă unghiile ei, în acelaşi timp cu buzele şi dinţii ei într-un sărut agresiv, ce mă luă prin surprindere. Rămăseserăm astfel mult timp ; apoi se prăvăli înapoi, cu un surîs reţinut pe chipul răvăşit.

— Lasă, zise punîndu-mi o mînă pe față. Nu te uita la mine.

— Angus, frumoaso, cred că tu și cu mine o să ne înțelegem bine.

În odaie lumina scădea ; din curticică venea un miros proaspăt și răzbătea zvon îndepărtat de glasuri sau de cîntece. Mi-am rezemat capul de spătar. Pe cer, albastrul era mai palid. Florile de leandru erau tot atîtea pete roșii pe verdele plantei.

— E bine la tine acasă, Angus.

— Vrei să vezi și celelalte odăi ?

— Dar fata ?

— Nu se întoarce pînă mîine.

— Îmi pare bine. Ce-ai făcut la sfîrșitul săptămînii ? Ia spune, acum te simți bine ?

— Da, prostule. Ne-am dus la Castellón, am mîncat la Benicasim și ne-am întors la timp ca să mergem la cinema. Luni dimineața ne-am dus după cumpărături. Filmul a fost plictisitor. Ah, da, m-am întîlnit cu soții Lansing într-un hotel din Castellón. Deși nu era decît patru după-amiază, el era deja beat. Am vorbit despre voi și mi-au spus că s-ar putea să treacă pe la tine cu-adevărat. Sînt foarte simpatici. Se întorceau în Andaluzia.

— Și lecția ta de engleză ?

— Bah, nu prea-mi pasă. Sînt prea bătrînă ca să mai învăț.

— Dar vorbești bine englezește. Cine-i profesorul tău ?

— Un băiat din oraș. Are de gînd să se facă vameș. La Madrid mă duc la o școală. Nu-i prea

scump și predă bine. Cu mine trebuie să aibă răbdare.

— Și te place ?

— E un țînc.

— Nu te-am întrebat ce vîrstă are.

— Cel puțin, nu o arată. De cele mai multe ori nici nu facem ore.

— Ascultă, e și el căsătorit ?

— Da.

— E mai în vîrstă decît mine ?

— Mult mai în vîrstă.

— Se poartă bine cu tine ?

— Bineînțeles.

— Mă bucur. Nu-i gelos, îmi închipui.

— L-am obișnuit să-și stăpînească gelozia. Poate cumpăra multe lucruri, dar pe altele nu. Iar dacă nu-i place, să-și caute alta.

— Dar te iubește.

— Îl ține obișnuința. Și-apoi, mă port cum trebuie. Ne cunoaștem de mult. Ia spune, ești gelos pe el ? — Rîserăm amîndoi. — Mă duc să-ți umplu paharul și să văd ce avem de mîncare. Rămîi la cină, nu ?

— Așteaptă puțin.

— Dar rămîi la cină ?

— Da.

— Dacă vrei, mîncăm în curînd. La opt.

— De ce așa devreme ?

— Ca să ai timp să te întorci acasă.

— În afară de limbi străine, mai predai și diplomația ?

— Mașina poți s-o lași la un garaj. Și să-ți iei o cameră la hotel, așa, de formă.

— Sau, poate, ca să se creadă că rămîn pînă...
— Nu, nu spune pînă cînd, zise ea cu glasul deodată schimbat. Vreau să-ţi spun ceva.
— Ce anume ?
— Îndată, aşteaptă că o să-ţi spun.
— Spune-mi acum.
— Acum ? — Se desprinse din îmbrăţişarea mea rîzînd. — Cum vrei să vorbim serios dacă nu-mi dai drumul din braţe ?

M-am ridicat şi eu în picioare. Angus aprinsese lumina. Ieşirăm pe coridor, ţinîndu-ne de mînă. În bucătărie îmi arătă fiecare colţişor miraculos al frigiderului şi al maşinii de spălat. În partea din faţă, cu ferestrele spre grădină, se aflau două odăi, una lîngă alta. Rămaserăm puţin timp în sufragerie, şi chiar mai puţin în dormitor. Mobilele erau acoperite cu un lac cafeniu strident. Pe pat strălucea o pătură albastră.

— Vino. Sus e dormitorul meu. Puţin cam pustiu, dar exclusiv al meu.

Împărţirea etajului de sus era diferită. Sub fereastra faţadei din spate, două fotolii şi o măsuţă ocupau colţul coridorului.

— Aici meditezi, admirînd priveliştea ?
— Eşti foarte isteţ.
— Nu, vorbesc serios. Te aşezi aici uneori seara, şi începi să te gîndeşti la ale tale. E frumos tot ce se vede. Oraşul, acoperişurile, străzile. Cu felinarele aprinse ar fi şi mai bine.
— Mult mai bine.
— Şi rîul. Niciodată n-am văzut rîul din partea asta.

Uşa cealaltă dădea în dormitorul lui Angus. Răsuci comutatorul ; sprijinită de uşă, în timp ce examinam odaia, îmi savura uimirea.
— E cea mai frumoasă odaie din casă.
— Bineînţeles, zise ea. Îţi place cu-adevărat ?
— Nu mă aşteptam să ai mobile moderne. Nici perdele portocalii. Nici uşa asta de lemn fără cioplituri.

Mi-am lăsat mîinile să alunece de pe umerii lui Angus pînă pe şolduri.
— Acum, tu...
— Iubito, am zis eu căutîndu-i gura.
— ...te duci să garezi automobilul şi eu pregătesc cina.

Am rămas uitîndu-ne unul la altul cu o privire stranie, şi apoi ne-am sărutat lung, cu răbdare sau, cel puţin, cu o răbdătoare încetineală.

Angus îmi dădu cheia de la uşa de intrare.
— Vrei să-ţi aduc ceva ? Vreo sticlă cu ceva, vreo cutie de conserve ?
— Nu-i nevoie de nimic. Să nu întîrzii.

În centrul oraşului se aprinseseră felinarele, cînd am făcut înconjurul pieţei. Înainte de a ajunge la regiment, am găsit un garaj. Omul care era de serviciu n-a ştiut să-mi spună de unde puteam lua nişte flori. M-am întors la cafenea ca să beau un gin. Chelneriţa mi-a spus o adresă unde s-ar fi putut să-mi vîndă un buchet. Pe trotuarele din piaţă se plimbau fete la braţ, băieţi în grupuri, turişti, pe lîngă terasele înţesate ale barurilor ; în jurul chioşcului central de muzică alergau copii. Dincolo de vitrina prăvăliei lui Raimundo, cîţiva bărbaţi stăteau de vorbă.

A trebuit să trec printr-o curte întunecoasă, plină de umbre mişcătoare, ca să ajung la adresa pe care mi-o dăduse chelneriţa. Am intrat în tindă, luminată de un bec plin de muşte moarte. M-a primit o femeie de vreo patruzeci de ani, îmbrăcată în negru.

— Nu ştiu dacă domnului or să-i placă cele cîteva flori care au mai rămas. Pînă mîine nu ne mai aduc altele.

Am izbutit să fac un buchet, nu prea mare, în special cu garoafe. A trebuit să aştept pînă cînd un copil a adus restul de la o hîrtie de o mie. Plimbîndu-mă prin curtea interioară, înconjurată de faţade întunecate şi acoperişuri galbene, regretam ideea pe care o avusesem, gîndindu-mă cu teamă la drumul pe jos, pînă acasă la Angus, cu buchetul de flori în mînă.

Cerul senin era acoperit de nenumărate stele cu o lumină dură. Pe străduţele cu pavajul plin de gropi se auzeau glasuri, lătrături ; de prin case se răspîndeau mirosuri înţepătoare. Într-o cîrciumă, răsunau piesele de domino pe marmura meselor.

Am lăsat buchetul pe consola de la intrare ; becul din bucătărie arunca un dreptunghi de lumină pe podea şi pe perete.

— Am întîrziat mult ?

Rochia ei cu fusta foarte scurtă îi lăsa descoperiţi genunchii şi marginea de dantelă a juponului scrobit ; îşi pusese în picioare pantofi cu barete roşii, şi ciorapi.

— Enorm.

La gît avea un şirag de mărgele colorate, asortate cu globurile ţipătoare ale cerceilor. I-am

sărutat uşor buzele prea vopsite ; îşi ridică mîinile, şi am văzut că într-una din ele ţinea un deschizător de conserve.

— Îmi pare rău.

— Îmi închipui că te-au ţinut mult la telefoane.

— Te înşeli. M-au ţinut nişte treburi personale.

— Te previn că sînt o foarte proastă bucătăreasă.

— Îmi închipuiam. Femeile frumoase gătesc foarte prost. Pot să fac un duş ?

— Ştii unde sînt dependinţele sus. Cred că ţi-am pregătit totul.

Cînd am ieşit din baie, cu un prosop înfăşurat în jurul mijlocului, am aşezat florile pe pat. Am strigat-o din capul scărilor, şi Angus urcă imediat. Intră, şi rămase locului tăcută.

— Eram sigură că te-ai dus să telefonezi, zise ea în şoaptă.

— Iartă-mă că te-am făcut să urci, dar nu ştiu unde să găsesc o vază. Iar fără apă, florile astea nu ţin... — M-am întrerupt, văzînd-o că se aşază pe marginea patului, cu florile în poală, şi cu ochii plin de lacrimi. — Dar, Angus...

M-am lăsat în genunchi la picioarele ei.

— Mulţumesc, zise ea, ciufulindu-mi părul.

— Te-ai întristat ?

— Nu, nu. — Clătina mereu din cap. — Nu din cauza ta, nici dintr-a mea.

I-am îmbrăţişat picioarele şi i-am sărutat genunchii.

— Hai, adu-mi o vază. Am să le aşez chiar eu.
— E un vas de flori în sufragerie.

Cînd am urcat din nou, am găsit-o lîngă perdele, pe care le trăsese, în penumbră. Mi-am văzut hainele strînse la un loc. Atunci mi-am dat seama că n-aveam pe mine decît prosopul. Am mîngîiat rochia lucioasă a lui Angus, şi ea se întoarse spre mine, trecîndu-şi un braţ pe după gîtul meu.

— A trecut acum ?
— N-a fost decît o amintire.
— Nu vreau să ai amintiri urîte.
— Vezi, ai grijă să nu te împiedici.

Arcurile patului se lăsară în jos, fără să scîrţîie. Angus, cu picioarele întinse şi folosindu-se de vîrfurile tălpilor, îşi scoase pantofii.

— Nu mă împac cu întunericul ăsta. Nu te văd deloc, păpuşo, iubito.

Am început să-i deschei rochia, dar ea se ridică de pe pat. Ascunzîndu-se parcă, cu trupul ghemuit, se dezbrăcă în grabă. Prin fereastră, se zărea cerul ; noaptea era senină şi călduroasă.

— Şi am lăsat cina pe jumătate pregătită.
— E foarte importantă cina ?

Sări în pat şi ne îmbrăţişarăm.

— Nimic nu e important.

Am observat că încuiase uşa. Parcă simţeam adierea unei brize uşoare în semiîntuneric. Angus mi se părea acum o femeie nouă. Sau, mai bine-zis, femeia care crezusem că este.

Cînd buzele noastre se despărţiră, îmi căută privirea cu aviditate.

— Oh, iubitule, mă faci să-mi pierd capul.

14

Tictacul accelerat, fără pauze, îmi călăuzi paşii după ce am coborît scara. Am intrat în bucătărie. Acolo, zgomotul motorului de la frigider părea un vacarm. Am băut un pahar cu apă şi am rămas cîteva clipe nehotărît, golit de orice urmă de voinţă. Eram sfîrşit, copleşit de oboseală şi de somnul care nu reuşea să mă cuprindă de mai bine de o oră. Am deschis din nou robinetul să curgă din plin şi mi-am vîrît capul sub şuvoiul năvalnic. Urcînd scara, am pierdut unul din papucii lui Angus. În dormitor se filtra puţină lumină. Cu multă grijă, m-am întins în pat cu faţa în sus.

Perdelele portocalii se zăreau ca două coloane întunecate. Cum stătea culcată cu capul întors în partea cealaltă, Angus mă atingea puţin cu şoldul. Am întins mîna spre ea. Timp de cîteva clipe, am sperat că voi dormi. Poate chiar adormisem... Dar deodată m-am simţit scăldat în sudoare, cuprins de furnicături în picioare. Rămîneam nemişcat, cu ochii întorşi spre golul ferestrei, socotind în gînd ce mişcări trebuia să fac ca să-mi aprind o ţigară. M-am surprins încercînd să-mi dau seama dacă vara se lumina de ziuă mai devreme sau mai tîrziu decît iarna. Am îndoit picioarele ; siluetele vagi ale genunchilor, ca două creştete, se înălţau în mijlocul întunericului. Într-o clipă sau două, aveam să ajung la marginea patului.

— Eşti treaz ?

M-am întors pe o parte. Angus rămînea în aceeași poziție și nici măcar nu-și întoarse capul, după ce-și murmurase întrebarea.

— Da.

Obrajii și gura i se destinseră într-un zîmbet.

— Și tu ?

— Și eu.

— Nu poți să adormi ?

— Printre picături.

— Încearcă să numeri oi sărind peste un pîrleaz, zise ea, cu un rîset scurt și răgușit. La mine s-au perindat pînă acum vreo zece turme.

— Serios ?

— Cînd eram mică, mama mă sfătuia să spun rugăciuni.

— Și dă rezultate ?

— Nu. Mai ales cînd am o insomnie puternică. Te-am auzit adineaori — ai coborît să faci un duș ?

— Am fost să beau apă.

— Miroși a piele udă.

— Mi-am muiat capul în apă.

— Te simți bine ?

— Da.

— Eu mă înăbuș tot timpul. E noaptea cea mai călduroasă din vara asta.

— Frigiderul tău huruie ca o ceasornicărie întreagă.

— M-am obișnuit cu el.

— Nici eu nu-l mai aud de-aici. Vrei să fumezi ?

Ochii lui Angus erau ca două mici licăriri. Mi-am schimbat locul, fiindcă-mi amorțiseră picioarele. Angus își stinse țigara, fumată pe

jumătate, și își puse mîinile pe pieptul meu. Atunci, cu o neobișnuită limpezime, mi-am amintit că nu-i trimisesem lui Juan, după cum îi făgăduisem sîmbăta trecută, cele trei sute de pesetas pe care i le datoram. Gîndul că uitasem făcu să-mi dispară senzația pielii lui Angus, a parfumului ei, a întunericului, a intimității trupurilor noastre.

— Ai văzut-o, cînd au găsit-o, nu-i așa ?

Am simțit că somnolența mă părăsea.

— Iartă-mă, Angus, nu te-am auzit.

Angus își drese glasul, înainte de a vorbi din nou.

— Te întrebam dacă ai văzut-o pe fata aceea, care a fost găsită moartă marțea trecută.

— Da, am văzut-o. Dar de ce ți-ai amintit deodată de ea ?

— Mă gîndeam.

— La biata fată ?

— Da.

Și deodată, luîndu-mă prin surprindere, se aruncă în brațele mele și se lipi toată de mine. Am crezut că era o pornire de dragoste pînă cînd am simțit-o tremurînd cu intermitență.

— Ce-i cu tine, Angus ? — Dinții ei mă zgîriau ușor pe gît. — Sînt lîngă tine, fetițo. Hai, liniștește-te.

— Da.

— Ți-e frică ?

— Dacă ai văzut-o, spune-mi un lucru : E adevărat că nu era desfigurată ? Fiindcă ai văzut-o.

— Vrei să spui, dacă era cumva rănită, dacă se vedeau urme de lovituri sau sînge ?

— Exact.

— Nu era. Avea o expresie liniştită, de parcă ar fi dormit. Am văzut-o chiar pe plajă, întinsă pe nisip.

— Ai văzut-o întreagă ? Vreau să spun, tot corpul ? — Am încuviinţat. — Şi era goală ?

— Da.

— Nu avea semne de lovituri nici pe corp ?

— Nu, nici pe corp.

Încet-încet, se opri din tremurat. Era linişte, şi o ţineam lipită de mine, cu tot trupul. Mă simţeam treaz acum, cuprins de un calm straniu. Angus îşi trase puţin faţa ; cu palmele împreunate, îşi potrivi palmele sub bărbia mea, iar vîrfurile degetelor i se mişcau uşor în îndoitura pleoapelor mele.

— Javier, nu mă minţi ? Nu mi-o spui pentru că te-au silit s-o spui ?

— Un moment, Angus, — glasul îmi scăpă de sub control, şi mă pomenii aproape ţipînd — ce vrei să spui cu asta ? Cine să mă silească să te mint ?

— Nu te supăra pe mine.

— Ba da, mă supăr. — M-am săltat puţin, sprijinindu-mă cu spatele de pernă ; Angus se ghemui la pieptul meu. — Te cunosc puţin, Angus, dar ştiu că te chinuie ceva. Ţi-e frică ?

— Nu numai frică.

— Dar şi frică. Ia să vedem, de ce-ţi închipui că ţi s-ar întîmpla şi ţie aşa ceva ?

— I se poate întîmpla oricăreia dintre noi. Oricărei fete ca mine, pot într-o zi să-i dea una şi s-o lase moartă. Oricine ştie asta.

— Şi cine ţi-a spus că fata care a fost găsită pe plajă a murit dintr-o lovitură ? Îţi repet, nu avea nici un semn de violenţă.

— Atunci, au otrăvit-o. Ce ştiu eu ?

— Linişteşte-te, Angus. Hai să discutăm în linişte. Să zicem că fata asta a murit de moarte violentă. De unde pînă unde să ţi se întîmple şi ţie la fel ? — Îşi luă mîinile de pe obrajii mei. — Eşti într-o situaţie cu totul diferită. Înţelege-mă, nu e acelaşi lucru. Ţi-e teamă să nu dai peste un tip bestial, care să te atace. Cu fata asta e altceva. Nu ştim cum a murit, nici măcar cine era. De ce trebuie să te identifici cu ea ? Haide, fetiţo, linişteşte-te. Căldura asta-i de vină că eşti atît de nervoasă. Şi lipsa de somn.

Angus încerca să rămînă nemişcată, dar plîngea în hohote, zbuciumîndu-se sub povara unei dureri tot mai mari. Am vrut să-i ridic capul, apucînd-o de bărbie, dar s-a împotrivit.

— Ba am de ce să mă identific cu ea. Ba am. Şi chiar din cauza asta şi plîng. Pentru că şi ea era o tîrfă, la fel ca mine.

— Ce tot spui, Angus ?

— Da, asta era, o nenorocită. Ca şi mine. La fel ca şi mine.

Se răsuci brusc, aproape dintr-un salt, lăsîndu-se în voia lacrimilor, cu faţa îngropată în cearşaf. Mi-am retras mîna de pe umerii ei şi am aşteptat. Îşi împingea picioarele, de parcă ar fi vrut să le înfigă în saltea, ca să-şi înăbuşe suspinele care o zguduiau.

Cerul alburiu părea un cîmp acoperit de zăpadă sau învăluit în ceaţă.

— O cunoşteai, Angus ?

Nu i se mai auzeau suspinele, care aproape că nu-i mai înfiorau umerii. Văzută de aproape, carnea ei, în locurile unde nu o înnegrise soarele, avea, de aproape, o albeață imaculată. Spinarea, ușor arcuită, se încrețea pe la subsuori. Angus își scoase mîinile de sub trupul ghemuit și își întinse brațele pe deasupra capului. M-am aplecat să-i sărut degetele ; își lipi palma de buzele mele. Nu prea departe, trecea un camion.

— O cunoșteai ?

Se rezemă într-un cot. Și în timp ce îi ștergeam cu un capăt al cearșafului pielea umezită și lacrimile, ea se lăsa în voie, absentă.

— Cred că ar trebui să faci un duș.

— Da, murmură ea.

— Un duș bun, cu apă foarte rece. Iar eu o să pregătesc cafeaua. Ne-am cherchelit cu prea mult gin, după cină. Un duș, o ceașcă de cafea și o țigară, ce zici, Angus ?

— Da.

Am așteptat să se scoale, dar a rămas lipită de mine, sprijinindu-și umerii de-ai mei. Eu fumam și o simțeam trează. Ce absurd ca fata cu gura perfectă să fie prietenă cu Angus. Mă străduiam în zadar să-mi amintesc trăsăturile ei, cum arătau picioarele sau sînii. Poate că nu-i văzusem nici pleoapele, cînd m-am aplecat deasupră-i, tulburat de moartea ei.

Cu vîrful degetelor, am mîngîiat obrazul lui Angus.

— Era prietenă cu tine ?

Își strînse picioarele, întorcîndu-se cu spatele. Am sărutat-o pe îndelete și am repetat întrebarea.

— Lasă-mă.

Am mai rămas cîteva clipe aplecat asupra ei. Apoi m-am sculat. Lumina electrică din baie m-a silit să-mi acopăr ochii. Sub duș, am început să mă simt mai bine. Pe un raft vopsit în alb erau îngrămădite cutiuțele, tuburile și borcănașele cu cosmeticele lui Angus. Mi-am frecționat gîtul și pieptul cu o colonie foarte mirositoare, care mă învioră.

Angus stătea cu fața în sus, cu ochii deschiși. M-am trîntit lîngă ea și am încercat să dorm. Întunericul din fereastră se subția. În liniștea nopții, dacă îți concentrai auzul, puteai auzi tot felul de zgomote.

Încetul cu încetul am simțit cum mă cuprinde somnul. Un drum care cobora spre un izvor. Indiferent ce se va întîmpla, a doua zi trebuia să aranjez chestiunea cu Juan. Degetele mîinii stîngi îmi ajunseră la dalele de pe jos. Gustul de nicotină îmi usca gura.

— Iartă-mă.

— Pentru ce să te iert ?

Schimbîndu-ne brusc poziția, ne-am ciocnit unul de celălalt.

— Pentru felul cum mă port. O să vezi, sînt o toantă.

— Bine, dacă nu vrei să vorbești...

— Ți-e somn ?

— Dar ție ?

— Nu, mie nu. Am trecut prin cîteva zile foarte proaste. Cel mai rău era că trebuia să tac. Mi-au spus să tac. Cînd i-am văzut fotografia în ziar, n-am mai putut să mă stăpînesc. M-am

dus la garda civilă, și acolo era unul de la poliție. I-am povestit că o cunoșteam pe Margot. Mi-a pus multe întrebări. De cum am ajuns, mă și căiam că m-am dus.

— În ce zi ai fost ?

— În ziua cînd te-am cunoscut pe tine — vineri. Toată după-amiaza m-a ținut închisă omul acela, și a trebuit să-i spun lucruri de care nici nu-mi aminteam. Apoi, cînd am ieșit, m-am dus să mă îmbăt, să văd dacă puteam să cad jos beată și să nu mă mai gîndesc. M-a tulburat mult cînd am aflat că stăteați chiar în stațiunea aceea. Aș fi vrut să te întreb o mulțime de lucruri, dar n-am îndrăznit. Polițistul mă amenințase că mă gonește din oraș dacă povesteam cuiva. I-am jurat că nu, că n-o să spun nimănui că am cunoscut-o pe Margot. M-a lămurit că era nevoie, ca să dezlege misterul, să nu povestesc nimănui. Dar grozav de rău îmi părea că mă dusesem, pentru că mi-au făcut fișă ; și-apoi, nu poți să te alegi decît cu necazuri cînd ai de-a face cu poliția. Pe scurt, am fost o proastă.

— Nu te-au mai interogat de-atunci ?

— Le-am spus tot ce știam. Că o cunoșteam puțin pe Margot, din barurile de la Madrid.

— Stătea la Madrid ?

— De vreo cinci sau șase ani. Înainte trăise în Franța.

— De ce nu te-ai dus la poliție pînă vineri ?

— Știu eu ? Pînă cu o zi înainte, adică pînă joi, nici nu văzusem fotografia în ziar. Apoi, am vrut să aștept pînă sîmbătă, cînd venea iubitul meu, să văd ce mă sfătuia el. Mă gîndeam chiar

să mă duc la Madrid, ca s-o caut pe mătușa lui Margot. Mă gîndeam la o groază de lucruri din astea. Nici acum nu înțeleg de ce m-am vîrît în încurcătură ducîndu-mă la poliție. N-ar fi aflat niciodată că eram prietenă cu ea. De fapt, nici nu eram prietene. Ne cunoșteam, atît. Dar prietene, nu. Oh, ce ciudă îmi e că m-am dus. Ascultă, am bănuit că au aranjat fotografia, ca să nu se vadă rănile.

— Angus, doar față de mine ți-ai călcat făgăduiala făcută poliției, nu-i așa ?

— La început, îmi ziceam că ai putea să-mi spui ce-ai văzut în stațiune sau ce-ai mai auzit pe-acolo. Apoi, m-am hotărît să nu te întreb nimic. Și, după cum vezi, adineaori n-am izbutit să mă mai stăpînesc. A fost o prostie din partea mea.

Am luat-o cu un braț pe după mijloc, iar cu mîna cealaltă am apucat-o de încheieturile mîinilor. Am silit-o să se uite la mine și am vorbit rar, măsurîndu-mi cuvintele :

— Înțeleg foarte bine, dar îți pare rău că ai avut încredere în mine. În nici un caz n-am să scot o vorbă despre povestea asta. Poți să te încrezi în mine, Angus.

— Javier, am impresia că te iubesc. Nici nu-i nevoie de prea mult timp ca să iubești pe cineva. Sau, cel puțin, ca să începi să-l iubești. Știu că ești un om deosebit, că n-o să-ți pierzi prea multă vreme cu mine. Dar mai știu și că ești un om bun. Asta se vede imediat, și e ceva care nu-mi scapă. Ai să mă ajuți să-mi redobîndesc liniștea ?

— Da, Angus, fetițo.

— Mi se pare ciudat că am încredere în tine, dacă mă gîndesc cine ești, și că sîntem împreună de atît de puțin timp. Și ce viață duc eu. Zilele astea, cînd mă simțeam atît de sîcîită, mi-am amintit de o mulțime de lucruri de cînd eram mică.

— Angus, de ce crezi că sînt bun ?

— Asta se vede.

— Din felul cum mă port cu tine ?

— Da, și din asta. Și ce drăguț ai fost, mai deunăzi, cînd m-am cherchelit. Se vede că te gîndești la oameni.

— Nu, Angus.

— Javier, știu că nu i se spune unui bărbat că e bun. N-am vrut să-ți spun. Pentru că voi, bărbații, vă supărați și abia așteptați să ne dovediți cît sînteți de răi.

— Nu, nu-i asta.

— Ba da, asta e. Dar nu te cred prost, ci, dimpotrivă, foarte deștept. Și știi totul despre femei.

— Pentru că am observat că ți-ai pus ciorapi, pentru mine, în plină vară ?

— Nu mă lua peste picior.

— Ia uite, se face ziuă.

— Vrei o ceașcă de cafea ?

— Stăm foarte bine și așa... Lipiți unul de altul. Angus, fata aia, Margot, cum era ?

— O fată obișnuită. Ca mine. Dar nu avea un tip, pentru că nu-i plăcea să fie legată de nimeni.

— Mergea prin barurile de pe Gran Via ?

— Da, bineînțeles. De-acolo o cunoșteam. În unele seri, la prima oră, ne așezam împreună la o masă și vorbeam tot felul de lucruri. Niciodată nu-ți cerea bani, și nici nu-ți făcea vreo porcărie. Uneori, nici nu-ți făcea impresia că ar fi o damă. Vorbea la fel de bine franțuzește ca și spaniolește. Și nu vorbea urît niciodată. O tot sfătuiam să intre undeva ca secretară. De băut însă da, îi plăcea să bea.

— Cîți ani avea ?

— Vreo douăzeci și ceva, cred. Douăzeci și opt sau douăzeci și nouă.

— Angus, m-a impresionat mult moartea fetei ăsteia.

— De fapt, nici n-o chema Margot, știi. O dată am auzit-o spunînd că se numea Maruja.

— De cînd a fost găsită pe plajă, mă gîndesc întruna la o mulțime de lucruri.

— Adevărat ?

— Da. E atît de ciudat că ai cunoscut-o, că îmi povestești amănunte din viața ei... În ultimele zile, mi-am închipuit că avusese o viață diferită de cea care se duce în mod obișnuit. Întotdeauna ne închipuim că oamenii sînt altfel.

— Vezi cît ești de bun ?

— Prietenii mei îmi spun că mă port cam ciudat, și n-am fost de acord. Dar adevărul e, Angus, că nu mă simt ca de obicei. Îmi vin tot felul de idei, care nu mă preocupaseră niciodată, și văd altfel oamenii pe care-i cunosc de-o viață întreagă.

— Ești trist ?

— Trist ? Nu, trist nu. Dar, uneori, simt un fel de furie.

— Ce bine e cum stăm, tu şi cu mine, aici împreună. Lipiţi unul de altul.

— Angus, stai cuminte.

— Lasă-mă. Şi ce-ai vrea să fac, dacă aşa sînt ? Mi-ar place să fiu o femeie ca toate celelalte.

— Angus, prostuţa mea, în nici un caz.

— Mă apucă furia cînd văd cît sînt de pătimaşă. Da, nu rîde, zise ea lipindu-se de trupul meu. Şi apoi, acum e vorba de tine.

Lumina era tot mai intensă. Văzduhul, liniştit şi călduţ, avea o mireasmă pătrunzătoare. După aceea, în strînsoarea braţelor lui Angus, cu o mînă pe plasturele pe care-l avea la şold, mi-am simţit trupul amorţit şi uşor. În cîteva minute, soarele bătea în fereastră.

15

Pe balustrada terasei lui Amadeo, ultimele raze de soare iluminau glastrele. Ceasul meu arăta nouă fără cîteva minute. Din stradă, am auzit rîsetele copiilor. Uşa era deschisă spre vestibulul gol. Intrînd în living, m-am izbit cu genunchiul de un fotoliu. Am deschis uşile glisante şi i-am auzit cum se întorceau în loc, tresărind.

— Nu v-am spus de o mie de ori, am zis eu răsucind comutatorul, că nu trebuie să vă uitaţi la televizor pe întuneric ?

— Oh, unchiule Javier, zise Leles, ne-ai întrerupt cînd era mai frumos.

Enrique se ridicase şi, după ce aprinse lampa cu picior, stinse lumina indirectă din tavan.

— Aşa da, am urmat eu. Cel puţin un bec, fie el şi mic. Dacă nu, o să ajungeţi să orbiţi din cauza...

— Taci acum, zise Martita.

M-am aşezat pe canapea şi mi-am aprins o ţigară. Cînd şeriful, gonind călare, îl doborî cu împuşcături pe hoţul de vite, copiii bătură din palme. Aşezaţi pe jos, cu picioarele încrucişate şi cu gîturile întinse, uitară de mine. M-am aplecat, cu coatele pe genunchi, spre Joaquín.

— Ce-ţi face comoara ?

— Bine.

— Aţi fost pe plajă ?

— Da.

— Te-ai distrat ?

— Sst !

— Tăticule, mă rugă Dorita.

— Cînd sînt oameni mari, zise José, e foarte greu să te uiţi la televizor în linişte.

— Dacă vreţi să plec...

— Nu pleca, zise Asun. Dar stai liniştit.

În saloon bătaia era iminentă. Imaginile se succedau repede. Am închis ochii. Muzica încetă şi, în tăcere, se auzea respiraţia copiilor. Scrumul ţigării căzu pe canapeaua de piele roşie a Martei. Am trecut repede cu mîna pe deasupra şi m-am ridicat în picioare.

— Dă-i zdravăn !

— Atinge-l tare !

— Uită-te, Asun, ce cange are.

— Aşa, ucide-l !

— Ce tip !

Am închis tiptil ușile. În grădină era noapte neagră. Am îngenuncheat pe pietrișul aleii, lîngă o gură de apă. Apa era rece și am simțit că mi se usucă cămașa. Angus o fi acum culcată în pat. Sau în bucătărie, cu țăcănitul continuu al frigiderului.

La capătul străzii, unul din felinare era stins. Cînd am intrat în grădina Claudettei, se stîrni o briză care se domoli imediat. Santiago, așezat pe verandă, nu mă văzu venind pînă cînd n-am început să urc treptele.

— Ia te uită ! Întoarcerea fiului risipitor. — Se săltă un pic din fotoliul de răchită. — Ce te-a făcut să revii în mijlocul familiei ?

— Bună.

— Haide, așază-te un moment. Femeile sînt pe la terenurile de tenis, iar Claudette și Emilio s-au dus să-i vadă pe soții Hofsen.

— Dora e și ea la tenis ?

— Au jucat pînă mai adineori. Așază-te și nu te mai gîndi la Dora, care nu și-a amintit de tine nici măcar o dată. Pînă pe unde-ai ajuns ?

M-am lăsat într-un fotoliu. Prin fereastră răzbătea din casă puțină lumină, care lăsa în penumbră colțul verandei.

— Nici pe-aici nu se clintește aerul, nu-i așa ?

— Ce vrei să bei ?

— Nimic, deocamdată. Cînd au sosit soții Hofsen ?

— Azi-dimineață. Amadeo, Marta și cu mine ne-am dus să-i vedem la ora cafelei. Dora a

luat prînzul la noi. La plajă nu se poate merge decît după șapte. Fiul tău Enrique și-a scrîntit încheietura mîinii. Andrés își vede de siesta lui, pe care a început-o pe la patru. Eu, rîse Santiago, după cum se poate observa, urmăream tocmai să te atrag aici, ca să-mi spui dacă mai există o lume în afară de cea de aici.

— Există.

— O lume minunată, fără don Antonio.

Cu brațele încrucișate, își vîrî mîinile în mînecile scurte ale cămășii verzi.

— Și-a dat frîu liber ?

— În legătură cu politica internațională. Categoric, de tine e încîntat. Zice că ai înțeles perfect evenimentele din Cuba, China, Congo și din restul lumii răzvrătite.

— Dar numai el a vorbit. Ieri nu aveam benzină și m-am dus să-i cer. Bine că n-a durat mult, dar nu m-a lăsat nici să respir cît și-a ținut discursul.

— S-a dus pe plajă, și pînă și copiii vroiau să fugă la zece kilometri, ca să nu-l audă. E marele pisălog al stațiunii.

— Și Emilio e tot supărat ?

— Au prînzit tot aici, el și cu Asun. — Sandalele de piele neagră ale lui Santiago luceau. — Masă pedagogică, cu discuții. De o parte, Dora și Emilio, de alta, Claudette, Asunción și cu mine, tăcuți, învățînd metode educative. De care sărmana Asun nu duce lipsă, firește.

— Claudette e minunată, sînt de acord cu ea în toate.

— Din fericire, Emilio a avut rara delicatețe de a nu pomeni de tine în tot timpul prînzului.

— Va să zică, e tot supărat.

— E pornit... Andrés şi cu mine ne-am petrecut dimineaţa cu altoii noştri. Era minunat să nu auzi pe nimeni, să nu vezi pe nimeni şi să munceşti la ceva atît de inutil şi de frumos. În toamna asta, mă gîndesc să-i cer primarului un post de grădinar în parcul din Citadelă.

— Şi Elena ?

— Mi-a spus că Andrés îşi face siesta de la ora patru. Adineaori, mai juca tenis. Dora — zîmbetul lui Santiago păru amuzat — se aşteaptă să-i ceri iertare lui Emilio.

— Dora se aşteaptă mereu să fac lucrurile care îmi plac cel mai puţin.

— Ah, ascultă, fereşte-te de Ernestina. A făcut ce-a făcut ca lumea să ia în serios chestia cu petrecerea şi te cooptează printre organizatori, dacă nu eşti atent. O să-ţi ceară şi o cotă-parte.

— Iar am uitat să-i plătesc lui Juan !

— Cum ?

— Nimic, scuză-mă. Dar îi datorez lui Juan nişte bani, şi-mi amintesc aşa, deodată, cînd nu se poate face nimic.

Santiago îşi ridică un picior pe braţul fotoliului.

— Vrei să-mi spui, înainte de a sosi femeile, care-i versiunea neoficială a expediţiilor tale ?

— Dar ce-ţi închipui că am făcut ? Crezi că am o amantă în Barcelona sau în vreun alt loc de pe litoral ?

— Sau o nouă afacere.

— De contrabandă, fără îndoială.

— De contrabandă, rîse Santiago.

— Ascultă, nu. Uite, totul e foarte simplu. M-am întîlnit aseară cu Fermín. Tu nu-l cunoşti pe Fermín, cred, decît din auzite. Ştii, inginerul acela care se ocupă de electrificări. Ne-am pus pe vorbă, după cină, şi am băut şi cîteva pahare. În decembrie se întoarce la Madrid. Are nişte proiecte şi bănuiesc că are nevoie de bani. Ca de obicei.

— Dar toate astea, unde ?

— Ah, în oraş.

— Era şi acolo cald ?

— Da, foarte cald.

Vîrful ţigării lui Santiago licări în semiîntuneric. Dincolo de linia albăstruie a felinarelor, peste siluetele nelămurite ale copacilor şi acoperişurilor, străluceau cîteva stele. Auzeam în noapte un susur ca de apă sau de vînt.

— De mult n-am mai ieşit pe mare.

— Da, am adeverit eu.

— Fără îndoială că Elena...

Amadeo ieşi din casă şi începu să rîdă cînd mă văzu.

— Observ că nu poate omul să lipsească nici măcar o zi.

— Taci, că te cunosc. Explică-mi imediat ce ai făcut ieri. Îţi atrag atenţia că Dora e furioasă pe tine.

— Bei ceva ? întrebă Santiago.

— Eu, nu. Am făcut cel mai grozav duş din viaţa mea. — Şi Amadeo se aşeză pe un fotoliu,

îl trase lîngă al meu și mă bătu pe picior. — Hai, dă-i drumul.

— M-am întîlnit în oraș cu Fermín.

— Cu Fermín ?

— Da, cu Fermín.

— Și ce făcea Fermín prin oraș ?

— Ceva cu proiectele lui.

— Ce proiecte ?

— De electrificare. Se pare că dușul nu te-a limpezit prea bine. M-am întîlnit cu Fermín, am cinat împreună, am băut cîteva pahare de whisky, am stat de vorbă. Și eram atît de obosit, încît am rămas la hotel.

— Și azi-dimineață ?

— M-am sculat tîrziu. Raimundo a venit să mă caute și m-am dus în prăvălia lui să mă uit la niște unelte de pescuit. Și la prospectul unui motoraș de barcă de șaisprezece cai.

— Tare-aș avea poftă să ies pe mare, zise Santiago.

— Ascultă, ce vroiai să-mi spui de Elena, cînd a intrat Amadeo ?

— Nu știu, nu-mi mai aduc aminte.

— Elena mi-a spus că Andrés mai doarme. Andrés și cu el și-au petrecut dimineața cu...

— Da, mi-a spus Santiago.

— ...cu altoii. Ernestina a fost și ea în oraș. A plecat după masă, cu motoreta.

— De ce s-a dus Ernestina în oraș ?

— Bănuiesc că în legătură cu blestemata ei de petrecere. Ferește-te de ea. A calculat că o să ne revină cam cinci mii de căciulă.

— Care se vor ridica la șase sau șapte mii, zise Santiago.

— Ai lucrat la proiectul sanatoriului ?

— Pînă și în timpul siestei. Marta dormea ca un buștean, iar eu întins pe pat, lac de sudoare, îmi cîștigam pîinea. A mea, a ta și a copiilor noștri. — Amadeo se lăsă pe spate în fotoliu, și își rezemă ceafa de mîinile încrucișate. — Nu-i o afacere.

— Dacă deranjez...

— Stai locului, am zis.

— Nu-i o afacere în momentul de față. Acum doi ani, aș fi fost primul care să te sfătuiesc. Dar acum, nu. Sau măcar încă vreo cîteva luni, ca să vedem încotro merg lucrurile. Am să-ți trimit calculele mele.

— De-acord, am zis sculîndu-mă în picioare. Mă duc să salut doamnele.

— Încă n-ai văzut-o pe Dora ?

Santiago se ridică și el, în timp ce Amadeo își luă mîinile de la ceafă și își întinse brațele.

— În pergolă ne-am simți mai bine.

— Dacă nu sînt țînțari.

— Parcă aș bea paharul ăla de whisky pe care ni l-ai oferit.

— Nu sînt țînțari, pentru că se pulverizează cu D.D.T.

— Seara, pe căldură, chiar și în mijlocul grădinii trebuie să fie țînțari.

— O să poți să-ți dai seama singur.

Coborînd treptele verandei, Santiago mă luă de braț. Amadeo ne urma pe aleea de lîngă fațadă.

— Tare mi-ar plăcea să-l întîlnesc pe cel care a spus că clima în ținutul ăsta e uniformă.

— Tu ai construit stațiunea. Ceilalți — Amadeo ajunse lîngă mine — ne-am lăsat înșelați și ți-am cumpărat vilele.

— E minunat să poți face afaceri exploatîndu-ți aproapele.

— Santiago, aproapele meu.

Becurile electrice, ascunse în boschetele de cimișir, luminau slab pergola. În jurul mesei erau așezate Elena, Dora, Marta. Don Antonio îi povestea ceva Ernestinei, care rîdea în hohote. Elena purta o rochie albastră cu bretele albe.

— Uite cine-a mai apărut, exclamă Marta.

— Bună seara la toată lumea, am salutat eu.

— Ia te uită, zise Elena. De unde l-ai pescuit ?

— Nu-i nimic. — Santiago puse o mînă pe spatele Elenei. — S-a dezvinovățit perfect.

— Bună. — Dora îmi întinse obrazul. — N-am putut să te sun aseară. În ultimul moment, era prea tîrziu și...

— Nu eram îngrijorată, mă întrerupse ea. I-ai văzut pe copii ?

— Adineaori erau acasă la tine — Marta, cu un pahar în mînă, îmi zîmbea — în fața televizorului.

— Astă-seară, zise Amadeo, Rafael a adus filmul de la Montserrat.

— Ce film ?

— Bună seara, don Antonio...

— Nădăjduiesc că ai avut o călătorie plăcută, Javier.

— Da, dragă, filmul pe care l-am făcut în excursia la Montserrat...

— Ah, nu mi-am dat seama. Bine, dar trebuie să fie o minunăție.

— Javier, am ceva de vorbit cu tine.

— Știu despre ce.

— Prietene, — don Antonio trecu printre fotoliul de metal și măsuța cu rotile — Ernestina o să-ți toace pînă și ultimele resturi ale contului la bancă.

— Văd că sînteți însetați, așa că am să fac eu onorurile casei, în locul Claudettei.

— Marta, ești o bomboană, zise Santiago. Te ajut și eu.

Ernestina mă trase într-un colț al pergolei. I-am aprins țigara. Cu un gest, am încuviințat către Marta, care ridicase o sticlă de whisky.

— M-am încrucișat cu tine pe șosea. Sau, mai bine-zis, m-ai depășit.

— În seara asta ?

— Veneam pe motoreta mea și tu m-ai depășit. Am strigat după tine, te-am urmărit cu optzeci, dar probabil că mergeai cu o sută. Nu le-am spus nimic aici.

I-am trecut un braț pe după umeri și Ernestina își duse o mînă la păr.

— De ce nu le-ai spus nimic ?

— Ah, dragul meu, de unde să știu dacă nu cumva n-aveai chef să se știe de unde vii ?

— Ernestina, iubito, nu am secrete.

— Sînteți cu toții o adunătură de boșorogi. Și tu, un nenorocit. Să știi că petrecerea o să fie grozavă. Santiago o să instaleze luminile.

Marta îmi întinse paharul. Pe aleea ce ducea spre stradă am văzut-o venind pe Asunción.

— Bună, Javier. Am reuşit să-i trimit pe copii la casele lor. Acum or fi luînd cina.

— Eşti o comoară, Asun, remarcă Marta.

— Asun, am zis eu sărutînd-o pe amîndoi obrajii, ce frumoasă eşti în seara asta.

— Cînd te-ai întors ?

— Mai adineaori. Aseară m-am întîlnit în oraş cu un prieten. Cu Fermín. — M-am uitat spre Dora, care se ridicase. — Şi s-a făcut prea tîrziu ca să mai vin.

— Cu Fermín ? Noi am avut aici o zi splendidă de plajă.

— Da, am aflat.

— Ascultă, vino pînă aici, mă chemă Marta.

Am luat un scaun metalic şi l-am aşezat între Marta şi Elena. Elenei îi luceau picioarele încrucişate, pe care fusta le lăsa descoperite pînă deasupra genunchilor.

— Ce vrei să bîrfim ?

— ...Asta am învăţat-o chiar în Valencia, zise Amadeo.

— În timpul războiului, adăugă Santiago.

— Nu, nu era în timpul războiului...

— Ei, bine, ce vreţi să bîrfim ?

— Nu vrem decît să te avem între noi. — Marta îşi lipi scaunul de al meu. — Şi să ne povesteşti tot felul de lucruri.

— În timpul războiului, eu n-am fost în Valencia.

— Dar, Amadeo, de ce tăgăduieşti că ai făcut parte din guvernul revoluţionar ? Că erai un fel de căpetenie ?

— Ascultă, am un dulap plin cu decoraţii.

— Santiago ăsta, exclamă don Antonio.

— Şi Andrés ?

— Nu-mi vorbi de Andrés, dragă, zise Elena rezemîndu-se de scaunul meu. Trebuie să fi luat un kilogram de pastile de dormit.

— Nu-mi plac glumele astea, zise Dora.

— Decoraţii de-ale roşilor, te asigur.

— Dar a băut ceva aseară ?

— Nimic, zise Marta.

— Chiar nimic. Avea chef să doarmă. Abia adineaori a reuşit să se vîre sub duş. Nu cred că mai întîrzie.

Buzele Elenei aveau o culoare vie, care le subţia. Ne privirăm intens cîteva clipe, ca şi cum am fi vrut să ne sărutăm.

— Bine, hai să nu vă mai certaţi, zise Asunción. Adevărul e că Amadeo se pricepe să facă foarte bine pilaful.

— Să ne-o dovedească. Haide, pregăteşte în seara asta un pilaf.

— Ernestina, nu fi smintită. Pe căldura asta...

— Să nu negi, Javier, că eşti un solitar.

— Cum ? Iartă-mă.

— Că în vara asta eşti un solitar. Că nu-ţi place să stai deloc cu noi.

— Dar, Marta...

— Aşteaptă, Santiago, zise Marta ridicîndu-se. Trebuie să chem servitoarea, să mai aducă gheaţă.

Elena, după ce îşi aprinse ţigara, îşi lăsă mîna stîngă pe fustă şi i-am apucat-o pe furiş.

— Eşti nebun.

— Îmi place rochia ta nouă.

— Iar tu eşti nebun.

— Nu-mi aminteam de chipul tău. — Era o senzaţie cumplită să nu-mi amintesc de chipul tău. Şi, cînd te-am văzut, mi-am dat seama...

— Că sînt frumoasă ?

— Nu numai de asta.

— Că mă iubeşti ?

— Nici.

— Mă dau bătută. Explică-mi senzaţia ta ciudată.

— Nu pot să ţi-o explic. Parcă aveam nevoie de tine.

Ceilalţi rîdeau tare. Amadeo mă atinse în treacăt, cînd luă unul din scaune. Servitoarea îşi făcea de lucru pe măsuţa cu rotile. M-am întors s-o privesc pe Elena, care continua să zîmbească.

— Şi atunci i-am spus că nu pun prinsoare decît dacă merg la sigur.

— Amadeo, strigă Asunción, să nu povesteşti istorii de-astea.

Elena întredeschise ochii.

— Javier, e o vară minunată. Sînt fericită pentru că mă iubeşti mai mult ca oricînd.

— Elena, te-ai gîndit că vreodată, cîndva ?...

— S-ar putea şti ce faceţi voi aici în întuneric ? — Ernestina se aşeză pe jos, cu picioarele încrucişate şi cu capul sprijinit de un picior al scaunului meu. — Amadeo o să ne facă

un pilaf şi, după aceea, o să ne proiecteze filmul făcut la Montserrat.

— Amadeo e o podoabă.

— Cine-mi dă o ţigară ?

Elena şi cu mine îi oferirăm în acelaşi timp.

— Vrei un whisky ?

Tocmai o serveam pe Elena, cînd don Antonio anunţă că pleacă.

— Da, Asunción, da. N-o cunoşti pe Pura.

— Dar de ce nu vine şi ea ?

— Oh, ea, ea...

— Ernestina.

— Poftim ?

— Du-te s-o aduci pe doña Pura.

Emilio şi Claudette intrară în pergolă, ţinîndu-se de braţ.

— În nici un caz. Nu te supăra, draga mea, dar adevărul e că vreau şi eu să ascult ştirile de la radio.

— Le puteţi asculta de aici, zise Santiago.

— Bună seara, salută Emilio.

— Sînt încîntată că sînteţi cu toţii, zise Claudette. Pînă şi Javier ! E formidabil !

— Amadeo o să ne facă un pilaf.

— Pe care a învăţat să-l gătească în brigăzile internaţionale.

— Sărmanul Amadeo, ce om cumsecade este...

Elena se ridică şi se îndreptă spre Asunción şi Marta, dar mai înainte se opri cîteva clipe cu Emilio, în centrul pergolei. Pantofii cu barete îi marcau vinele de pe picioare.

— Ce mai faci, Claudette ?

Amadeo şi Santiago îl conduceau pe don Antonio pe alee.

— Mă simt extrem de obosită. Dar tu ce faci ?

— Bine. Am fost în oraş.

— Ascultă, m-a întrebat Ursula Hofsen de tine. Să nu uiţi să le faci o vizită.

— N-o să uit. Şi Karl ?

— Mai slab, deşi pare de necrezut. Berna nu le prieşte.

— ...Dar pe Claudette n-o deranjează. Claudette !

— Spune, Ernestina.

Ernestina se sprijini cu mîinile de braţele scaunului în care şedea Claudette.

— Nu te superi dacă organizăm aici, în seara asta, o masă cu pilaf ? După aceea, Amadeo ne pune filmul de la...

— Fireşte că nu ! Dar va trebui să mă înlocuiţi, pentru că sînt frîntă.

Claudette îşi aprinse o ţigară. Elena se sprijinea cu mîinile de o masă, cu braţele întinse spre spate ; sînii îi întindeau rochia. Pe deasupra ramurilor, cerul era limpede, întunecos... Angus, întinsă în pat, cu fereastra deschisă, probabil că nu putea să adoarmă.

— Ai petrecut bine ?

— Ah, da, da.

— Ce mai e nou prin oraş ? Nu se mai spune nimic în legătură cu fata aceea ?

— S-ar putea să se afle cine este.

Claudette continua să stea cu privirile aţintite departe, într-un punct de pe pietrişul aleii.

— De ce ?

— Nu ştiu. Îmi închipui şi eu. Poliţia lucrează repede.

— M-am lovit ca o proastă în timp ce înotam. Îmi prepari un bitter ? zise ea rezemîndu-se în scaun.

— Bineînţeles.

Cînd am ridicat ochii, Elena mă observa. I-am întins Claudettei paharul ; am făcut cîţiva paşi prin grădină, pînă la zidul scund de piatră, care şerpuia printre copaci. Din casă se auzea muzică.

— Eu i-am spus, zise Marta, dar tu, draga mea, habar n-ai ce se vorbeşte, habar n-ai niciodată.

— S-a îmbrăcat toată viaţa la o croitoreasă din Puente de Vallecas.

— Eşti nemaipomenită, Elena, zise Dora. Javier, n-ai vrea să te schimbi ?

— Ba da. Ne întoarcem imediat, am anunţat eu.

— Nu se admit dezertori, ne preveni Claudette.

— Şi partida de mus ?

— În zece minute sîntem înapoi. Dora vrea să vadă ce fac copiii şi eu trebuie să mă schimb. Pe curînd.

Servitoarea împingea una din mese într-o zonă mai luminată. Claudette, care tocmai se ridicase, alergă spre Santiago, încărcat cu un vas cu punci. Dora mă luă de braţ, pînă ce ieşirăm în stradă.

— Eşti obosit ?

— Da.

— E foarte cald.

Pantalonii roşii ai Dorei contrastau cu sandalele cu barete aurii. Cînd dădurăm colţul, se

zări luna, mare și galbenă, deasupra munților. În grădina noastră, o lumină albă făcea umbrele să tremure.

Dora se îndreptă spre coridorul de la bucătărie. Înainte de a intra în dormitor, am întredeschis ușa de la odaia Doritei. Pe scară se aprinse lumina, și am auzit glasul lui Rufi.

Am rămas imobil sub șuvoiul rece al dușului. Poate că Angus dormea acum... Am simțit-o pe Dora mișcîndu-se prin dormitor.

— Îmi pare bine că vine Luisa. Pentru Ernestina. Sărmana, probabil că se plictisește aici, fără nimeni de vîrsta ei, fără un băiat.

Dora, îmbrăcată sumar, își punea pantofii, așezată în fața măsuței de toaletă. M-am oprit în ușa camerei de baie.

— Ai impresia că Ernestina se plictisește ?

— Ea și cu Luisa se înțeleg foarte bine. Or să se poată duce într-o zi să danseze. Vara trecută — Dora, cu spatele la mine, căuta o rochie în șifonier — veneau să le vadă niște băieți. Îți amintești ?

— Da.

Mi-am vîrît în buzunarele pantalonilor chibriturile, pachetul de țigări și o batistă.

— Oh, știi ceva, mai bine nu mă aștepta. Mai am încă multe de făcut. Amadeo vroia să jucați o partidă înainte de cină. Iar eu vreau să-i dictez lui Rufi o listă cu ce trebuie să aducă mîine Rafael. Tu ai nevoie de ceva ?

— Nu, mulțumesc.

Aplecată în fața oglinzii, își înroșea buzele.

— Bine, atunci pe curînd.

Pe cînd mergeam pe stradă, am avut certitudinea că Elena încercase, cu ultima ei privire, să-mi spună ceva. Am grăbit pasul. Ajungînd în grădină, am început să fluier în surdină. Luna era mai mică acum, și trecuse de marginea povîrnișurilor. Am pornit pe aleile care înconjurau casa. În partea din dos, o fereastră era luminată.

— Elena, am șoptit.

Și, îndată, am rîs scurt, înăbușit : mă aflam chiar sub smochin, lîngă colțul lui Joaquín, și o așteptam pe ea să apară. După ce mi-am răsucit ceasul, mi l-am pus din nou la încheietura mîinii.

O să vină și o să ne strîngem în brațe. Mîinile mele vor simți pe spatele ei gol carnea tare și cît de mătăsoasă și caldă îi e pielea bronzată. Apoi, cu gustul proaspăt al gurii ei, am s-o privesc și o să mă simt mai bine. O să văd răsfrîngerea acelorași lumini și în grădina lui Santiago și o să aud murmurul nedeslușit de voci. Și pe amîndoi ne va înfiora aceeași fericire în această insulă de umbre și tăcere.

M-am întors pe stradă, nădușit.

16

— Leles, strigă Elena, nu mai azvîrli cu piciorul nisip ; o să ne orbești.

Fetița, cu fustița de pînză cu ciucuri albi și albaștri prinsă de mijloc, mă privi nedumerită.

— Are dreptate tanti Elena, am zis eu și, întinzîndu-mă, i-am mîngîiat un picior.

Leles o porni spre malul mării.

— O să te arzi prea tare.

— Și tu.

— Vrei ulei ?

— Vreau să te întinzi lîngă mine.

Pe albastrul cerului nu se zărea nici un nor în care să ni se împiedice privirea. Am îngropat țigara în nisip și mi-am îndoit un braț peste pleoape. Elena mă atinse pe picioare cu prosopul. În ochi îmi jucau pelicule fine de puncte colorate.

— Ah ! Ce bine-i aici...

— Îhî, am consimțit eu, retrăgîndu-mi mîna și întorcînd capul, fără să deschid ochii.

— Aș vrea să mă bag în apă. Claudette zice că e rece.

— Claudette tot mai înoată ?

— Da.

Unghia Elenei mi se mișcă pe nas, ca și cum ar fi vrut să-mi dea jos niște fire de nisip. Îndată însă i-am simțit mîngîierea degetelor. Pe buzele uscate și întredeschise avea un mic zîmbet, foarte aproape de ochii mei.

— Aseară m-am chinuit tot încercînd să fiu măcar o clipă singur cu tine.

— Javier, ești un înger.

Mi-am răsturnat capul pe spate, cît îmi îngăduia gîtul, și am văzut pe dos pinii, verzi și nemișcați.

— Și-ți plăcea să mă privești printre toți ceilalți, știind ce chinuit eram.

— Ești îngerul cel mai dulce de care poate avea parte o femeie. Atît de taciturn, pentru că nu puteam să fim un moment singuri. Mă faci să mă simt de șaisprezece ani.

— Glumește cît vrei, dar să știi că am nevoie de tine.

— Unchiule Javier, unchiule Javier !...

M-am sprijinit în coate.

— Ce e ?

— Enrique nu ne dă lopățica lui, zise Asun.

— Enrique, dă-le și fetițelor lopățica.

Enrique făcu cîțiva pași spre noi.

— Sînt niște hrăpărețe.

— Bine, dar ele...

— Și-apoi, n-aveau decît să și le aducă pe-ale lor.

— Acuma o să le aducă, zise Dorita.

În depărtare, capul și brațele Claudettei erau o pată albă.

— Unde-i Joaquín ?

— Aici sînt, mămico. — Joaquín săpa un șanț la cîțiva metri de noi. — Te duci să construiești castelul sau nu ? Pentru că, altfel, nu sap canalul.

— Ba da ! — Enrique se opri în fața lui Joaquín. — Dacă n-am grijă eu, nu iese nici canalul. Ascultă, fă-l puțin mai larg.

M-am întins din nou pe o parte. Stomacul Elenei se ridica ritmic. Îi observam pielea, linia șoldurilor, mica adîncitură a buricului. Am întins mîna ca s-o mîngîie pe braț. Cînd Elena întoarse capul, m-am văzut reflectat în lentilele verzi ale ochelarilor ei. Acum copiii rîdeau. Am

auzit din nou zgomotul mării şi am inspirat o gură de aer sărat.

— Ce-i cu Dora ?

— Nimic special. Vrea să-i cer iertare lui Emilio.

— E proastă nevastă-ta.

— Fă tot posibilul ca să ne vedem astăzi.

— După-amiază mergem în oraş.

— Cine ?

— Marta, Santiago, Claudette, poate şi Dora. La cinema. De ce nu vii şi tu ?

— Nu, nu. M-ar deprima. La ce oră plecaţi ?

— Devreme. Vrem să facem mai înainte nişte cumpărături.

— Şi cînd vă întoarceţi ?

— Tăticule, tanti Claudette s-a înecat !

Elena se ridică dintr-un salt.

— Ce prostii spui, Enrique ?

— Nu-i o prostie, tanti Elena. Uită-te dacă o mai vezi. Ar trebui să plecăm cu piroga şi s-o căutăm, fiindcă sînt sigur că s-a înecat.

— Enrique...

— Da, tăticule.

Elena, cu mîinile la spate, îşi potrivea costumul de baie ; netezi apoi prosopul, înainte de a se întinde iarăşi.

— Are o imaginaţie sinistră fiul tău.

— Vă întoarceţi la ora cinei, nu ?

— Nădăjduiesc, dar nu ştiu. Dacă rămîi toată seara singur, pe urmă o să-ţi pară rău.

— O să văd... Trebuie să mă duc în sat ca să-i plătesc nişte bani lui Juan. O să fac o plimbare, o să citesc puţin. Şi mai trebuie să

examinez şi referatul lui Amadeo în legătură cu sanatoriul.

— Cum e ?

— El zice că nu-i convenabil.

Mi-am aprins o ţigară. La subsuoara Elenei luceau minuscule picături de sudoare.

— Cred că o să ne întoarcem la cină. Cel puţin, îţi promit că am să fac tot posibilul. Andrés nu merge cu noi.

— Andrés.

— Ce-i cu Andrés ?

— Nimic, nimic. — Am rîs încetişor. — Probabil că-i vorba de gelozie.

— Javier, te rog...

— După cină, poate că vom putea face un tur pe şosea.

— Da, dragul meu, o să fac şi posibilul şi imposibilul.

— Te iubesc, dacă îl faci.

Mîna ei rămase cîteva clipe între nisip şi spinarea mea.

— Şi dacă nu-l fac, tot mă iubeşti.

— Tot.

M-am aşezat cu picioarele încrucişate. Joaquín îşi vedea de construirea castelului. Enrique căuta ceva printre primele stînci, la dreapta noastră.

— Nu mi-ai văzut noul costum de bumbac imprimat.

Am pipăit pînza, care ieşea din sacul de plajă.

— Cum e ?

— Un pantalon care nu ajunge pînă la glezne şi un bluzon drept.

— Un bluzon drept ?!

— Oh, nu. Să nu-ți închipui așa ceva, Javier. Culcîndu-mă la loc pe nisip, am sărutat-o în treacăt pe umăr.

— Ai putea să devii mamă de zece ori în zece ani, și tot ai avea șoldurile astea de fetișcană.

— Mai bine nu.

— În ochii mei, tu ești o tînără elegantă. Cum erau tinerele elegante pe care mi le închipuiam eu în Salamanca, prin '37.

— Ba tu pari tînăr. Îți lipsesc doar niște coșuri pe obraz ca să fii un adolescent perfect. Ești gelos, tăcut, mă urmărești... Numai coșurile îți mai lipsesc. Te iubesc mult.

Rufi înainta greoi prin nisip, cu papucii ei de postav.

— Bună ziua.

— Bună, Rufi, zise Elena.

Copiii alergară să-i ia coșul de nailon, în care aducea lopățelele și cuburile. Cînd Rufi se mișca, de sub fusta neagră îi apăreau vinele albăstrui de pe picioare.

— Doriți ceva ?

— Mulțumesc.

— Doamna Marta a zis că o să coboare îndată.

— Să n-aibă grijă, copiii sînt cuminți.

— Bună ziua.

— Bună, Rufi. — Am căutat pachetul de țigări prin nisip. — Vrei o țigară, Elena ?

— Nu. Spune drept, nu-i nimic serios cu Dora ? Întreb, pentru că fumezi prea mult, și asta înseamnă vreme rea.

— Nimic special. Ba chiar, azi dimineață a rîs de-o glumă pe care i-am povestit-o lui Karl.

— Atunci, care-i cauza ?

— Cauza ?

— Că fumezi prea mult.

— Mă simt ciudat. Tot repetîndu-mi-o, am ajuns să mă simt într-adevăr.

— În seara asta facem amîndoi o plimbare. Și du-te s-o anunți pe cotoroanța aia de la căsuță, că poate reușim să evadăm într-o seară.

— Mîine-i duminică.

— Da, mîine-i duminică.

— Am impresia, am zis eu, că am rămas cu o mahmureală după toate aceste zile ploioase. Simt nevoia să ies la pescuit, să joc mus, să răspund la scrisori, să mă zbengui cu copiii. De nu, am să sfîrșesc prin a mă îndrăgosti de tine.

— Fii atent. Te mai gîndești încă la fata moartă ?

Am ridicat brațele și am dat din mîini. Văzduhul tremura, în lumina excesivă.

— Mi se pare grozav de bună ideea cu căsuța. S-ar putea inventa și o poveste mai complicată, ca s-o ștergem pe litoral vreo două zile.

— Spune tu cum.

— De exemplu, să susții că...

Țipetele copiilor ne făcură să ne ridicăm. Claudette înota într-un ritm egal și rapid, și se vedea casca ei de cauciuc spintecînd apa. Cînd se apropie de mal, copiii intrară în mare. Claudette ieși din apă și începu să alerge, urmărită de puști.

— E o minune, zise ea trecînd prin fața noastră.

Pe cărare cobora Marta, cu un pantalon mov și o bluză neagră, fără mîneci. Elena își scoase ochelarii de soare, puse flaconul cu ulei într-o pungă transparentă, și se repezi după copii, alăturîndu-se urmăririi. Cînd sosi Marta, formau cu toții un grup, rîzînd întretăiat și gîfîit de atîta alergătură. După ce se descălță, Marta își trecu bluza peste cap și își scoase pantalonii. Claudette își vîrî în gură țigara pe care i-o întinsesem. Elena își strîngea părul sub cască. Am intrat în apă și am înaintat pînă cînd apa îmi acoperi gleznele.

Dimineața era o imensitate albastră și verde, iar pe stînci și pe linia nesfîrșită a coastei, cenușie. Cîțiva pescăruși planau deasupra mării. Mi-am strîns mai bine centura costumului de baie și mi-am trecut mîinile peste obraji. Umerii mă usturau, arși de soare. Ridicînd privirea, l-am văzut pe Joaquin așezat pe nisipul ud, ținînd la piept mîinile pline de nămol și avînd pe chip o expresie preocupată.

— Hei, zise el părînd să se trezească, și apoi îmi zîmbi. De ce te uitai la mine ?

— Așa ! Să știi că ai brațele musculoase ca ale lui Tarzan.

17

Am lăsat să cadă jos chibritul, care mai arse cîteva secunde în nisip. Valurile încetaseră să mai tivească cu spumă albă țărmul. Gustul de

tutun mi se amesteca cu cel de sare, uscîndu-mi cerul gurii și zbicindu-mi buzele. Juan sări din barcă, iar Amadeo, înainte de a ajunge la mine, stinse luminile. Acum nu-i mai vedeam pe copii pe covertă și nici silueta nemișcată a lui Asunción lîngă chilă. Glasurile răsunau mai puternice. Amadeo rîdea, nădușit tot.

— Bine, e de-ajuns.

— Du-te cu băiatul să iei cina, Juan. Și amintește-i lui Rafael sau lui Leoncio să-ți dea banii.

— Da, don Javier, zise Juan.

— Să vă întoarceți în sat cu furgoneta.

— Da, domnule.

Cu Juan alături, m-am îndreptat încet spre „Marta". Asunción încerca să-i ia pe copii. Celălalt băiat aștepta, cu mîinile în buzunarele jachetei de mușama.

— Mîine să veniți după slujba religioasă, zise Amadeo.

— Amîndoi ?

— Da, așa cum am amarat-o azi toți patru, o putem lansa la fel mîine.

— Enrique, José, hai imediat acasă. — Asunción înconjură barca, cu sacoșa plină atîrnată de un braț. — Trebuie să dați exemplu celor mici.

Copiii porniră în fugă spre copaci. Băiatul se dădu cîțiva pași înapoi, pentru a-i face loc lui Asunción.

— Vrei să te ajut să manevrezi barca ?

— Mulțumesc, Amadeo, mă descurc eu cu ei.

— Ia-i doamnei bagajul, îi zise Juan băiatului. Atunci așa, don Amadeo, venim mîine.

— Mulţumesc, zise Asunción. Şi voi, vedeţi să nu întîrziaţi. Andrés şi Emilio probabil că abia vă aşteaptă, ca să-i scăpaţi de don Antonio.

— Poate că Santiago şi femeile s-au şi întors din oraş.

— Da, Amadeo.

În spatele lui Asunción, José şi Martita trăgeau de capătul parîmei. Juan şi băiatul, care căra sacoşa, o porniră spre cărare. Asunción alergă în urma copiilor.

— Vrei să te scalzi ?

Amadeo lăsă ceasul brăţară pe bord şi încuviinţă, dînd din cap.

— La revedere ! strigară copiii dintre pini.

Juan şi băiatul nu se mai zăreau acum. Cînd Amadeo intră în mare, m-am aşezat pe nisip. Barca mirosea a catran. Amadeo înainta, cu apa pînă la brîu, cu braţele larg desfăcute. Întunericul închidea orizontul la o depărtare foarte mică. Am ridicat capul, căutînd luna.

Pantalonii mă strîngeau la genunchi. Cerul era presărat cu stele strălucitoare. Deasupra mea, Calea Laptelui semăna cu o lungă fîşie de văl, sau cu o coloană de fum alb, risipindu-se uşor. Am îngropat ţigara în nisip. La ora aceea, Angus o fi terminînd de cinat în vreun restaurant de pe litoral, sau o fi mergînd în maşina iubitului ei, tăcută, cu capul plecat într-o parte. Am închis ochii şi am văzut limpede chipul lui Angus, mîinile ei încrucişate pe pîntece, buzele mari. Probabil că acum se întorsese în oraş. La cîţiva metri de aici, fusese găsit trupul despuiat al fetei care se numea Margot, ud de ploaia ce

căzuse cu intermitenţă în ziua aceea. Asunción avea să-i anunţe pe ceilalţi că Amadeo şi cu mine eram pe plajă. În vreo două ore, Angus se va întinde în patul vreunui hotel şi se va dărui cine ştie cărui bărbat. Apoi, nemişcată, se va gîndi la mine, la prietena ei moartă sau la ea însăşi. Iar acum poate că Elena mă aştepta, nerăbdătoare.

Auzind plescăitul apei, am deschis ochii. Cerul mi se păru mai luminos. Înainte de a-l vedea pe Amadeo, i-am auzit răsuflarea.

— Ce făceai, te gîndeai ?

— Nu-i prea cald, am zis. Se poate respira. Cum a fost baia ?

— Magnifică. — Amadeo, cu mîinile pe şolduri, avea privirea pierdută spre pini. — Mergem să mîncăm ?

— Cînd vrei.

Se apucă cu mîinile de bordul bărcii, se săltă în braţe, îşi sprijini stomacul de barcă şi se rostogoli pe covertă. Chelia îi lucea.

— Mi-e foame, zise el. Aerul de mare îmi face o foame de lup.

— Eu simt doar că am gura plină de sare.

— Cred că aş mînca un ied întreg.

Pe nisip se zăreau urme de paşi, brazde săpate de prăjinile pe care se odihnea barca, şănţuleţe lăsate de frînghii. Amadeo se îmbrăca, în picioare lîngă catarg.

— Îmi amintesc mereu de fata pe care au găsit-o moartă acum cîteva zile.

— De cîteva zile ziarele nu mai vorbesc despre ea, zise Amadeo.

— Probabil că nu mai e nimic nou în acest caz.

Sprijinit de marginea bărcii, am izbutit să-mi închei sandala.

— Gata ?

— Ţii minte că, atunci cînd ai ajuns pe plajă, corpul fetei era ud ?

— Nu, i-am şi spus poliţistului că nu era ud, şi zicînd asta, Amadeo îşi vîrî costumul de baie în buzunarul de la spate al pantalonilor.

— După părerea mea, cadavrul n-a venit pe apă.

— Nu vreau să spun asta, înţelege-mă bine. În ziua aia a plouat şi era logic ca fata să fie udă.

— Nici nu ştim de cît timp era acolo.

— Da, nici asta. Dar cred că de dimineaţă era acolo. Cu alte cuvinte, că a stat multe ceasuri expusă în ploaie.

— De ce de dimineaţă ?

— Îmi închipui că a fost foarte simplu s-o lase pe fată în zori de zi. Nimeni n-a mers pe plajă în ziua aceea, pînă cînd copiii s-au dus după-amiază să se joace.

— Emilio le-a interzis după asta plimbările. Ori de cîte ori vor să se ducă pînă undeva, trebuie să-i însoţească un om mare. Puştii sînt extrem de încîntaţi, pentru că aşa au zilnic ocazia să evadeze.

— Emilio e un cretin.

Şi Amadeo începu să rîdă. Mergeam cu capetele aplecate, atenţi la gropile şi pietrele de

pe cărare. După ce am urcat panta, ne-am oprit. Pe creasta muntelui se ivea luna.

— Mîine o să fie foarte cald, îşi dădu cu părerea Amadeo.

Cîţiva metri mai departe, începeau să se vadă luminile staţiunii. Din grădina lui Emilio ne strigă don Antonio. Amadeo se îndreptă pe alee spre cele două siluete din fotolii, dar eu am rămas cu mîna pe poartă, ferindu-mă de lumina felinarului.

— Cum a fost croaziera ? întrebă Emilio.

— Am navigat doar de-a lungul coastei, din sat şi pînă aici. Cum te simţi, don Antonio ?

— Foarte bine, Amadeo. Ei, Javier, nu intri o clipă ?

— Mă duc să fac un duş, m-am grăbit să răspund.

Deasupra uşii de la intrare se aprinse lumina.

— La revedere, strigă Amadeo.

Umbra lui Asunción, aplecată deasupra unei mese, apăru pe zid.

— Ne vedem mai tîrziu.

— De-acord, don Antonio.

Emilio rămînea tăcut în fotoliu. Am început să fluier, înainte de a mă întoarce cu spatele. Frunzele copacilor, de o parte şi de alta a străzii, împărţeau lumina într-o dantelă de umbre. Dînd colţul, m-am ciocnit aproape de Andrés care, cocoţat pe bicicletă, stătea de vorbă cu Asun şi cu José.

— Am stat pînă adineaori cu don Antonio la Emilio acasă, zise el sprijinindu-se cu celălalt picior pe pămînt. Pînă cînd au venit copiii.

— Nene Javier, începu Asun, mîine ne lăsați să venim cu voi pe mare ? Tăticu a spus că da.

— O să vedem.

— Fetele, rosti José, sînt o piedică în navigație.

Enrique îi chemă din celălalt capăt al străzii.

— Haidem, zise Asun.

— Da, vin și eu cu voi. Ei, și am dormit pînă aproape de șapte, spuse Andrés, căutîndu-și bricheta în buzunarele bluzei roșii. Mi-am îngăduit apoi mai bine de-o oră luxul îmbăiatului. O oră întreagă, toată baia numai a mea. Fiindcă Elena a plecat după prînz în oraș. Ca și nevastă-ta, dealtfel.

— Și nu știai ?

— Probabil că da. E nemaipomenit să dispui singur de baie. Am nevoie de timp și de mult spațiu ca să mă trezesc din mahmureală.

— Dar n-ai băut nici o picătură în seara asta.

— Nici o picătură. — Andrés, punînd și celălalt picior pe pămînt, sprijinea bicicleta între genunchi. — M-a și distrat don Antonio. Mai deunăzi mi-a încredințat un secret. Doña Pura, în tinerețe, a fost cămătăreasă. Nu ți se pare colosal ?

— Aș vrea să știu cine a inventat o asemenea poveste ?

— A fost cămătăreasă. Dădea bani cu împrumut. N-ai observat, nu-i așa ? Ei bine, Elena zice că da. Că întotdeauna a remarcat un aer de cămătar la foca asta de doña Pura. În vara asta, trebuie să recunoaștem că e simpatică.

Aproape că nu miroase. Bem mai tîrziu cafeaua împreună, nu ?

— Da, bineînțeles.

Andrés își urcă picioarele pe pedale. Așezați pe marginea trotuarului, Dorita și Joaquín se amuzau cu o revistă, pe care o țineau între ei. Auzindu-mă trecînd, ridicară o clipă capul.

— Ce faceți ? i-am întrebat.

Joaquín ne-a trimis un salut cu mîna liberă. Andrés o porni pe stradă în curbe largi. Din direcția opusă venea Rafael.

— I-ai dus pe Juan și pe băiat în sat ?

— Da, domnule.

Intrînd în grădină, mă gîndeam iarăși că probabil Santiago și femeile se vor întoarce tîrziu, obosiți. Toate luminile de la parter erau aprinse. M-am oprit o clipă pe verandă ca să-mi termin țigara. În spatele meu, se auzeau zgomotele obișnuite ale casei.

Am făcut un duș și m-am schimbat. Prin fereastra dormitorului pătrundeau miresmele grădinii. Gîndindu-mă că Elena și cu mine vom reuși totuși mai tîrziu să facem o plimbare prin împrejurimi, mi-am luat o jachetă de piele.

Am stins luminile din birou și din living. Pe coridor m-am întîlnit cu Leoncio.

— I-ai plătit lui Juan ?

— Da, domnule.

— Mîine, dacă ai puțin timp liber, vezi ce faci cu gura de scurgere de la piscină.

— I-am și anunțat pe zidari. Au zis că vin.

Rufi se chinuia cu Dorita, dîndu-i să mănînce un sandviș. María, care trebăluia la plita electrică, se întoarse cînd am intrat.

— Copiii ăştia sînt atît de morţi de somn şi de oboseală, că nici nu vor să mănînce.

— Nu-i adevărat, tăticule. — Enrique bău o înghiţitură. — Eu am mîncat şuncă.

— Dorita e o fetiţă foarte cuminte şi o să mănînce tot, nu-i aşa ? încerca s-o convingă Rufi.

Dorita mesteca încet, rezemată de chiuveta din bucătărie, jucîndu-se cu o mînă înăuntru, în apă. Rufi se lăsase pe vine lîngă ea, şi fusta neagră i se ridicase deasupra genunchilor.

— Dacă domnul doreşte, poate să mănînce.

— Mulţumesc, María. Am s-o aştept pe doamna.

— Doamna a spus că o să mănînce în oraş.

Am dat repede o raită pe aleile din spatele grădinii.

Dorita moţăia în braţele lui Rufi; Enrique încă nu-şi terminase paharul de lapte.

— Acum, haide la culcare, ordonă María. Mai bine vă vîrîţi în pat, decît să vă prefaceţi că mestecaţi aici.

Enrique se ridică în picioare.

— Noapte bună, băiete, şi somn uşor. — Am sărutat-o şi pe Dorita, care a deschis ochii. — Să visezi îngeraşi, fetiţa mea.

— Noapte bună. La revedere, María.

Am ieşit în urma lui Rufi şi a copiilor. M-am aşezat la masa din sufragerie, după ce am deschis radioul. Cineva ţinea o lungă conferinţă asupra situaţiei agricole. Între timp, mi-am aprins o ţigară.

Rufi veni cu castronul de supă aburindă.

— După asta adu-mi puţină carne.

— Da, domnule. Doriţi un biftec ?

— Fără cartofi însă, Rufi.

Am terminat supa, şi mi-am fumat şi ţigara. Crainicul prezenta nişte cifre, pe un ton emfatic.

— Rufi, dă, te rog, radioul mai încet.

Rufi lăsă tava pe măsuţă şi răsuci butonul.

— E bine fript muşchiul, domnule ?

— Da, da, mulţumesc. Ieşi în seara asta ?

— Cînd se întoarce doamna, mă duc puţin să mă plimb cu prietenele.

— Şi Rafael ? Rafael e tot cu fata aceea ?

— Da, domnule, zîmbi Rufi. Din cînd în cînd se mai ceartă ei, dar sînt tot împreună.

— Ea lucrează la doamna Elena, nu-i aşa ?

Rufi se sprijini de marginea mesei.

— Da, domnule. O cheamă Manolita.

— O ştiu, bineînţeles. Şi dumneata, Rufi, nu te plictiseşti aici ?

— Să mă plictisesc ?

— Da, adică vreau să spun, fără un drăguţ.

— Nu, nu, domnule, nu mă plictisesc. Mă distrez bine cu prietenele. E altfel de distracţie, dar trăncănim şi noi.

— Despre ce vorbiţi ? Despre băieţi, despre Madrid ?

— Şi despre astea, da, domnule. Acum, de cîteva zile, despre biata fată moartă. Se spune că era o străină.

— Aşa se spune ?

Rufi schimbă tacîmurile şi aşeză fructiera de argint mai aproape de mine.

— Mai vin pe-aici nişte băieţi care lucrează la camping, şi ei ne-au spus. Nu mai mîncaţi nimic ?

— Nu, mulţumesc. Şi ce spun băieţii ?

— Că s-a otrăvit fiindcă n-o ducea bine cu bărbat-su.

— Dar fata asta stătea la camping ?

— Nu ştiu. Bărbatul ei trăieşte în Anglia şi nu se mai uita la ea. Atunci ea a venit în Spania, şi trebuia să vină şi el. Numai că n-a venit, şi i-a scris o scrisoare în care-i spunea că vrea să divorţeze. Atunci ea s-a otrăvit. Un băiat de la camping, care-i prieten cu don Julio, inspectorul de poliţie, zice că l-a auzit el spunînd aşa. Dar mi se pare lucru ciudat că s-a dezbrăcat goală ca să se sinucidă. Pe de altă parte, ştiţi dumneavoastră, străinele astea sînt cam trăznite.

— Şi dumneata crezi că aşa s-a întîmplat ?

— Eu cred că poliţia nu ştie care au fost motivele, pentru că altfel s-ar fi scris în ziare. De cîte ori descoperă ceva, anunţă imediat, cu surle şi trîmbiţe. Iar în ziarele de săptămîna asta nu găseşti nimic. Se pare că era grozav de frumoasă, foarte blondă. Dumneavoastră aţi văzut-o, nu-i aşa, domnule ?

Mi-am şters degetele cu şerveţelul.

— Da, Rufi. Era într-adevăr frumoasă. Dar nu era blondă.

— Vedeţi, dumneavoastră, lumea exagerează întotdeauna. Aţi mîncat cam puţin.

— Mulţumesc, Rufi. Nu mai am poftă... Cînd am văzut-o, parcă era adormită. Avea o gură foarte frumoasă, o gură perfectă. Nu, nu cred că s-a otrăvit.

— Sărăcuţa. — Rufi, după o lungă tăcere, clipi din gene. — Vă servesc cafeaua acum ?

— Da.

Am căutat sticla de coniac şi, înainte de a mă aşeza, mi-am dat seama că crainicul citea mai departe conferinţa. M-am aşezat într-un fotoliu ca să-mi beau cafeaua. În aceeaşi clipă, s-a auzit deschizîndu-se uşa de la vestibul.

Dora, încărcată cu pachete, pe care i le dădu lui Rufi, veni lîngă mine.

— Sînt frîntă de oboseală. Dar tu ? Copiii s-au culcat ?

— Da, adineaori. Am fost în sat cu barca lui Amadeo. Ce mai e prin oraş ? Hai, ia o ceaşcă de cafea.

— Am să beau o cafea, dar în picioare, dacă n-ai nimic împotrivă.

— Ai mîncat ?

— Ne-am dus la cofetărie, după ce am ieşit de la cinema. Santiago a fost formidabil. N-a tăcut nici o clipă, povestindu-ne tot felul de istorii amuzante. Marta, Elena, Claudette, Ernestina şi cu mine nu ne mai opream din rîs.

— V-a plăcut filmul ?

Am închis radioul şi am luat farfurioara şi ceaşca pe care mi le întindea Dora.

— Mă duc să mă culc. Da, n-a fost rău. Italienesc. Adevărul e că nu l-am înţeles prea bine. Filmele devin din ce în ce mai stupide şi mai complicate. Mai ieşi astă-seară ? Elena m-a rugat să-ţi spun că se strîng cu toţii la ea acasă.

— Mă duc şi eu puţin pe la ei. — Am atins buzele Dorei în colţul gurii. — Somn uşor.

— Pe mîine.

Mi-am luat sticla pe verandă, am aprins o lampă și m-am cufundat într-unul din fotolii. Dora vorbea ceva cu María și cu Rufi. Apoi, María îl chemă pe Leoncio. Mă încălzisem și mi-am scos jacheta. Dincolo de coroanele întunecate ale copacilor, se zărea un petec de cer foarte negru, fără stele.

— Încă o dată, la revedere, zise Dora de la fereastra livingului.

— La revedere.

Casa se cufundă în tăcere. Mi-am golit paharul. Cînd Rufi străbătu grădina, l-am chemat pe Rafael la telefon, ca să-i spun să aducă a doua zi ultimele numere ale ziarului. Apoi, i-am telefonat Elenei.

— Așteptați puțin, domnule.

— Dacă doamna e ocupată, n-o deranja.

— Nu, nu. Zice că vine îndată.

— Mulțumesc.

Elena mă făcu s-o aștept cam mult.

— Iartă-mă, Javier. Drăcușorul ăsta de Joaquín e într-una din serile lui imposibile.

— Am aflat că v-ați distrat bine în oraș.

— Da... — și coborînd glasul : — M-am gîndit la tine.

— Fă tot posibilul să putem evada puțin, am zis cu încercînd să schițez un mic rîs ironic.

— Dar acum vii, nu ?

— Da.

— Amadeo, Andrés și Santiago sînt pe terasă. În clipa asta intră și Claudette.

— Te rog, rezistă, oricît ai fi de obosită, pînă la urmă. Nu s-a întîmplat nimic, dar trebuie să te văd singură.

— Bine, Javier.

Aerul mirosea a mare, a flori, a pămînt. Pe străzile luminate, pașii mei răsunau ritmic ; la urcarea pantei, am început să merg mai grăbit.

În hol nu era nimeni, așa că am ieșit din nou în curte ; am urcat pe scara exterioară, de unde terenul de tenis, argintat de lumina lunii, oferea o pustietate spectrală.

Pe unul din colțurile terasei era aprinsă o lampă. Amadeo o servea pe Claudette cu un whisky.

— Și ceilalți ?

— Sînt jos, dîndu-i o mînă de ajutor Elenei, fiindcă servitoarele au ieșit.

M-am apropiat de șezlongul lui Andrés ; cu ochii închiși, ținea un pahar cu amîndouă mîinile, rezemat de piept.

— Ai cinat ? l-am întrebat.

— Nu, și nici n-am de gînd să mai cinez vreodată.

— Continuă să bei și, pînă într-o oră, va trebui să te iau în spinare ca să te duc în pat. E și Marta aici ?

— Puțin îmi pasă dacă mă iei sau nu în spinare. Ce țară mai e și asta ! Nu numai că te silesc să mănînci, dar nici măcar nu te lasă să bei liniștit. Trăiască libertatea !

— Marta s-a culcat, zise Amadeo.

M-am întins pe unul din șezlonguri. Claudette împinse puțin mai încolo lampa și rămaserăm în umbră. Apoi îmi oferi un whisky.

— Mai vrei ceva ? mă întrebă ea.

— Să-i iei lui Andrés sticla, zise Amadeo.

— Nu !

— Eu respect libertatea celorlalți. Andrés, — Claudette făcu o plecăciune spre el — te iubesc prea mult ca să-ți iau sticla.

— Acum, cînd încep să mă simt și eu bine...

Santiago apăru pe palierul scării, cărînd două șezlonguri. Amadeo se grăbi să-l ajute. În spatele lui urcau Elena, cu picupul, și Ernestina.

— Să știți că nu mă mai mișc de-aici, zise Amadeo, așezîndu-se într-un fotoliu de pînză.

Ernestina, care era în pijama, întrebă :

— De ce strigai, Andrés ?

— Nu strigam. Îmi apăram drepturile.

Elena îmi zîmbi și îmi dădu o palmă peste ceafă, cînd trecu pe lîngă mine. Santiago puse în funcțiune picupul și Ernestina se așeză lîngă șezlongul lui Andrés, pe jos, cu picioarele încrucișate.

— Nu te duci să te culci ? o întrebă Claudette.

— Ba da.

— Dar de ce așa devreme ?

Ernestina își înălță capul, ca să-mi răspundă.

— Mîine vine Luisa. Și trebuie să mă scol la șapte.

— N-o să te poți scula, zise Elena.

— Vai, draga mea, cînd mă gîndesc să mă scol cu noaptea-n cap !

Rezemată de balustrada terasei, silueta Claudettei era o linie precisă, pe care o întrerupeau ridicăturile sînilor sub pulover. Din cînd în cînd se auzea clinchetul bucățelelor de gheață în pahare. Cum stătea picior peste picior, Elena bătea ușor în aer ritmul lent al blues-ului. Amadeo suspină.

— E bine aici, zise Ernestina.

— Partea proastă e că sîntem cam obosiți.

Spre miazăzi, se zăreau, nemișcate, cîteva scame de nori, străvezii. Am băut o înghițitură bună de whisky și mi-am aprins o țigară. Elena mă privea.

— A fost bun filmul ? întrebă Amadeo.

— Foarte antrenant. — Elena încetă să mă mai privească. — Pare bună melodia asta. Și cunoscută. Ce-i ?

Ernestina întoarse capul spre picup.

— Vreo nerozie sentimentală din cele care îi emoționează pe...

— Taci, Santiago. — Ernestina ascultă cîteva clipe, pînă cînd sunetul pianului fu acoperit de susurul suav al clarinetului. — „Poor Butterfly“.

Mîinile îmi duhneau a tutun. Am încetat de a-mi mai sprijini bărbia pe degete și am apucat paharul, pe care-l lăsasem pe lespedea terasei. Pijamaua Ernestinei era o pată albă în întuneric. Claudette se mișcă, așa cum sta cocoțată pe balustradă.

— Dormeai, zise Amadeo.

— Nu, și Santiago se rezemă mai bine în scaun.

— Javier, ce s-a mai ales de individul ăla care era contabil la tatăl tău ? Un bătrîn slinos ca doña Pura, şi cumplit de slugarnic. Cînd se raţionalizase tutunul, venea să-mi cerşească mereu cartela mea. Respingător.

— A murit.

— A murit ?

— Acum vreo doi sau trei ani.

— Mă bucur grozav.

— Andrés !

— Elena, iubito, mă bucur că a murit, pentru că era un exemplar de vechi slujitor de casă. Cu toată porcăria de casă pe umerii lui acoperiţi de mătreaţă, şi cu toate mişmaşurile contabilităţii pe conştiinţă. Mă bucur.

— Cum de ţi-ai amintit de el tocmai acum ?

— Pentru că vedeam tot felul de figuri omeneşti în nori. Nu-ţi mai aduci aminte, Javier ? — Brusc, Andrés se aşeză pe marginea şezlongului. — Era un tip rîios, care descoperea mereu tot felul de chipuri omeneşti în hărţi, în flori, în fibrele lemnului. Mă bucur grozav că sînt un om de nimic, cum gîndeşte Elena despre mine. În seara asta mă bucur grozav că nu mi-am petrecut ultimii douăzeci de ani trăind la un loc cu contabili şefi şi alte asemenea murdării. Puteţi să mă credeţi.

— Andrés, dacă ai chef să faci butade, spune, dar nu-mi atribui gînduri pe care nu le am. — Elena se apleacă puţin înainte. — Niciodată nu te-am considerat un om de nimic, numai pentru că nu-ţi place să faci afaceri.

— Detest aşa-numitele afaceri.

— Eşti un om foarte bun, zise Ernestina.

— Draga mea, ăsta sînt eu. De mic am fost foarte bun. Nu-mi plăcea să mă duc la dame, cînd mă lua cu el Javier...

— Ascultă, eu...

— ...şi nu-mi plăcea lipsa de seriozitate comercială. În iarna asta am să înfiinţez o universitate de seriozitate comercială. Am fost atît de bun şi-mi place atît de mult să fiu bun încît, în ciuda beţiilor mele, toată lumea mă iubeşte. Nu-i aşa că mă iubiţi ?

— Te iubim mult, zise Amadeo.

— Şi mai ales femeile. Am început să observ asta din ziua cînd am terminat războiul. La început, ştiind cît sînt de sensibil, m-am gîndit că sînt un papă-lapte. Apoi, mi-am zis, ce dobitoc ! dacă am sensibilitate, de ce s-o ascund ? Şi i-am spus-o şi mamei, odihnească-se în pace, mama care nu se gîndea să mişte un deget pentru a spori averea familiei. Mama şi-a jucat rolul de văduvă cu un singur fiu. După aia, sărmana şi-a pus toate speranţele în Elena. Numai că Elena şi cu mine ne iubim. Şi din fericire, există Javier. Javier, tu eşti sprijinul familiei. Fără tine, familia şi-ar vedea reducîndu-i-se anual veniturile. Eşti un sprijin formidabil, care nu ne laşi să ne fleşcăim.

Ernestina rîse ascuţit, peste hohotele răguşite ale lui Amadeo.

— E adevărat tot ce spui, Andrés.

— Elena, sînt încîntat că-mi dai dreptate. Şi că ai înţeles ce importantă este bunătatea pentru viaţa de toate zilele. Sînt încîntat că-l iubeşti

pe Javier, că-l iubeşti pe fiul nostru, că-i iubeşti pe prietenii mei. Nu vreau să par sentimental, Elena, dar au fost momente, la începutul căsniciei noastre, cînd mi-era teamă că n-o să iubeşti pe nimeni.

— Eşti formidabil, zise Claudette.

— Ascultă, bărbate, şi de ce, mă rog ?

— Te vedeam atît de frumoasă, atît de bine făcută, cu pielea asta frumoasă cu care te-a înzestrat Dumnezeu, încît păreai incapabilă de afecţiune. Blestemata mea de sensibilitate mă făcea mereu să bănuiesc acest lucru. Pînă cînd, într-o zi, am înţeles că şi tu erai bună, Elena. Şi atunci nu mi-a mai păsat că erai frumoasă.

— Cîte pahare de whisky ai băut ?

— Opt, Amadeo. Şi întotdeauna cînd ajung la al doisprezecelea, vă explic viaţa mea. E foarte bine aici, cu voi şi cu muzica asta şi... cu tot. Dar mă gîndesc că se petrece ceva în jurul nostru, şi nu ştim ce este. De fapt, se pare că voi nici măcar nu ştiţi că se petrece ceva.

— Ce se petrece ? întrebă Santiago.

— Îţi spun că nu ştiu. — Andrés îşi aprinse o ţigară. — Se petrec tot felul de lucruri. Să-ţi spună Javier ce se petrece. El poate că ştie.

— Pentru că citesc ziarele ?

— Nu citeşti ziarele. Don Antonio este singurul care ştie ce scrie în ele. Dar toţi sîntem de acord că ziarele nu scriu niciodată ce se petrece.

M-am apropiat de balustradă, lîngă Claudette. Elena puse o mînă pe fruntea lui Andrés.

— Uite, de exemplu, am zis eu, fata asta. Poliţia continuă să cerceteze, dar nu ştim nimic.

— Nu deveni funebru, Javier. Haide, Andrés, zi-i înainte, îl îndemnă Ernestina.

— Eşti transpirat. Să-ţi aduc nişte prosoape umede ?

— Nu te deranja, Elena. — Andrés se lăsă să alunece, pînă cînd îşi sprijini capul de pînză. — Mă răcoreşte mai mult mîna ta decît toate prosoapele din lume. Cred că sînt atît de mulţumit, pentru că lumea mi se pare o porcărie solemnă şi complicată. Şi mă pricep foarte bine cînd e vorba de porcării. Spune, Santiago, cînd Claudette ocupă baia, n-o deteşti ?

— Ar vrea să mă asasineze.

— N-o detesta, Santiago.

Amadeo se ridică în picioare, sprijinindu-se de genunchii Ernestinei.

— Hai să dansăm, haide.

Elena, aplecată peste Andrés, îl sărută pe buze, mîngîindu-l încetişor pe umeri.

— Cred că mă duc să mă culc, am zis eu.

— Eşti obosit, nu ?

Amadeo şi Ernestina dansau. M-am uitat la Claudette, care îmi surîdea.

— Ei, atunci pe mîine, la toţi.

— Javier, iubitule, nu pleca. Promit că n-o să mai amintesc de vremea cînd mă îmboldeai şi mă împingeai să merg la dame.

— Zău că sînt obosit. — Santiago lăsă să cadă o bucăţică de gheaţă în paharul său gol ; Andrés şi Elena şedeau tot îmbrăţişaţi, ea cocoţată pe genunchii lui. — Petrecere frumoasă.

Am coborît repede treptele, pînă la primii copaci. De sus, rîsetele, vocile neinteligibile şi amestecate, muzica se revărsau în valuri discontinue. M-am sprijinit de un trunchi, apăsîndu-mi cu toate puterile trupul de scoarţa zgrunţuroasă. Brusc, n-am mai putut îndura şi am luat-o la goană.

Cînd am ajuns pe plajă, m-am oprit lîngă barca lui Amadeo. Mîinile îmi tremurau. Încetul cu încetul, am simţit că mă contopesc cu singurătatea plajei. Valurile ajungeau, mici şi spumoase, din îndepărtarea vărgată de razele lunii. După multă vreme, m-am întors. Încet-încet, ţinîndu-mă cît mai departe de vila lui Andrés.

18

Am deschis ochii şi am zărit lumină în baie. Robinetele erau probabil deschise la maximum. M-am întors pe partea cealaltă, încercînd să-mi continui somnul. În jaluzelele din fereastră jucau razele soarelui. Apoi, am văzut-o pe Dora ocolind patul şi ducîndu-se spre şifonier ; îşi puse pe ea nişte pantaloni şi o bluză largă, portocalie.

Pleoapele îmi erau grele şi aveam pielea umedă de sudoare. Am împins la o parte cearşaful cu piciorul şi am luat perna în braţe. Dora fredona în surdină. Se auzi un strigăt în grădină, iar apoi o motocicletă trecu pe stradă. Am

întredeschis ochii. Dora, în picioare, ridica puţin jaluzelele. Motocicleta se îndepărta.

— Javier.

Am văzut-o trăgînd perdelele.

— Javier, Javier.

Mîna Dorei îmi mişca umărul.

— Ce-i ?

— E zece şi jumătate, Javier.

— Zece şi jumătate ? — M-am întins pe spate, cu braţele în sus. — Bună dimineaţa.

— Don José María e bolnav.

— Pentru Dumnezeu ! Presupun că nu-i nimic grav.

— Au anunţat prin Rafael că-i bolnav şi că n-o să poată veni în dimineaţa asta.

— Cum e vremea azi ?

— Te anunţ că la douăsprezece trebuie să te duci în oraş. A, e cald, foarte cald. Am să-i spun lui Rufi să-ţi aducă aici micul dejun.

— Şi ziarele.

După ce Dora ieşi, m-am aşezat în pat şi mi-am aprins o ţigară. În odaie se simţea un aer stătut. Cînd m-am întors din baie în pat, m-a apucat tusea. Apoi mi-am adus aminte de Elena.

— Domnu'...

Era vocea lui Rufi. Din ţigară nu mai rămăsese decît scrumul ; am strivit mucul şi m-am acoperit cu cearşaful.

— Intră.

— Bună ziua. Domnu' s-a odihnit ?

— Da. Mulţumesc, Rufi. Deschide fereastra, te rog. Şi lasă jaluzelele ridicate. Arăţi bine în dimineaţa asta.

— Am dormit buştean.

Ţineam tava pe pîntece, sprijinită pe genunchii îndoiţi. Rufi îmi dădu ziarele înainte de a deschide fereastra.

— Te-ai distrat aseară ?

— Da, domnule. Don José María e bolnav şi n-o să vină.

— Ah, da.

Rufi aduna rufăria Dorei, împrăştiată pe spătarul fotoliilor, pe scaun, pe jos. Intră şi ieşi de mai multe ori din baie. Cînd îmi puse papucii sub pat, fruntea îi atinse cearşaful ; m-am oprit din citit. Părul lui Rufi avea un luciu uleios. Cînd se ridică, privirile ni se întîlniră.

— Mai doriţi ceva ?

— Mulţumesc. Sper că azi n-o să ai multă treabă.

Rămase la mijlocul ferestrei, pe fundalul albastru al cerului, combinat cu verdele ramurilor.

— Poftim ?

— Vreau să spun că azi e duminică şi că trebuie să termini repede.

— Am să încerc, domnule. În seara asta mă duc în sat. Rafael ne ia cu furgoneta. Fetele celelalte vor să meargă la camping, dar Rafael şi cu mine ţinem să ne ducem în sat. Şi cum Rafael e şeful, rîse Rufi, mergem unde-i place lui. Iertaţi-mă, nu vă las să citiţi.

— Nu-i nimic. Dacă mai aştepţi un moment, poţi să duci tava jos.

Am băut încet ce mai rămăsese din cafea. Rufi, cu mîinile încrucişate pe pîntece, privea pe fereastră, cu un zîmbet uşor.

— Nu mai doriţi nimic ?

— Absolut nimic.

M-am săturat repede de ziare. Cu mîinile la ceafă şi cu gustul proaspăt al ţigării în cerul gurii, reconstituiam pe îndelete în minte trupul lui Angus. Mi-am lăsat trupul să lunece pînă am rămas întins. Lumina, filtrată de pleoape, juca într-o înşiruire vertiginoasă de pete de culoare. Apoi, Enrique şi Dorita intrară să-mi dea o sărutare. Casa, grădina, strada se umplură de zgomote, de glasuri, care păreau foarte aproape.

Din pat, am telefonat acasă la Elena.

— Nu, nu e Andrés. Cum crezi că Andrés ar putea să fie sculat la ora asta ?

— Ah, tu eşti, Santiago...

— Andrés va putea fi văzut abia după vreo oră. Tocmai s-a dus să facă un duş. Vrei să-i spun ceva ?

— Nu, nimic. Telefonam aşa, într-o doară. Sînt încă în pat. V-aţi culcat tîrziu azi-noapte ?

— Nu prea tîrziu. Exact în clipa cînd Elena a declarat că nu ne mai dă nici o picătură de whisky. Ţii minte ce spiritual a fost Andrés ? Ei bine, după aceea s-a întrecut pe sine. Am ieşit să dăm o raită şi se oprea în faţa fiecărei

vile, şi ne servea povestea stăpînului ei sub formă de predică. Ceva senzaţional. Ah, să nu uit. Caută să te eschivezi fiindcă don José María nu vine în dimineaţa asta, şi femeile au şi început să pună la cale o escapadă în oraş. Amadeo a coborît pe plajă. Pînă în jumătate de oră o lansăm pe „Marta" la apă.

— De-acord. Ascultă, Elena e pe-acolo ?

— E cu Ernestina şi Luisa, care tocmai a venit.

— Atunci lasă.

— Aşteaptă s-o chem.

— Nu, nu, nu. Spune-i doar să-mi dea ea un telefon cînd o să poată.

— Va să zică ştii, într-o jumătate de oră pe plajă. Şi păstrează secretul.

— Pe curînd.

M-am apucat din nou să răsfoiesc ziarele. Am citit faptele diverse şi m-am ridicat să caut un pix ca să dezleg jocul de cuvinte încrucişate. În grădină, Leoncio examina un strat de flori. José alerga pe stradă, făcîndu-se că n-o aude pe Dora care-l chema de pe verandă. Dincolo de acoperişuri, de terase, de copaci, pe albastrul uniform al cerului, umbra împărţea muntele în două. Coroanele pinilor, nemişcate, păreau să trimită dimineţii şi mai multă lumină. Şedeam aşezat pe pat şi dezlegam cuvinte încrucişate. Din cînd în cînd, mă poticneam şi rămîneam gînditor, ca şi cum aş fi încercat să-mi amintesc ceva foarte important sau aş fi fost pe punctul să-l descopăr.

Le-am auzit glasurile apropiindu-se pe coridor. Dora deschise uşa şi le lăsă să treacă pe Ernestina şi Luisa.

— Am venit să te vizitez, fiindcă se bănuieşte că o să rămîi în pat pînă deseară.

— Luisa, arăţi superb. Lasă-mă să te admir. — Am ridicat o mînă spre ea, pe care mi-o strînse, în timp ce se apleca să mă sărute pe obraji. — Senzaţional de frumoasă. Bună, Ernestina.

— Ba tu arăţi bine. În ziua cînd întîlnesc un tip ca tine, îi cad în braţe.

— Vă las cu leneşul ăsta, zise Dora. Dar să nu-l ţineţi prea mult de vorbă, că la douăsprezece plecăm.

— E unsprezece şi un sfert, Dora. Hai, aşezaţi-vă — Dora închise uşa — pe unde puteţi.

— Îmi plac alcovurile matrimoniale, zise Ernestina.

Luisa se aşeză pe marginea patului, îşi puse picior peste picior şi îşi aranjă părul.

— Eşti mai zveltă.

— Iar tu eşti fermecător.

— Arăţi cu cinci sau şase ani mai mare, ceea ce îţi stă bine, pentru că trebuie să ai foarte puţini. — Reverele rochiei în carouri îi cădeau moi peste claviculele osoase. — Cîţi ani ai, Luisa ?

— Douăzeci şi doi. Dar tu ?

— În ziua în care te-ai născut, stăteam vîrît într-o tranşee cu noroiul pînă la urechi.

— Luisa s-a născut în august, aşa că nu putea să fie noroi în tranşeele tale blestemate

despre care tot vorbești. — Ernestina se întoarse, cu una din periile Dorei într-o mînă. — Nu-mi închipuiam că pot să existe mînere de perie cu atîta argint încrustat.

— Luisa, cînd ne-am văzut ultima dată ?

— Ultima dată ne-am văzut la nunta fiului lui Joaquín Maroto, în mai. De-atunci nu m-am mai îndrăgostit nici măcar o singură dată. — În timp ce vorbea, Luisa tot apăsa mecanismul pixului, și vîrful intra și ieșea cu pocnituri ritmice. — Și am petrecut un sezon infernal în Zarauz ; noroc că a fost scurt, grație scrisorii lui Andrés care mă invita la petrecerea de joi.

— Joia care vine e petrecerea ?

— Da, domnule. — Ernestina îmi trecu peria prin păr. — Așa de mult te interesează petrecerea. Te anunț, Luisa, că este...

— Mi-au spus să vă transmit multe complimente și să le...

— ...insuportabil.

— ...trimiteți copiii la Zarauz, pentru că altfel se prăpădesc. Mama ta este slăbuță, cum o știi, fără reumatisme sau fandoseli. Ei, și acum, povestește tu. Ești tot îndrăgostit de Dora, firește.

— Tot, zise Ernestina așezîndu-se lîngă mine cu picioarele întinse.

— Și continui să cîștigi o groază de bani ?

— În ultimul timp, n-are cine să-i cîștige.

— Bătrînul meu zice că o să dea faliment. De ce spune Ernestina că ești insuportabil ?

— Pentru că este. Nu-l interesează nimic.

— Nu mă interesează petrecerea ta.

— Sau poate ești prins pînă peste cap cu afacerile. — Luisa își apăsă mîna pe una din gleznele mele. — Mă însărcinez să reîntineresc ambianța... Ascultă, cred că ați avut o crimă pe-aici în sezonul ăsta.

— O crimă captivantă. Ca-n filme.

— Nu se știe dacă a fost o crimă. Nu se știe nimic. Și-apoi, este la fel de captivantă pe cît sînt eu episcop.

Înainte de a apuca să ridic receptorul telefonului, care începuse să sune, îl ridică Ernestina.

— Alo.

— Probabil că-i Elena.

— Sîntem cu el... Păi, în pat, dragă... Întreabă dacă vrei ceva de la Andrés ?

— Nimic. Ne vedem mai tîrziu.

— Zice că nimic, că o să-l vadă... Da... Noi ne continuăm turul de vizite... Pe curînd.

Luisa se sprijinea pe pervazul ferestrei.

— Acum o să plecăm, ca să te poți scula.

— Ia spune-mi și mie, Ernestina, cum de reziști aici, fără un curtezan.

— Prostii ! — Ernestina izbi cu palma în saltea, și se ridică. — Hai, scoală-te !

Luisa făcu cîțiva pași și apoi se opri, cu mîinile în șolduri și cu picioarele depărtate.

— Probabil că ne-am săturat de bărbați, înțelegi ? Cum e la tine cu afacerile.

— Mă bucur că ai venit, Luisa. Și iartă-mă pentru felul cum te-am primit.

— La revedere, Javier.

— La revedere, scumpule. — Ernestina aruncă peria pe patul Dorei.

Am căutat pixul printre cutele cearşafului, am îngrămădit ziarele pe jos şi mi-am aprins o ţigară, înainte de a forma numerele pe discul telefonului. Aproape imediat, răspunse Elena.

— Eu sînt. Tocmai au plecat Ernestina şi Luisa. Eşti singură ?

— Da. Ce vroiai ?

— Să stau de vorbă cu tine.

— Nu cred că avem prea multe de vorbit.

— Elena, ce-i cu tine ?

— Nimic. — Am observat sforţarea ei de a-şi schimba tonul vocii. — Pe scurt, ce doreai cînd m-ai sunat mai înainte ?

— E uşor de ghicit, nu ? Vreau să te văd şi să vorbesc cu tine, fiindcă aseară...

— Mai bine să nu-mi mai vorbeşti despre aseară.

— Eu sînt cel care ar trebui să fiu supărat. Vreau să te văd, tocmai ca să vorbim despre ce s-a întîmplat aseară.

— Ce s-a întîmplat aseară ?

Am trecut receptorul la cealaltă ureche, în timp ce coboram glasul.

— Prevăd că va fi greu să ne înţelegem prin telefon. S-o lăsăm pentru cînd vom fi singuri. Ce faci înainte de prînz ?

— S-ar putea să rămînem la prînz în oraş.

— Evadăm după micul dejun ?

— Imposibil.

— De ce ?

— Din cauza Luisei.

— Dar ce legătură are Luisa ?

— Ascultă, Javier, Luisa a venit la noi azi-dimineaţă şi bănuiesc că Andrés...

— Ascultă...

— Lasă-mă să vorbesc !

— Foarte bine. Spune.

— Poate că Andrés va avea chef să ieşim pe aici, pe la vreo plajă. În orice caz, vino şi tu.

— N-aveam de gînd să viu. Ba mai mult, n-am de gînd să mă duc în oraş şi să-mi petrec după-amiaza contemplîndu-te ca pe o străină, fără să putem sta singuri măcar cinci minute. Nu, n-am de gînd să merg ! N-am chef să se întîmple ca aseară. Cînd o să vrei să mă vezi, anunţă-mă tu.

— Aseară, ascultă-mă odată, Javier, aseară rezistam pentru tine, numai pentru tine. Deşi mă dobora somnul, am rămas pentru că vroiam să fim o clipă singuri. Şi cînd colo, ai şters-o pe neaşteptate, într-o clipă. Să nu-mi spui acum...

— De ce-am şters-o aseară ? De ce ?

— Asta aş vrea să ştiu şi eu.

— Ei bine, am şters-o pentru că n-am mai putut suporta conversaţia aceea stupidă, care nu mă interesa deloc. Şi să te văd, pe deasupra, în rolul încîntător de nevastă a bărbatului tău. Înţelegi acum ?

— Ce vroiai să fac ?

— Cel puţin să fi ţinut seama de faptul că eram şi eu acolo. Că te aşteptam.

— Eşti un prost, Javier.

— Nu, un prost, dar m-am săturat.
— Dragul meu, nu știu de ce te-ai săturat.
— De tine, de mine, de viața pe care o ducem, închiși ca niște șobolani. Asta-i o gaură de șobolani în aer liber. Iar tu, Elena, nu faci nimic ca să înlături dificultățile.
— Gata, Javier. Destul cu prostiile. Ești nedrept, și o știi foarte bine. Și dacă te-ai săturat de mine, caută-ți alta.
Am lăsat scrumiera pe noptieră și m-am ridicat cu fața la ușă, așteptînd ca buzele să formuleze cuvintele. În receptor, pe deasupra tăcerii, se auzea un bîzîit uniform și constant.
— Să nu mai spui așa ceva.
Elena se grăbi să răspundă :
— Lasă-mă în pace. Tu ești de vină că spun asta. Eram atît de liniștită azi-dimineață...
— Nu spuneai că ți-e lehamite de cele petrecute aseară ?
— Ba da, firește că mi-e lehamite ! Dar eram liniștită, închipuindu-mi că o să-mi dai o explicație, și nu mă puteam aștepta la izbucnirea asta de proastă dispoziție și de... În fine, la revedere.
— Așteaptă !
— Ce ?
— Eu nu merg în oraș și...
— Ai mai spus-o.
— Te rog, Elena, nu-mi place să mai fie și alții cînd sînt cu tine.
— Toate astea le știu de foarte mulți ani. Și alte lucruri, pe care credeam că le știi și tu. Dar ești plictisit, sau nervos, sau scîrbit, indiferent de ce e vorba, și îți verși nervii asupra mea. Nici mie nu-mi place să joc teatru ore întregi ! Dar ai uitat că sînt măritată ?

— Dacă vreodată, ca aseară, sînt pe punctul să uit, ai tu grijă să-mi reamintești.
— Ești nedrept, nedrept, și rău intenționat.
— Ba tu ești. Fiindcă îți închipui că-mi vărs asupra ta nemulțumirile mele.
— Dar așa e, Javier. Dacă nu, ce motive ai avea să te porți astfel ?
Am rămas tăcut, cu gîtul uscat, cu genunchii rezemați de tăblia patului, ascultînd tăcerea și bîzîitul. Trecu un timp pînă se auzi din nou vocea Elenei :
— Haide, Javier... Ne vedem în curînd.
Îndată ce-am auzit țăcănitul telefonului, am azvîrlit receptorul pe pat. În grădină copiii țipau. Am apucat receptorul și l-am lăsat în furcă.
Tocmai băgasem în priză aparatul de ras, cînd sună din nou telefonul. Grăbindu-mă să scot cordonul aparatului, am azvîrlit jos de pe poliță, în chiuvetă, savoniera, paharul cu periuța de dinți, niște bigudiuri ale Dorei, cutia de talc.
— Da...
Rufi manevrase butonul în momentul cînd am ridicat receptorul, așa că timp de cîteva secunde n-am auzit nimic.
— Alo, alo...
— Ascultă, Javier, sînt tot eu, Santiago.
— Ce s-a întîmplat ?

— Vino, omule, ești așteptat. Acum am scăpat și eu de Asunción, dar biata Claudette a picat. Știu că Emilio mă caută.

— Bine, vin îndată.

— Amadeo probabil că e gata să pună motorul în funcțiune. Dar se poate să stai încă în casă la ora asta ? Tocmai duminică dimineața ? Te cam lenevești, prietene ! Hai, grăbește-te.

Pe pielea umedă de sudoare, mașina de ras nu aluneca ; am renunțat să mă mai rad chiar peste tot pe gît. Cînd eram încă la duș, Dora mă strigă din grădină. Am găsit cu greu un prosop ; în cele din urmă încetă să mă mai strige, cînd am apărut la fereastră.

— Javier, știi ce oră e ?

Automobilul era în fața intrării. Pe stradă, Emilio și Asunción, înconjurați de copii, se îndreptau spre casa noastră. Cîțiva metri în urma lor, soții Hofsen stăteau de vorbă cu Marta.

— Da, vin acum.

Leoncio își vedea mai departe de răzoarele cu flori. Ernestina apăru pe motoretă, cu Claudette pe locul din spate, claxonînd întruna. Printre copaci, pata portocalie a bluzei Dorei se apropia de stradă.

Mi-am pus cămașa și pantalonii. Rufi urcă scările, cîte două deodată. Am străbătut holul, ascultînd larma din grădină.

— Javier.

Am așteptat în pragul vestibulului ca Dora să se apropie.

— Cum, nu te-ai îmbrăcat ? N-o să mai ajungem.

— N-am chef să merg în oraș, Dora.

— Și ai de gînd să nu mergi la slujba religioasă ?

— N-am nici o poftă de slujbe.

Enrique și José se cățărau pe verandă. Am străbătut coridorul, am trecut prin bucătărie și am ieșit în spatele grădinii.

— Bună ziua, domnule.

María încolăcea furtunul de stropit.

— Bună ziua.

Am încercat să deschid poarta de plasă metalică spre interior, pînă cînd mi-am amintit că se deschidea în afară și am împins-o cu piciorul.

Și imediat, sandalele mi se umplură de praful de pe drum. Mergeam repede, fără un țel anume. Deodată, Joaquín mă ajunse din urmă, sufocat de propria-i respirație.

— De unde-ai apărut ?

— Stăteam ascuns în grădina casei tale.

— Ceilalți te caută cumva ca să te lege de-un copac ?

— Nu. Pot să merg cu tine ?

Am smuls o nuia uscată dintr-un tufiș. Joaquín mergea alături de mine, respirînd rar și cu putere.

— Mă ascunsesem ca să nu merg cu ele.

Cînd ieșirăm din păduricea de brazi, în față ne apăru marea, strălucind de lumină, ca o imensă pată de culoare schimbătoare.

— Uite-o pe „Marta". Vrei să-i strigăm ? Sînt sigur că or să ne aștepte.

Păcănitul motorului răsuna atenuat de distanță. Angus s-o fi trezit acum într-o cameră de hotel. Pînă și Rufi știa ce să facă într-o după-amiază de duminică. Barca înainta ușor, fără tangaj. Am inspirat adînc aerul diafan, mireasma-i călduță, pătrunzătoare.

— Se duc spre Palma, zise Joaquín.

— Nu.

Joaquín îmi aruncă o privire, cu acel soi de uimire speriată și visătoare pe care i-o cunoșteam atît de bine.

— Nu ?

I-am trecut brațul pe după umeri.

— Palma se află, am zis eu ridicînd mîna, într-acolo.

— Serios ?

— Da.

Joaquín își descreți fruntea și surîse, cu toată fața.

— Ascultă, mergem în crîngul de pini ?

— Ne ducem să ne scăldăm. E foarte cald.

19

Luisa, în mijlocul hamacurilor și scaunelor de pînză, ședea cu bărbia în piept, atentă la mîinile ei, în timp ce aprindea bricheta.

— Spune, ai zăcut pînă acum făcîndu-ți siesta ? mă întrebă Claudette.

Mi-am sprijinit mîinile pe tuburile nichelate ale unuia dintre scaune și am întîlnit privirea Luisei, care tocmai ridicase capul.

— Ce-i, somnorosule ?

— M-am sculat de trei ceasuri. În costum de baie îți stă și mai bine, Luisa.

— Și de la cinci, ce-ai făcut ? Așază-te aici, lîngă mine. — Claudette bătu în pînza scaunului în timp ce închidea cartea. Vremea e superbă.

— M-am învîrtit prin casă, am pus ordine în hîrtii... Ce citești ? — Apucînd cartea, am atins picioarele Claudettei. — Văd că ai și făcut baie, Luisa.

— E o încîntare Mediterana voastră. Stau toată ziua aici. — Luisa se ridică în picioare, fără să se sprijine cu mîinile în nisip. — Și am de gînd să intru ultima oară azi în apă. Veniți și voi ?

— Eu intru chiar acum.

M-am întins pe șezlong, cu mîinile în buzunarele pantalonilor.

— Da, e-adevărat că vremea e minunată. — Am închis ochii : — Ieri, buletinul meteorologic ne promitea vreme bună pentru toată săptămîna. Din cauza anticiclonului din Azore.

— Foarte interesant. Și, mai ales, foarte liniștitor.

Am deschis ochii și am văzut-o pe Asunción, schimbînd rochița uneia din fetițe, în cort, la vreo zece metri de noi. Claudette continua să rîdă, cînd mi-am întors capul spre ea.

— Nu te înțeleg.

— Văd. Vreau să spun că, așa cum merg lucrurile aici în stațiune, e liniștitor ca cineva să vorbească despre vreme.

— Şi cum merg lucrurile în staţiune ?

— Ştii la fel de bine ca şi mine, zise ea aşezîndu-se picior peste picior. Dora nu vorbeşte cu tine, Marta nu vorbeşte cu Amadeo, Joaquín fuge de maică-sa de cum se face dimineaţă, Emilio ţipă la oricine se apropie de el, iar Santiago parcă a amuţit. Fericirea paşnică, aşa se numeşte asta. Accesibile sînt doar Ernestina, Luisa şi tu, care, cel puţin, profiţi de rarele momente cînd poţi fi văzut, ca să vorbeşti de anticiclon.

— Şi tu.

— Poftim ?

— Adică şi tu — mi-am schimbat poziţia — eşti accesibilă. Ce-i cu Santiago ?

— Se plictiseşte. Ieri a petrecut clasica şi îngrozitoarea seară de duminică.

— Are nevoie de tine.

— Eşti foarte perspicace.

— De ce ?

— Există anumite expresii, pe care nu te-am auzit niciodată să le fi folosit. E mişcător să spui că Santiago are nevoie de mine. Îmi vine să cred că tu ai nevoie de cineva.

— Am nevoie de voi toţi. Pînă de curînd, nu înţelegeam cum de nu l-ai smuls pe Santiago din ţara asta. Cum se face că tu, care ai trăit cea mai mare parte a vieţii în Franţa, poţi să rezişti aici.

— Oh, oh, dar cum vine asta, Javier ? Totdeauna ai apărat modul de viaţă spaniol, susţinînd că e cel mai bun. Explică-mi ce-i cu tine.

Am ridicat mîinile într-un gest ambiguu.

— S-ar putea să fiu obosit.

Claudette se descălţă, azvîrlindu-şi sandalele cît colo. Pe mal, fetiţele îl ţineau pe Enrique şi încercau să-l îngroape în nisip. Din cort, José le strigă să-l aştepte şi pe el. Cîţiva metri mai încolo, Elena înota pe spate, cu un soi de voluptate în arcul pe care-l trasa cu braţele. Soarele, spre asfinţit, zugrăvea suprafaţa apei cu reflexe în diferite tonalităţi. M-am cufundat iarăşi în hamac. Claudette, care tocmai îşi potrivea pe cap o cască galbenă de cauciuc, părea, aşa cum stătea, cu părul ascuns, un băiat.

— Ceea ce mi se pare inexplicabil e că poţi să suporţi mediul ăsta. Cu trecerea anilor, devin tot mai revoluţionar.

— Cu trecerea anilor, devenim toţi neurastenici.

Claudette alergă spre linia tivită cu spumă ; cînd apa îi ajunse la genunchi, se aruncă cu capul în valuri. Copiii, potoliţi acum, stăteau tăcuţi laolaltă. Mi-am schimbat locul, cu faţa spre mare.

— Bună, Javier !

— Bună, Asunción ! Nu te scalzi ?

Asunción, sprijinindu-se în coate, îşi ridică pieptul şi capul din nisip.

— Vreau să profit de ultimele raze ale soarelui. Dar Dora ?

— A rămas acasă.

Claudette se îndepărta înotînd într-un ritm uniform. Printre gene, am văzut-o pe Elena ieşind din apă, oprindu-se cîteva clipe cu copiii, apropiindu-se cu capul în jos şi cu trupul legă-

nat, de mine, cu pielea bronzată strălucind de picături de apă.

— Ce-i ?

— Vrei să-mi aprinzi o ţigară ?

Întinse un prosop colorat peste hamacul din stînga mea. Primul fum pe care-l trase îi acoperi fruntea.

— Văd că ai făcut o baie bună.

— Nu te-am văzut pînă acum.

— Am sosit doar de cîteva minute.

Cu picioarele întinse, îşi puse un călcîi pe glezna celuilalt picior.

— L-ai văzut pe Joaquín ?

— Nu.

Razele soarelui, aproape orizontale, mă făceau să strîng ochii. Elena fuma, uitîndu-se neliniştită încoace şi încolo. Îi puteam zări muşchii încordaţi pe coapsele cărnoase.

— Ce-ai făcut ieri după-amiază ? mă întrebă ea.

— Am dormit şi m-am plimbat. Am făcut o plimbare pe cinste. Cînd v-aţi întors din oraş, mă culcasem. Azi-dimineaţă, împreună cu Amadeo, am dus barca în sat.

— Astăzi am fost pe plajă de la douăsprezece.

— Chiar adineaori, cînd te-am văzut ieşind din mare, m-am gîndit că în vara asta viaţa mea a depins în întregime de tine.

— Nu se vede, zise ea zîmbind.

M-am îndoit din mijloc, am întins braţul şi i-am mîngîiat curba bărbiei. Privirea şi surîsul Elenei se îndreptară domol asupra-mi.

— Acum eşti liniştit ?

Rămaserăm cîteva clipe ochi în ochi, dar fără să zîmbim. Mi-am retras mîna. Asunción citea o revistă.

— Nu, nu sînt.

Buzele ei nerujate erau puţin crăpate în lumina crepusculului. Mi-am aranjat mai bine cureaua pantalonului şi m-am aşezat din nou, cu braţele sprijinite de genunchi.

— De ce mă priveşti ?

— Mi-ar plăcea să te sărut, să te sărut la nesfîrşit. Să te ţin strîns în braţe. Şi să uit de tot.

— De tot ? — Îşi ghemui picioarele. — De ce te-ai purtat atît de oribil ieri, la telefon ?

— Nu ştiu, am minţit eu.

— De ce n-ai vrut să ne însoţeşti la slujba de la biserică ?

— Tot nu ştiu.

— Nu ştii nimic.

— Nu, nu ştiu nimic. Stau ceasuri întregi, zile întregi, singur. Şi ştiu din ce în ce mai puţin ce se întîmplă.

— Ce se întîmplă cu tine, vrei să spui. Pentru că nu se întîmplă nimic, Javier. Totul continuă la fel.

— Poate.

— Ieri te-ai purtat oribil, iar alaltăieri seara şi mai rău.

— Să lăsăm asta, Elena. Nu vreau să mă cert din nou. Cînd ne putem duce la căsuţă ?

Se aplecă din hamac ca să îngroape mucul de ţigară în nisip. Expresia feţei îi era iarăşi obişnuită, aproape indiferentă sau distantă.

— Cred că săptămîna asta. Mîine nu, bineînțeles. Nici poimîine. Nici joi, fiindcă cu pregătirile pentru petrecere... — Tăcu, văzînd că mă ridic în picioare.

— La revedere.

Am făcut doi sau trei pași, înainte de a-i auzi glasul.

— De ce toate astea, Javier ?

— Mă duc acasă, am îngăimat eu. Am uitat...

— De ce ? — În liniștea ce se lăsase, răsună glasul Claudettei și, imediat, cel al lui Asunción. — Ce vină am eu că Dora îți face viața mai imposibilă ca oricînd ?

Cu mîinile încrucișate și cu picioarele depărtate, zîmbea. Dintr-odată, am avut conștiința propriului meu gest. M-am răsucit și am pornit repede, ridicînd mici norișori de praf.

Glasurile și rîsetele lor ajungeau pe cărare deformate de distanță. Dintr-o clipă în alta, umbrele vor învălui marea.

Andrés, Santiago, Amadeo și Emilio, care jucau o partidă de mus în grădina lui Emilio, nu mă văzură trecînd prin fața casei ; apoi am dat peste Joaquín.

— Ce cauți pe-aici ?

— M-am uitat ce făceau zidarii, la piscină. Cînd o s-o umpli ?

— Unde ți-ai petrecut toată ziulica ?

— Pe-aici. Pot să merg cu tine ?

— Ascultă, du-te imediat pe plajă și liniștește-o pe mama ta. — Joaquín se rezemă de trunchiul unui copac. — Mă auzi ?

— Da.

— Atunci, du-te pe plajă.

— Va să zică, nu pot să vin cu tine ?

— De ce ?

— Vreau să vin cu tine.

— Nu.

Joaquín rămase locului, aruncînd cu vîrful piciorului pietricele lîngă tulpina copacului. Rafael, pe vine, demonta una din roțile furgonetei.

Leoncio coborî treptele verandei.

— A sosit Vicente.

— Spune-i să vină ca să stăm de vorbă.

M-am așezat pe unul din fotoliile de răchită. Rufi mătura lespezile într-un colț al vilei.

— Rufi, vrei să aduci niște sticle de bere ? Și ginul.

— Îndată, domnule.

Vicente, însoțit de Leoncio, se opri la capătul aleii de pietriș.

— Bună seara, am zis eu ridicîndu-mă. Ce mai faci ?

— Bună seara, don Javier. Vă rog să mă iertați că vă deranjez.

— Vino și așază-te aici.

Leoncio se întoarse în casă. Vicente se uită la iarbă, înainte de a călca pe ea ; se apropie călcînd aproape în vîrful picioarelor. Dintr-un buzunar al jachetei cu dungulițe, scoase un pachet de țigări americane, abia desfăcut. Tocmai ne aprinseserăm țigările, cînd Rufi lăsă tava pe masă.

— Îți place berea ?

— Da, domnule, foarte mult. — Vicente, așezat pe marginea scaunului, întinse mîna spre paharul plin de spumă. — Mulțumesc.

— Știi, eu te cunoșteam, dar nu făceam legătura cu numele.

— Sigur, zise el zîmbind. Așa se întîmplă. În sat ne-am văzut de mai multe ori. M-a prezentat Juan, vă amintiți ?

— Firește, am răspuns eu luînd o înghițitură de gin.

Vicente luă țigara cu mîna cealaltă și își aplecă ușor capul, în timp ce ridica paharul, pînă cînd își înmuie buzele.

— E foarte bună, zise el.

— Mi-a spus Leoncio că ai mai fost.

— Da, domnule, v-o fi spus Leoncio. Nu era ceva urgent. Știu cît de ocupat sînteți mereu. De multe ori am spus că don Javier nici în concediu nu se oprește din lucru. Cînd nevasta mă caută la prăvălie și mă îndeamnă să mai las treaba, asta-i spun eu, că don Javier, care este un domn, nici în concediu nu încetează să muncească.

— Dumneata ai o prăvălie în sat, nu ?

— Da, domnule. De coloniale, espadrile, drogherie și articole de curățat.

— Și cum merg treburile ?

Vicente încetă să mai fixeze berea și ridică din umeri.

— Prost. Iarna a fost foarte grea, da, domnule, foarte grea. Și nici vara nu-i mai bună. Mai mult de jumătate din ce vînd dau pe datorie.

— Ești de prin partea locului ?

— Sînt de fel din Almería. Dar am trăit mulți ani pe lîngă Rioja.

— Bine, Vicente, poți să-mi spui despre ce-i vorba.

— Nu vreau să vă mai rețin, don Javier. Dumneavoastră poate vreți să-i vedeți pe domnii aceia și eu...

— Care domni ?

Am împins scrumiera la marginea mesei, spre el. Vicente împinse brațul stîng, cu țigara în sus, ca o torță, pînă cînd scutură scrumul lung. Apoi își muie din nou buzele în bere.

— Pe domnii aceia de la poliție.

— A venit inspectorul ?

— Da, domnule, don Julio, și altul mai tînăr, pe care nu știu cum îl cheamă. Mai adineaori au trecut pe-aici — Vicente făcu semn cu capul spre tufișul de cimișir de la poartă — și au salutat-o pe soția dumneavoastră.

— Or fi venit pentru cazul cu fata moartă.

— Da, domnule, pentru asta vin.

— Dar eu n-am de ce să-i văd. De ce crezi dumneata că eu... ?

Vicente, cu chiștocul țigării între degetul mare și arătător, întinse brațul spre scrumieră. Cureaua de piele neagră, cu cîțiva centimetri mai jos de marginea pantalonului, îi strîngea pîntecele umflat.

— Prin sat se spune că dumneavoastră știți care-i cheia problemei, că de-aia v-a și consultat poliția, ca să știe ce-i de făcut. Sînt cîțiva băieți mai tineri în sat cărora le e teamă să nu

păţească ceva. Ştiţi, don Javier, că săracii sînt întotdeauna bănuiţi. Şi cum băieţii sînt şi cam neciopliţi, cam aprigi la mînie, de ce s-o ascundem între noi...

— Dar nu ştiu nimic, l-am întrerupt eu cu un rîs scurt. Şi poliţia nu-mi spune nici mie nimic. Totuşi, cred că n-are rost să vă temeţi că va fi arestat cineva, dacă nici unul n-o cunoştea pe moartă.

— Nu, domnule, nici unul n-o cunoştea, se grăbi Vicente să adauge. Adică, asta spun ei. După mine, dacă-mi îngăduiţi, e vorba de-o răfuială. În ţinutul nostru îi ştim pe străini. Buni ca să lase parale, dar şi mai buni ca să aducă necazuri... Dumneavoastră, care aţi văzut-o, don Javier, şi care sînteţi un om cu carte — lumina fluorescentă de pe verandă împărţea în zone de umbre masa şi gazonul — cred că v-aţi făcut o părere. Ce să vă spun eu ? Ştiţi, unora le e teamă, pentru că mulţi au avut de-a face cu străinele. Înţelegeţi, don Javier, sînt băieţi tineri, şi ele îi aţîţă, le cumpără tot felul de fleacuri... Unii dau tîrcoale prin camping... În unele seri parcă-i o casă dintr-acelea, iar ei nişte stricaţi. Să-mi fie cu iertare.

— Bine, Vicente, dar totdeauna au existat lucruri din astea mai mult sau mai puţin pe-ascuns. Nu cred că cineva din sat este amestecat. Dacă mă întreabă poliţia, aşa am să spun.

— Mulţumesc. Ştiam eu că dumneavoastră le luaţi partea oamenilor sărmani. Da, domnule, ştiam.

— Altceva ?

Vicente mai bău o înghiţitură de bere, se ridică o clipă de pe scaun şi scoase un plic dintr-un buzunar al jachetei. Joaquín intră în grădină pe aleea centrală ; cînd o văzu pe Rufi, porni în goană spre ea.

— Dacă aveţi o clipă liberă...

— Da, spune, şi am întors capul de la Joaquín.

— Uitaţi care e treaba. Ştiţi că am o prăvălie în sat. Puteţi să întrebaţi pe oricine şi-o să vă spună ce bine aprovizionată este. Nu-i ca prăvăliile alea sărăcăcioase obişnuite din satele noastre. Eu, vedeţi dumneavoastră, m-am îngrijit întotdeauna ca afacerile să-mi meargă bine şi, ca să meargă bine, trebuie să munceşti din greu. Aşa zic eu, că dacă nu muncesc bine, mai bine să nu muncesc deloc. Iată, de pildă — Rufi şi Joaquín dădură colţul casei — eu nu aduc leşia în sticle. Nu, domnule. Aduc leşia în tuburi de plastic, din aceea concentrată. Asta, ca să vedeţi cum mă străduiesc să fiu la curent cu tot ce apare nou pe piaţă. Şi, într-o zi, m-am gîndit că în staţiunea aceasta nu sînt prăvălii. Da, da, ştiu că...

— În staţiune nu pot fi prăvălii.

— ...că în staţiune nu e voie să deschizi o prăvălie. Ştiu, don Javier. Şi bine faceţi că nu îngăduiţi. Aveţi posibilitatea să trăiţi fără prăvălii, şi fără cinematografe, şi fără primărie, şi foarte bine faceţi. Dar într-o zi mi-a trecut prin cap şi mi-am dat seama că lucrurile, să-mi fie cu iertare, pot fi schimbate, spre folosul dumneavoastră. Ca să înţelegeţi clar, — lăsîndu-se

puțin pe spate în scaun, își sprijini paharul pe pîntece — Rafael se duce în fiecare zi în oraș cu furgoneta după cumpărături. Dacă ar exista un depozit, să zicem în baracă, Rafael n-ar mai trebui să facă mereu toate drumurile astea. S-ar duce la depozit, ar lua ce are nevoie, și gata. Dumneavoastră ați economisi transportul și, pe deasupra, ați putea cîștiga un comision.

— Cum ?

— Nu m-am gîndit să reduc prețurile, dar aș putea să vă dau un comision, dacă îmi îngăduiți să fac un depozit în baracă. Pe hîrtia asta este explicat totul, în scris. — Vicente așeză plicul lîngă scrumieră și sticla de bere. — Dacă v-ați deranja s-o citiți, ați vedea că eu...

— Vicente, îți înțeleg ideea. Dumneata ai pretenția să fii singurul furnizor al stațiunii, și acolo ți-ai trecut condițiile. Așa-i ?

— Așa-i. Singurul furnizor.

— Vezi dumneata, eu nu hotărăsc singur în problemele stațiunii ; există un consiliu de administrație. S-a stabilit să nu existe prăvălii și nici un fel de localuri publice în stațiune. Nu pot să-ți promit decît un lucru : că propunerea dumitale va fi studiată.

— Foarte mulțumesc, don Javier.

— Nu hotărăsc numai eu singur.

— Dar — și Vicente lăsă paharul pe masă, iar vorbele i se împletiră cu un soi de rîs — dumneavoastră sînteți cel mai de seamă.

— Nu sînt decît unul dintre ei, Vicente. Cînd se va hotărî ceva, am să-ți comunic.

Vicente se ridică în picioare, și în clipa aceea am simțit în spate o mișcare, care m-a făcut să întorc capul. Joaquín și Leoncio coborau treptele verandei.

— Mulțumesc nespus de mult pentru toate, don Javier. Și salutări soției dumneavoastră. Rămîneți cu bine.

— N-ai pentru ce, omule.

În paharul lui Vicente rămîneau cîteva degete de bere, un lichid gălbui cu bășicuțe nemișcate. Joaquín, întins într-o rînă, smulgea liniștit firicele de iarbă. Leoncio închise poarta grădinii.

— Ai fost pe plajă ?

— Mă plictisesc cu ele.

— Te plictisești ?

— Nu știu decît să facă întruna castele, să te îngroape în nisip sau să se joace de-a pirații.

Pe cerul alburiu, stelele începeau să sclipească. Mi-am terminat țigara și paharul de gin.

— Pleci ? mă întrebă Joaquín.

— Am de lucru.

Am apucat plicul lui Vicente cu aceeași mînă în care țineam sticla. Dora, care-și pusese un pantalon negru și o bluză vișinie foarte strîmtă, vorbea cu Rufi în vestibul.

— Ai grijă, Rufi, să nu mă deranjeze nimeni.

— Cînd dorește domnul să cineze ?

— Javier, eu am mîncat.

— Ah, bine.

Am pus plicul lui Vicente pe birou, am aprins lampa de masă și m-am așezat pe divan. Frun-

zele copacilor sclipeau în lumina lunii. Am inspirat aerul, care mirosea a pămînt. Ginul mă moleşi, îmi schimbă gîndurile şi îmi produse un somn ciudat, liniştitor.

— Javier ! strigă Andrés.

— Lasă-l pe Javier, dragul meu. Dacă lucrează, lasă-l în pace.

— Dar poate că i-ar plăcea să se plimbe pe şosea.

După ce trecură mai departe pe stradă, m-am ridicat, cu gura uscată, pe jumătate adormit, dar cu o luciditate ciudată, ca o flacără rece pe frunte. Joaquín, aşezat într-un fotoliu din hol, tăia poze dintr-o revistă.

— Nu te duci la culcare ?

Lăsă foarfecele lîngă telefon.

— Imediat.

— Dar e douăsprezece.

— Mă duc la Rufi să-mi dea un pahar de lapte. Poliţaii au plecat. Au fost pe plajă şi apoi s-au pus pe taclale cu unchiul Amadeo. Dar n-au vorbit nimic important, ştii ?

— Te-apuci acum să-i spionezi pe poliţişti?

Aerul nemişcat din grădină reuşi să mă liniştească. Brusc, lîncezeala tristă ce mă cuprinsese se preschimbă într-o nevoie de mişcare. Era prostesc şi absurd să mă aştept ca şi ceilalţi să treacă prin stările mele de deprimare sau de nostalgie.

Am pornit grăbit pe stradă. Felinarele făceau să apară şi mai verde frunzişul copacilor, al tufişurilor şi al cimişirului. O bucată de drum am fugit. Apoi i-am auzit pe ceilalţi, plimbîndu-se pe şoseaua întunecată. Era şi vocea Elenei.

20

Fata urcă o treaptă, se sprijini cu o mînă de balustradă şi strigă în sus că sosisem.

— Eşti sigură că s-a trezit ?

Angus cobora cîte două trepte deodată şi în goană capotul verde de brocart i se desfăcea. După ce am închis uşa odăii din fundul coridorului, ne-am sărutat. Cînd buzele ni s-au despărţit, şi în timp ce ne priveam în ochi, mi-am dat seama că se auzea muzică de la radio.

— Îţi place să tragi oamenii pe sfoară. Nu te aşteptam decît joi.

— Am făcut rău c-am venit azi ?

— Ştii bine că nu.

— Aş fi putut să vin şi ieri.

— Haide, lasă-mă, zise ea şi, desprinzîndu-se din îmbrăţişare, închise radioul. Mă bucur atît de tare că eşti aici, încît nici nu-mi vine să cred că-i adevărat.

— Angus, ce-ar fi să plecăm toată ziua undeva, pe-aici, pe litoral ? Să schimbăm ambianţa.

Cu ochii umezi, se strădui să păstreze pe faţă un zîmbet vesel. I-am sărutat din nou buzele, neliniştite şi dornice.

— Haide, haide, să mergem. — Îmi îndepărtă mîna de pe piept şi îşi închise capotul. —

Aşteaptă. Nu sînt decît zece minute de cînd ai venit.

Se întoarse îmbrăcată cu nişte pantaloni albi şi o bluză în dungi albastre şi negre, strînsă pe şolduri ; în mînă avea un coş de răchită.

— Sînt gata.

— Ai luat costumul de baie ?

— Şi prosoape.

— Ascultă, Angus, m-am gîndit că nu-i indicat să apar aşa, pe neaşteptate. Să las maşina la poarta casei tale şi...

— Domnişoară, — fata se sprijini de tocul uşii de la bucătărie — a venit avizul de plată pentru lumină.

— Şi ai plătit ?

— Cum era să plătesc, dacă n-am bani ? A zis că se întoarce imediat.

— Dacă vrei...

— Nici vorbă. — Angus urcă cîteva trepte. — Partea proastă e că va trebui să aştepţi.

— Nu-ţi face griji din pricina mea.

Fata, rezemată de uşă, mă cerceta cu o prefăcută indiferenţă distrată. Am deschis uşa spre grădină. Pe stradă, o femeie mîna cinci porci, care ridicau un nor de praf. Înăuntru, se auzeau glasurile lui Angus şi al fetei, căutînd ochelarii de soare.

— Iartă-mă. Totdeauna se întîmplă astfel de lucruri în momentele cele mai nepotrivite.

— Lasă, n-are importanţă. — De pe locul meu, din maşină, am deschis portiera ; Angus, înainte de a intra, aşeză pe bancheta din spate coşul şi pachetul cu prosoapele şi costumul de baie. — Repede, să fim numai noi doi, singuri.

Renunţă să coboare geamul maşinii, ca să pună mîna pe degetele mele îndoite pe volan. Pe şosea, îşi rezemă capul pe umărul meu, cu ochii închişi. Soarele, care era acum sus, învăluia dimineaţa într-o culoare egală, subliniată de lumină şi de căldură.

— Trebuie să stabilim un loc unde să te aştept. Nu-i bine să las maşina la poarta casei tale.

— Asta aşa e. — Rămase nemişcată, cu capul pe umărul meu. — Pentru care din noi nu-i bine ?

— Pentru tine, fireşte.

— De-acord. O să ne întîlnim în vreun bar, dacă ţii neapărat, suspină Angus. Dar acum să nu mai vorbim de asta, pentru că am impresia că vrei să pleci deja. Şi apoi, dacă vrei să ştii, puţin îmi pasă dacă se află despre noi. N-are decît să afle cine-o vrea.

Pe amîndouă părţile şoselei, portocalii alcătuiau coridoare de umbră. După o porţiune mai dreaptă, urma o pantă destul de înclinată, cu pavajul bun. În stînga, lăsarăm în urmă cimitirul, deasupra rambleului care susţinea oraşul spre şosea. Marea îndepărtată era o îngrămădire de licăriri, o pată tot mai diluată la margini.

— Asta înseamnă că v-aţi certat.

Angus întredeschise ochii.

— Poftim ?

— Faptul că puţin îţi pasă dacă se află de noi. Înseamnă că v-aţi certat la sfîrşitul săptămînii.

— Niciodată nu mă cert cu el.

— Atunci ?

— Sînt foarte sîcîită.

— Da, te înţeleg.
— Îmi place să fac din cînd în cînd ce-mi trece prin cap.
— Tocmai de asta mă şi aflu acum cu tine.
— Înseamnă că şi tu eşti scîrbit ?
— Da, mi-e scîrbă de multe lucruri, dar, în primul rînd, de mine.
— Te iubesc mult.
— Azi-dimineaţă m-am dat jos din pat şi aproape că m-am vîrît în maşină îmbrăcat doar în pijama. Ca să vin să-ţi povestesc cît sînt de scîrbit.
— Hai, povesteşte-mi totul, fără să laşi nimic deoparte.

Angus îşi luă capul de pe umărul meu. Pe braţul pe care-l sprijinea de fereastră, soarele îi poleia cu aur puful. La o încrucişare am fost nevoiţi să ne oprim din cauza unui camion care ieşea dintr-o staţie de benzină şi încurcase circulaţia.

— Nu-mi plac orăşelele astea de pe-aici, zise Angus. Totdeauna se zgîiesc la tine. Ai idee încotro mergem ?

— Mai e puţin şi ajungem. Dacă locul nu-ţi place sau îţi trezeşte amintiri neplăcute, căutăm altul.

— Haide, acum poţi să porneşti. Numai că trebuie să mergem încet.
— Îţi place viteza ?
— Mă încîntă.

Prin geamurile coborîte, vîntul aducea rafale de miresme tari. Angus cînta fără să se oprească, un cîntec după altul. Se întrerupse doar ca să-mi

aprindă o ţigară. Dar în ciuda cîntecelor ei, cîţiva kilometri am uitat că era acolo, din cauza traficului de pe şosea, care se inteţise ; şi-apoi, eram atent să nu trec de intersecţia care ducea spre plajă. Pe zidurile cîte unei case vedeai anunţuri de hoteluri, campinguri, restaurante, indicîndu-se şi ce distanţă era pînă la ele. În faţă, se şi înălţau primele siluete ale munţilor, desenate pe albastrul cerului.

— Abia aştept să mă bag în apă. Şi tu eşti încălzit. Am un costum de baie nou, ştii ? Vroiam să-l inaugurez cu tine. E alb, tot, din astea moderne, cu spatele gol. În fine, nu cred că te pricepi.

— Ţi-am spus că eşti frumoasă ?

— Nu mi-ai spus nimic.

— Cred că-i pe-aici pe undeva.

— Aşteaptă puţin. — Angus îşi scoase capul pe geam. — Hai, treci acum, că nu vine nimeni din spate. Bine că nu-i multă lume.

Pe terasa expusă la soare, scaunele erau răsturnate pe mese. O frînghie cu stegulețe albe şi albastre se întindea de la una din coloanele pergolei pînă la acoperişul restaurantului. La capătul drumului de pămînt, trecurăm peste o lungă zonă de pietriş. Cînd ne-am apropiat de nisip, am frînat ; Angus alergă spre mal.

M-am dezbrăcat în automobil. Pe plajă erau şase sau şapte persoane, o furgonetă şi un scuter. Cîţiva se instalaseră pe nişte dune mici la jumătatea distanţei dintre restaurant şi ţărm. Am întins cîteva prosoape în umbra maşinii şi am

scos coşul lui Angus, pachetul de ţigări şi chibriturile.

— Mă duc să caut nişte băutură !

Angus se întoarse de pe ţărm.

— Am spus că mă duc pînă la restaurant să caut nişte băutură.

Pe dune, o fată stătea la soare, cu picioarele depărtate şi o batistă pe faţă. Chelnerul mă făcu să aştept pînă să găsească un deschizător pentru sticle. Pe terasă, steguleţele atîrnau nemişcate.

Angus îşi pusese costumul de baie ; aşezată pe jos, îşi ţinea strîns cu braţele un picior îndoit. După ce băurăm cîteva înghiţituri, o pornirăm în fugă, ţinîndu-ne de mînă, pînă la apă.

— Arată minunat !

— Parcă ai vrea să mănînci marea, zise Angus.

Era grozav să înoţi în apa rece, menţinînd picioarele la suprafaţa caldă. Vălurelele se spărgeau întruna, şi crestele lor albe închideau ieşirea din golf. Angus se vîrîse în apă, dar rămăsese aproape de mal. Într-un ritm lent, am ajuns pînă la unul din promontoriile de pămînt şi stînci, care mărgineau cornul plajei. Obosit, mă lăsam legănat de valurile blînde, cu capul plin de lumini schimbătoare şi de culori tari. Simţeam pe sub piele muşchii relaxaţi de căldură. M-am întors înotînd cînd pe spate, cînd craul sau bras.

— Am cam îmbătrînit.

M-am lăsat să cad pe nisipul zgrunţuros, la umbră, foarte aproape de Angus, care îşi întindea picioarele la soare. Îşi pusese o pălărie ţuguiată de pai verde lucios.

— Vrei să te ungi cu puţină cremă ? — Am refuzat clătinînd din cap. — N-ai îmbătrînit deloc. Dar ai stat în apă aproape o oră.

Cu bărbia în mîini, vedeam foarte aproape coapsa lui Angus, marginea costumului de baie şi plasturele de pe şold.

— Ţi-a mai trecut rosătura ?

— Da, mi-a mai trecut.

— Văd că tot mai ţii plasturele...

— Arată urît ?

— La tine nimic nu arată urît.

Glasurile şi rîsetele celorlalţi aveau o sonoritate transparentă. Fîşia curbă de nisip părea să continue pînă la albul nedesluşit al orizontului, peste marea tot mai liniştită.

— Ce căldură ! am zis eu.

— Dar aici e foarte bine. La ce te gîndeşti ?

— La nimic. La tine.

— E foarte bine aici. — Angus îşi duse braţele la spate, cu mîinile în nisip. — Am auzit că inspectorul de poliţie a fost ieri în staţiune.

— Da, ieri după-amiază. Au pus cîteva întrebări, de rutină, au dat tîrcoale pe-acolo, dar n-am stat de vorbă cu ei.

— Atunci, nu ştii nimic nou ?

— Nimic. Te-au sîcîit din nou ?

— Nu, nu. — Pe sus, trecu, huruind, un avion ; pielea lui Angus, negricioasă, părea aspră. — Sînt mai liniştită, ştii ? Mă gîndesc la Margot cu mai mult calm.

Mi-am apăsat buzele pe degetele lui Angus. Trupul ei mirosea plăcut, puţin acrişor sau sărat. O auzeam fredonînd încetişor, în surdină. Simţeam că eram gata să adorm.

— Ascultă, ascultă, strigă Angus.

Întorcîndu-mă pe jumătate, am rămas întins pe spate, orbit de lumina puternică. Chelnerul, cu jacheta albă, pantalonii negri şi cravata de smoking, se apropia cu paşi stîngaci prin nisip.

— Te-am trezit.

— Nu-i nimic... Şi-aşa a ajuns soarele peste mine.

— Ce-ai zice dacă am mînca chiar aici ? Bună ziua.

— Bună ziua, zise chelnerul, lăsînd tava de alamă în lungul piciorului.

— Sînt de acord.

— Ne-ai putea aduce ceva de mîncare ?

— Sigur că da, doamnă.

— Ce aveţi ?

— Eu mă duc puţin în apă. Ce comanzi tu e foarte bine, Angus.

— Avem mezeluri şi friptură rece. Cutii cu midii, scoici... Mai e şi biban.

În apă, amorţeala continua. M-am îndepărtat doar cîţiva metri. Pe plaja goală, umbra furgonetei şi a automobilului cădeau în altă parte. Cei de pe dune stăteau întinşi. M-am temut că, pînă la urmă, soarele îmi va coji vopseaua de pe automobil. Am făcut cîteva flexiuni pe mal, în timp ce apa mi se usca repede pe piele şi costumul de baie se zvînta.

Chelnerul şi Angus mutau prosoapele la umbră. Cînd am ajuns lîngă ei, aranjau prînzul. Ţigara, pe care Angus o ţinea în colţul gurii, îi desena pe faţă o linie piezişă ; cu ochii întredeschişi şi trăsăturile încordate, deschidea cutiile de conserve. Chelnerul se îndepărtă. Am desfundat sticla de vin şi am umplut cele două pahare de material plastic.

— E straşnic să mîncăm aşa.

Am sărutat-o alene pe buze. Înainte de a mă depărta de faţa ei, mi-a aşezat mîna pe ceafă şi şi-a lipit strîns gura de a mea. Am apucat-o cu braţul pe după umeri.

— Uite ce încălziţi sîntem.

— Hai să mîncăm, prostuţule.

— Dar nu ne vede nimeni.

— Javier, nu fi aiurit. La masă, am spus. Dacă n-o să-ţi placă ceva, tu eşti de vină fiindcă te-ai dus să te scalzi la ora mesei. — Ne sărutarăm pe obraji. — E rece vinul ?

— Destul de rece. Şi bun. Bea-l repede, înainte de a se încălzi.

— Îmi place să mănînc aşa. Cînd sînt cu el şi ne ducem pe plajă, se încăpăţînează întotdeauna să mîncăm la restaurante. Şi trebuie să ne ducem îmbrăcaţi. Partea cea mai proastă e desertul. Uneori, beau pînă la şase cafele.

— Cum se numeşte el ?

— De ce vrei să ştii ?

— Din curiozitate.

— Stai să-ţi pun pate de ficat. Gustă şi midii, sînt delicioase... E un bărbat ca oricare altul.

— Ai vorbit cu el despre Margot ?

— Nu vorbim aproape niciodată despre nimic. O cunoştea pe Margot, a văzut-o odată prin barurile de pe Gran Vía. I-am prezentat-o şi, pe urmă, mi-a spus că nu-i genul lui. Dar spune chestii dintr-astea pentru că îşi închipuie că aşa se cuvine. Ca şi cum ar fi obligat, înţelegi ?

— Da.

— Ca să nu mă simt prost. Acum şase ani, cînd a început legătura noastră, ziceam că n-o să dureze mult. Pe-atunci, credeam în multe lucruri, care, mai tîrziu, am văzut că nu există. Credeam că există un tip special de bărbat, care o să facă din mine o femeie cinstită. Sau, uneori, aşteptam să găsesc un altfel de bărbat, care să facă din mine o femeie de viaţă, dar de clasă înaltă, înţelegi ? cum s-ar zice, de salon. Am rămas cu el, ne-am obişnuit unul cu altul, acum ne cunoaştem... În sfîrşit, se poartă frumos cu mine şi nu-mi drămuieşte banii. Numai că ne-am spus tot ce era de spus. Şi, în plus, îmbătrînind, a început să se poarte mai bine cu nevastă-sa şi cu copiii. Eu continui să-i plac, fiindcă sînt discretă. Dacă rămîne văduv, n-o să se însoare cu mine, categoric, dar nici n-o să renunţe niciodată la mine.

— Îmi pare rău că încă nu ai întîlnit genul tău special, am zis umplînd paharele.

— Acum nu-l mai caut. Lucrurile stau altfel decît cum ţi le închipui, nu-i aşa ? Genul

special îl cunosc acum. E unul ca tine, de exemplu.

— Ascultă, ăsta-i un compliment sau o insultă ?

— Asta înseamnă că-mi placi.

— Hai, mănîncă puţin.

— Ei da, nu fac decît să vorbesc. E foarte bun vinul.

— Începe să se încălzească.

— La fel ca şi mine, rîse Angus. În timp ce dormeai, mă uitam la tine şi mi-am amintit de noaptea pe care am petrecut-o împreună. Închipuie-ţi, sînt doar cinci zile de cînd am petrecut prima noastră noapte.

— Cinci zile ? Azi e marţi.

— Sigur. Şi a fost vineri, săptămîna trecută. Adică, în noaptea de joi spre vineri. De cîte ori te văd, mă mir de cît de puţin timp ne cunoaştem.

— Pentru că ne vedem foarte puţin.

— Depinde de tine să îndrepţi lucrurile. — Angus sorbi o înghiţitură lungă ; eu mi-am aprins o ţigară. — Ai dormit cam puţin. Ce, nu poţi să dormi ?

— Ba da, dorm foarte mult, am zis eu.

— Somnul trage la somn. N-ai vorbit cu inspectorul de poliţie ?

— Nu, ţi-am mai spus că nu. De ce ?

— Nimic, mă întreb numai dacă or fi ştiind ceva. Uneori, îmi vine să cred că nu vor descoperi niciodată ce s-a întîmplat cu Margot. Haide, termină-ţi friptura de viţel, e foarte suculentă.

— Nu mai vreau. N-avea grijă, or să descopere. Pînă la urmă, poliţia ajunge întotdeauna să descopere.

— Aşa spunea şi el duminică. L-am întrebat dacă credea că poliţia o să descopere totul şi mi-a spus la fel ca tine, că da. Dar nu ştiu. Cel puţin, aşa se întîmplă în filme. O să vedem.

— Cu ce se ocupă omul tău ?

— Cu afaceri de construcţii. Face case şi reparaţii de clădiri. E un bărbat capabil şi muncitor, să ştii. Înainte de-a ne cunoaşte, a lucrat în sindicate. Şi a ajuns un fel de şef acolo. În război, se pare că s-a purtat foarte bine. Am văzut o fotografie de-a lui ca militar, cu o mulţime de decoraţii. Dar l-au prins cu ceva urît şi l-au dat afară de la sindicate. O afacere cu nişte camioane, ştii ? A trecut printr-o perioadă grea, după cum mi-a povestit, dar a ieşit repede din încurcătură. Cîştigă bine, îţi spun, şi cunoaşte multă lume, tot felul de oameni importanţi. Din cauza asta nici nu prea putem ieşi uneori în Madrid, pentru că imediat se întîlneşte cu cineva şi îl vede cu mine. Dacă are atîţia cunoscuţi... Astă-iarnă mi-a cumpărat televizorul, ca să nu mă plictisesc în casă.

— Întinde mai aproape paharul.

— Am băut toată sticla ? O să rămînă mîncare.

— O s-o strîngă chelnerul.

— Mai bine o păstrăm să avem de-o gustare. Am început să mă îngraş.

Angus strînse farfuriile, resturile de mîncare, îngropă cutiile goale, scutură prosoapele. Apoi

îşi scoase pălăria. Liniştea părea să pîrîie de căldură.

— Te rog să nu te uiţi pe sub maşină, fiindcă vreau să-mi schimb costumul de baie.

— Îţi promit. Am uitat să-i spunem chelnerului să aducă nişte cafele.

În pergolă, stegulețele erau ca nişte triunghiuri încrustate pe cer. Angus apăru în faţa automobilului, aranjîndu-şi slipul costumului de baie.

— Mă duc eu imediat.

— Pe căldura asta ? Nici să nu te gîndeşti. O să vină el. — Angus se întinse lîngă mine şi ne aprinserăm ţigările. — E bine aici.

— E chiar minunat.

Picioarele şi braţele noastre lipite îmi transmiteau căldura ei, mireasma trupului ei, o moleşeală copleşitoare.

— Ţi-e somn, Angus ?

— *Yes, my love.*

— Şi mie.

— Am băut amîndoi cam mult.

Sub piept, nisipul era tare. Pielea lui Angus se vedea uşor umezită. Toată zarea apărea ca un ansamblu de lumină orbitoare în mişcare.

— Cum merg orele de engleză ?

— Aşa şi-aşa.

— Dar continui lecţiile ?

— De cîteva zile n-am mai învăţat nimic. La ce-o să-mi folosească... Vezi şi tu ce i-a folosit lui Margot că ştia franţuzeşte.

— Mi-ai spus că se numea Maruja, nu-i aşa?

— Îhî.

Gura deschisă a lui Angus era atît de aproape de a mea, încît îi simţeam răsuflarea. Prosopul mirosea a pămînt, a cremă uleioasă, a sudoare. Somnul mă cuprindea încet-încet, în timp ce Angus se tot mişca, schimbîndu-şi poziţia.

M-am trezit brusc. Soarele mă ardea de la mijloc pînă la picioare. Încercînd să n-o trezesc pe Angus, am dat drumul la frîna automobilului şi l-am împins puţin, pînă cînd umbra acoperi prosoapele. Lîngă mal înotau cîţiva copii; o femeie, cu o fustă trasă peste costumul de baie, rîdea pe dune. Răsuflarea lui Angus ieşea cu un uşor fîşîit uniform, ca un suspin. I-am trecut braţul pe după umeri. Aveam nu atît vise, cît mai curînd închipuiri, întretăiate de zgomote. Pe pleoape, simţeam o senzaţie de calm, o culoare palidă şi răcoritoare. Am început să mă întreb care era cauza acestei fericiri. Femeia de pe dună strigă ceva, în timp ce ridica braţul într-un salut, spre stînci. Angus murmură ceva, şi m-am întors pe-o parte. Pe stînci urcau nişte siluete, pe care nu m-am obosit să le număr. Strigară şi ei ceva, dar glasurile li se pierdură în depărtare. Mă tot chinuiam să descopăr ce oare îmi pricinuia o stare atît de plăcută cînd, întorcînd capul, am zărit ochii deschişi ai lui Angus şi surîsul ei somnoros.

— Uf, ce bine am dormit, iubitule.

— Şi eu.

Angus se întinse peste umerii mei. Mă mîngîia încetişor, în timp ce gîngurea, scoţînd nişte sunete alintate. Deodată, copiii o porniră în

goană de pe mal spre dune, şi Angus se opri. Se aşeză, rîzînd, şi îşi aprinse o ţigară. Una din bretelele costumului de baie îi alunecă pînă pe braţ.

— Ascultă, Angus, cine ţi-a spus că poliţia a fost ieri în staţiune ?

— Am auzit la cofetărie. Cum de ţi-ai amintit deodată de asta ?

— Nu ştiu. Mă gîndeam şi eu, aşa.

— Da, la cofetărie. Seara, povestea băiatul de la bar.

— Va să zică se vorbeşte de întîmplarea asta la oraş ?

Angus îşi potrivi breteaua pe umăr.

— Sigur că da.

— Ce-ai zice — şi dintr-un salt m-am ridicat în picioare — dacă am pleca de-aici ?

— Unde ?

— Într-alt loc. O fi existînd vreo plajă mai pustie, cred.

Angus se apucă să strîngă lucrurile. Stătea în genunchi şi rîdea, mulţumită şi grăbită. Mi se părea şi mai tînără ca de obicei ; trupul ei îmi sugera o profundă senzaţie de neajutorare, de parcă ar fi fost un copil plăpînd, prea puţin dezvoltat.

— Ar fi mai bine să nu ne îmbrăcăm.

— De-acord. Uite, s-a şi făcut şase. Cum mai trece timpul, nu-i aşa ?

În maşină, aerul frigea. Ajungînd la restaurant, i-am plătit chelnerului consumaţia. Cei de pe dune se uitau la noi.

— Coboară geamul de tot, Angus. Şi acum, să-i dăm drumul cu o sută pe oră şi să vedem dacă se răceşte cuptorul ăsta. — Angus îşi lipi trupul de al meu. — În orice caz, ai grijă să nu răceşti tu.

— Să răcesc ? Cam mult a costat consumaţia, nu ? Mereu te jecmănesc pe la restaurantele astea. Şi mai ales dacă e vorba de o pereche, cînd miros ei că-i vorba de o legătură.

— Noi doi sîntem o legătură, Angus ?

— Sigur, ce altceva sîntem ? Fie că-ţi place sau nu. Sau, dacă vrei, sîntem logodiţi. Îmi vine să rîd cînd mă gîndesc că am putea fi doi logodnici. De veacuri n-am mai avut un logodnic. Margot zicea că are un logodnic în Franţa. Aşa era ea, un pic cu gărgăuni. Îi plăcea să înşire verzi şi uscate despre Franţa, să le spună bărbaţilor că era franţuzoaică. Şi nu era — adevărul e că părinţii ei au plecat în Franţa pe vremea războiului.

— Angus, cîţi ani aveai tu cînd a început războiul ?

— Trei sau patru. De ce ?

— Aşa, nimic. Cînd mă gîndesc că tu aveai patru ani iar eu stăteam vîrît în tranşee, cu noroiul pînă la ochi.

— De care parte ai fost ?

— Cum ?

— Am impresia că mergi cam repede. Acum s-a mai răcorit înăuntru.

— Pune-ţi ceva, dacă ţi-e răcoare. Cu naţionaliştii, fireşte.

— Noi stăteam pe vremea aceea la Bilbao, dar nu-mi aduc aminte de nimic. Ba da, mi-aduc aminte de o zi cînd mama m-a scos afară, şi străzile erau pline de lume, şi toţi cîntau. Şi erau steaguri peste tot.

Şoseaua principală se îndepărta de coastă ; am trecut cu maşina pe un drum lateral, care şerpuia printre măslini şi portocali. Angus se rezemă de fereastră, stînd picior peste picior, într-o atitudine de moliciune plină de gingăşie.

— Eşti nespus de frumoasă, Angus.

— Cred că arăt ca o paparudă. — În depărtare se ivi oraşul, cocoţat pe o înălţime care înainta în mare. — Te simţi mai puţin plictisit în după-amiaza asta ?

— Mă simt perfect, Angus. Mulţumită ţie.

— Bănuiesc că te sîcîie tot felul de probleme, necazuri, şi chestii din astea. Vino să mă vezi oricînd eşti prost dispus. Noi doi ne înţelegem bine.

— Da, Angus. Şi nici nu sînt măcar necazuri, ci nişte prostii. Ştii cum e lumea. Cu puţin timp în urmă, am avut o discuţie cu un prieten, şi de cîteva zile nu ne mai vorbim. E un nătărău, cu o mulţime de copii şi de prejudecăţi. Nu prea-mi pasă, dar a înveninat toată atmosfera.

— De ce sînteţi prieteni ?

— Oh, vezi tu... Stă în staţiune, ne cunoaştem de ani de zile, avem prieteni comuni...

— Şi atmosfera cu soţia ta ?

În oraşel, legat de pămînt printr-o limbă îngustă de nisip, o parte din zidurile care îl înconjurau ajungeau pînă pe faleză. Pe deasupra

caselor gălbui şi albe se desluşea castelul ; în golful mititel se reflecta lumina amurgului.

— Ai mai fost pe-aici vreodată, Angus ?

— Da, zise ea şi încetă să mă mai fixeze cu privirea. Odată m-am urcat în castel şi ţin minte că m-a apucat ameţeala.

Şoseaua, tăiată în partea de jos a oraşului, continua să şerpuiască de-a lungul coastei. Ne-am oprit la un chioşc, ca să cumpărăm cîteva sticle. În stînga şoselei se vedea o tabără de rulote, cu corturi de campanie de culoare portocalie. Linia dreaptă a plajei se pierdea în depărtare.

— Ce infect e pavată şoseaua.

— Să rămînem aici.

— Foarte bine. — Am parcat maşina la marginea drumului. — Se pare că nu prea e multă lume.

— Nu-i nimeni. — Angus mă sărută, înainte de a ne da jos din maşină. — Şi povesteşte-mi totul, în întregime, cînd începi să povesteşti, auzi ?

— Dar...

— În întregime. Sau nu-mi mai spune nimic. Haide, să intrăm în apă.

În nisipul fin al plajei se aflau, pe jumătate îngropate, două cuiburi de mitralieră, cîteva cazemate de ciment fără acoperiş, în formă pentagonală, deschise spre uscat şi cu nişte creneluri alungite spre mare. M-am oprit o clipă acolo, pînă cînd m-a strigat Angus.

M-am aruncat în apă şi am început să înot. În dreapta, rămînea castelul cu soarele în amurg luminîndu-i zidurile. Angus, cu apa pînă la brîu, rîdea singură. Ne îmbrăţişarăm şi o pornirăm înot împreună. În apă, trupul lui Angus avea o fermitate lunecoasă. Cînd am ieşit, soarele coborîse jos de tot. Am alergat pe plajă, în timp ce Angus aducea prosoapele din maşină. Ne aşezarăm, rezemaţi cu spatele de o cazemată. Marea arunca din cînd în cînd valuri line, neînspumate.

— Cu nevastă-mea se întîmplă ceva deosebit...

— Ascultă, nu vreau să ştiu nimic. Nu ţine seama de ce-am spus mai înainte.

— De fapt, Angus, cred că cea mai mare greşeală din viaţa mea a fost că m-am însurat.

— Şi e de-ajuns.

— Da. Adică, ea s-a dovedit a fi cu totul altfel decît mi-am închipuit. Şi asta de mulţi ani încoace. Niciodată nu mi s-a mai întîmplat să mă înşel atît de mult asupra unei persoane.

Angus rămase mult timp tăcută, ghemuită sub braţul meu. Din cînd în cînd ne sărutam şi atunci pe faţă îi apărea un surîs. Înserarea ştergea contururile clare ale oraşului, le estompa de parcă le-ar fi îndepărtat ; în liniştea ce se aşternuse mă simţeam şi eu nemişcat, potolit. Nu era nici urmă de adiere ; cîţiva nori risipiţi pluteau în depărtare.

— La ce te gîndeşti ? am întrebat-o.

— La noi. Dacă n-ar fi fost întîmplarea cu Margot, n-am fi fost acum aici.

— Cine știe ?
— De fapt, nici eu nu-ți povestesc totul. — Angus se desprinse de lîngă mine. — Am văzut-o cu două zile înainte de a fi fost găsită moartă.
— Pe Margot ? am întrebat-o ridicînd capul. Și ai vorbit cu ea ?
— Da. Era duminică. Seara m-am dus la localul acela unde ne-am cunoscut noi doi. — Nisipul curgea într-un șuvoi lin din pumnul lui Angus. — Tocmai dansam cu un tip cînd au intrat ei. Am văzut-o în primul rînd pe Margot. M-a văzut și ea îndată și ne-am făcut semn una alteia.
— Dar cu cine era ?
— Cu niște băieți și niște fete. Erau două perechi, plus Margot și tipul ei.
— Un moment, Angus. — Ea lăsă să-i cadă nisipul din mîini. — Ai spus toate astea la poliție ?
— Da. Ție nu știu de ce nu ți-am spus. Nu știu, Javier. Poate pentru că...
— Lasă, nu te mai gîndi la asta, Angus.
— ...mă gîndesc că nu însemn nimic în viața ta. Că legătura noastră o să se termine. Iartă-mi toate prostiile astea. Mă simt ca și cum, dintr-odată, n-aș mai ști să trăiesc, ca și cum aș fi uitat să trăiesc. Mă găsesc tare neroadă. Mă înțelegi, nu-i așa ?
— Te înțeleg foarte bine. Va să zică, erau șase. Tineri ?
— Cu alte cuvinte trei perechi. Unde-am pus țigările ? Ah, mulțumesc. Da, tineri. Douăzeci pînă la treizeci de ani. Una dintre fete era și mai tînără, să fi avut vreo nouăsprezece. Au început să danseze. Erau destul de băuți. Margot, mai ales. Mi-am dat seama că vroia să-mi spună ceva, și ne-am făcut iar semne. Dar nu mă puteam descotorosi de tipul cu care eram. Alteori, îmi venea să cred că Margot uitase de mine. Se grozăvea, făcea pe nebuna, și se săruta mereu cu tipul. Erau făcuți, ce mai... În sfîrșit, pînă la urmă ne-am dus amîndouă la toaletă și acolo am stat de vorbă. Mi-a povestit că-i cunoscuse la Madrid și că făceau o călătorie pe toată coasta.

— Ți-a spus cine erau ?
— Nu, mi-a zis doar că erau plini de bani, și că totul era minunat. În fine, lucruri din astea. Urmau să treacă apoi și în Franța. Pe ea au căutat-o la Madrid, ca să fie pereche cu băiatul care era singur, înțelegi ? Celelalte două nu erau dame, erau niște domnișoare, dar Margot spunea că se înțelegeau foarte bine împreună. Că o întrebau cum se descurcă și că tipii erau încîntători. Mi-a mărturisit că o ducea bine cu tipul ei. Adevărul este că mai mult am vorbit eu. Iubitul meu nu venise în ajun, nici nu mă anunțase, nici nimic, și eram dezorientată. Îi explicam că mă simțeam foarte abătută, că o invidiam. Ea nu mi-a spus altceva, decît că petrecea foarte bine.
— Ei erau spanioli ?
— Da.
— Unde stăteau ?

— Nu ştiu.

— Vreau să spun în noaptea aceea.

— Erau cu două maşini. Bănuiesc că stăteau ei undeva. Probabil că nu rămîneau mult timp într-un loc. Eu îi vorbeam tot timpul de mine, fără să mă interesez de nimic. Spune şi tu, cum puteam să-mi închipui ce-o să se-ntîmple ? Şi apoi, m-am gîndit că mai adăuga un pic şi de la ea în ce-mi povestea. Ce porcărie de viaţă, Doamne! — Ochii umeziţi ai lui Angus străluceau în semiîntuneric. — Eu îmi ziceam că Margot era o lăudăroasă, şi biata de ea avea să moară ! Pînă la urmă, mi-a propus să merg cu ei. A zis-o cu jumătate de gură, mai mult pentru că m-a văzut deprimată. Şi acum stau şi mă gîndesc, dacă mă duceam, ce m-aş.. ?

— Nu te mai gîndi la asemenea lucruri, am întrerupt-o eu.

— Ei, şi cum stăteam noi aşa de vorbă, a intrat una din fetele din grupul ei. Le-am lăsat acolo rîzînd.

— N-ai mai aflat nimic altceva ?

— Erau ameţiţi cu toţii ; Margot cădea de-a-npicioarelea, iar eu abia mă ţineam să nu pic jos. O porcărie. Cînd am plecat, nici măcar n-am observat numerele maşinilor. Ştiu că erau multe maşini afară, dar nu m-am uitat la nici un număr.

— Te-a întrebat asta poliţia ?

— Asta, şi alte mii de lucruri. Dar nu ştiu decît tot ce ţi-am povestit ţie acum. Nenorocita de ea, ce beată era !

Noaptea încă nu coborîse, dar pe cerul azuriu apăruseră cîteva stele. Angus răspundea parcă fără chef sărutărilor mele ; deodată, rîse :

— Dar nu aici, Javier.

— Uite, parcă le-au făcut special pentru noi.

Am înconjurat cazemata, urmat de Angus, şi ne-am întins pe nisipul extrem de fin, care umplea interiorul pînă aproape de creneluri.

— Javier, iubitul meu, ce idee bună ! E-atît de plăcut aici. Ascultă, — mîna mea o mîngîia pe pielea coapselor, — de aici trăgeau în mare, nu ?

Vor fi pus aici trei vechi mitraliere. În nopţile cu lună, băieţii vor fi fumat cu ţigările în căuşul palmelor, vorbind despre femei. Dinţii lui Angus mi se înfigeau uşor în braţ. Pe Andrés, care încă n-o cunoştea pe Elena, îl tîram prin bordeluri, ca şi cum ar fi fost lucrul cel mai important din lume, să nu rămînă cast dacă îi era dat să moară a doua zi.

Prin deschizătura crenelului, marea se zărea liniştită în lumina difuză.

— Javier, e clipa pe care am aşteptat-o toată ziua, dar nu-mi închipuiam că o să fie atît de fericită.

Elena era la liceu, în timp ce eu şi cu Andrés eram purtaţi dintr-un loc într-altul ; acasă, se făceau mai multe rugăciuni şi se cîştigau mai mulţi bani ca oricînd. Cei de la mitraliere trăgeau noaptea ca nebunii. Comandantul trupelor ieşea să vadă cum ne canoneam cu cablurile telefonice şi striga la noi. Acasă, în Salamanca, nu se ştia ce sînt păduchii. Oamenii îi vedeau

pe afişele de propagandă sanitară, dar credeau probabil că păduchele verde era un fel de ţînţar. ...Şi Elena era elevă de liceu în vremea aceea.

Rămaserăm întinşi, abia îmbrăţişaţi, ascultînd cum vălurelele izbeau nisipul.

— O să mă îndrăgostesc de tine şi o să încep să sufăr.

— Angus, fetiţo...

— Ba da, şi am să te iubesc toată viaţa.

Nu doream nimic altceva decît să stau acolo, cu ochii întredeschişi, pe nisipul călduţ, în timp ce Angus îmi dădea cîte un sărut molatec.

— Mă duc să mă scald.

Am văzut-o prin deschizătura crenelului cum intra în mare. Apoi se întoarse goală, şiroind de apă.

— Mă îmbrac într-o clipă. Stai, nu te mişca. Îţi aduc eu hainele.

Am zărit silueta lui Angus lîngă maşină, de cealaltă parte a şoselei.

— Am în mine toată lenea de pe lume.

— Ştii cît e ceasul ?

— Nu ştiu.

— Unsprezece.

— Ţi-e foame ?

— Nu. Dar ţie ?

— Nici.

— Să nu bei bere, fiindcă e foarte caldă.

— O să bem ceva rece pe drum. — Am aprins farurile. — Ar fi bine să ne întoarcem pe unde-am venit. Şoseaua asta e imposibilă.

— Sărăcuţul de tine, acuma trebuie să şi conduci. Eşti fericit ?

— Foarte fericit, Angus.

Dincolo de luminile oraşului, castelul rămînea în umbră. Angus încetă să mai cînte cînd ajunserăm pe şoseaua principală ; se rezemă de mine şi închise ochii. În cerul gurii simţeam sarea, nisipul şi oboseala. Cîmpiile miroseau a flori de portocal. În semiîntuneric, desluşeam franjurile bluzei lui Angus.

Cînd am ajuns, am trezit-o.

— Oh, de ce m-ai lăsat să dorm ? Şi eu, care vroiam să-ţi spun atîtea... Hai, intră să bei ceva.

— Dacă intru, nu mai plec.

— Mai bine. Intră.

— Trebuie să plec.

— Vii mîine ?

— Nu ştiu dacă am să pot.

— Fă tot posibilul. Chiar şi numai puţin de tot.

— Am să fac tot posibilul. Dacă pînă la patru n-am venit, înseamnă că...

— O să te aştept toată ziua.

— Nu-ţi uita lucrurile în maşină.

— N-avea grijă, că nu las urme. — Angus închise încet poarta grădinii. — Pe mîine, iubitule.

Înainte de a ajunge în staţiune, mi-a fost teamă că voi adormi. Luminile paralele ale farurilor mă hipnotizau. Pe aici, pe coasta stîncoasă, marea lăsa dîre lungi de spumă.

Clopotniţa capelei era luminată. Am lăsat maşina în stradă şi am văzut-o pe Rufi, despărţindu-se de grupul fetelor ce-l înconjurau pe Rafael.

— Bună seara la toţi, le-am răspuns eu. Ce faci, Rufi ?

— Bună seara, domnule.

— S-au culcat copiii ?

— Da. Doamna s-a dus la doamna Asunción. Puţin mai înainte, a telefonat domnişoara Ernestina.

— Ce vroia ?

— Nimic, să ştie dacă v-aţi întors. S-au adunat cu toţii la doamna Asunción.

— Bine, Rufi. — Am apăsat comutatorul luminii din vestibul. — Adu-mi sus un pahar cu lapte, te rog.

Cînd am ieşit de la duş, am auzit-o pe Rufi bătînd în uşa dormitorului.

— Un moment. — Mi-am pus pijamaua. — Intră.

— Vi l-am adus rece şi fără zahăr.

— Mulţumesc.

— În seara asta au fost poliţiştii în sat. Au arestat patru băieţi.

M-am oprit din băut. Rufi, la uşă, stătea cu braţele încrucişate.

— În sat ?

— Da, domnule. Patru băieţi tineri. Se zice că sînt pescari.

Mi-am aprins o ţigară.

— Mîine, te rog să mă scoli devreme.

— La zece ?

— Da, pe la zece. S-a mai întîmplat ceva ?

— Nu, domnule. Copiii au stat toată ziua la plajă.

— La revedere, Rufi.

— La revedere, domnule. Şi somn uşor,

Aşezat la picioarele patului, am pus mîna pe telefon, în timp ce încercam să mă hotărăsc, şi simţeam în gură parcă gustul buzelor lui Angus. Am stins lumina. Apoi, am căutat scrumiera. Pe fereastra deschisă, printre perdelele pe jumătate trase, vedeam cum lumina felinarelor cădea pe frunzele copacilor. Mai tîrziu, am simţit ceva neobişnuit şi m-am gîndit că venise Dora să se culce.

21

— Cînd a spus că se întoarce ?

Ernestina lustruia cu pielea de căprioară geamul reflectorului. Am mai făcut cîţiva paşi. Bluza, care-i ieşise din pantaloni, îi descoperea puţin mijlocul, şi puteam ghici coastele sub pielea bronzată. Termină de lustruit reflectorul, se răsuci în loc şi zîmbi. Mi-am întors privirea spre treptele verandei, pe care cobora Luisa.

— Ţi-am spus de un milion de ori că o să se întoarcă.

— Bună, zise Luisa.

— Aş vrea să se facă odată noapte...

— Bună.

— ...ca să le încerc. — Ernestina mă apucă de mînă, ca să se poată ridica în picioare. — Ştii că Santiago s-a declarat de acord adineaori să dau jos o bucată din zid ?

— Santiago e nemaipomenit.

— Dar... ce spuneai ?

— Că Santiago nu vede de ce să nu dau jos o bucată de zid, ca grădinile să fie astfel unite. Un fel de trecere, lămuri Luisa.

— Şi Amadeo ?

— Nu cred că Amadeo o să se opună, dacă Santiago a fost de acord.

— Amadeo vine şi el acuma ; zice să începem să măsurăm.

— Bine... Ascultă, Luisa, ştii la ce oră se întoarce Rafael ?

— Oh, ce sîcîitor eşti, dragul meu, cu nenorocitul ăla de Rafael.

— Nu cred că mai întîrzie mult, mă lămuri Luisa. S-a dus să aducă nişte lucruri care au sosit cu trenul de dimineaţă.

— Lucruri pentru petrecere, zise Ernestina. Dacă nu dai o mînă de ajutor, cel puţin nu ne sta în drum.

Amîndouă traversară gazonul şi se cocoţară pe zidul de piatră. Am ieşit în stradă. În grădină îşi făceau de lucru doi electricieni. Elena şi Dora vorbeau pe verandă. Soarele pîrjolea pămîntul. Prin cîteva ferestre deschise se zăreau siluete în mişcare. M-am oprit lîngă colţul ultimei grădini, de unde vedeam marea. Dar chiar şi aici ajungeau cîteva glasuri, nedesluşite, prin aerul cald şi parcă îngroşat. Departe, o barcă se apropia de sat.

M-am întors încet, căutînd umbra. Fără să-mi dau seama, am început să urc spre casa Elenei. Deodată, l-am auzit pe Andrés strigîndu-mă ; am ridicat capul şi l-am descoperit pe Joaquín, aşezat pe marginea trotuarului. Am făcut cîţiva

paşi şi am intrat pe alee. Andrés, în pijama, se sprijinea de pervazul ferestrei de la etaj.

— Ce cauţi pe-aici la ora asta ?

— E trecut de douăsprezece.

— Intră puţin să stăm de vorbă.

— Nu pot. Trebuie să mă întîlnesc cu Rafael.

— Ce atmosferă mai e ? Au început flecărelile ?

— Fac pregătiri de petrecere. După cît se pare, petrecerea o să fie poimîine.

Andrés se îndreptă în mijlocul ferestrei.

— La naiba, atunci mă întorc în pat.

— Pe curînd.

— Dacă-l vezi pe-acolo pe fiul meu, comunică-i că de trei zile nu l-am mai văzut.

M-am întors în stradă şi m-am aşezat pe bordură. Joaquín mă privi, pe faţă cu un soi de zîmbet.

— L-ai auzit pe taică-tău ?

— Da.

Asfaltul, pe care dansau umbre şi mici discuri de lumină, îşi pierdea luciul negru spre margine, unde începea pămîntul. Mă uitam la o frunză de salcîm din şanţ, unde se îmbinau două şiruri de lespezi.

— E bine construită cetatea asta.

— Ce ? întrebă Joaquín.

— Nimic. De ce nu te joci cu ceilalţi ?

— Toată lumea vrea să mă joc mereu.

— Tatăl tău ar vrea să te vadă.

— Am auzit. Ascultă, grozav mi-ar plăcea să mă arunc de pe trambulină. Mai ţii minte ce bine săream anul trecut ?

— Da, țin minte.
— Dar dacă am uitat, dacă mi-e frică și nu mai știu să sar ?
— Nu știam că poate să-ți fie frică. — Dar deodată am renunțat la seriozitatea mea prefăcută. — De fapt, vroiam să spun că e o prostie să-ți fie frică, pentru că nimeni nu uită să sară de la trambulină. E la fel ca înotul. E mai mult sau mai puțin greu de învățat, dar dacă înveți, nu mai uiți niciodată.
— Atunci, umpli piscina ?
— Da.
Se ridică sprijinindu-se cu o mînă de umărul meu, deși se și săltase în picioare.
— Mă duc să-l caut pe Poker.
— Stai puțin.
Dar Joaquín coborî panta în fugă, prin mijlocul străzii. M-am pomenit singur și caraghios, așa așezat pe marginea trotuarului. Nu auzeam decît freamătul pămîntului în soare, și murmurul îndepărtat al mării. Șovăiam dacă să mă întorc acasă, sau să-mi continui plimbarea ; dar n-am fost în stare să aștept închis într-o odaie întoarcerea lui Rafael, deși mi-era silă de saluturi și conversații obositoare. Înainte de a da colțul, am avut presimțirea că am să dau peste Elena pe strada cealaltă.
— Bună ziua.
— Bună, Claudette. E adevărat că Santiago le-a lăsat pe smintitele alea două să dea jos o bucată din zidul de piatră ?
— Oh, rîse Claudette în timp ce-și schimba în mîna cealaltă sacul de pînză, Santiago e încîntat de ideea petrecerii. Înțelege-l și tu, se plictisește de moarte.
— Ba nu-l înțeleg deloc. Pe el, mai puțin decît pe oricine. Dacă te duci la plajă, te însoțesc o bucată de drum.
Pielea de pe picioarele Claudettei era parcă mai plină de pistrui în dimineața aceea.
— Păi, e foarte simplu. Tot anul nu face decît să bîrfească viața de la oraș, zicînd că ar fi fericit la țară, că ar munci mai bine, — Claudette mergea cu cîțiva pași înaintea mea, cu mîinile aproape complet vîrîte în buzunarele șortului alb, cu sacul de plajă în spinare, — și cînd se îngroapă la țară, e incapabil să facă ceva. Petrecerea asta este o adevărată supapă pentru el, speră să vadă chipuri noi. De fapt, chipurile de care e sătul în timpul iernii la Barcelona.
— Asta se numește neliniște.
Claudette zîmbi.
— Exact.
— Și atunci, înseamnă că o să vină toată lumea ?
— În principiu, cam cincizeci de invitați.
— Și unde or să încapă atîția oameni ?
— Totul e aranjat. Și-apoi, e vorba doar de o singură noapte pe care o vor petrece aici, deși unii vor dori apoi să mai rămînă un timp.
Noaptea trecută vîntul măturase plaja. Trestiile erau pe jumătate acoperite de nisip. Cînd mi-am întors ochii de la întinderea mării, Claudette, desculță, tocmai începea să-și scoată pantalonii.
— Ce cald e, am zis.

Am rămas privindu-ne, pînă cînd am crezut că descopăr în ochii ei o teamă plină de uimire.

— Foarte cald.

— Da, Claudette.

Îşi scoase bluza, trăgînd-o peste cap. Mîinile îi întîrziau la ceafă, aranjîndu-şi părul. Sînii, doar în parte acoperiţi de costumul de baie, aveau o rotunjime gingaşă de fată. În timp ce se apropia de mine, i-am descoperit creţurile mărunte din colţul pleoapelor.

— Javier, dragul meu, ce privire lacomă ai !

Obrajii îmi ardeau, în timp ce încercam să zîmbesc.

— Iartă-mă.

— Nu face nimic. — Şi îmi făcu cu ochiul — Chiar e un pic măgulitor.

Mîna îi zăbovi o clipă pe braţul meu. Dar înainte de a face vreo mişcare, ea o şi pornise în goană spre apă. Mi-am scos cămaşa şi m-am întins cu faţa în jos, apăsîndu-mi-o pe dosul mîinilor. Nisipul era încins, dar mirosea altfel decît nisipul din cazemată. Angus avea un trup plăcut, robust, oarecum diferit de al femeilor din lumea mea. În apa ce se răsfrîngea, acea bucată de spumă, solidificată parcă, putea fi Claudette. Mult timp am rămas locului, nehotărît dacă să mă arunc în apă sau nu. Chiar de-ar înota mai repede decît mine, tot aş izbuti s-o ajung. Am luat cămaşa, şi mi-am acoperit capul şi umerii. Eram tot numai o apă. Am crezut că o să adorm. În seara aceea Angus mă aştepta, plină de nerăbdare. Picioarele Claudettei, un surîs al Elenei, spinarea Martei — toate

aceste senzaţii vizuale fugare se înşiruiau, cumplit de clare şi de dureroase.

Mi-am ghemuit trupul, în timp ce soarele îmi ardea din nou spatele cu o înverşunare lentă. Înainte de a apuca să mă uit la ceas, le-am auzit glasurile. Am pornit spre ei, în timp ce-mi puneam cămaşa.

— Bună ziua, don Javier.

— Ştiam eu că erai aici, zise Joaquín.

— Pe toate le ştii tu. Bună, Rafael. Acum du-te să faci o baie şi întoarce-te repede.

— Domnişorul Joaquín mi-a spus că m-aţi căutat.

— N-am nimic de făcut. Pot să rămîn cu voi.

— Da, te-am căutat. — Joaquín încercă să mă ia de mînă. — Uite, tanti Claudette a intrat în mare şi o să se pomenească tare singură, cînd o să iasă. Aşteapt-o aici.

— Va să zică, nu vrei să vin cu voi ?

Rafael, zîmbind, îl mîngîie pe Joaquín pe cap şi mă urmă. La capătul cărării, l-am aşteptat să mă ajungă din urmă.

— Ar fi mai bine să vorbim aici.

— Cum doriţi.

— Ascultă, mai deunăzi a fost pe la mine Vicente, cel cu prăvălia din sat. Poate că ştiai.

— Da, domnule, ştiam.

Rafael îşi încrucişă braţele. Cînd am luat-o spre cîmp, trecu în stînga mea.

— Vroia să discute de afaceri.

— Îmi închipuiam. De mult timp tot încearcă să deschidă o prăvălie aici.

— Ceva în genul ăsta, da. Dar mai vroia și altceva. — Lumina dimineții scotea în relief pietrele fațadelor. — Zicea că dacă poliția arestează pe cineva din sat, să intervin.

Rafael se oprise în același timp cu mine. Se uita pe deasupra umărului meu, tot cu brațele încrucișate și cu fruntea încruntată, fără să-și schimbe expresia.

— Dar Vicente a fost alaltăieri, nu ?

— Ia o țigară. — I-am întins pachetul și cîteva secunde șovăi dacă să ia. — Așa e, luni. Uite un foc.

— Nu-i nevoie, don Javier. După dumneavoastră.

Rafael își încrucișă din nou brațele. Privirea îi stăruia într-un punct oarecare, în spatele meu. Am așteptat să înțeleagă, și abia după aceea am pornit mai departe.

— Atunci, Vicente știa că aveau să-i aresteze.

— Așa cred și eu, am zis, deși pînă în clipa aceea mă îndoisem de acest lucru. Dacă vine cu douăzeci și patru de ore mai înainte ca să...

— Dacă știa, înseamnă că cei din sat fuseseră anunțați.

— Exact. Și acum, spune-mi ce s-a întîmplat aseară.

Rafael trase un fum lung de țigară. Eram atît de nerăbdător, încît simțeam o furnicare în picioare.

— Au venit și au ridicat patru băieți. Azidimineață vorbea toată lumea la gară. Am întrebat cine erau, dar în oraș nu li se știa numele. Se zice doar că sînt pescari. Unii bănuiau că

sînt vinovați, dar alții ziceau că nu, că era o prostie să-i învinuiești pe băieții ăștia. Dar nimeni nu știa cine sînt.

— Dar de ce-i bănuiau ? Ce vină le pune în spinare ?

— Că ar fi omorît-o pe americanca aia, ca să-i ia dolarii.

— Spuneau asta oamenii la gară ?

— Da, oameni pe care nu-i cunoașteți paznicul depozitului, niște bătrîni, și...

— Ce spunea paznicul ?

— Că da, că au bătut-o pînă au lăsat-o în nesimțire și că au mers oleacă prea departe. Dar nu se poate pune preț pe ce spun toți tercheaberchea ăia din gară. Trăncănesc vrute și nevrute și ajung apoi să creadă propriile lor scorneli.

— Ascultă, dacă-i vorba să mă duc la poliție și să mă interesez de situația lor...

— Vă duceți la poliție ?

— ...trebuie să știu care-i situația. Înainte de a mă băga unde nu-mi fierbe oala.

— Da, domnule, vă înțeleg. Dar asta se spunea în oraș.

— În după-amiaza asta iei furgoneta și te duci în sat.

— Da, domnule.

— Te duci drept la prăvălia lui Vicente și cumperi ceva, orice o fi. Important e să stai de vorbă cu el. De îndată ce-ți povestește versiunea lui, îmi spui numele băieților și te vîri într-o cîrciumă.

— Da, domnule.

— În circiumă unde vine de obicei multă lume.

— Atunci, ar fi mai bine să mă duc pe la şapte sau opt, cu puţin timp înainte ca oamenii să iasă pe mare.

— Bine, foarte bine. Faci cum ştii, dar află ce spun unii şi alţii. Chiar de-ar fi şi numai vorbe de clacă.

— Da, domnule.

— Şi, fireşte, nu spui nimic nimănui din staţiune.

— N-aveţi grijă, domnule. Am înţeles, don Javier. Cînd o să discutaţi cu inspectorul ?

— Asta-i treaba mea.

— Bine, dacă nu mai aveţi să-mi daţi alte dispoziţii...

— La revedere şi mulţumesc, Rafael.

Am strivit cu piciorul mucul de ţigară. Dincolo de tufişuri, valuri istovite se spărgeau de stînci. Spuma abia dacă ajungea la marginea întunecată a stîncilor, rămînînd parcă imobilizată de soare, fără să cadă, impregnînd piatra. M-am oprit la umbra primilor copaci. Vroiam tocmai să mă aşez pe pămîntul presărat cu bobiţe uscate, cînd am simţit că se apropia cineva.

— Vă rog, don Javier, mi-am adus aminte că doamna Marta m-a însărcinat în seara asta să...

— Tu, Rafael, fă ce ţi-am spus. — Băiatul încuviinţă, dînd din cap întruna. — Şi nu te mai îngriji de altceva.

— Ar fi bine să vorbiţi dumneavoastră cu dînsa.

— Am să vorbesc.

— Vă mulţumesc. Nu vă duceţi la masă ?

— Da, mă duc îndată.

Mi-am şters fruntea cu batista şi m-am aşezat pe pămînt, care răspîndea tot felul de mirosuri acrişoare. La cîţiva metri, un pin solitar înălţîndu-se dintre tufişuri împărţea în două întinderea mării. Picuri mari de răşină străluceau la soare pe trunchiul copacului. Am închis ochii. Zumzetul insectelor îmi zbîrnîia dureros în dosul frunţii.

Am încercat să nu mă gîndesc la nimic, în timp ce mergeam spre staţiune. Cînd am ajuns aproape de cărare, am auzit glasurile copiilor şi ale femeilor întorcîndu-se de pe plajă. Odată ajuns acasă, am văzut că eram tot numai o apă.

Am zăbovit sub duş, stînd nemişcat sub şuvoiul călduţ. Am îmbrăcat un costum şi mi-am pus şi cravată, deşi am lăsat-o nestrînsă. În sufragerie, unde se afla Dora, Dorita spunea că Enrique rămăsese acasă la Elena.

— Ai de gînd să ieşi ? mă întrebă Dora, aruncînd o privire spre haina mea pe care, cînd intrasem, o pusesem pe spătarul unui scaun, şi servindu-se din castronul ţinut de Rufi la înălţimea mîinilor ei.

— Da, trebuie să mă duc în oraş. Cred că mă întorc pe seară. Ah, bineînţeles...

— Nu vreau mezeluri, zise Dorita.

— A mîncat măsline.

— Măsline ? se miră Dora.

— Da, măsline. — Rufi puse feliile în farfuria fetiţei. — Şi acum nu-i e foame.

— Dar cine ţi-a dat măsline ?

— Leles.
— Ah, Dumnezeule, fetiţa mea, nu ştii că măslinele îţi fac rău ?
— Dar îmi plac foarte mult.
— „... încheiat radiojurnalul..."
— Domnul serveşte peşte ?
— Da, mulţumesc, Rufi. Îţi spuneam, Dora, că...
— Ah, da, iartă-mă, Javier. Îmi spuneai...
— În seara asta Rafael are de făcut nişte treburi foarte importante pentru mine. După cîte ştiu, şi Marta avea nevoie...
— Rufi, pune mai încet radioul ăla, te rog.
— ...ca Rafael să-i facă nişte comisioane. S-o anunţi pe Marta că are o treabă foarte importantă. N-am timp acuma să-i telefonez.
— Da, de-acord, dar petrecerea...
— Leles zice că or să vină o mie de persoane.
— Petrecerea, ştiu. Rafael n-o să lipsească toată seara.
— Mi-a spus Claudette că ai fost pe plajă.
— M-am dus puţin, dar era foarte cald.
— Te-a căutat Amadeo.
— Ce vroia ? am întrebat-o, încercînd să prind privirea lui Rufi.
— Ah, nu ştiu. A stat puţin pe verandă cu Elena. Eram atît de ocupată, încît aproape că n-am avut timp de el. Te întorci pe seară, da ?
— Da. — Paharul îmi tremură cînd am vrut să-l duc la buze. — Ajunge. Mulţumesc, Rufi.
— Se spune că au fost arestaţi cinci sau şase oameni din sat.
— Cred că numai trei, doamnă.

— Bănuiesc, am zis eu după ultima înghiţitură, că nu e nimic important.
Se pare că Dora tocmai spusese ceva, socotind după expresia ei.
— Iartă-mă, Dora, dar nu te-am auzit.
— Ziceam că în seara asta ne întîlnim, noi, cucoanele, pentru...
Rufi, cu şorţul mai strîns pe trup ca de obicei, părea hotărîtă să-şi păstreze aerul solemn pînă la sfîrşitul mesei.

22

Cu şervetul pe umăr, omul mergea în faţa noastră, întors puţin într-o parte, pe coridorul lung şi îngust. Împinse uşa, o ţinu deschisă şi aprinse lumina. Angus se opri, cu capul întors spre mine, în momentul cînd omul ne lăsă să trecem.
— Da, e bine, am zis eu.
O pată de umezeală se zărea într-un colţ, pe verdele închis al peretelui. Mi-am aplecat capul şi, cu gura lui Angus lipită de a mea, am închis pe jumătate ochii la lumina becului electric.
— Aş vrea să ştiu de ce oare n-or fi punînd un abajur.
Angus se apucă să aşeze scaunele. Am ajutat-o să mute masa. De-abia ne aşezaserăm, că omul şi bătu la uşă.
— V-am adus şi nişte calmari foarte proaspeţi, fripţi adineaori.
— Grozav mai îmi plac calmarii, zise Angus.

— Dacă doriţi ceva, — şi omul făcu semn cu degetul mare, pe deasupra umărului drept — puteţi să mă chemaţi.

— Mulţumesc.

Cum a ieşit, m-am repezit la uşă. Auzind hohotul de rîs al lui Angus, am încercat să zîmbesc.

— Iartă-mă, Javier, dar erai atît de caraghios cînd te-ai repezit la uşă şi n-ai găsit zăvorul. Să te strici de rîs, nu alta.

— Nu există zăvor, am zis.

— Bineînţeles, tocmai de-aia.

Am luat-o pe după umeri cu braţul. Şi astfel se scurse un lung răstimp, în care am şi uitat de ce rîdea Angus. Apoi, cu obrazul ei lipit de gîtul meu, am simţit ultimele tresăriri de rîs, ca nişte zvîcnituri neregulate.

— Nu vrei să bei ?

Vinul avea un gust acidulat, de urcior de pămînt. Printre sărutări, Angus îşi aduse aminte de calmari.

— Sînt foarte buni, nu-i aşa ? În oraşul ăsta au întotdeauna peşte proaspăt. Chiar n-ai fost niciodată aici ?

— Niciodată. Am trecut de cîteva ori cu maşina, dar nu m-am oprit.

— E un oraş mare. Are şi o linie de tramvai. Şi multe fabrici. Ce bine-mi pare că mă aflu cu tine aici !

— Da, şi mie.

Angus îmi apucă mîinile pe deasupra mesei şi mi le strînse.

— Sigur ?

— Sigúr.

În scrumieră, ţigara mi se prefăcea în scrum. Bluza neagră a lui Angus îi lunecase pe umeri, lăsînd să i se vadă decolteul rotund. Poate că Claudette uitase de roşeaţa mea de azi-dimineaţă. Brusc, am surprins privirea lui Angus. Avea gura întredeschisă, cu o rămăşiţă de zîmbet, puţin amuzat, puţin iscoditor.

— Ce e ?

— Nimic, nimic.

— Şi totuşi, ai ceva.

— Sînt... Nu ştiu. Sînt nervos. Ca un licean.

— De ce ţi-e ruşine — şi îmi mîngîia pieptul cu o mînă voit înceată — că eşti nervos ?

— Ieri au fost arestaţi nişte pescari din sat.

Angus, apropiindu-se de mine, trase hîrşîind scaunul pe dalele ceruite. În aer se simţea un uşor miros de murdărie de pisică.

— Dar ce-au făcut ?

— Nu sînt sigur nici măcar cîţi au fost arestaţi. Dar probabil că e în legătură cu Margot, pentru că în sat se aşteptau la aşa ceva. Aseară s-a întîmplat.

— Tu crezi că i-au ucis ?

— I-au ?

— Pe Margot şi pe cei care erau cu ea.

Am început să păşesc prin spaţiul strîmt dintre scaune. Angus umplu paharele. Cu mîinile în buzunarele pantalonilor, am rămas apoi privind liniile sinuoase de pe tăblia de bachelită a mesei.

— Nu ştiu nimic, Angus. Mă simt năucit. Iată, am impresia că oamenii sînt altfel decît

am crezut întotdeauna că sînt. Crede-mă, n-am simţit niciodată pînă acum aşa ceva. Dar de la o vreme... Parcă am ochelari de cal, care se îngustează tot mai mult şi mă lasă să văd tot mai puţin.

— Cred că înţeleg ce vrei să spui. E ceva ciudat, nu-i aşa ? Ca şi cum ai vrea să intri în pielea altuia, ca să afli ce gîndeşte.

— Dar mie nu mi s-a mai întîmplat asta niciodată.

— Ai ştiut întotdeauna ce doreai de la ceilalţi.

— Toată viaţa mea nu m-am gîndit nici măcar o clipă la categoria de oameni care mă preocupă acum.

Angus surîse vag şi dădu pe gît paharul, dintr-o înghiţitură.

— Ar trebui să faci ceva, zise ea.

— Mi-e silă să văd doar cu ochii, şi să gîndesc doar pe baza unor lucruri învăţate cu mulţi ani în urmă. Şi care acum nu-mi mai sînt de folos, pentru că simt că sînt lucruri false. De fiecare dată cînd încep să spun : eu, eu, eu, ceva mă mustră şi îmi atrage atenţia că nu trebuie să încep astfel. Atunci, încerc să gîndesc cam cum ar gîndi tinerii aceia pe care i-au arestat, sau şoferul meu, sau servitoarea, sau jandarmul. Totul mi se încîlceşte în minte şi mă apucă istericalele. Şi pînă la urmă, pentru ce ? Ce mă priveşte pe mine ?

— Ne priveşte pe toţi. Margot era prietena mea, iar tu ai văzut-o moartă. Şi după aceea, m-ai cunoscut pe mine.

— Dar ştiu bine că toate astea nu mă interesează.

— Nu, nu-i adevărat, zise Angus, fără să zîmbească, cu trăsăturile încordate şi ochii larg deschişi.

— Uite, de fiecare dată cînd descopăr ceva, un soi de adevăr, îmi apare imediat o altă idee, un alt adevăr. Nu mai ştiu încotro s-o apuc.

— Eu zic că ar trebui să faci ceva.

— Să fac. Nu ştiu. Mă sperie cuvintele, ca şi cum pînă acum aş fi trăit doar din cuvinte. Ascultă, Angus, tu...

Angus se ridică, ocoli masa şi veni în braţele mele, încolăcindu-mă cu ale ei şi strîngîndu-mă tare. Mîinile ei, încleştate pe spatele meu, mă linişteau. Petele de umezeală de pe perete, becul golaş, lumina ba mai puternică, ba mai slabă, sticla goală, farfurioarele de faianţă albă, cu resturi de calmari, scrum şi chiştoace — toate aveau în ele o dură realitate care se suprapunea peste senzaţia tot mai puternică de mulţumire dată de apropierea lui Angus.

La chemarea mea, omul sosi ştergîndu-şi mîinile pe şorţul cu dungi verzi şi negre. Înţelese ce-i ceream, înainte de a-i explica pînă la sfîrşit. Prin geamul mat din jumătatea de sus a uşii ce dădea spre bar, pătrundea o lumină puternică.

Omul îmi dădu cheia şi îmi explică şi care era uşa. Am chemat-o pe Angus. Culoarul de la etaj era acoperit cu o mochetă nouă, albastră ; capetele aurite ale cuielor care o fixau de podea străluceau în penumbră. Cheia se răsuci fără

greutate în broască. Angus deschise puţin fereastra şi trase perdeluţele. M-am aşezat pe marginea patului de fier alb, peste cuvertură, cu o ţigară în mînă, dar am aruncat-o în chiuvetă cînd Angus, pe jumătate dezbrăcată, veni lîngă mine.

După aceea, m-a cuprins somnul. Angus se sculase şi atîrnase hainele în cuierul din perete. Inima îmi bătea ritmic.

M-am deşteptat, simţind-o că se mişcă. În fereastră aproape că nu se mai zărea lumină. Odaia părea mai mare. Am stat un timp gîndindu-mă dacă era bine să mă prezint la poliţie şi ce dificultăţi comporta asta. Angus mă sărută cînd m-am hotărît să mă trezesc.

— Te simţi bine ?

— Foarte bine, am răspuns, cu glas murmurat.

Perdeluţele atîrnau nemişcate în golul ferestrei. Amîndoi eram moleşiţi. Ne-am răcorit cu apă rece, şi cînd am văzut-o pe Angus din nou îmbrăcată, mi s-a părut tulburător de frumoasă.

— Angus, cred că într-adevăr am să fac ceva. Măcar să mă duc să mă informez. Presupun că au avut motivele lor ca să-i aresteze, dar probabil că băieţii n-au făcut nimic. Nu-i o prostie să ne frămîntăm atîta pentru nişte necunoscuţi ? Cînd lucrurile or să se lămurească, au să le dea drumul.

— Da, Javier. Încearcă — deschizînd uşa, Angus coborî glasul — să afli dacă ştiu cum a murit Margot.

Coborîrăm scara în tăcere. La bar, unde era acum îmbulzeală, i-am făcut semn omului. A ieşit de după tejghea şi i-am plătit pe coridor. Ne însoţi pe un coridor mai scurt pînă la uşa din dos, care dădea pe o străduţă pustie, unde ne explică pe unde să ajungem pe strada principală.

Deşi se făcuse acum noapte, era tot zăpuşeală ; becurile felinarelor din faţa caselor erau înconjurate de un abur fierbinte. Angus fredona. O luarăm pe o stradă laterală, cu vitrine luminate, şi ieşirăm, nu pe strada principală, ci într-o piaţetă, cu o fîntînă în mijloc. Dincolo de dalele de piatră din jurul fîntînii, pe pămîntul bătătorit, dansau cîteva grupuri de oameni. Era prea multă lumină şi prea multă lume, dar Angus se arătă foarte mulţumită descoperindu-le.

— E sărbătoarea sfîntului Hilario, doamnă. Serbările ţin pînă luni.

— Mulţumesc, zise Angus către bătrînul ce-i răspunsese la întrebare.

Ne făcurăm loc pînă în primele rînduri. Pe o mică estradă de scînduri, sprijinită pînă la jumătate de bazinul fîntînii, cîntau cei din orchestră.

— Ascultă, asta-i tenora [1], zise Angus.

Dansau ţinîndu-se de mînă, cu braţele ridicate aproape tot timpul ; întreg cercul se mişca într-un ritm studiat şi minuţios, în timp ce îşi împleteau şi îşi despleteau picioarele. Am închis ochii. Aerul, mai răcoros acum, împrăştia

[1] Instrument de suflat specific orchestrelor populare catalane.

prin piață arome ciudate, ca de levănțică sau cimbru.

— Ce mult aş vrea să ştiu...

Angus, la cîțiva paşi de mine, se apropie de un grup de dansatoare, care rămăsesră brusc nemişcate, cu brațele căzute. Una dintre fete avea nişte espadrile foarte albe, cu şireturi late înfăşurate pînă la jumătatea pulpei. Norul de praf se ridica în sus, ajungînd pînă la estrada muzicanților. Cînd terminară de cîntat, aplaudarăm. Într-un bar din piață băurăm cîteva coca-cola. Ne întoarserăm pe strada mare, plină de trecători, care umpleau trotuarele şi mijlocul drumului şi unde la capăt se înălțau nişte aparate de bîlci. Mirosea a friptură, a benzină, a sudoare. Mi-am aruncat haina pe umăr şi am cuprins-o pe Angus de mijloc. La o tarabă i-am cumpărat un batic de mătase neagră. Mîncarăm apoi gogoşi şi băurăm cîteva pahare de rachiu.

Se făcuse tîrziu cînd ne-am suit în automobil, pe care-l lăsasem pe o stradă din apropiere. Pe şosea, am accelerat. Cît a durat călătoria, am ascultat muzică la radio, pe care-l deschisese Angus.

Am lăsat-o pe Angus în apropierea pieței, cu făgăduiala că am să revin în curînd. Am oprit maşina înainte de a intra în stațiune şi am fumat în tihnă o țigară. Era o noapte înstelată. Rafael m-o fi aşteptînd să-mi comunice rezultatul cercetărilor sale prin sat. Elena o fi aflat de la Dora că aveam să mă întorc, după cum anunțasem, abia seara. Şi-or fi ținut reuniunile, şi-or fi continuat pregătirile pentru petrecere, vor fi stînd acum osteniți, după cină, iar Andrés probabil că era beat. Am băgat în viteză, fără nici un chef. După puțin timp, au apărut luminile albăstrui din Velas Blancas.

— E Javier, zise Marta.

Din întuneric, se repezi în goană Joaquín. Elena stătea, cu fusta ridicată peste genunchi.

— Bună seara la toată lumea, am zis. Cum merg treburile ?

23

De aici, cu bărbia sprijinită de bord, marea părea o imensă lamă de aramă pusă la soare, pe care trebuia s-o priveşti cu ochii întredeschişi. Amadeo îşi trecu un picior şi pe urmă şi pe celălalt pe deasupra picioarelor mele. Soarele îi lumina perii blonzi de pe piept. Se aşeză la pupă, lîngă Santiago, care ținea cîrma.

— Aşa e greutatea mai bine distribuită.

— M-am aşezat prost aici ? am întrebat.

— Nu, omule, stai bine acolo.

— Ziceam, don Antonio, că piața nu poate să ne facă figura, că mai sînt mulți ani pînă atunci, începu Santiago.

— Dragul meu, — don Antonio îşi potrivi ochelarii negri şi îşi mişcă scaunul de pînză pe care şedea, fără să-şi ia mîna de pe capătul atîrnat al vergii — dar chiar ne şi face figura.

— Nu piața.

— Ştiu ce vrei să spui. Dar n-ai dreptate. Sau, cel puțin, nu întru totul.

— Claudette, nu te așeza lîngă țeava de eșapament, o să-ți arzi spatele.

Am deschis ochii. Claudette, care se apropiase de grupul de la pupă, se ungea pe piele cu o cremă albă, unsuroasă. Andrés, întins pe niște scînduri la proră, își ținea capul în mîini. Brațul lui don Antonio forma un unghi drept cu cablul. M-am răsucit pe jumătate, obosit de mare și de soare. Mă ustura pielea dar m-am hotărît să nu mă gîndesc. Vîntul mirosea puternic a sare.

— Cum poți să crezi că or să ne lase baltă ? Or să-i distrugă doar pe proștii de sărăntoci.

— Amadeo, vreau să cred că așa e, zise Santiago.

— Chiar așa va fi, întări don Antonio.

— De-acord, dacă o spuneți dumneavoastră. Ei bine, atunci de ce se vorbește că or să scoată blestemata aia de lege ?

— Santiago, cînd am venit la Madrid în '39, nici măcar nu văzusem cum se pune o cărămidă peste alta. Și încă făcusem războiul la geniu. Dumneata știi că am început cu o întreprindere imobiliară, la care n-am renunțat nici acum, deși astăzi nu prea mă mai interesează. În vremurile acelea, a trebuit să învățăm temeinic cum merg treburile. Pentru toată viața. Și te asigur că am înțeles.

Pantalonii albi atîrnau fleșcăiți peste sandalele lui don Antonio. Uneori marea izbucnea într-o răbufnire de spumă. Pe deasupra conversației, duduitul motorului mărea distanțele. Costumul de baie galben al lui Andrés și picioarele lui depărtate rămîneau mai departe nemișcate.

Claudette făcu cîțiva pași, compensînd mișcările vasului cu balansul șoldurilor sale.

— De-acord, don Antonio. Nu vreau să spun că nu aveți dreptate. Dar de ce e nevoie să ni se dea o lege, sau ce-o fi asta ? Ca să ne ruineze ?

— Ascultă, știi ceva ? strigă Amadeo. Îți cumpăr eu partea ta din societatea asta a voastră. Ți-o cumpăr și lasă-te de zvonuri.

— Te plictisim, Claudette.

— Oh, nu, nu. Îmi place să ascult cînd se vorbește de afaceri.

— Ai să vezi dacă pe mine or să mă ruineze. Nu înțelegi că nu se poate ? Da, or să ne oblige să închiriem, dar se va putea închiria mobilat sau pe doi ani, cu revizuiri periodice, sau vor urca chiriile, sau dracu' știe ce.

— Amadeo !

— Iartă-mă, draga mea. Tu, Santiago, înțelegi ceva ? Da sau nu ?

— Înțeleg, dar nu văd de ce a trebuit să se facă tot acest talmeș-balmeș.

— Prietene, — și don Antonio își ridică mîna pe parîmă — dar ce motiv au avut să vină cu planul ? Ei zic că nu se mai putea continua astfel. Ei, tinerii. Să nu discutăm. Vor plan, fie și plan. Au studiat mai mult decît mine, sînt la curent cu multă știință economică din cărți, în fine, după cum se spune popular, le știu pe toate. Atunci, să le și facă. Din fericire, — și glasul lui don Antonio răsună mai sonor — putem avea încredere în ei, pentru că, într-adevăr, sînt cinstiți, și nici proști nu sînt. Dar ce-or să facă fără noi ?

— Nu înţeleg, zise Amadeo. Acum eu sînt cel care nu mai înţeleg.

— Dar poate că mă înţelege Javier ? — M-am sprijinit în coate şi m-am uitat la don Antonio, care îşi scosese ochelarii. — Ei, ia să vedem, cum or să facă ceva fără noi ? Noi sîntem apa, iar ei albia. Ar putea să ne ducă prin locuri nu prea plăcute, dar dacă încearcă să ne devieze pe unde nu vrem să mergem, riscă să rămînă pe uscat. Fără apă, rîse don Antonio. Şi apa este aceea care face rîul. Nu-i aşa, Javier ?

— Da, don Antonio.

— La fel şi cu problema asta a caselor. Oamenii au nevoie din cînd în cînd de o măsură asemănătoare, de ceva demagogie, pentru că oamenii sînt foarte primitivi şi necioplîţi. Trebuie să-i salvezi, chiar împotriva voinţei lor. Oare nu se plîng unii neîncetat de incultură, de problema şcolilor şi de alte baliverne de-astea ? Va să zică aşa. Atunci, să-i asculte pe cei care ştiu un pic mai mult decît ei ! Iar cei ce ştiu un pic mai mult, să înveţe de la noi, care ducem greul.

— Don Antonio al nostru merită să fie ministru ! zise Santiago, lăsînd cîrma sub braţul lui Amadeo.

— Fiindcă citesc mereu, prietene, fiindcă citesc întruna. De Menéndez y Pelayo [1] nu mă despart o clipă, stă mereu pe noptiera mea.

[1] Marcelino Menéndez y Pelayo (1856—1912), critic şi istoric literar spaniol.

— Bine că mi-am adus aminte, Amadeo, zise Claudette, am terminat romanul.

— Ia spune, e mai bun decît *„Bonjour tristesse“* ?

— Într-un anumit sens mi-a plăcut mai mult.

— Dar e adevărat că e cam fără perdea ?

— Ah, dragul meu, asta pe mine mă lasă rece.

— Am să-ţi dau să citeşti unul bun. — Don Antonio se ridică de pe scaun, fără să dea drumul vergii. — Din cele de dinainte de război. Eu nu le citesc, doar le recomand. Nu citesc decît lucrări serioase, şi cîte un roman poliţist ca divertisment. Uite, mai deunăzi mi-au trimis operele lui Ramiro de Maeztu [1], ştiţi despre cine e vorba.

— Un scriitor foarte important.

— Extrem de important. A fost ucis de revoluţionari. Ei, şi mi-au trimis şi cîteva romane poliţiste, dar legate în piele, ca dintr-o serie de opere complete. Uite că s-au gîndit pînă la urmă să publice romanele poliţiste în ediţii legate.

— Pe urmă, ţi-l dau pe cel de Françoise Sagan.

— Mulţumesc, Claudette. Aruncăm undiţa ? Şi Andrés ăsta, care doarme tot timpul...

— Lasă-l, omule. Nu-l trezi.

Amadeo virase în cerc ; într-o clipă, satul avea să apară pe linia difuză a coastei. În rarele

[1] Ramiro de Maeztu (1875—1936), scriitor spaniol, din grupul numit „generaţia de la '98“.

momente de tăcere, motorul răsuna ba mai tare, ba mai încet, ca şi cum, uneori, elicea s-ar fi împiedicat, iar alteori s-ar fi învîrtit în gol. La proră, Claudette şi Santiago îl treziseră pe Andrés, care se freca la ochi şi nu ştiu ce tot spunea de mahmureală şi de ficatul lui făcut bucăţele. Don Antonio citea ziarul. Amadeo, cu sprîncenele încruntate, privea în gol.

— Vrei ? îmi oferi Claudette o ţigară.

— Nu, mulţumesc. Am gura prea uscată ca să pot fuma.

— Mă duc să pregătesc nişte coca-cola.

— Ascultă, omule, sau schimbi direcţia, sau ajungem să debarcăm tocmai în Castellón.

— Dumneavoastră vreţi să beţi ceva, don Antonio ?

— Da, draga mea, mulţumesc, — lăsă ziarul pe genunchi. — Sper că aţi terminat cu pregătirile pentru petrecere. O să fie o reuşită.

Claudette sări pe cambuză şi îşi puse mîinile pe covertă.

— Nici nu ştiţi cîte amănunte mai rămîn de rezolvat. Dar şi eu am impresia că o să fie o reuşită.

— Şi acum, ce ?

— Acum o duci bine, zise Andrés. Claudette, frumoaso, dă-mi cîteva picături de gin.

Sub soarele arzător, înaltul cerului apărea pîclos. Am băut o înghiţitură. De partea cealaltă a bordului treceau în zbor pescăruşi care,

din depărtare, păreau să atingă apa. Cu braţele întinse pe piept, m-am simţit mai odihnit sau, cel puţin, fără gînduri, fără amintiri.

— Ai adormit ?

M-am ridicat dezorientat. Vasul nu se mai mişca. Pe plajă, se desluşeau limpede siluetele copiilor, ale căror glasuri ajungeau pe vas neinteligibile şi slabe. O mreană, de curînd desprinsă din cîrligul undiţei, sălta spasmodic pe scîndură. Cînd mi-am întors privirea de la mreană, am descoperit-o pe Claudette stînd pe vîrfuri la bord.

— Rămîi aici sau vii în sat ?

— Nu, nu, rămîn aici.

— O să vă plictisiţi.

— Trebuie să stau negreşit, don Antonio.

— Dar tu, Javier ? întrebă Andrés. Mîncăm toţi cinci în sat, ei ?

— Nu, eu nu vin.

— O să facem o partidă de mus !

— La revedere.

— Ai avut o idee senzaţională, Amadeo. Peşte prăjit, vin şi mus. Javier, spune-le că nu ştim cînd ne întoarcem.

Andrés se repezi spre mine, cu mîinile întinse, dar am sărit în apă înainte de-a mă împinge. Cînd mi-am scos capul afară din apă, le-am auzit rîsetele şi, puţin după aceea, duduitul motorului. Claudette, care înota într-un ritm egal, se opri.

— Ai obosit ?

— Nu, i-am răspuns eu.

— Nu sînt decît patru sau cinci minute.

Soarele îmi închidea ochii, îmi încălzea trupul, îmi transforma mușchii în gumă. Pielea Claudettei, fără crema uleioasă, trebuia să miroasă bine, atît de netedă și atît de umedă.

— Cum merg lucrurile cu Dora ?

— Prost.

— Se observă.

— Pentru că vorbesc puțin ?

— Pentru că nu te interesează nimic.

Ernestina și Luisa vîsleau în barca de cauciuc, împinsă din spate de Enrique și José. Emi-aruncară asupra noastră și ne încăierarăm, au-aruncară asupra noastră și ne încăierăm, auzind tot timpul glasul certăreț al lui Emilio. Dora alergă dinspre corturi. Deodată, o mînie oarbă mă făcu să mă reped la Emilio.

— Javier, zise Claudette.

Nu-i mai auzeam. Emilio, care tăcuse și el, probabil că a înțeles brusc, pentru că se dădu înapoi, ieșind din apă.

Eram în plin avînt, cînd o groapă de pe fundul nisipos mă făcu să cad, aproape la picioarele lui Emilio, îmbrăcat în costumul lui de baie caraghios, care-i ajungea pînă la jumătatea coapselor. M-am ridicat în picioare și am văzut că toți se uitau la mine. Asunción, într-un costum de baie în culori violente, rămăsese între corturi cu gura căscată și cu o enormă găleată de plastic în mînă. Deși mă durea glezna, am încercat să nu șchiopătez.

— Te-ai lovit ?

— Nu.

— N-ai de gînd să te duci acasă așa, doar în costum de baie ?

— Am de gînd să mă duc acasă așa, Dora. — Mi se tăia respirația. — Fără să țipe nimeni la mine.

La mijlocul cărării, m-am oprit să-mi frec glezna. Apoi mi-am continuat drumul spre casă mai încet. Asfaltul trotuarelor îmi ardea tălpile picioarelor.

Sub duș, durerea deveni mai ascuțită. Rufi mă anunță că nici Dora și nici copiii nu vor veni la masă. După ce-am mîncat, m-am instalat într-un hamac din grădină, la umbră.

— Doamna întreabă cum vă mai simțiți cu glezna.

— Spune-i că nu mă doare.

Eram moleșit și picoteam, iar durerea persistentă mi se transmitea acum și în genunchi. Am băut puțin coniac. Leoncio meșterea la canalele de scurgere. Am intrat apoi în casă, unde penumbra mă mai răcori. Înainte de a mă hotărî să telefonez, am rămas multă vreme întins în întunericul din dormitor. Cînd Elena a ridicat receptorul, am auzit ca un zgomot de fond al glasului ei murmurul conversațiilor.

— Fie că ești ocupată sau nu, încearcă să scapi.

— Tocmai mă gîndeam să te sun.

— E cinci. La cinci și jumătate ?

— N-am să pot sta mult, doar un moment. Așteaptă-mă în crîngul de pini.

— Foarte bine, la şase.
— Da, mai bine.
Glasul Elenei trăda oboseala. În timp ce mă îmbrăcam, am început să fluier. Am băut un whisky cu un deget de sifon. Rufi tăia pătrunjel lîngă piscină, care era tot goală. Cînd să pornesc spre crîngul de pini, un băiat sună la intrare. M-am apropiat cînd băiatul, după ce întrebase de Dora, îi dădu lui Rufi o cutie plată, învelită în hîrtie de mătase.
— Din partea cui vii ?
Tresări văzîndu-mă, în clipa cînd Rufi se dădu la o parte.
— Din partea domnului Vicente. Mi-a spus să vin şi să las cutiile.
— Ah, bine. Stai în sat ?
Băiatul se mişcă puţin ; Rufi continua să stea tot cu cutia sub braţ.
— Sînt bomboane. Domnul Vicente m-a trimis să le dau doamnelor. Da, stau în sat. Este gratis, ştiţi ? Nu aveţi nimic de plată.
Rufi, zîmbind, închise poarta, în timp ce băiatul se făcea roşu la faţă.
— Rufi, dacă întreabă cineva de mine, m-am dus să dau o raită pe şosea.
Băiatul se aplecă să ridice celelalte două cutii, la fel cu cea pentru Dora, pe care le lăsase pe jos. Am aşteptat să le ia, ca să-i întind banii.
— Nu, domnule. Sînt gratis.
— Da, ştiu. Asta-i pentru tine, ca să te duci la cinema.
— Dar... — fruntea i se încreţi a mirare, — aşa... Bine, mulţumesc.

— Aşadar, stai în sat. — Am pornit pe stradă în sus. — Cîţi ani ai ?
— Doisprezece.
Băiatul mă urmă prin mijlocul drumului. La colţul străzii care ducea spre casa lui Asunción, m-am oprit.
— A doua vilă pe stînga este una din cele pe care le cauţi.
— Dar eu nu v-am spus...
— Drăguţule, e foarte uşor de ghicit unde te-au trimis. Doisprezece ani, zici ? Îi cunoşti pe cei pe care i-a luat poliţia alaltăieri ?
— Da, domnule. Unul e vărul meu. José Flix îl cheamă. Mă lua cu barca, ca să învăţ meseria.
— Şi tu crezi că au făcut ceva ?
— N-au făcut nimic, domnule.
— De ce ? Ce zic părinţii tăi ?
— Mama zice că ceva trebuie să fi făcut ei, dacă i-au luat. Iar domnul preot zice că nu i-or fi luat pentru ceva bun. Dar José n-a făcut nimic.
Băiatul, care se urcase pe trotuar, făcu un gest de nerăbdare spre strada mărginită de copaci.
— Sper că în curînd... Vreau să spun că sînt sigur că e nevinovat. — Băiatul zîmbi. — La revedere.
— Bună ziua, domnule. Şi mii de mulţumiri pentru bani.
În timp ce mă îndepărtam, l-am auzit pornind în goană. Drumul în pantă prin crîng îmi redeşteptă durerea la gleznă. Cînd am ajuns la izvor, năduşisem şi gîfîiam de oboseală. M-am aşezat pe un trunchi de copac. Printre petele

precise de lumină şi umbră pe care le împărţeau ramurile, cerul încins avea o mireasmă tare. Am renunţat să fumez, ca să nu dispară aroma de răşină şi de pămînt uscat, acoperit de ace.

La şase şi jumătate m-am ridicat în picioare. La primii paşi, durerea îmi îndoia piciorul. Am mers dintr-o parte în alta a poienii, ca să nu mi se răcească glezna, încercînd să uit criza de furie pe care mi-o pricinuise Emilio.

În partea aceea a crîngului de pini, umbra se şi lăsase, iar amurgul şi freamătul serii, care în cîmp deschis mai întîrziau încă, îşi vesteau prezenţa. Am mai fumat o ţigară. Apoi, m-am aşezat din nou, cu coatele pe genunchi. Mi-am zis că o să mai aştept un sfert de oră ; îmi dădeam seama cum trece timpul şi termenul propus, dar mă simţeam împăcat, uitînd de mine, lăsînd imaginaţia să zburde în voie.

— Javier.

Glasul Elenei, atît de aproape, mă făcu să tresar. Ne îmbrăţişarăm fără vlagă. Gîfîia după atîta urcuş şi avea un zîmbet încremenit pe faţă.

— Trebuie să mă ierţi, Javier. Nici nu ştii ce greu mi-a fost să scap. Şi, pe deasupra, cu gîndul că aşteptai aici. Crede-mă, îţi spun...

— Lasă, Elena. Nici măcar nu ştiu ce oră e.

Ne-am aşezat pe trunchiul pe jumătate afundat în frunze moarte şi am scos pachetul de ţigări.

— Înseamnă că nu erai nerăbdător ?

— Nu, nu eram. Sau, cel puţin, nu în sensul în care crezi tu. — Odată cu primul fum, ideile

mi se conturară cu o stranie luciditate. — Genul ăsta de amănunte încep să aibă foarte mică importanţă pentru mine. Deşi într-o zi...

Mîinile Elenei le căutară pe ale mele. În lumina nesigură a înserării, faţa ei pierdea din relief.

— Într-o zi ?

— Pari mai tînără.

— Nu, nu, rîse ea. Răspunde-mi la întrebare.

Am răsucit ţigara între degete, am aşteptat să slăbească strînsoarea mîinilor ei şi mi-am repetat mie însumi că totul era foarte limpede.

— Că într-o zi tot ce e între noi o să se termine.

Cu coada ochiului, îi vedeam braţele pline, şi piciorul stîng rîcîind pămîntul.

— De ce ?

— Pentru că de fiecare dată sînt tot mai puţin de acord cu aceste lucruri.

— Adică, vrei să spui, cu cele cu care ai fost de acord în ultimii ani, nu ?

— Nu ţipa la mine, Elena.

— Ţip la tine pentru că eşti rău intenţionat, pentru că m-am săturat să te aud că te-ai săturat. Săturat de ce ? De mine ? Spune-o odată, dar clar. Uite, m-am plictisit de trupul tău, de sărutările tale şi de mîngîierile tale, pentru că noi, bărbaţii...

— Elena, taci din gură.

— ...avem nevoie din cînd în cînd de schimbare. Dar spune-o fără aiureli, fără ocolişuri. Fără să mă fierbi atît !

— Nu de trupul tău, cum spui tu.

— Jinduieşti să mă părăseşti ?
— Vrei să asculţi ?
— Nu pot să ascult nişte mofturi prosteşti. Ţi-e lehamite de orice în vara asta şi începi să inventezi tot felul de poveşti în legătură cu noi. Ce-ţi lipseşte ?
— Tu-mi lipseşti.
— Dar, Javier, timp de trei zile...
— Nu vreau să-mi lipseşti nici un moment.
— Nu fi...
— Vreau să am ce-i al meu. Iar tu eşti a mea. Ai de gînd să pricepi odată şi să nu mă mai zăpăceşti cu spaimele tale de femeie bătrînă ?
Abia am făcut o mişcare, că am şi simţit-o toată, într-o îmbrăţişare disperată. O sărutam cu furie, fără să-mi las buzele să se odihnească o clipă, încercînd să-i spun adevărurile nerostite pe care pînă atunci nu le mărturisisem nici faţă de mine însumi. Dar, în acelaşi timp în care aveam încredere că mă înţelege, presimţeam că efortul era zadarnic. Desprinzîndu-ne unul de altul, rămaserăm gîfîind.
— Iubitule, trebuie să plec.
— Nu acum, Elena.
— Ba da, iubitule. M-or fi căutînd. E foarte tîrziu. Şi nu uita că în seara asta sosesc primii invitaţi.
— Oameni care pe tine nu te interesează.
— Ştii că-mi pare mai rău decît ţie, şi o porni înainte. Duminică îţi promit o seară întreagă de fericire.
Coborîrăm rapid. Cînd ajunserăm aproape de şosea, iarăşi prinserăm să ne sărutăm.

— Şi-acum să nu începi să te crezi un neînţeles. La revedere, Javier, e foarte tîrziu. Diseară ne vedem, iubirea mea.
Am rămas tremurînd tot, păstrînd în mine parfumul pielii ei, fără nici un alt miros sau gust. Apoi, mi-am imaginat cum am putea sta noi de vorbă, fără ţipete, fără reproşuri absurde, care, pe bună dreptate, ne puteau duce foarte departe. M-am întins pe pămînt. Printre ramurile pinilor se zăreau stelele. Acum mă simţeam răcorit. Din cînd în cînd, un zvon înfiora crîngul. Puţin cîte puţin, m-am lăsat în voia apatiei, a tristeţii care mă reconforta. Şi cum stăteam aşa cu ochii închişi, chinuit de durerea din picior, o lumină strălucitoare parcă mă şfichiui, făcîndu-mă să mă ridic de jos.
Dincolo de şosea, întreaga zare era inundată de lumină. Peisajul luase o înfăţişare fantastică. Am ajuns la marginea crîngului, şi acolo am înţeles. Am continuat să mă îndrept spre staţiune, unde se încerca iluminaţia pentru petrecere.

24

Talpa pantofului îmi alunecă pe bara scaunului şi am fost nevoit să mă agăţ de masă. M-am examinat după aceea în oglindă şi mi-am potrivit nodul de la cravată ; cînd s-a întors Raimundo, am lăsat paharul gol lîngă farfurioarele cu migdale şi alune.

— Termină-ţi paharul de whisky şi să comandăm alt rînd.

Raimundo îşi strînse mai bine cureaua şi îşi aranjă nodul cravatei. În paharul meu, gheaţa se topise. Am văzut că Raimundo era foarte păros pe dosul mîinilor. Am comandat încă două pahare de whisky ; după prima înghiţitură, m-am simţit mai bine.

— S-a dus drept în stomac.

— Mie ce-mi place mai mult este whisky-ul, zise Raimundo sughiţînd şi ducîndu-şi mîna la gură. Dacă n-ar fi atît de scump...

— Şi îl mai şi falsifică.

— Cine-l falsifică ?

— Nu ştiu. Îţi dai seama că nu ştim niciodată cine face toate lucrurile ?

Raimundo chibzui cîteva clipe la întrebarea mea, şi apoi clătină din cap. Chelia îi năduşise.

— Cînd stau şi mă gîndesc la ce spuneţi, don Javier, îmi dau seama ce puţin ştim. — Bău rar, cu ochii mijiţi. — Jack Evers. E bun.

— Am cîteva sticle de Johnie Walker, pe care... Ascultă, Raimundo, într-una din zilele astea o să iau două sticle de Johnie Walker şi o să le bem împreună, tu şi cu mine.

— Dumneavoastră puneţi whisky-ul şi eu pun coniacul. Vă place coniacul ?

— Grozav de mult. E o binecuvîntată binecuvîntare a Domnului.

— Poftim ?

— Adică, vreau să zic, coniacul e o binecuvîntare divină. Şi să n-ai grijă pentru treaba aia de la minister.

— N-am nici o grijă, dacă ştiu că puneţi o vorbă bună. Fac cinste cu o sticlă pe care am adus-o din Franţa, în săptămîna mare. Fine Champagne Napoléon de Courvoisier. Vedeţi dumneavoastră, don Javier, cum stau lucrurile.

— Da. Ce anume ?

— Lucrurile.

— Adică chestia cu ministerul ?

— Nu, domnule. Că m-am dus în Franţa în săptămîna mare.

— Ah, da. Franţa e o ţară tare coruptă.

— Dacă n-aş fi fost burlac, cum sînt, nu cred că m-aş fi dus în Franţa. Vreau să spun, nu m-aş fi dus în Franţa fiindcă am avut eu aşa chef. Şi ca să aduc coniac. Vă place coniacul ?

— Coniacul e o binecuvîntare a cerului. Mulţumesc, Raimundo.

— Serviţi o ţigară, ca să trageţi un fum în sănătatea coniacului. Un fum...

— Abia am stins ţigara.

— ...pe care vi-l ofer eu. Un Kent cu filtru.

— Mulţumesc... Aprinde tu, haide. Mulţumesc, Raimundo.

— În sănătatea dumneavoastră, don Javier.

— Lăsă bricheta pe o dungă, într-un echilibru precar. — Ei, şi după părerea mea n-au decît să se ducă la dracu. Ce-i pasă unei persoane de valoarea dumneavoastră ?

— Şi tot mai sînt aici. Adică, prietenul tău a plecat la Barcelona, şi ei tot mai sînt aici. José Flix şi ceilalţi trei.

— Pe vremuri, don Julio şi cu mine am fost încurcaţi cu două surori. Venea pe atunci mai des. Chiar aici l-am invitat la cîteva pahare şi n-a refuzat. Se duce acum mai la sud, fiindcă zice că aici nu e peşte. După mine, cred că are o legătură în Alicante.

— E-adevărat că nu e peşte.

— Da, dar cum vine asociatul meu, mergem toţi trei la prăvălie şi să vedeţi ce sfoară nouă am primit. Şi nişte undiţe cu plumb şi cu oglinjoare, pe care mi le-au adus din Portugalia.

— Cine-i aia ?

— Care ?

— Aia.

— Aia care tocmai a intrat ?

— Da.

Raimundo se răsuci pe taburet. În cofetărie mirosea a frişcă şi a cafea cu lapte. Zăpuşeala nopţii care intra prin ferestre se amesteca cu aerul greu din local ; cîteva tuburi de neon răspîndeau o lumină tremurată. Fata se aşeză la o masă, unde mai şedeau cîteva femei.

— E o bucăţică bună.

— Foarte bună. — Am căutat o farfurioară pe care să-mi sting ţigara. — În oraşul ăsta aveţi nişte femei pe cinste, Raimundo, grozav de frumoase.

— Da, domnule. Iarna însă nu mai e acelaşi lucru.

Cînd chelnerul, surîzător şi confidenţial, se opri în faţa noastră, tăcurăm. Raimundo făcu

semn cu capul în sus, ca şi cum ar fi împuns ; celălalt rîse.

— Ce gustări doresc domnii ?

Ne umplu paharele, luă farfurioarele şi puse altele cu migdale, alune şi sandvişuri cu anşoa.

— Da, iarna e cu totul altceva. Mi-ar plăcea să fie întotdeauna vară. Chiar dacă sîntem tot timpul asudaţi.

Raimundo îşi trecu mîna peste chelie, de la ceafă pînă la sprîncene.

— De-aia zic eu, don Javier, că vara e mai bine, pentru că omul se simte mai în formă.

— Fata asta are nişte şolduri de zeiţă.

— Păi, de-aia este orăşelul ăsta atît de frumos vara... După asta o să mergem la prăvălie, o să vedeţi undiţele şi apoi dăm o raită prin camping. Seara, e o minunăţie. La camping o să bem cîteva păhărele cu nişte nemţoaice pe care le cunosc, două fete din Heidelberg ce se pregătesc să fie secretare în industrie, două puicuţe foarte apetisante. Au sînii cam mici, dar sînt grozav de apetisante. Aţi spus ceva ?

— Nu.

— O să ajungeţi la timp la petrecere. Ce mai, e abia opt sau cam aşa ceva, şi asociatul meu nu mai poate să întîrzie. Hei, Ramirez, spune-ne cît e ceasul !

— Zece fără un sfert exact, don Raimundo.

— Ca să vezi !

— Da, văd.

Cînd o chelneriţă a făcut radioul mai încet, rumoarea conversaţiilor s-a mărit. Bărbaţii ridicau braţele în sus, de li se vedeau subsuorile

asudațe. Mi-am potrivit cravata, înainte de a coborî de pe taburet pe podeaua plină de mucuri de țigări, șervețele de hîrtie și rumeguș.

— Acum mă duc eu.

— În fund, la dreapta, după ce coborîți treptele.

— Mulțumesc.

— Și n-aveți grijă, o să vă păstrez locul.

Cîteva priviri m-au urmărit înainte de a ajunge la ușă. La capătul treptelor de piatră roșiatică se aflau două uși negre, cu un chip de bărbat pe una și o coamă de femeie pe alta. Mirosea tare a dezinfectant. M-am spălat pe mîini și mi-am examinat în oglindă firele de păr alb și zbîrciturile de pe frunte. Săpunul avea un miros urît și prosopul era umed, așa că pînă la urmă m-am șters cu batista. Murmurul nedeslușit din cofetărie ajungea pînă acolo. Am urcat treptele strîngînd nodul de la cravată și, cînd am ajuns la bar, asociatul lui Raimundo se ridică de pe taburetul meu. Raimundo făcu prezentările. Băiatul rămase în picioare, între noi doi.

— Cum spui că te cheamă ?

— Agustín Riva.

— Riva ?

— Da, domnule, la ordinele dumneavoastră.

— Servește-te, te rog, cu un pahar.

— Îmi pare rău că am întîrziat. Jordi m-a anunțat la atelier, și a trebuit să mă duc acasă să-mi pun o haină mai acătării. De aceea, vă rog să mă iertați.

— Dar ne-am simțit foarte bine aici, nu-i așa, Raimundo ?

— Sigur că da. Ți-am spus, Agustín, că don Javier este un domn, un domn adevărat, dar foarte prietenos. Ți-am spus eu ?

Agustín dădu din cap, fără să-și scoată mîinile din buzunarele pantalonilor de piele.

— Și dumneata ești burlac ?

— Nu, domnule, m-am însurat astă-primăvară.

— Și a și lăsat-o pe nevastă-sa cu burta la gură.

Agustín, zîmbind, își înclină puțin capul pe umărul drept.

— Ascultă, mai toarnă un whisky.

— Nu, mulțumesc. Mie, ca de obicei, Ramírez.

— Îndată, un coniac la domnu'.

— Și vreți camioanele pentru pescuit ?

— Nu, domnule, zise Agustín, Pentru transporturi.

— Să-mi dați o notă cu toate datele necesare, și-o să mă ocup eu de rest.

— Da, domnule. Acuma, vara, n-o fi prea multă lume în Madrid. Și, după ce-am așteptat aproape douăzeci și trei de luni, mai putem aștepta pînă în septembrie, dacă socotiți dumneavoastră.

— Acuma, nu mai începe și tu cu mofturi și dă-i lui don Javier datele, că o să știe el ce să facă.

— Ziceam și eu așa, fiindcă e sezon de vilegiatură.

— Nu-l băgaţi în seamă pe tonţul ăsta. Ai hîrtie ?

Agustín îşi căută pixul şi ceru o coală de hîrtie. Se apucă să scrie încét pe tăblia barului, în spatele lui Raimundo care tocmai comandase încă un rînd de whisky. Cafeneaua se umpluse şi mai mult. Dintr-o clipă în alta, s-ar fi putut să intre şi Angus.

— Cea mai simpatică dintre nemţoaice vorbeşte puţin spanioleşte.

— Bine, Raimundo, într-o zi cînd o să am timp am să vin să văd ce-i cu puicuţele alea ale tale.

— Dacă nu era petrecerea dumneavoastră, ne duceam chiar acuma. Sînt fete bune şi, mai ales, tinere, mă înţelegeţi. Aşa e vara, da, domnule. — Raimundo îi făcu peste umăr o observaţie lui Agustín. — Să nu uiţi nimic, că pe urmă don Javier n-o să poată face recomandarea. În octombrie, am de gînd să mă duc la Madrid. De-asta îmi place mie Madridul, ca să mă distrez cincisprezece sau douăzeci de zile. Pînă la ora opt sau nouă, afaceri, apoi chefuri şi distracţii.

— Va să zică, Raimundo, după părerea ta, n-ar trebui să trec pe la comisariat.

— Să nu treceţi, pentru că, zic eu, ce treabă are un om de afaceri ca dumneavoastră cu tipii ăştia ?

— Omule, cei din sat...

— Ştiţi dumneavoastră ce-au făcut ? Şi dacă au omorît-o ei ?

— De ce s-o omoare ei ?

— Dumneavoastră, don Javier, vă pricepeţi mai bine ca mine, dar părerea mea e că n-au avut nici un motiv.

— Nu, într-adevăr nu există vreun motiv.

— Păi, atunci e cum v-am spus. Săptămîna viitoare veniţi într-o dimineaţă, vedeţi uneltele, mîncăm ceva şi ne ducem apoi cu fetele pe plajă. Cea mai urîţică ştie puţin spanioleşte. Dumneavoastră vorbiţi nemţeşte ?

— *Nein. Ich habe in Heidelberg verloren.* Nu, nu. *Ich habe mein Herz in Heidelberg verloren. Ich habe ein Kameraden* [1].

— Eu nu ştiu decît patru fraze pe englezeşte. Cu franţuzoaicele mă înţeleg, ştiţi dumneavoastră, catalana şi franceza sînt verişoare bune, dar pe nemţeşte nu ştiu o iotă. Dumneavoastră vorbiţi, şi eu fac treaba. — Raimundo începu să rîdă, pînă cînd îl văzu pe Agustín apărînd din nou între taburetele noastre, cu foaia de hîrtie într-o mînă. — Ai scris totul ?

— Citeşte.

— Da' ce, eu ştiu ce trebuie scris ? Eu sînt asociatul cu banii. Mai ia un pahar.

— Nu, că mi se suie la cap. Zic că am pus acolo toate datele.

— Da, omule, n-ai nici o grijă. — Am vîrît nota în portofel. — Ei, atunci pe luni, sau pe marţi. Ascultă, cît face trataţia ?

— Nu vă deranjaţi, domnule, că tot nu vă primeşte nimeni banii, zise Agustín.

---

[1] Nu. Am pierdut în Heidelberg... Mi-am pierdut inima în Heidelberg. Am un camarad (germ.).

Pe stradă, lîngă maşina mea, despărţirea a durat mult. Agustín surîdea ba la frazele noastre, ba la rîsul congestionat al lui Raimundo. Am ieşit îndată din oraş, evitînd să privesc luminile. În faţa jandarmeriei am accelerat, dar ajuns pe şoseaua principală teama mă făcu să încetinesc. Farurile unui camion mă luară prin surprindere, orbindu-mă. Cu un scrîşnet alarmant, roata dreaptă din faţă atinse pămîntul de pe marginea şanţului. Am frînat şi am stat să fumez o ţigară.

După cîţiva kilometri, m-am mai oprit o dată. În noaptea senină nu se clintea o frunză, nici pe ramurile cele mai înalte ale copacilor. Am aprins luminile de poziţie şi m-am dezbrăcat. Plaja era un fel de golfuleţ pietros, pînă la care apa ajungea în clipociri domoale. Cînd să intru în mare, mi-am dat seama că nu-mi scosesem ceasul de la mînă. M-am aruncat în apă, în timp ce capul mi se învîrtea, ameţindu-mă.

Nu m-am depărtat de mal, dar m-am scufundat de cîteva ori. Vălurelele călduţe mă mîngîiau pe tot trupul, amintindu-mi de răsuflarea lui Angus. Cînd am ieşit din apă, m-am lăsat să cad pe nisip, căutîndu-mi o poziţie comodă. Mă gîndeam să mai intru o dată şi să înot puţin, pentru că simţeam iarăşi alcoolul dansîndu-mi prin creier, dar, deodată, fără să ştiu de ce, am văzut chipul fetei, gura ei desăvîrşită, lumina pătrunzînd în dimineaţa aceea pe ferestrele barăcii. Am rămas prostit, nemişcat.

Hainele îmi erau pline de nisip. Cînd m-am îmbrăcat, m-a luat cu frig, aşa că am ridicat

geamul maşinii. Formele lucrurilor, limitele lor, iluminate de faruri, îşi recăpătaseră consistenţa. Îmi simţeam gîtul uscat, de atîta alcool şi sare, şi mă chinuia setea. Am accelerat, părîndu-mi rău că mă îndepărtam de Angus. În curînd apăru iluminaţia neobişnuită a staţiunii.

Maşinile, parcate pe amîndouă trotuarele, umpleau străzile. În faţa casei noastre se afla un microbuz. Un zumzet intermitent, printre copaci şi vile, în luminile de pe verandă şi în reflectoarele din grădină, răspîndea ritmul nervos al petrecerii pînă în ultimul colţ al casei. De cum am intrat în dormitor, mi-am văzut smochingul întins pe pat.

După ce m-am schimbat, am rămas un răstimp rezemat de pervazul ferestrei. Nucleul petrecerii se concentra în vilele lui Amadeo şi Santiago. Se desluşeau rochiile colorate ale femeilor şi petele albe ale cămăşilor sub smochinguri. Din cînd în cînd, sunetele şi muzica descreşteau şi apoi se amplificau, de parcă ar fi bătut vîntul. Mă gîndeam unde i-or fi lăsat pe copii, cînd am simţit pe cineva în spatele meu.

— Iertaţi-mă, domnule. Am văzut lumină în cameră şi am urcat ca să vă întreb dacă nu deranjăm sau dacă aveţi nevoie de ceva.

— Mulţumesc, Rufi. Să mă deranjaţi, cine ?

— Păi, sîntem noi jos, domnule. Şoferii şi o parte din personalul de serviciu care a venit cu invitaţii. Facem cu schimbul.

Rufi îşi rezemă genunchii de marginea patului.

— Vă distraţi ?

— Foarte bine, domnule.

— Îţi stă foarte bine cu pieptănătura asta, Rufi.

— Domnul a observat ? Ştiţi, e minunată petrecerea. A venit o formaţie de flamenco şi mai sînt încă două orchestre. Ca la cabaret. Şi e atît de multă lume ! Eu, iertaţi-mă, domnule, sînt aşa, veselă, fiindcă am băut cinci sau şase pahare de vin.

Ajungînd aproape de ea, m-am oprit.

— Mă bucur, Rufi. Să bei pînă o să cazi jos.

— Vai, domnule !

— Pînă o să cazi ameţită. Ţi-o spun eu. Peste puţin timp, o să vin la petrecerea voastră şi vreau ca pînă atunci să te ameţeşti. — Rufi pufni în rîs. — Ai înţeles ?

— Sînteţi omul cel mai drăguţ din lume.

Pe străzi am întîlnit cîteva chipuri cunoscute şi am schimbat cîteva saluturi. Printre palmierii pitici din faţa vilei lui Emilio se auzeau frînturi de cuvinte.

Santiago mă primi la intrarea în grădină. Cu greu am făcut rost de un pahar de whisky. Mîna dreaptă îmi transpirase şi ajunsese să mă doară fălcile de-atîtea zîmbete, cînd am reuşit să beau prima înghiţitură. Se dansa pînă şi pe terenul de tenis.

— Cei din formaţia de flamenco sînt la Claudette, zise Amadeo.

— Te căuta Dora. Ştii cît e ceasul ?

— N-am putut veni mai devreme.

— Partea proastă a petrecerii e că mulţi tipi...

— E unu fără un sfert, Asunción.

— ...se îndoapă cu whisky.

— Nu, ştiu cît e ceasul.

— Zice că-i islandez. Din Islanda, nu din Irlanda, înţelegi ?

— Pleci ?

— Un moment, Asun. Vreau doar să arunc o privire pe-aici.

Din semiîntuneric, aşezată pe iarbă, cu rochia de seară ridicată pînă peste genunchi, mă strigă Ernestina.

— Ce faci aici ? am întrebat-o.

— Ce porcărie de petrecere !

M-am ghemuit lîngă ea. Părul roşcat îi era răvăşit.

— Aranjează-ţi decolteul.

— Îl cunoşti pe Polo Orduña ? Ei, află că după zece minute m-a crezut cherchelită, şi gata cu mîinile pe mine.

— Şi a reuşit ?

— Nu se poate să existe o petrecere, chiar şi o porcărie de garden-party ca asta, fără ca unul să caute neapărat să umble cu mîinile pe tine ? Şi numai după zece minute. Oamenii au pierdut măsura. Luisa e făcută foc.

— Vino cu mine, vrei ?

— Straşnic, vin îndată.

Pe estradă o ţigancă blondă ridica un nor de praf, încheindu-şi freneticele sevillane. În timp ce lumea aplauda, mi-am schimbat paharul gol cu unul plin. Claudette înălţă capul, cînd m-am aşezat în faţa scaunului ei.

— Un colţ de pace. Cum de e mai multă lume în casa ta decît în cea a Martei ?

— E ca un fluviu. Vin şi pleacă.

— Ești frumoasă cu rochia asta albastră de pai. Sau din ce-o fi. Aici e o insulă de pace.

— Și o sticlă de whisky sub scaunul tău. Gheață n-am. Acum ai picat ?

— Da. Tu ce faci ?

Claudette ridică mîinile pentru cîteva clipe ; continuă să înfășoare șuvița de celofan roșu pe celofanul alb al pachetului de țigări, pe care îl împăturise cu grijă. Toată lumea tăcu, iar pe estradă, fata, ghitaristul și cîntărețul de flamenco îi dădeau zor, pe deasupra capetelor mulțimii.

— Ai fost în oraș ?

Aș vrea să te văd și să nu te văd,
aș vrea să-ți vorbesc și să nu-ți vorbesc.

— Pînă mai adineauri. Am fost să văd ce pot face pentru băieții din sat.

aș vrea să te-ntîlnesc singură
și n-aș vrea să te întîlnesc

— Care băieți ?

— Cei pe care i-au arestat.

— Și ce-au făcut băieții ăștia ?

Durerea și ceea ce nu-i durere

— Nu știu.

totu-i durere pentru mine

— Atunci, pentru ce te-ai dus ?

ieri sufeream vrînd să te văd

— Nici asta nu știu. Inspectorul care se ocupă de caz nu era acolo.

azi sufăr fiindcă te-am văzut.

— Neplăcute probleme. — Mîinile ei continuau mișcările măsurate, dar Claudette surîse cînd îmi întîlni privirea. — Nu mă amuză deloc.

— Ești minunată.

— Pentru că a fost adevărată chestia cu sticla de sub scaun ?

— Pentru asta — am ținut dopul între dinți — și pentru toate. Cîntă bine băiatul ăsta. — Mi-am turnat mai mult de jumătate de pahar. — Petrecerea pare să fie grozavă.

— Ce te așteptai ? Cei care se agită sînt cei care se distrează cel mai bine la petreceri. Hai, dă-i drumul, fii sociabil și încheie afaceri.

— N-am chef de afaceri.

Am o durere, durere,
încît aproape pot spune
că nu eu am durerea :
durerea mă are pe mine.

Pe rochie rămăseseră fîșiuțele răsucite de celofan. Cîteva picături de sudoare apăruseră pe fardul de pe piept.

— Caută-ți o femeie.

— Pe a mea ?
— Sau pe oricare alta. Ce-i cu voi, bărbaţii ?
— Dar cu al tău, ce-i ?
— Trece săltăreţ din grup în grup, şi îşi rupe tălpile dansînd cu puştancele.
— Claudette, eşti geloasă.
— Şi pe urmă se trezeşte că-i obosit şi mă iubeşte şi mai mult. Numai că nu prea mai are forţă ca să mi-o demonstreze.
— Claudette, dacă mai vorbeşti aşa, mă duc la Ernestina, deşi e beată şi ea.
— O fi avînd şi ea problemele ei, ascultă-mă pe mine. Dar grozav aş vrea să fie ale mele. Ce-i cu tine de nu-ţi joci rolul de bărbat iberic ?
— Claudette, draga mea, cum de-ai venit să trăieşti în ţara asta ?
— Toate ţările sînt la fel.
— Mi-ar plăcea să fiu amantul tău, dacă nu l-ai iubi atît de mult pe Santiago.
— Caută-ţi o femeie. Pe a ta, sau pe oricare alta. Şi nu mai sta lîngă mine, fiindcă m-ai deprimat. Un om matur are nevoie de o legătură.
— Mă preocupă băieţii ăştia.
— Se distrează şi ei.
— Acum or fi stînd închişi acolo, cu nasul în zidurile umede.
— Despre ce băieţi vorbeşti ?
— Ai văzut-o pe Elena ?
— Cum, tu n-ai văzut-o pe Elena ? E minunată, omule !

Un grup năvăli din grădina alăturată, prin deschizătura făcută în zidul de piatră. M-am apropiat de grupul din jurul lui Amadeo şi al

dansatoarei ce-l însoţea în piruetele sale. Şi deodată mi-am dat seama că Amadeo avea, pe deasupra smochingului, o rochie şi un lung şirag de perle.

M-am întors încet lîngă Claudette, care răsucea din celofan o nouă figură.
— Acum face pe muierea, nu ?
— Cum terminăm paharul, ne ducem să dansăm împreună.
— De-acord. — Claudette îşi încrucişă picioarele, iar eu m-am tolănit în scaun. — Dacă stai să te gîndeşti, o petrecere te poate face fericit.

În grădina Martei, orchestra alterna cîntecele italieneşti cu ritmurile antileze. Mi-am terminat paharul şi am adormit.

Era ziuă, deşi încă nu răsărise soarele. Claudette, foarte palidă, îşi întinsese picioarele cu vîrfurile vîrîte într-un colţ al scaunului meu. Pe albastrul şters al cerului dăinuiau cîteva petice de nori. Văzduhul uscat era încins.
— Cred că ai înţepenit de tot.

M-am ridicat în picioare şi mi-am întins larg braţele, aproape ducîndu-le spre spate. Claudette mă privea surîzătoare în timp ce mă aplecam spre obrazul ei. Închise ochii şi o sărutai între sprîncene.
— Nu te duci să te culci ?
— O ultimă înghiţitură ?
— N-aş mai putea.

Pe ringul de dans, trei perechi se mişcau în ritmul lent al orchestrei. Ernestina îşi rezema capul pe umărul lui Polo Orduña. Andrés şi Santiago erau în fruntea unei procesiuni de vreo

șase sau șapte, cu Marta în coadă, care stropeau cu gin trandafirii. Cîntau cît îi ținea gura și, așa cum îi auzeam din stradă, dintr-o dată dimineața mi se păru mai largă și mai pustie.

25

Prin crăpături pătrundea o lumină foarte puternică. Mi-am amintit că mă sculasem să beau apă. Îmi simțeam limba umflată, lipită de cerul gurii care era uscat ; buzele le aveam jupuite și arse. Somn nu-mi era, dar n-aveam energie nici măcar să mă mișc. Apoi mi-am amintit cum arătau obrajii Claudettei, cu cîteva ore mai înainte, în zori.

— Adineauri dormea încă, zise Rufi.

— Atunci trezește-l. Dacă a întîrziat cu Rafael, trezește-l, căci o să se supere că nu l-am chemat.

— Da, doamnă.

Ușa se deschise încetișor. Cîteva clipe, pînă cînd am simțit lumina crescînd printre pleoape, n-am știut ce treabă avea Rufi în dormitor.

— Domnule, e trecut de douăsprezece.

— Foarte bine.

Am zăbovit mult sculîndu-mă din pat, făcînd un duș și îmbrăcîndu-mă. Eram atît de vlăguit, încît aproape că nu mai țineam minte nimic, temîndu-mă că în minutul următor voi fi obligat să gîndesc sau să fac cine știe ce. Dora intră să mă anunțe că întreba lumea de mine.

— N-am chef să văd pe nimeni. M-am salutat la petrecere cu toată lumea.

— Javier, oamenii...

— Dora, n-am chef să văd pe nimeni. Iar dacă rămînem fără prieteni, cu atît mai bine !

Dora trînti ușa. Telefonul sună și am ridicat grăbit receptorul.

— Ce-i cu tine ? întrebă Andrés.

— Nimic. De ce ?

— Pari plin de dulceață. S-a produs cearta de dimineață ?

— Tu cum te simți ?

— Complet dărîmat. Pe la nu știu ce oră ne-am apucat să stropim grădina cu gin ! Pînă a apărut Claudette și ne-a fugărit cu mătura prin toată stațiunea. Te-ai distrat ?

— M-am plictisit de moarte.

— Dragul meu, dar n-a fost rău deloc. S-au jucat tot felul de jocuri prostești. Pe mine, care nu sînt bun de nimic, m-au pus să alerg beat. Ia spune, te-ai îmbrăcat ? Amadeo zice să vii pe aici. Te sun de la el de-acasă.

— Nu pot acum.

— Zice că trebuie să mergeți la plajă, fiindcă așa s-a înțeles cu tipul ăla căruia urmează să-i vindeți blocurile.

— Să vîndă el tot ce vrea. Nu pot să mă duc pe plajă și nici în alt loc. Am treabă.

— Așteaptă. — Andrés, depărtat de receptor, întreba ceva cu glas tare.

— Javier...

— Spune.

— Zice să vii, că altfel treaba se compromite.

— Să facă el ce vrea, ți-am mai spus-o ! Sau tu ! ! Nu ții și tu de firmă ? De ce trebuie să scot numai eu castanele din foc ?

— Bine, bine, potolește-te. Las-o așa, e foarte bine. La revedere.

Și mă lăsă cu vorba-n gură, ținînd prostește receptorul. Dar chiar înainte de-a fi terminat să mă încalț, sună iar telefonul.

— Sînt eu, Amadeo.

— Da, știu. Ce s-a întîmplat ?

— Asta zice că nu vrei să vii.

— Nu, nu vin.

— Ai uitat că a rămas să vorbim cu Jubachs, cel de la Imobiliara ?

— Da, înțeleg că de trei sau patru zile te scapi pe tine la gîndul că o să vină tipul ăsta. Vinde-i cum vrei toate locuințele pe care le poftești. Eu am treabă.

— Javier, să fim rezonabili. Jubachs nu e o persoană atît de importantă ca tine, și o știe. I-ar place să se joace cu tine de-a investițiile în stil mare, la un pahar de vin, în jur cu cinci sau șase femei frumoase în costum de baie. Vrea să cumpere blocurile alea, care au început să se eternizeze. Sînt sigur.

— N-am de gînd să vin. De ce insiști ?

— În interesul tuturor.

— Puteți să-i faceți foarte bine jocul tu și cu Andrés, cu cele patru sau cinci femei bine în jur. Și spune-le să aibă grijă să-și pună în valoare grațiile. Dacă urcă prețul cu un milion, lasă-le să-l și sărute.

— Javier.

— Nu, Amadeo, n-am de gînd să vin.

— Dar ce-ai de făcut ?

— Multe lucruri, mai degrabă decît să-l suport pe nenorocitul ăsta.

— Niciodată nu te-am văzut făcînd așa ceva. Bine, dacă nu vrei să vinzi, nu se vinde și gata ! Dar nu-i bine să procedezi astfel, cu totul inexplicabil. Nu-i bine !

— Care articol din statute te autorizează să-mi dai sfaturi ?

— Cum vrei.

M-am grăbit să trîntesc receptorul în furcă, înainte să întrerupă el conversația. După ce mi-am pus cămașa și cravata, am căutat o jachetă de vară călcată. De la fereastră, am văzut-o pe Dora cu Luisa, în costum de baie ; în lumină, pielea bronzată și întinsă apărea întărită. Copiii alergau pe o alee și ele îi strigau din stradă. Pe albastrul cerului, pinii de pe munte își conturau verdele cu o precizie orbitoare. Copiii rămăseseră singuri în grădină, pînă cînd cineva — probabil Asunción — îi va duce pe plajă. Apoi va ieși Leoncio să lucreze la arbuști, în timp ce la bucătărie María va pregăti, plină de nervi, prînzul, și Rufi va îngîna un cîntec după altul.

— Rafael !

Copiii ridicară capul în același timp cu Rafael.

— Unchiule Javier, cobori îndată ?

— Plec chiar acum.

— Cînd doriți dumneavoastră.

În hol, Joaquín îmi sări în brațe.

— E prea cald ca să te duc și pe tine. E gata furgoneta ?

Rafael încuviință în tăcere. Copiii se luară după noi pe stradă.

— Dacă nu vă dați la o parte, vă calc pe toți, îi amenință Rafael.

Rîzînd, se porniră să țopăie în fața furgonetei, pînă cînd Rafael deveni serios. Glasurile lor se îndepărtau în freamătul dimineții însorite. La prima curbă, în fața noastră se ivi marea.

— Îți plac copiii ?

— Da.

— Păi, e cazul să te însori.

— Ei, mai am timp.

Crîngul de pini, în stînga, avea poieni atrăgătoare, umbrite, unde puteai să te întinzi, cu o sticlă de băutură rece la îndemînă.

— Azi e sîmbătă sau duminică ?

— Sîmbătă.

— Fumezi ?

— Mulțumesc.

— Ai fost în oraș ?

— Pînă la nouă și jumătate.

— Era ceva nou ?

— Nu, nimic.

— Te duci și mîine ?

— În afară de poștă care trebuie ridicată, mai am de dus pe cineva la ultima slujbă de la biserică.

— Da, e mai bine așa. Știi, dacă auzi ceva...

— Cum doriți.

Rafael încetinea la curbe și lua pantele cu o viteză moderată. Dus pe gînduri, îmi ziceam că

Rafael conduce mai bine decît mine, cînd deodată am tresărit, dîndu-mi seama că-mi vorbea.

— Ce spuneai ?

— Că nu se cuvine să vă dau eu sfaturi, dar...

— Spune, omule.

— Dumneavoastră, don Javier, — și își întoarse ochii de la parbriz cu un zîmbet rapid — cred că aveți prea multă încredere în oamenii ăștia. Vreau să spun, că vi se povestesc lucruri care nu sînt cu totul adevărate.

— Adică exagerează, vrei să spui ?

— Da, așa-i. E greu să-i înțelegi.

— De ce crezi că-i greu ?

— Nu, eu nu dau vina pe ei. Nici pe dumneavoastră, bineînțeles. Fiecare trăiește în alt fel și, de aceea, fiecare este altfel. Și cînd e nevoie să se înțeleagă unii pe alții, uneori vezi că nu se poate. — Roțile săltară de pe pavaj pe nisip, unde Rafael frînă, la umbra primei case dinspre plajă. — Dar, la urma urmei, cine sînt eu ca să vă atrag atenția ?

— Tot nu văd ce interes ar putea avea ei ca să mă tragă pe sfoară.

— Vedeți dumneavoastră, sînt neîncrezători, pentru că-s pățiți. Și nu pot să înțeleagă de ce vă amestecați în treburile lor.

Juan înainta pe trotuar, cu pantalonii suflecați pînă aproape sub genunchi, urmat de un băiat. Ne strînserăm mîinile și o pornirăm mai departe pînă la mesele și scaunele de sub tarabă.

— Dacă vă puteți lipsi de mine, zise Rafael, mă duc după niște cumpărături.

— Bine, du-te.

— Ia-l şi pe băiat, dacă ai nevoie de el, zise Juan.

— S-a făcut bine feciorul tău ?

— Nu-l mai scutură frigurile. Dar nu-i încă vindecat de tot. Vă mulţumesc pentru întrebare.

Marea, printre bărcile trase la mal, părea liniştită, distingîndu-se doar prin licăririle de lumină. O dungă şerpuitoare de spumă murdară mărginea plaja, pînă la digul unde se înghesuiau bărcile cele mari. Băiatul se aşezase pe nisip, lîngă noi. Cîrciumarul aduse o sticlă de vin alb, o farfurie cu peşte prăjit şi zeamă de lămîie, pentru mine. Juan avea pielea uscată, cu un strat foarte fin de sare pe cutele adînci de pe obraji.

— Aşa-i, nu se ştie de ce i-au ridicat.

— O fi pentru ceva, don Javier.

— Crezi ?

— Alaltăieri au fost pe-aici domnii, zise deodată băiatul. Pe seară a venit şi domnul Karl.

— Are dreptate. Au mîncat aici.

L-am văzut pe Vicente trecînd grăbit strada. Sări peste bordură.

— Bună ziua, don Javier.

— Bună, Vicente. Ia loc să bei cîteva pahare de vin.

Juan, care se ridicase la sosirea lui Vicente, îşi schimbă locul ca să mă lase la mijloc.

— Aţi aflat ceva ?

— Nu, Vicente, încă nu. Am avută multă treabă zilele astea. — Doi bărbaţi salutară şi rămaseră tăcuţi, cu braţele încrucişate. — Cu o seară înainte am fost în oraş, dar inspectorul se dusese în capitală. Se întoarce abia mîine. Să

vedem ce-au făcut băieţii ăştia, dacă au făcut ceva.

— Ceva tot trebuie să fi făcut ei, dacă i-a luat garda civilă, zise Juan.

— Ce ştii tu ?

— Dar cine anume sînt ?

— José Flix, Juan Caballs, Feliciano Tormillo şi José Hervás. Cel mai mare e Juan, care are douăzeci şi trei de ani.

— Bine, dar cu ce se ocupau ? — Vicente muia cu vîrful limbii foiţa de ţigară. — Cu pescuitul, nu ?

— Don Javier, zise Vicente, ştiţi şi dumneavoastră că viaţa e grea în satul ăsta. Eh, uneori mai cumpără şi ei cîte un lucru.

— Nu-i pentru asta, zise Juan. I-au luat pentru doamna care a fost găsită pe plaja de la Velas Blancas.

În jurul nostru se strînsese acum vreo duzină de bărbaţi, care ascultau discuţia nemişcaţi, cu ochii mijiţi. Vicente turnă vin în cele trei pahare. Băiatul, care se ridicase de pe nisip, se alăturase bărbaţilor. Lămîia avea un gust oribil.

— Au percheziţionat şi acasă la ei ?

— Da, se grăbi să răspundă Juan. Chiar dacă n-au omorît-o, poate că au luat din lucrurile pe care le avea asupra ei. Străinele au întotdeauna dolari sau lucruri de preţ.

— Cine a spus că era străină ?

Cercul se deschise, pentru a face loc unui om de vreo patruzeci de ani, cu părul foarte negru, care-mi întinse mîna.

— Miguel, președintele Corporației, zise Vicente.
— Mi-a făcut plăcere, don Javier.
— Încîntat. Ia loc lîngă noi.
Băiatul apropie un scaun și mai aduse un pahar. Miguel se uita la cei care ne înconjurau. După ce sorbi din vin, îmi zîmbi.
— Cel mai mult suferă femeile, zise Juan. Ele nu se pot obișnui ca băieții să ducă viața asta. Ele cred că lucrurile mai sînt ca pe vremuri.
— Ascultă, Juan, vorbi unul din grup, ești sigur că băieții au omorît-o pe doamna ?
— Dar tu, tu ce crezi ? ! Ești tare isteț, așa că așteptăm să auzim părerea ta.
— Ascultă, zise Vicente, Jaume te-a întrebat pentru că nu-i bine să învinuiești pe cineva.
— Eu n-am învinuit pe nimeni.
— Haide, Juan, spune-i domnului că ei au omorît-o.
— Cine te-a poftit la vorbă, nătărăule ?
— Tăceți din gură, zise Miguel. Vedeți, domnule, lucrurile sînt așa cum vedeți și dumneavoastră. Pe-aici se crede că băieții ori s-au apucat să cumpere de contrabandă, ori au făcut vreo prostie în camping, ori sînt amestecați în dandanaua cu străina.
— Cine a spus că era străină ?
— N-ați văzut-o ?
— Ba da.
— Ei, nu se poate să nu fi fost străină. O femeie înaltă, frumoasă, îngrijită. Avea pielea foarte îngrijită. Și sînii tari.
— Miguel, exclamă unul, vezi c-o să ne iei mințile.

Oamenii rîseră, în timp ce Miguel zîmbea, așteptîndu-i să se potolească.
— La fel a spus și unul din garda civilă. Englezoaică ori suedeză. O să vedeți. Vicente ne-a spus că dumneavoastră, don Javier, vă interesați de soarta băieților. Vă mulțumim din toată inima, pentru că sînt niște băieți buni, deși poate că își fac de cap, dar n-au pe nimeni care să-i apere. Dacă o să puneți o vorbă bună să se poarte bine cu ei, să știți că vă mulțumim cu tot respectul, că sînteți un domn care a făcut mult pentru locurile astea, de cînd cu stațiunea și celelalte. Pe-aici, don Javier, lumea vă prețuiește.
— Exact asta i-am spus-o și eu domnului, zise Vicente.
— Mulțumesc tuturor. O să fac tot ce pot. Mai întîi vroiam să ascult ce spuneți voi, să știu ce gîndiți despre toată întîmplarea.
— Eu v-am spus, zise Miguel.
— Dacă au făcut ceva, vor trebui să plătească.
— Taci din gură, Juan.
— Pe băieți îi ispitea campingul, mă înțelegeți ? Femeile își făceau poftele cu ei, să-mi fie cu iertare. — Vicente scoase un rîs întretăiat. — Dar cum am mai spus, astea țin de vîrsta lor necoaptă.
— De vîrstă și de lipsa de minte. Le plăcea și tutunul bun, le plăceau și băuturile scumpe, coniacul, și să-și pună basmale de mătase la gît. Credeți că se mai gîndea careva să iasă pe mare ? Într-o bună zi, nu va mai exista un singur om

în tot satul ăsta care să știe să țină cîrma, nici să arunce un carmac.

— Juan, domnul a venit să se intereseze de băieți.

— Știu și îi mulțumesc, și dînsul știe asta.

— Da, știu, Juan.

— Dar e nevoie de o învățătură de minte. În lumina soarelui, vinul din sticlă era străveziu. M-am ridicat. Oamenii făcură cîțiva pași în afara umbrarului.

— Dacă doriți să aruncați o privire la barcă...

— Mulțumesc, Juan.

— Atunci, rămîneți la masă, mă pofti Vicente.

— Nu, trebuie să mă întorc acasă. — Ne îndreptarăm spre furgonetă. — N-am uitat problema dumitale, Vicente. Cînd am un răspuns, te anunț eu.

— Mulțumesc, don Javier. Să vă răsplătească Sfînta Fecioară pentru tot ce faceți în folosul nostru, al oamenilor sărmani.

Rafael, sprijinit de volan, privea șirul de pescari care, ca la înmormîntare, murmurau cîte o frază cînd îmi strîngeau mîna.

— Cam în zece minute ajungem în stațiune.

— Da, adeveri Rafael. E trei și un sfert.

Cînd am coborît, l-am văzut pe Andrés culcat în iarbă, ținîndu-și genunchii cu mîinile și rîzînd de Emilio. Ernestina, Marta și Amadeo, în costume de baie, stăteau cu copiii pe verandă.

— Sînteți niște libidinoși, niște feciori de lele !

— Emilio, — Asunción îl trăgea de braț — liniștește-te.

Emilio se uită la mine, cu ochii congestionați, cu fața și gîtul acoperite de sudoare.

— Nevastă-ta era și ea acolo, află de la mine.

Am continuat să tac.

— Ai scăpat una bună.

— Copiii au descoperit că mai mulți tinerei, din cei care au venit ieri, s-au cocoțat într-un copac de unde se vede foarte bine solarul.

— Și nevastă-ta, află că era și ea acolo, goală-goluță !

M-am îndreptat spre treptele verandei.

— Emilio, nu mai dramatiza cu nevastă-mea.

În același timp cu vocea lui ridicată, am auzit suspinele Dorei.

— Stăteau foarte frumos în copac, continuă Amadeo, și proastele astea se despuiau foarte liniștite pe terasă.

— Dar de unde era să ne închipuim ?

Am intrat în birou, urmat de Andrés și de Amadeo care erau încîntați de afacerea încheiată cu Jubachs. Dora încetă cu plînsul și cu reproșurile cînd sosi momentul să meargă la dejunul de douăzeci de persoane din casa Elenei. Eu am rămas să mănînc cu Enrique. Înainte de desert, am trimis-o pe Rufi să-l caute pe Joaquín. Ne-am închis toți trei în living ca să jucăm — ei doi contra mea — o partidă de șah. Mă gîndeam că la ora aceea Angus și-o fi așteptînd iubitul.

26

Pe mare se zăreau lumini. Bărcile ieșiseră cu o oră înainte, la puțin timp după ce ajunsesem pe drumul de pe stînci. Aveam în minte scri-

soarea lui Angus adusă de Rafael la prînz — cînd am auzit zgomot de pași. În întuneric se deslușeau pantalonii albi ai Elenei și, puțin mai închisă la culoare, pielea brațelor și a feței ei.

— Iartă-mă. Aștepți de mult ?

— Abia am venit. Vrei să facem o plimbare ?

— Mergem spre golf. E o vreme spendidă, nu-i așa ? — Mă sărută pe buze. — Tocmai vroiam să plec, cînd a sosit Ursula. Discută într-una întîmplarea de ieri-dimineață.

— Dar cine erau imbecilii din copac ?

— Nu se știe. Au fugit cînd au apărut copiii. Ești mulțumit ?

— Vreau să vorbesc ceva cu tine, Elena.

— Bine.

Drumul cobora printre stînci și pini. Dincolo de linia plajei, noaptea avea o vagă luminozitate, fără stele, fără lună, răspîndită la fel pe toată întinderea zării. Parfumul Elenei mă moleșea. Cîteva clipe am stat la îndoială, dar seducția ei mă hotărî să nu mai amîn momentul.

— Dacă vrei, zise ea cu un surîs, putem să facem baie.

— Păcat că n-am putut să ne repezim pînă la căsuță... Ți s-ar strica machiajul și pieptănătura asta atît de desăvîrșită.

— Îți place ? Claudette zice că mă întinerește cu zece ani.

— Claudette e foarte amabilă.

— Chiar nu mă întineresc cîrlionții ăștia ?

— Da, ești foarte frumoasă.

Ne-am așezat pe nisip, în golf, și am început din nou să ne sărutăm. Pe urmă, am fumat o țigară, în tăcere. M-am ridicat, crezînd că aud niște pași. Elena privea în larg, cu buzele ușor întredeschise într-un zîmbet vag.

— Ascultă, vreau să-ți spun un lucru important.

— Ah, da, iartă-mă. — Se întoarse spre mine și își sprijini brațele de genunchii mei.

— Aș vrea să vorbim în liniște, fără scene. De douăzeci și patru de ore, îi suport Dorei o scenă la fiecare zece minute. Și mi-e destul.

— Te pisează să te împaci cu Emilio, să te duci la liturghie, să asiști la mesele mele de gală, — și zicînd asta începu să rîdă — să lucrezi la hîrțoagele tale. De ce nu vrei, într-o noapte... ? Eu cred că asta-i trebuie.

— N-o judeca pe ea după tine. Fapt e că detest scenele. De-acord ?

— De-acord. — Clipi din ochi, parcă vrînd să surîdă. — Dă-i drumul, cînd vrei.

Nisipul era mai fin decît cel de pe plaja din stațiune ; dacă era și vreo pietricică, avea de obicei forma plată a unui ban. Mi-am frecat mîinile, neștiind cum să încep.

— Aș vrea ca tu și cu mine să plecăm.

— Unde ?

— Nu știu. Dealtfel, mi-e indiferent unde o să mergem. În străinătate. În Italia, de pildă. Sau în Mallorca. E totuna. Important e ca tu și cu

mine să mergem undeva unde să trăim împreună. Pentru totdeauna.

Elena rămase mult timp tăcută, şi credeam că înţelesese totul, chiar şi numai din intonaţia vocii mele. Am sărutat-o pe umăr, rotund ca o gutuie şi, tot ca o gutuie, puţin cam aspru. Deodată, mă întrebă :

— De ce ?

— Nu ştiu de ce. Pentru tot. Mi-ar trebui mult timp ca să-ţi explic.

— Explică-mi.

— Pentru că... pentru tot.

Îşi rezemă gîtul pe genunchi ; faţa îi era întoarsă în sus, parcă neştiutoare. M-am dus pînă la mal, unde valurile lăsau resturi de alge. M-am uitat cum mi se muiaseră sandalele şi m-am gîndit că apa mării le încreţea pielea, şi că Elena o fi continuînd să stea în aceeaşi poziţie. M-am întors. Elena, fără să se mişte, îmi surîse.

— E frumos să-i spui aşa ceva unei femei, după atîţia şi atîţia ani. Îmi închipuiam că eram logodiţi şi că acum te-ai hotărît, în sfîrşit, să te căsătoreşti cu mine.

— Da, e frumos. Tu şi cu mine nu aveam bani ca să ne căsătorim... — M-am întrerupt, văzînd cum se apropie spre mine gura ei întredeschisă. — Ascultă, Elena, fără mofturi din astea. Ceea ce-ţi spun este serios.

Ea îşi coborî privirea spre una din mîinile mele care o ţineau de umeri. Brusc, se trase înapoi şi încetă să mai zîmbească. Aproape de rădăcina părului, pielea i se încreţi în riduri

lungi, de la o tîmplă la cealaltă, brăzdîndu-i fruntea.

— Ai dreptate, sîntem prea bătrîni ca să mai fim logodnici.

— Măcar de-am fi !

— Bine, Javier, şi-acum termină odată ce-ai de zis.

— Altă dată, lasă.

— Cum ?

Mi-am dres glasul, înainte de a repeta :

— Altă dată.

Lumina serii părea să-şi aibă obîrşia în vreun loc nevăzut. M-am rezemat în coate. Sîngele îmi zvîcnea în piept şi în degetele mîinilor. Fie ce-o fi, după cel mult o oră voi bea un whisky mare, cu multă gheaţă. Elena se rezemă de mine.

— Termină ce ai de spus. Prefer să discut, decît să te văd aşa.

— Ai auzit ce-am avut de spus. Vreau să plec cu tine. Fireşte, sînt convins că e greu. Că sînt multe piedici, vreau să spun. Dar dacă vrem, toate obstacolele pot fi depăşite. Ştii că pot să cîştig bani în orice loc de pe lume. Spuneam de Italia, pentru că am acolo legături comerciale. Sau în Franţa. E acelaşi lucru — toate astea o să le discutăm. E unul din nesfîrşitele lucruri asupra cărora trebuie să ne înţelegem. Bani am destui. O să luăm cu noi suficient de mulţi ca să trăim şi mai departe ca pînă acum.

— Ai greutăţi materiale ?

— Nu, ştii că nu.

— M-am temut că...

— Crede-mă, nu-i vorba de asta. Dar trebuie să plecăm, pentru că toată viaţa noastră e falsă, Elena, plină de minciuni, care uneori pot fi comode, dar pînă la urmă se întorc împotriva noastră. Nu pot continua, avînd conştiinţa încărcată a legăturii noastre. Şi toate celelalte. Lumea nu-i aşa, ştii ? Lumea e făcută din altfel de oameni.

— Ştiu.

— Nu ştii. Crezi că o înţelegi, dar în realitate nu ţii seama de ea fiindcă nu te-a preocupat niciodată. Pentru că te gîndeşti la ceilalţi oameni cu idei preconcepute. La fel făceam şi eu pînă de curînd. Există oameni cărora nu le e teamă.

— Sigur ?

— Sau dacă le este, şi-o ascund. Acum nu mă mai tem de nimic, Elena. În afară de perspectiva de a continua astfel pînă la capătul vieţii. — Mi-am retras mîna, pe care se odihnea obrazul ei, umedă de sudoare. — De ce să nu putem, tu şi cu mine, să trăim liberi şi fericiţi ?

— Dora, Andrés, cei doi copii ai tăi, fiul meu.

— Şi ce ? Mai devreme sau mai tîrziu, totul va răbufni. Să căutăm măcar să răbufnească în felul cel mai acceptabil.

În timp ce îmi aprindeam o ţigară, Elena îşi aranjă pieptănătura şi gulerul bluzei.

— Dar nu-i nevoie să răbufnească.

— Ba da ! Ştii foarte bine că da ! Cum vrei să-ţi explic ? Într-o bună zi, ne vom sătura să nu putem fi împreună. Sau că tu eşti cu bărbatul tău. Sau vom fi descoperiţi.

— Aşa că, vrei să plecăm ?

— Da.

— Să ne părăsim familiile şi să izbucnească scandalul ?

— Puţin îmi pasă de scandal. Dealtfel, lucrurile astea se uită uşor. Cunoşti şi tu o mulţime de oameni la Madrid care trăiesc împreună, fără să fie căsătoriţi. Pînă şi Sirman. Ea este măritată cu altul. Şi, după cum vezi, omul deţine o funcţie importantă.

— La cei patruzeci şi şase de ani ai tăi şi la cei patruzeci ai mei...

— Treizeci şi şapte, Elena.

— E acelaşi lucru, Javier.

— Da, e acelaşi lucru, pentru că vîrsta n-are legătură cu asta. Ştim foarte bine că se poate trăi aşa.

— Şi pînă cînd o să dureze ?

— Nu fi nedreaptă.

— Ţine seama că nu e o aventură, că va fi ca o căsătorie.

— Tu pentru mine nu eşti o aventură.

— Ba da, Javier. Şi plictisitoare, după cum descopăr în ultima vreme. Dacă n-ar fi fost o aventură, n-ai fi îndrăznit să-mi propui un asemenea lucru.

— Te simţi jignită ?

— Firește.
— De ce ?
— Cred că-i limpede.
— Nu, nu văd ce e limpede.

— Pentru mine, pentru reputația mea de femeie cinstită. Cu ce obraz o să mă mai uit la oameni, după ce voi fi fugit cu tine ?

Mi-am trecut mîna peste față, apăsîndu-mi tare obrajii și buzele. Elena mă privea întrebătoare, cu umbra unui surîs triumfător.

— N-ai înțeles. După aceea nu va mai trebui să te uiți la nimeni. La nimeni cunoscut. E vorba să părăsim totul pentru totdeauna, să începem din nou. Tu și cu mine. De la un punct mort.

— Nu-i nevoie să-mi vorbești atît de rar, ca și cum ai mesteca vorbele.

— Elena...

— Da, da, da. Te-ai săturat de toate !

— M-am săturat pînă-n gît. Nici nu-ți închipui cît. Sînt sătul, obosit, sleit, distrus. Plictisit pînă în vîrful unghiilor. Să aud aceleași nerozii, să particip la aceleași minciuni, ale soțului tău, ale lui Amadeo, ale lui Emilio, pînă și ale Claudettei, care știe că totul e fals, și rabdă. Dar eu nu mai vreau să rabd ! Toată viața am dobîndit ce-am vrut, și acum n-am de gînd să renunț. Ultimii douăzeci de ani au fost buni, sînt de-acord. Am făcut războiul, l-am cîștigat și ne-am apucat să împătrim averea pe care o aveau familiile noastre înainte de '36. Dar acum — gata. Tot împătrindu-mi averea, făcînd copii, mergînd pe la mese și petreceri, luîndu-mi amante și suportînd tot felul de idioți pentru a obține permise de import sau contracte cu optzeci la sută profit, am pierdut din vedere alte lucruri.

— Ca, de pildă, să trăiești în Franța cu o amantă.

— Tu nu ești amanta mea. Elena, te rog.

— Ba da, Javier. Dar, ia spune, de ce te-ai săturat ?

— Mi-e teamă că într-o zi mă pocnește vreo angină pectorală, care mă lasă mort pe loc. Pe o plajă, ca nenorocita asta de tîrfă, sau în scaunul vreunui blestemat de consiliu de administrație. Și mi-e teamă să mor cu-atîta minciună în mine, și cu-atîta dorință de a trăi curat. Cînd îți spun toate astea, nu-mi veni cu reputația ta de femeie cinstită.

— Pe care n-o am, nu-i așa ?

— Aceea de care vorbești tu, nu. N-ai mai mult decît aceea pe care o simți.

— Nu înțeleg.

— Aceea pe care știi că o ai înăuntrul tău.

— Crezi că mie nu mi-e rușine de legătura noastră ?

Dintr-o dată, mi-am dat seama că nu mai ședeam locului, ci pășeam dintr-un capăt al golfului în celălalt. M-am oprit și am strîns-o cu furie în brațe.

— Dă-mi drumul !

— Nu. O să asculţi totul.

— Să-mi dai drumul !

Mă împinse şi fugi cîţiva paşi, spre stînci. Am rămas liniştit o vreme, fără s-o văd, pierdut în gînduri. M-am aşezat în acelaşi loc, cercetînd urmele din nisip. Cînd am simţit-o că se apropia, îmi veni s-o sugrum, lăsînd-o despuiată, ca Margot, pînă cînd gura desăvîrşită i-ar fi rămas îngheţată şi rigidă, pentru că ghicisem, ca într-o străfulgerare, că avea să-mi vorbească pe tonul acela blînd şi împăciuitor, cu care şi începu să-mi spună :

— Ne purtăm ca nişte copii.

— Lasă, Elena. Du-te acasă.

— Aşa nu, Javier.

— Mă iubeşti ? am şoptit.

— Mult de tot. Tocmai fiindcă te iubesc atît, ştiu că toate astea sînt ceva trecător, un fel de boală. Eşti preocupat şi ai devenit nervos. Ţipi la Emilio, la Dora, la copii, la Amadeo. Deodată dispari, te încui ca să rămîi singur. Chiar şi jigneşti lumea, cum ai făcut cu mine adineaori, cînd mi-ai propus aberaţia asta. Sau vorbeşti urît de biata femeie omorîtă pe plajă. Înainte nu erai aşa, Javier. Şi o să-ţi treacă, pentru că, în fond, nu eşti aşa.

— Pînă acum.

— Ce-i cu tine ? Ce cauţi cu oamenii aceia ciudaţi, cu pescarii, cu cei din oraş ? Vrei să te schimbi ? Oricui îi place...

— În ziua cînd m-am dus la gară s-o aştept pe Ernestina, am văzut privirea omului care ne-a deschis uşa vagonului. Ne-am dus pe urmă la hotel să-l trezim pe bărbatul tău, care se îmbătase ca un porc. Iar eu mă gîndeam la privirea omului aceluia şi la ce-o fi viaţa lui.

— De asta vrei să rupi cu toate ? — Rîse din toată inima, agăţîndu-se de mine, aproape ca şi cum ar fi vrut să mă stîrnească. — Eşti fenomenal, fantastic şi minunat. O să deschizi portierele. Nu te supăra, prostuţule. O să deschizi portierele pe Via Veneto, iar eu o să spăl scările şi birourile. Javier, visurile astea se fac la douăzeci de ani.

— La vîrsta aceea eu mă băteam pe străzile Madridului, care mai tîrziu mi-a deschis porţile şi a început să mă admire.

— Dar, chiar aşa, mă vezi pe mine spălînd scările ?

— Dar, chiar aşa, de ce nu vrei să înţelegi ?

Îngenuncheată pe nisip, mă sărută pe obraz. Coborî glasul, în timp ce-mi murmura cuvintele în dreptul ochilor :

— Am înţeles foarte bine. Şi te iubesc mai mult decît pe oricine pe lume, mai mult ca pe mine însămi, pentru că numai tu însemni ceva pentru mine. Am să ţi-o dovedesc toată viaţa. Există momente rele şi bune, ştii şi tu prea bine. Acum sîntem într-un moment rău — dar, cum te iubesc, nu contează.

— Elena, am încercat eu să rostesc cu o intonaţie neutră, cred că s-a făcut tîrziu.

— Da, — și mă mîngîie pe buze — foarte tîrziu. O iau înainte, dar vezi să nu întîrzii. Sîntem invitați la cină la soții Hofsen. Apoi, o să dansăm. O să rezistăm pînă tîrziu, tu și cu mine, nu ?

Înainte de a o lăsa să părăsească golful, am alergat spre ea.

— Mulțumesc, îmi zise.

— Ascultă. Doar da sau nu. Plecăm, tu și cu mine ? Da sau nu, pur și simplu.

Fața i se contractă, ca și cum o durere profundă ar fi sfîșiat-o pe dinăuntru, sau ar fi primit o lovitură puternică, sau l-ar fi văzut pe fiul ei atîrnînd de streașina casei. Mi-am dat seama că întîrzia în mod teatral cu răspunsul și am bănuit că va spune nu. Închise și deschise ochii. Am simțit că-mi tremură mușchii obrazului.

— Javier, te iubesc mult de tot.

În timp ce se depărta, m-a cuprins o asemenea poftă să mă iau după ea și s-o pocnesc, încît m-am grăbit să mă dezbrac și să intru în mare. Am înotat pînă cînd au început să mă doară brațele. Am ieșit din apă, mi-am aprins o țigară și m-am întins pe nisip, la lumina lunii care răsărise, rotundă și aurie. Angus mă anunța în scrisoare că „moșul" ei n-o să vină deloc la sfîrșitul acestei săptămîni.

Ce surprinzătoare era, și te făcea să rîzi și aproape să plîngi, imposibilitatea de înțelegere cu femeia cu care ai trăit ani de zile, cu femeia care a primit și a dăruit — numai în teorie, cum

îmi apărea acum atît de limpede — adevărata viață în tot acest timp. Era surprinzătoare acea imposibilă sinceritate, pe de altă parte atît de evidentă. Trupul mă asculta cuminte, nu se răzvrătea. Numai în cap îmi dăinuia o vîltoare de idei, de senzații adînci.

După ce m-am îmbrăcat, eram aproape mulțumit. Fluieram un cîntecel mergînd pe cărare, în timp ce mi se întărea tot mai mult hotărîrea de a-i părăsi pe toți. Inclusiv pe Elena. Cu zîmbetul pe buze și spre binele meu. Din cînd în cînd, în timp ce mergeam, la cină, la desert, în mijlocul conversațiilor, al dansului, sau la atingerea furișă a trupurilor noastre, îmi aminteam, și neliniștea, ca un bulgăre plin de neastîmpăr, mă sufoca.

27

Spre seară — trebuie să fi fost spre seară — tăvălugul încetase să mai funcționeze. Picuratul unui robinet în baie melița tăcerea. Printre jaluzelele din fereastră pătrundea multă lumină. Mi-am trecut mîna peste obrajii nerași.

— Enrique ! strigă Rufi, probabil de pe verandă.

M-am gîndit să fumez o țigară. Mi-am amintit de o atitudine a lui Angus, cu corpul aplecat pe marginea patului, căutîndu-mi papucii. Am adormit din nou, înainte de a fi întins mîna pînă la

noptieră, unde se afla tava și paharul cu suc de portocale.

M-am trezit greu de tot, recăzînd mereu într-o somnolență istovitoare ; în dreptunghiul ferestrei, licăreau stelele. Nu numai că fuseseră trase perdelele, dar mi se luase și tava. Stăteam nemișcat, și totuși eram nădușit și aveam un gust amar, de fiere, în gură. Negreșit că eram atît de bolnav cît spusesem dimineața. Stelele sclipeau, mici, nenumărate. După ce mi-am aprins o țigară, mi-am pus termometrul. Rezemat de perne, moleșit de căldură, lăsam să treacă timpul. Dora vorbea cu cineva în grădină. Rufi ducea spre pergolă scaunele de răchită, fotoliile și scaunele metalice, ceea ce anunța o reuniune. Mișcîndu-mă, îmi alunecă termometrul de la subsuoară. Am aprins un chibrit și am constatat că aveam treizeci și șapte de grade și șase linii. Joaquín îl strigă pe Enrique din stradă. Ramurile copacilor filtrau printre umbrele frunzelor răsfrîngerea felinarelor pe pervazul ferestrei.

Așteptam ca o adiere, chiar și o scurtă suflare să pătrundă pînă la pat. M-am dus să beau apă la chiuveta din baie. Întorcîndu-mă, am descoperit pe noptieră un pahar plin și altul gol, lîngă o cană cu limonadă.

Noaptea aducea cu o limpezime netă mici zgomote, ecouri, șoapte. Treptat, am început să disting mobile, contururile pereților, pata întunecată de pe patul Dorei. Gustul amar în cerul gurii stăruia. Dacă aș reuși să mă scol și să mă

spăl pe dinți, aș putea ajunge bărbierit în pergolă, cu un pahar de gin în mînă.

— Mă duc, doamnă.

— Da, zise Enrique.

— Se întoarce, doamnă. Copilul zice că o să fie aici înainte de cină.

Angus avea picioarele scurte, bine făcute, cu pielea întinsă și uimitor de netedă. Cu plasturele acela pe șold, pe locul unei rosături, care indica de cît de puțină vreme ne cunoșteam, fiindcă îl văzusem mereu lipit acolo. Am început să fac socoteala. La motoreta Ernestinei, înainte de a se modifica zgomotul motorului, schimbătorul de viteze produse un scîrțîit... O lună, sau poate mai puțin. Timpul scurt cît durează o rosătură. Mi-am aprins altă țigară și-am băut un pahar de limonadă, care îmi lăsă un gust metalic.

— Dora.

Umbrele și luminile cădeau pe tavan.

— Dora !

Mi s-a părut că aud scîrțîind pietrișul pe alee.

— Au și venit ?

— Nu. Încercam motoreta. S-au dus s-o caute pe Asunción și stau acolo, bînd cîte un păhărel.

— Oh, spune-le să nu mă lase cu buzele umflate, te rog.

— Ce face Javier ?

— Doarme înainte. Spune-le neapărat, Ernestina. Să nu se apuce de băut acasă la Emilio.

— Nici o grijă.

La ora aceea le-or fi dînd să mănînce în cazarma gărzii civile, în timp ce Angus, așezată la barul din cofetărie, o fi luînd al doilea pahar de coniac, cu gîndul la mine. Sau la Margot, care o sfîrșise rău. Sau la iubitul ei, sau la băieții băgați la arest, sau pur și simplu la propria ei copilărie. Prin '36, Andrés și-a luat bacalaureatul, cu trei ani mai tîrziu decît ar fi trebuit. Războiul nu-l făcuse să se maturizeze, ca pe ceilalți, și nici măcar perioada de după război nu-l îmbătrînise. Pe Elena o avea la cheremul lui. Cum o aveam eu pe Angus. Amantul necunoscut — eu — Angus, eu — Andrés — Elena. Dacă nu intervenea războiul, afacerile n-ar fi prosperat. Puteam să fac o întoarcere în trecut sau să-mi închipui ce ar fi fost prezentul fără război, gîndindu-mă doar cum trăiau mama mea și restul familiei. Enrique și Joaquín, în 1980, vor avea un iaht ca să petreacă șase luni pe an în insulele grecești...

Mi-am zis că ar fi trebuit s-o pălmuiesc pe Elena, că aveam datoria s-o fac să înțeleagă, chiar și cu palme. Deodată, le-am auzit glasurile, într-o rumoare nedeslușită.

M-am așezat pe pat. Inima îmi bătea slab dar într-un ritm grăbit, parcă imediat sub piele. M-a speriat gîndul că aș fi adormit din nou, dacă nu i-aș fi auzit venind. M-am dus în baie pe întuneric și, după ce m-am spălat pe dinți, mi-am ținut timp de cîteva minute capul sub robinetul cu apă rece.

Cu prosopul în mîini, am rămas rezemat de tocul ușii, lîngă măsuța de toaletă a Dorei.

Lumina strălucea pe borcănașele de argint, se răsfrîngea în oglindă. Stăteau de vorbă și rîdeau. M-am așezat pe taburetul albastru, rotund, foarte aproape de fereastră. Văzduhul liniștit era încins. Cîteva scame subțiri de nori se mișcau pe cer, spre sat.

— Dar mai este. Rufi !

— Partea proastă cu bicarbonatul e obișnuința, pentru că după aceea nu poți să te mai lipsești de el.

— Ce tot șușotiți ?

— Da, doamnă ; îndată.

— Vai, dragă, lucrurile noastre.

— Cîrpe ?

— Cunoaștem pe cineva... De fapt, și tu, Santiago, îl cunoști.

— Pe cine ? Iartă-mă, nu te-am auzit.

— Martínez. Administratorul delegat de la Textiles Bresós.

— Ah, da.

— Azi-dimineață, am citit în ziar.

— Și, se va putea vedea de aici ?

— Purta mereu un flacon cu bicarbonat în buzunar. Îl agita, lua o înghițitură și vorbea mai departe. Pur și simplu, nu mai putea să renunțe la el.

— Nu vrei să mai bei ?

— Ne ducem puțin pe plajă.

— E o noapte minunată.

— Da, mîine, neapărat. Cam pe la douăzeci și două și un sfert, în direcția nordvest-sudest. Scria în ziare.

— Pentru copii o să fie ceva magnific. Dar se va vedea ?

— Dora, nu-l trezim pe Javier cu vorbăria noastră ?

— Oh, nu, nu. Adineaori dormea. O mai fi avînd febră.

— Javier, mergem pe plajă să bem o... !

— Nu vrei să taci, Andrés ?

— Drept să-ți spun, sărurile de fructe mie îmi plac mai mult, pentru că nu-mi răscolesc intestinele. Dacă am mîncat ceva picant, imediat mă amenință o criză de colită.

— Picant ?

— Antonio, te rog, ce conversație !

— Dar e adevărat. Mănînc tuslama, de pildă, și în ziua următoare...

— Dumneata mănînci tuslama ?

— După cum vezi, dragul meu — la vîrsta mea și încă mai mănînc tuslama. Dar e adevărat, a doua zi am pîntecele răscolite. Cu sărurile de fructe, nu.

— Și atunci, ea a zis că asta nu i-o iartă.

— Femeile iartă întotdeauna.

— Taci, Amadeo. Ai să vezi, i-am zis. Dacă nu-l ierți, o să plece și totul o să ia o întorsătură mai urîtă. Cu atît mai mult cu cît ea nu putea să se întoarcă la părinții ei.

— Înainte de război, sărurile de fructe aveau un efect mai mare.

— Și, ce-a făcut ?

— Ce era să facă ? Era pe picior greșit.

— Nu mă sîcîi, plecăm îndată. Și nu mai bea.

Am pus la loc cutiuța pe tăblia de cristal a măsuței de toaletă. După ce m-am întins în pat, am încercat să nu-i mai aud. M-am apucat să-mi imaginez, în primul rînd, o croazieră pe Mediterana. Din cînd în cînd, mi-era teamă că va urca cineva să se intereseze cum mă mai simt. Ce bine era să navighezi sub bătaia soarelui, înfruntînd o briză puternică și răcoroasă.

Ceva mai tîrziu, i-am auzit plecînd. Am continuat să stau treaz multă vreme. Liniștea era aproape totală. Înainte de a adormi, am băut două pahare de limonadă. Peste țîrîitul greierilor, mi s-a părut că i-am auzit întorcîndu-se.

Mîna Dorei se așeză pe fruntea mea înfierbîntată. În fereastră stăruiau răsfrîngerile felinarelor. Am mormăit ceva și m-am întors pe o parte. În zori m-am trezit. Stînd nemișcat în așternut, am urmărit cum se lumina de ziuă. Auzeam răsuflarea Dorei în somn. Termometrul îmi arăta că aveam treizeci și șase cu patru linii. Eram mulțumit. Îmi aminteam de conversațiile auzite în seara trecută și îmi aminteam și gîndurile mele, ca ceva lipsit de sens și, mai ales, foarte îndepărtat. Limonada, care-și pierduse aciditatea, era călduță. Păsărelele ciripeau. Rafael stinse felinarele din stațiune. După micul dejun, m-am hotărît să fac o călătorie în oraș. Totul o să fie ușor.

— Tăticule.

Dorita, care stătea pe patul maică-si, se apropie să mă sărute.

— Ce faci, fetița mea ?

— Foarte bine. Mergem să ne scăldăm. Mama a mutat mobilele. Te-ai făcut bine ?

— Da.

Enrique intră în goană, în urma lui Rufi. Amîndoi copiii miroseau a colonie ; dar plecară din cameră cînd intră Dora.

— Foarte bine. Îndată o să-mi aducă Rufi micul dejun.

— Ar fi mai bine să nu te dai jos din pat. Ai avut o noapte foarte agitată.

— Ce s-a mai întîmplat ieri ?

— Oh, a fost foarte plăcut. Schimb locul mobilelor în living, ca să fie mai multă lumină.

Rufi intră cu tava, pe care o așeză pe măsuța cu picioare pliante.

— V-am adus corespondența și ziarele, domnule.

— Mulțumesc, Rufi.

Dora închise șifonierul.

— Nu trebuia să iei budincă. O să-ți facă rău.

— Mi-e foame.

— Să fac legătura cu telefonul de-aici ?

— Nu, Rufi. Cum e afară ?

— Foarte cald.

Am citit ziarele cu conștiinciozitate, în timp ce-mi beam ceaiul rece. Erau cîteva scrisori, facturi, o notă de la Vicente, în care propunerea era explicată pe larg, un plic voluminos de la biroul din Madrid, cu obișnuitul raport al Emi-

liei. În dosul perdelelor albe de la fereastră, dimineața strălucea pe fondul verde al copacilor. Din cînd în cînd cîte un glas mai puternic sau cîte un zgomot îmi distrăgeau atenția.

— Or să vină să te vadă Elena și Claudette.

— Ai terminat cu livingul ?

Dora se opri în fața mea cu o expresie uimită.

— Nu. Va mai dura cel puțin trei zile.

— Ah.

— Te simți mai bine ?

— Da, foarte bine. Mă scol îndată.

Notam niște cifre, cînd Rufi îmi aduse mîncarea.

— Doamna spune că dacă nu aveți nevoie de dînsa, nu mai urcă. Că e tare obosită.

— Să nu-și facă griji.

Aplecîndu-se să ridice de jos halatul meu, i se văzură coapsele. O șuviță de păr îi cădea pe fruntea transpirată. Îmi puse în ordine hîrtiile și aranjă patul Dorei.

— E bun peștele ?

— Grozav. Ce mai e nou, Rufi ?

— Nimic special, domnule. Se umple piscina. A zis María că vine mai tîrziu să vă vadă.

— Nu trebuie să se deranjeze. Ești drăguță azi, Rufi.

— Vai, cu ziua pe care o avem... Mai doriți ceva ?

— Nu mulțumesc. S-au întors copiii ?

— Încă nu. Domnișoara Luisa a rămas să mănînce cu doamna.

Rufi trase perdelele. Înainte de a adormi, am lăsat în scrumieră ţigara pe jumătate fumată.

Cînd m-am trezit, am crezut că se înserase, dar, ridicîndu-mă în capul oaselor, am văzut că arşiţa după-amiezii era în toi. Am învîrtit ceasul, pornindu-l de la ora la care se oprise. Duşul şi loţiunea de ras mă înviorară.

Casa părea pustie, cînd am coborît. Livingul, răscolit tot, mirosea a praf. M-am aşezat pe verandă şi am băut un suc de roşii. Apoi m-am apropiat de piscină.

Ernestina mă ajunse din urmă aproape de şosea.

— Dragul meu, era şi timpul să te mai vedem. N-ai murit ? Haide, urcă şi vino cu mine în oraş.

— Cum o să merg în ţinuta asta ? — Am încălecat pe locul din spate al motoretei, ţinîndu-mă cu mîna de umărul Ernestinei. — Mă laşi după vreo doi kilometri.

— De-acord. Andrés, Marta şi Amadeo mă aşteaptă. Ţin-te bine că pornesc.

Vîntul stîrnit de viteză mă învioră. Sub bluza verde, bretelele i se înfigeau în carne.

— Miroşi minunat.

— Ce spui ? mă întrebă ea întorcînd uşor capul.

— Că miroşi bine. Şi conduci cu mai multă siguranţă decît anul trecut. Opreşte înainte de crîngul de pini.

După ce m-am dat jos, a oprit motorul.

— N-au decît să mă aştepte. Stau să fumez o ţigară cu tine. — Ne aşezarăm pe marginea şanţului. — Va să zică, ţi-au trecut colicile ?

— Da. Povesteşte-mi ce se mai întîmplă prin lume.

— Nu se întîmplă nimic. Se repară şoseaua mai jos. Îmi dai un foc ?

— Ah, iartă-mă. — Avea buzele umede şi fardate cu ruj. — Tot te mai plictiseşti ?

— Închipuie-ţi că ieri am avut o conversaţie serioasă cu Santiago şi cu Amadeo. Erau de faţă şi Luisa cu Andrés, dar băuseră mult şi nu spuneau decît prostii.

— O conversaţie serioasă ?

— Da, da. Eu eram făcută foc, nu mai ştiu de ce. Amadeo şi Santiago susţineau că am nevoie să mă mărit, că dacă Luisa şi cu mine ne-am duce la doctor, ne-ar spune că trebuie să ne măritām. M-a înfuriat grozav ce spuneau, pentru că bărbaţii nu se gîndesc decît la asta. Tu ce crezi ?

— Uneori mai treci şi prin momente proaste.

— Aşa mă gîndeam şi eu. — Sări în picioare dintr-un salt ; pantalonii păstrau întipărită forma genunchilor. — În octombrie, cînd o să ne întoarcem la Madrid, totul o să fie altfel. Dar, ia spune, crezi că mi-ar sta bine măritată ?

— Dacă te măriţi bine...

— Cum ?

— Uite-aşa, fetiţo.

— Mulţumesc, Javierón. — Îmi ciufuli părul cu mîna. — Nu te sărut, pentru că sîntem singuri.

— Ţi-e teamă să nu mă năpustesc asupra ta ?

— Nu se știe niciodată cum poate să reacționeze un convalescent. Ne vedem deseară. Ciao !

Dădu cîteva accelerații înainte de a băga în viteză.

— Să nu te iei la întrecere cu mașinile, la întoarcere.

— Nici o grijă, tăticule.

Ridică mîna stîngă mai sus de umăr, făcîndu-mi semn. Șoseaua era pustie ; am stat o vreme observînd denivelările din asfalt, pămîntul negru de la marginea gropilor, și umflăturile ca niște clăbuci sau bășici. Avusesem de gînd s-o pornesc peste cîmp pînă la mare, dar mi-am adus aminte abia după ce intrasem în crîngul de pini. Am urcat sus de tot, pînă am ostenit. Am fumat cîteva țigări, și pe urmă îngropam chiștoacele cu grijă, sub mantia acelor de pin ascuțite. Cu căderea serii, aroma de rășină se făcea mai puternică. Luna contura amănunțit peisajul, făcînd umbrele mai compacte. M-am oprit să-mi leg șireturile la pantofi, înainte de a-mi continua drumul pe marginea șanțului, spre stațiune.

În fața casei, se afla mașina lui Amadeo. Rufi mă anunță că ceilalți se aflau în grădină la Elena, unde se va duce și ea după ce va termina de preparat niște sandvișuri.

— Grăbiți-vă, mă zori ea, urcînd treptele verandei cu pas sprințar, de i se legănau faldurile șorțului negru, că altfel n-o să vedeți satelitul.

Împinse ușa batantă a coridorului spre bucătărie. Am stins luminile în vestibul. În birou totul era bine rînduit. În bucătărie, de unde se răspîndea un abur cald de unt, nu se afla nimeni. Am pornit prin grădină, neavînd o direcție anume. Fără să-mi dau seama, am ieșit în stradă. În casa familiei Hofsen fuseseră lăsate aprinse luminile din living. Și, deodată, m-am hotărît să mă duc chiar în seara aceea în oraș.

Așteptau cu toții la capătul șanțului, pe scaune de pînză și fotolii de răchită, pe care le așezaseră în mijlocul drumului, acolo unde copacii nu împiedicau vederea. Copiii alergară în întîmpinarea mea. Rufi și celelalte fete împărțeau gustări, răcoritoare și whisky ; tăvile și sticlele se odihneau pe zidul grădinii lui Andrés.

— Cum te mai simți ? Așază-te aici, lîngă mine.

— Bună seara, don Antonio. Dar doña Pura ?

— Aici, dragul meu, mă salută ea din cercul de fotolii.

— Cred că douăzeci de mii de kilograme.

— Oh, Andrés, dumneata o iei în glumă.

Andrés îmi întinse un pahar gol.

— Nici mie nu-mi intră bine în cap, zise Karl.

Prin gulerul desfăcut al cămășii lui don Antonio, ieșeau cîțiva peri albi și negri, foarte groși. De pe bordura trotuarului, pe care era așezată cu Ernestina, Amadeo și Dora, Claudette îmi făcu semn cu mîna.

— Păi, trebuie să vă intre, prieteni. Sînt cuceririle științei și ale tehnicii moderne. Ca pe urmă să se mai spună — se întoarse, în timp ce se sprijinea de fotoliul meu — că America e degenerată. Iată degenerarea !

Văzînd brațul lui don Antonio ridicat spre cer și auzind exclamațiile sale, copiii începură să strige ; într-o clipă, erau cu toții în picioare, cu capetele îndreptate în sus. Cînd obosiră să tot scruteze orizontul sau își dădură seama că fusese la mijloc o neînțelegere, se așezară la loc. Rufi căra sîrguincioasă, cu un zîmbet nervos încremenit pe față, o găleată de plastic plină cu sticle și bucăți de gheață.

— Dar nu-i încă patru și un sfert. Doamnele mele, nu-i încă patru și un sfert !

— Antonio, dragul meu, am auzit. Dealtfel, tu ești cel care ne-ai anunțat că o să treacă satelitul pe cer.

— N-am spus, Pura, că o să treacă satelitul, fiindcă știu foarte bine că n-o să apară înainte de douăzeci și două și cincisprezece minute.

— Ce satelit ?

Andrés izbucni în rîs. Cîteva secunde, don Antonio și cu mine ne privirăm absolut nemișcați. Apoi, Andrés se grăbi să povestească în dreapta și în stînga ce întrebasem.

— N-ai citit în ziare ?

— Ba da, firește. Uitasem. Vreau să spun că uitasem de ce ne-am strîns aici.

— Nu, să nu rîzi, Andrés. Oamenii ca Javier sînt cei care fac lumea.

— Eu...

— Da, dragă Javier. Pura, pune-ți șalul, că s-a răcorit. Viața creează două categorii de oameni. Cei care fac lucrurile, și noi, simplii muritori, care le contemplăm. Sînt convins că în clipa asta chibzuiai vreo afacere, vreo mare operație financiară, care va da la vremea ei roade frumoase pentru patrie. Și ai uitat de spectacol. Să nu rîdeți. Oameni ca Javier, care muncesc în fiecare clipă, sînt cei care au realizat miracolul de a așeza minunea aceea pe cer.

— Ce spune don Antonio, că nu-l aud bine ? întrebă Santiago.

— Că Javier — și rîsul întretăia cuvintele Luisei —a inventat satelitul.

Așa cum mă aflam în centrul atenției generale, am înțeles că mi se cerea să continui a părea derutat, ca un clovn. Că pînă și don Antonio îmi cerea să particip la succesul acestui număr. Elena, care ieși în clipa aceea din grădină, se așeză pe bordură, lîngă Marta. Era în șort, iar în picioare avea niște pantofi fără toc, argintii, ca o femeiușcă de duzină.

— Nu, nu, nu ! — Don Antonio încerca, pe un ton conciliator, să se facă auzit în mijlocul vacarmului. — Eu n-am spus așa ceva.

Joaquín se apropie încet, pînă cînd aproape că se așeză pe unul din picioarele mele.

— Ți-e somn ?

— Simt că a început să se răcorească, așa că pune-ți jacheta.

— Ia tu șalul.

— Nu. Sînt doar puțin obosit.

— De ce nu te bagi în pat ?

— După cum îți spuneam...

— Vreau să văd trecînd satelitul, murmură Joaquín.

— ...n-ar fi trebuit să rîdem de Javier.

— Bineînţeles ! zise Amadeo. Mai ales că a inventat satelitul.

— Şi pe noi ne păcălea că are colici. Construia sateliţi, asta făcea.

În semiîntuneric, ca două globuri lucitoare reflectînd lumina, străluceau genunchii Elenei. I-am căutat zadarnic privirea. Angus o fi acum la fereastră — dacă citise ziarele — sau în piaţa oraşului, pîndind şi ea cerul. Puteam să mă ridic şi, în cinci minute, să fiu pe şosea la volanul maşinii.

— Direcţia nordvest-sudest.

— Don Antonio, vorbi Asunción, dacă nu ne explici dumneata mai pe înţeles...

— Voi, bărbaţii, întrerupse Dora, folosiţi mereu nişte termeni care ne fac să ne simţim nişte proaste.

— Scumpele mele doamne, aparatul ceresc va zbura, să zicem, dinspre Montserrat spre Mallorca — şi lăsă să-i cadă braţul, pe care-l mişcase pe deasupra capului dinspre spate spre faţă.

— Ah.

— Şi-acum, să vorbim serios, domnilor. Eu, care sînt bătrîn, sau cel puţin mai bătrîn ca voi, mă simt în seara asta puternic şi tînăr, ca cel mai tînăr din cei ce s-au strîns aici.

— Trăiască don Antonio ! strigă Ernestina.

— Trăiască !

— Pentru că, în seara asta, ne scoatem o mulţime de spini, de spini dureroşi, pe care în ultimii ani, mai precis de la Suez, îi aveam înfipţi în inimă.

— Manolita, un whisky, te rog.

— De ce de la Suez ?

— În seara asta nu-i vorba de atîtea şi atîtea kilograme, nici de atîtea aparate, nici de atîtea minunăţii, care zboară pe cerul Domnului. Nu-i vorba de ele, cu toate că aceste lucruri minunate zboară. În seara asta, pe deasupra capetelor noastre uimite trec curajul, inteligenţa şi cinstea unui popor întreg.

— Ai adus binoclul ?

— Dar la ce oră e ?

— Mai sînt trei minute, draga mea.

— Nu, nu l-am adus. — Aplecat spre Joaquín, am văzut-o pe Elena, fumînd şi şuşotind cu Claudette. — Nu ştiu unde l-am pus.

— Am să ţi-l dau puţin pe-al meu. E binoclul cu care se duce mama la teatru.

— Bine.

— Este de la bunica, ştii ?

— Mulţumesc, Rufi. — Am băut paharul de whisky dintr-o înghiţitură şi m-am ridicat şi eu în picioare.

— Poate că întîrzie.

— Parcă am aştepta să vină trenul, nu crezi ?

Stăteam acum în picioare cu toţii, cu faţa spre crîngul de pini, abia dacă mai rosteau cîte o vorbă. Treptat, toate binoclurile fură ridicate la ochi. M-am împiedicat de Elena.

— Iartă-mă.

— Te simţi, mă întrebă ea, coborînd mîinile, mai bine ?

— Da, mulţumesc.

În faţă copiii, după aceea ei şi, la cîţiva metri mai în spate, servitorii, Leoncio, Rafael, grădinarul soţilor Hofsen, un bărbat cu pantaloni de catifea şi legătură neagră pe cap. Rufi stătea cu gîtul întins, cu mîna streaşină la ochi.

— Acolo, acolo.

— Unde ?

— Spune, unde ?

— Unchiule Amadeo, ăsta-i unul din cei care se duc pe lună ?

— Să tacă odată copiii ăştia !

— Eu nu văd nimic.

— Ba da, femeie ! Uite, sclipeşte.

— Spune, unchiule Amadeo, ăsta poate să ajungă pe Lună ?

Ultimii metri i-am coborît în goană. În întuneric, îngenuncheat lîngă tufiş, mi-am vîrît trei degete în gură.

Cînd m-am liniştit, aveam peste tot corpul o sudoare rece care mă făcea să tremur. I-am auzit apropiindu-se şi am încercat să mă scol. Mîinile lui Andrés mă apucară de subsuori, în timp ce Claudette mă ţinea de mijloc.

— Pot şi singur, am murmurat.

— Haide, vino să facem o plimbare. Ce ţi-a venit să bei, după o zi de colici ?

— N-a fost din cauza asta.

— Te simţi mai bine ? mă întrebă Claudette.

— Mă duc acasă.

M-am desprins de ei. Felinarele de pe stradă răspîndeau o lumină puternică, fără pîlpîituri.

— Hai, nu fi încăpăţînat. Cum o să te culci acum ?

— Ştiu bine ce am de făcut.

— Ce spui ?

Strigătele lor erau undeva departe, foarte departe. Claudette alergă şi mă ajunse din urmă.

— Am spus că ştiu bine ce trebuie să fac.

Andrés o opri, în timp ce eu continuam să merg poticnindu-mă, aproape plîngînd de furie că nu puteam să-mi controlez picioarele.

— Nu fi proastă, lasă-l în pace. Fiecare se lecuieşte cum vrea de beţie.

28

Bătrîna se apăra de soare sub o umbrelă mare, galbenă, care-i acoperea şi coşul cu poame uscate. M-am îndreptat spre ea, traversînd strada.

— Îşi fac somnul de după-amiază.

— Nu-i nimeni ? am întrebat-o, cu un picior pe treapta de la intrare.

— Ba da, dar îşi fac somnul de după-amiază. E ceva urgent ?

O rază de soare aprindea în culori mai vii pachetele de ţigări şi de gumă de mestecat. Bătrîna se opri din curăţatul boabelor, pe care le îngrămădea în poală.

— Nu-i urgent.

— În orice caz, puteți să bateți. Prima ușă, pe stînga.

Deasupra bătrînei, peste umbrela aplecată, se afla o fereastră acoperită cu un stor, împărțită în două, și cu pervazul verde mîncat de soare și de ploi.

— Mulțumesc. Oricum, am să intru.

— De fapt sînt acasă, dar își fac somnul de după-amiază.

Era o ușă făcută din panouri și, înainte de a ciocăni în ea cu degetul, am așteptat să se risipească întunericul de la intrare.

— Bună ziua.

Băiatul termină de încheiat haina largă și ridică apoi capul.

— Ce doriți ?

— Vreau să-l văd pe inspectorul de poliție.

— Ce inspector ? Aici nu-i poliția. Ce aveți de spus, spuneți-mi mie.

— Dumneata ești șeful ?

— Nu.

M-am hotărît să mă prezint.

— Dumneavoastră sînteți proprietarul stațiunii Velas Blancas ? Iertați-mă, domnule, nu v-am recunoscut. Cu ce vă pot servi ? Sergentul e aici.

— Vezi dacă poate să mă primească.

— Vă rog să așteptați un moment.

Intră înăuntru, dar ieși iar după cîteva clipe, aranjîndu-și centura.

— Urmați-mă.

Spre capăt, acolo unde începea scara, pavajul de dale se continua cu altul de pietre. Mirosea a igrasie.

— Aveți grijă. Nu se vede prea bine.

Înainte de a ajunge la primul etaj, am dat de un palier. Băiatul mă conduse printr-un coridor lung, care se termina într-o sală. L-am așteptat să se întoarcă.

— Poftiți.

Coridorul final avea cîteva trepte, o fereastră cu geamurile murdare ce dădea spre o curte interioară cu zidurile văruite, cu o frînghie plină de rufe puse la uscat. Am intrat într-o odaie, plină de rafturi cu acte ; se vedeau mai multe mese și mașini de scris.

— Așteptați o clipă. Aici e răcoare.

— Da, e o temperatură foarte plăcută.

— Sergentul e ocupat, știți. Dar vine acușica.

— Nu mă grăbesc.

Băiatul aranjă cîteva hîrtii pe masa de sub fereastră, păstrînd o atitudine de deferență politicoasă față de mine. M-am apucat să socotesc în minte cîtă hîrtie o fi înmagazinată pe rafturi. Deodată, băiatul făcu drepți, bătînd din călcîie. Sergentul, care se apropie cu mîna dreaptă întinsă spre stomacul meu, avea părul de la tîmple umezit.

— Ce mai faceți ? Vă rog să mă iertați, dar nu vă așteptam.

— Nu-i nimic. Azi-dimineață m-am hotărît să vin.

— N-aveţi nevoie de nimic, domnule sergent ?

Sergentul se întoarse brusc, uitîndu-se mirat la băiat, în lumina ce pătrundea pe fereastră, şi îmi indică un fotoliu de piele roasă. Băiatul făcu un gest şi-mi zîmbi, după care luă din nou poziţie de drepţi şi ieşi din birou.

— Nădăjduiesc că nu s-a întîmplat nimic special la Velas Blancas, zise sergentul, întinzîndu-mi punga cu tutun.

— Nu, e un loc liniştit, ştii şi dumneata. — Am şovăit în faţa pungii deschise. — Nu s-a întîmplat niciodată nimic, pînă la cazul fetei aceleia.

— Foiţa e înăuntru.

Am aşezat foiţa pe degete şi am presărat tutunul pe ea.

— Cazul fetei găsite pe plajă.

— Da, da.

— Am crezut că-l întîlnesc aici pe inspectorul care se ocupă de caz. L-am cunoscut în staţiune şi, în plus, e prieten cu Raimundo, cel care are magazinul cu articole de... — Mi-am trecut limba peste marginea foiţei. — Din timpul războiului n-am mai răsucit o ţigară.

— Se vede. Pe asta n-o s-o puteţi fuma, o să se desfacă de la primele fumuri. Luaţi din ale dumneavoastră.

— Serveşti ? — şi i-am oferit pachetul peste masă.

— Nu, tutun fin nu fumez. Păi, don Julio nu-i aici, dar dacă vă pot fi de vreun ajutor...

— Vezi dumneata, există anumite obligaţii, obligaţii de vecini, am putea spune. Oamenii din sat au venit la mine.

— Băieţii o duc bine.

Degetele sergentului răsuceau încet foiţa în jurul tutunului, în contrast cu ultimele sale cuvinte, spuse foarte repede.

— Da, îmi închipui. De fapt, nici nu mi-ar fi trecut prin minte că s-ar putea să n-o ducă bine. Dar aş putea să ştiu pentru ce au fost arestaţi ?

— Eu nu pot să vă spun, pentru că e vorba de o anchetă preliminară. Dar fiindcă sînteţi o persoană serioasă, respectabilă, şi înţeleg că vă interesează ce fel de oameni aveţi în sat, am să vă comunic singurul lucru care mi-e permis. Băieţii sînt implicaţi în legătură cu femeia găsită pe plaja din Velas Blancas.

— Foarte implicaţi ?

— Credeţi-mă, îmi pare rău. Mîine o să vină don Julio, de ce să nu vorbiţi cu el ?

— Mîine ? Da, am să revin mîine. Vezi dumneata, sînt nişte băieţi tineri, cinstiţi, ştii mai bine ca mine. E greu să crezi că au comis ceva grav. Să fi omorît-o pe femeia aceea, vreau să spun.

Îmi susţinea privirea cu o expresie atentă, ironică, aproape inchizitorială. M-am ridicat în picioare, iar el a făcut la fel, după cîteva clipe, circumspect.

— Don Julio se ocupă de acest caz. Eu, în ceea ce mă priveşte v-aş lăsa să-i şi vedeţi. Băie-

ţii o duc bine. Dacă le-aţi adus ceva, tutun, mîncare sau ziare, lăsaţi pachetul şi o să le fie transmis imediat. Dar mai mult nu pot să fac. Credeţi-mă, îmi pare rău.

— Nu le-am adus nimic. Nici măcar nu-i cunosc. Poate că i-am zărit vreodată, dar în general nu prea dau atenţie la lume. Am să revin mîine.

— Nu trebuie să vă lăsaţi impresionat — în spatele meu, în întunericul coridorului, respiraţia astmatică a sergentului îi întretăia cuvintele — de ceea ce spun familiile.

— Grija lor e firească.

— Da, e firească. Dar nu trebuie să vă lăsaţi impresionat. Vin la dumneavoastră, care sînteţi un om bun, cu plîngerile lor şi vă impresionează.

M-am oprit la picioarele scării, pe pietrişul denivelat şi umed. Cînd trecurăm prin faţa lui, soldatul duse mîna la chipiu. Ne luarăm rămas-bun pe trotuar. Cînd am dat colţul, am întors capul ; sergentul vorbea cu bătrîna de sub umbrela galbenă. Pe strada următoare mi-am scos haina.

Într-un colţ al cafenelei, care era aproape goală, am băut un gin cu multă gheaţă. Chelnerii purtau o conversaţie tărăgănată cu fata care avea peste părul negru o bonetă de dantelă scrobită. Pe ceafă i se scurgeau cîteva picături de sudoare.

Cînd am ieşit din cafenea, era umbră pe stradă. Am traversat piaţa. Pe străzile pustii, mă stră-

duiam să nu mă las năpădit de gînduri. Căutam să rămîn calm, ca şi cum ar fi fost vorba de obţinerea unei autorizaţii de import.

Angus îmi deschise uşa. Pe coridor, îmi puse primele întrebări. Îndată după aceea, ieşi din încăperea din fund ca să-mi pregătească ceva de băut.

— În primul rînd să fie rece, Angus.

— Da, n-ai nici o grijă. Eşti topit de căldură, aşa-i ?

Lumina se reflecta pe vopseaua neagră şi roşie a motoretei lui Angus, pe leandrii roşii din curticica interioară. Mi-am lăsat capul pe spătarul fotoliului.

— Te-ai trezit ? — Din semiîntuneric, Angus îmi surîse, cu o clipă înainte de a mă îmbrăţişa.

— Cît e ceasul ?

— Opt şi jumătate.

— Cum se poate ?

— Uite că se poate. — Mă sărută pe obraji. — Oboseală şi, apoi, mîncarea, căldura... Te-am lăsat să dormi. Dar oricum, tot nu te-aş fi putut deştepta nici cu tunul. Vrei ceva ?

— Aş bea o ceaşcă de ceai.

— Nu ştiu unde o să ajungem, oftă, dîndu-se jos de pe genunchii mei, cu căldura asta.

Am urmat-o pe Angus în bucătărie, care era luminată de tuburi cu neon.

— Mi-ai spus că nu i-ai văzut pe băieţii aceia, şi nici pe poliţist.

— Inspectorul vine mîine.

— Şi, o să-l cauţi ?

M-am rezemat de chiuvetă, cu mîinile în buzunarele pantalonilor, simţind la spate răcoarea faianţei. Angus puse apa la fiert.

— Da.

— Şi sergentul, cum a fost ?

— Foarte amabil. Chiar extrem de amabil. Mai mult decît mine, care aproape că n-am rezistat la amabilitatea lui. — Mi-am aprins o ţigară. — Mulţumesc. — Angus puse scrumiera pe masa acoperită cu muşama. — Nu mi-a spus absolut nimic. Scuze şi amabilităţi. Cred că mă bănuia pînă şi pe mine.

— Pe tine ? Locurile astea sînt groaznice.

— Nu propriu-zis mă bănuia, cît parcă mă compătimea, ca şi cum mi-ar fi reproşat ceva, bătîndu-mă pe umăr. „Dar ascultă, domnule, cum de te laşi păcălit de ei ? De ce te interesează sărăntocii ăia pe care i-am arestat ?"

— Ar fi trebuit să-i răspunzi... Dar mai bine cu oamenii ăştia să te abţii. Fireşte că te interesezi de ei ! Pentru că eşti un domn şi dacă domnii n-o să aibă grijă de cei săraci, nu ştiu cine ar putea s-o facă.

— Angus, eşti tare amuzantă.

Apucînd vasul cu apă în care pusese la răcit ceainicul, întrebă :

— De ce ?

— Eşti tare drăguţă cînd vorbeşti atît de serioasă de lucrurile astea, despre săraci şi bogaţi, şi mă uit la braţele tale — mă cuprinse de mijloc — atît de frumoase, şi la culoarea pielii tale...

— Din cauza luminii. Du-te înăuntru în cameră, că îţi aduc îndată ceaiul. S-a şi răcit.

— Vrei să-mi pui şi o feliuţă de lămîie ? Îl beau aici.

— Ah, da, iartă-mă. Aşteaptă să-ţi dau zahărul.

— Mulţumesc, Angus. — Rămase cu mîinile la piept, uitîndu-se la mine. — Nu-mi închipui ce-au putut să facă băieţii ăştia.

— Nu te-a lăsat să-i vezi ?

— A apucat să spună că nu se poate, chiar înainte de a i-o cere. Unde pun ceaşca ?

— În chiuvetă.

— Mă duc să fac un duş.

— Urc cu tine, ca să văd dacă ai tot ce-ţi trebuie.

Înfăşurat în prosop, cu hainele şi pantofii sub braţ, am intrat în dormitor. Angus se întinsese în pat. Am stins lumina.

Mai tîrziu, am fumat o ţigară, liniştit, privind stelele ţintuite pe cerul albastru al nopţii. Angus cînta sub duş. Cînd ne-am îmbrăţişat, i-am simţit pielea răcoroasă şi parfumată.

— Zilele astea mă tot cuprindea somnul, fără să-mi dau seama. Ca şi cum aş fi fost bolnav.

— Dar nu eşti.

— Nu. Mă simţeam ciudat. Poate de-aceea... Spune, cum arătai la zece ani ?

— Ce-ţi trece prin minte ? Ca toţi copiii, cred. Nu-mi aduc aminte.

— Aveai jucării ?

— Da, bineînţeles. — Apăsîndu-mă cu mîinile pe obraji, mă sili s-o privesc. — Toţi copiii au jucării. Am păstrat pînă acum cîtva timp un ursuleţ de pluş. Într-o zi însă l-am aruncat — ştii, era foarte vechi şi, în plus, era o prostie să-l ţin.

— Mi-ar place să ştiu mai multe despre copilăria ta.

— Acasă duceam lipsuri. Încă de mică m-au învăţat că toate lucrurile costă bani. Şi că părinţii mei nu aveau.

— Mie mi se dăruiau mereu prea multe jucării, Angus. Cel mai bun tren electric adus din Germania, patru sau cinci jocuri mecanice, un aparat fotografic, pistoale cu aer comprimat... O mulţime de jucării.

— Nu prea înţeleg ce vrei să spui.

— Fireşte, iubito. Uite ce-i, m-am gîndit că n-ai avut niciodată o bijuterie scumpă, o bijuterie cum are nevastă-mea, sau cum au prietenele ei.

— Nu, niciodată.

— Am să-ţi cumpăr o bijuterie scumpă. Şi multe altele.

— Ştii ceva, asta-i ca în cîntecul ăla : „Vrei o rochie ? Ba mai multe. Şi-un colier ? Da, cu briliante."

— Vrei un colier cu briliante, Angus ?

— Eşti formidabil. — Rîdea cu hohote în braţele mele. — E grozav, omule. Dar crezi că am să primesc aşa ceva ?

— Într-o zi o să fii bătrînă şi o să ai nevoie de ceva pus deoparte.

— Lasă prostiile ! Sigur că o să fiu bătrînă. Dar sînt mulţi ani pînă atunci. Şi, ce ? Trebuie să-ţi storc ţie paralele în stil mare pentru bătrîneţea mea ?

— Nu mi-o lua în nume de rău, Angus, dar înţelege, vroiam să fac ceva pentru tine, să-ţi demonstrez... În fine, nu mi-o lua în nume de rău. Mai bine aş dormi mai departe.

— Gîndeşti prea mult. Ar trebui să mai călătoreşti. Călătoriile sînt bune. Uneori, cînd mă simt prost, mă duc la Madrid. În locuri mai muntoase.

— Şi te simţi mai bine ?

— Nu.

— Ar fi grozav să facem o călătorie. De exemplu, în Franţa, sau la Mallorca.

— La Palma e grozav de frumos. Margot spunea că la Paris era plăcut, dar nu chiar aşa cum se spune. Aşa se întîmplă întotdeauna : ţi se spune că un lucru este grozav, apoi te duci şi nu ţi se pare atît de nemaipomenit cum îţi închipuiai. Cu filmele se întîmplă la fel. De-aia nu-mi place să-mi povestească cineva un film, nici să mi-l laude, că pe urmă mă plictisesc. Doamne, da' mult mai vorbesc ! Şi prea repede. Cred că te-am zăpăcit.

— Cum ? Nu, nu, nu. Nu mă ameţeşti.

— Ascultă, mă duc să pregătesc nişte sandvişuri şi le aduc aici.

— Nu mi-e foame.

— Trebuie să mănînci ceva înainte de-a pleca. O să ajungi tîrziu şi n-o să ai decît mîncare rece.

— Am maşina în garaj.

— Da, şi ce-i cu asta ? Sau vrei să rămîi toată noaptea ?

— Haide, haide, şi am împins-o jos din pat. Şi nu pune prea multă salată.

Noaptea coborîse învăluind locurile unde cîmpiile se pierdeau la marginea crîngurilor. Culorile se amestecau, ca şi zgomotele care răsunau în depărtare. M-am întins din nou în pat. Totul mi-era clar în minte. Totul era parcă hotărît. Doar că trebuia să-mi înăbuş un mic rîs nervos, cînd mă gîndeam la Elena.

Angus aşeză tava pe saltea.

— Mama spunea că numai porcii mănîncă şi dorm, în acelaşi loc.

— Am de gînd să nu dorm toată noaptea, Angus.

— Adevărat, vrei să rămîi ?

— Nu, nu aprinde lampa.

— Foarte bine. Jos e o căldură de cuptor.

— Angus, am început eu, aş vrea să trăiesc cu tine. Să rămîn să stau cu tine, pentru că e cea mai mare prostie să nu fiu împreună cu ființa care mă iubeşte şi pe care o iubesc. Atunci cînd am întîlnit această ființă.

— Javier, zise ea.

— Ne stabilim undeva. La o anumită vîrstă, — şi zicînd asta am luat un sandviş — chiar dacă nu mai crezi în ea, ai în schimb idei mai clare şi, mai ales, mai practice despre dragoste. Tu şi cu mine, dacă vrei, o să începem o viață nouă împreună.

Furculița zornăia pe farfurie. Angus îşi trecu uşor unghiile ascuțite ale mîinii peste pielea gîtului. Am aruncat sandvişul şi m-am străduit ca sărutul meu să nu fie încărcat de nerăbdare pătimaşă.

29

— Pe terasa oricărui bar din piațetă o să fie mai puțin cald, zise Julio.

— Cum vrei dumneata.

Cînd am ieşit pe uşa casei ca o cazarmă, aerul era un fluid vîscos care ardea pielea şi o umezea. Prăvălia lui Raimundo nu se deschisese încă. Pe terasă nu mai rămăseseră libere decît două mese.

— Mai bine aici, decît în văgăuna aceea, nu-i aşa ? Şi putem să bem şi nişte bere. E rece berea, băiete ?

— E înghețată, don Julio. Domnii doresc ceva scoici ?

— Nu, zise el.

— Sau raci, sînt grozavi.

— Nu obişnuiesc să iau nimic înainte de prînz.

— Ai nişte crevete ? Atunci, adu-mi o porție. Şi repede halbele acelea.

— Am zburat !

Julio îşi descheie gulerul de la cămaşă, şi îşi slăbi nodul de la cravată. Apoi, îşi aranjă dungile la pantaloni, puse picior peste picior şi îşi ridică ochelarii pe nas.

— Vă necăjiţi pentru băieţii ăia ? Zău că nu vă înţeleg.

— E simplu. Nimeni nu se ocupă de ei.

— Ba neamurile lor vin toată ziua şi-l pisează pe sergent.

— Dar dumneata, le-ai văzut neamurile ?

— Nu.

— În schimb, eu le-am văzut. Şi trebuie să se ocupe cineva care poate vorbi cu dumneata. Sînt zece zile de cînd au fost închişi. De marţea trecută, mai precis. Nu-i drept.

— De ce nu-i drept ? Ştiţi ce-au făcut ?

— Nu, bineînţeles că nu. — Chelnerul aşeză tacîmurile. — Dar e nedrept, pentru că stau închişi de zece zile fără o acuzaţie.

— De unde ştiţi că n-au fost puşi sub acuzaţie ?

— Dacă au fost puşi, de ce nu li se dă un avocat, care să ceară eliberarea lor provizorie ?

— Oamenii ăştia n-au bani de avocat şi nici motiv să fie apăraţi în această problemă.

— Iartă-mă, dar e nedrept.

Don Julio ridică din umeri, cu un rîs aproape tăcut şi cu ochii mijiţi. Am băut pe nerăsuflate mai mult de jumătate de pahar. Aşteptă să-mi şterg cu batista care mirosea a colonie sudoarea de pe frunte, de pe gît şi de pe mîini, şi abia apoi se opri din rîs.

— Vedeţi, nu trebuie să judecaţi pripit. E bine ca băieţii ăştia să stea acolo. Sînt bine îngrijiţi, nu le lipseşte nimic...

— Libertatea.

— Oh, mă rog, dar numai pentru puţin timp.

— Atunci, înseamnă că n-au făcut nimic ?

— Ei, poate că nu.

— Văd că nu vrei să mă lămureşti.

— Ba da, vreau. Şi am să vă spun probabil mai mult decît îmi este îngăduit, ca să staţi liniştit şi să nu tulburaţi satul cu atitudini filantropice.

Cînd m-am uitat la el, a încetat să mai zîmbească şi să vorbească. Sîngele îmi zvîcnea în pumni. Îmi venea să-l tăvălesc prin praful din piaţetă. Deodată, am observat că pe obrazul stîng un muşchi îi tremura spasmodic. Îşi întoarse privirea spre vîrfurile lăcuite ale pantofilor săi albi cu negru. Acum, cînd îi descoperisem ticul nervos, m-am simţit mai sigur pe mine.

— Iertaţi-mă, vorbi el. N-am vrut să vă supăr cu vorba aceea despre filantropie.

— Nu face nimic.

Mi-am terminat berea şi am mai comandat două.

— Mi-aţi ascuns faptul că ştiaţi cine era moarta.

— Abia după ce m-ai întrebat dumneata mi s-a spus cine era.

— Să nu discutăm acest lucru. Ştiţi cine era şi sînt convins că n-aţi spus nimănui pe-acolo.

— N-am spus nimic.

— Vă cred. În general, nu-i bine să dăm în vileag tot felul de lucruri. Pe urmă se încîlcesc toate.

M-am temut de un şantaj în legătură cu Angus, în ciuda tonului firesc al glasului său. Paharul de bere îmi trimetea în palme o răcoare trecătoare. Într-un colţ al pieţei, doi inşi îmbrăcaţi în haine ponosite de catifea cafenie stropeau cu un furtun pietrele străzii. Cînd don Julio dădu pe gît berea, am văzut cum i se mişca mărul lui Adam.

— Dumneata ştii că fata a trecut prin oraş însoţită.

— Da, ştiu. Şi locul unde a fost apoi.

— Şi cu cine.

— Exact, şi cu cine. Vă asigur că în acest moment ştiu aproape totul. De aceea... Vreau să spun că de aceea îi ţin închişi pe pescari.

— Nu înţeleg. Ei n-au omorît-o...

— Dar cine a spus că au omorît-o ?

— Vrei să spui că au omorît-o tipii cu care era ?

— Nădăjduiesc să pot răspunde curînd la aceste întrebări.

— Atunci, de ce nu le dai drumul la băieţii ăştia ?

— Vă repet că se simt bine. Probabil că nu au nimic de-a face cu ceea ce urmăresc să aflu — dar e încă o supoziţie. S-ar putea să aveţi de-a face mai mult dumneavoastră. Înţelegeţi-mă ! se grăbi el să declare, vroiam să spun că probabil ei nu i-au făcut nimic moartei. Dar trebuie să aflu cine i-a făcut, înainte de a le da drumul.

— Cine i-a făcut, ce anume ?

— Credeţi-mă, don Javier, trebuie să aveţi încredere în mine. Dacă nu aveţi, mergeţi la judecător. În fine, judecătorul e de cincisprezece zile plecat în concediu. Dar dacă-l întîlniţi, n-o să scoateţi de la el nici jumătate din cît v-am spus eu.

Mă durea capul şi fără să-mi dau seama am făcut un gest cu mîna, ca de lehamite sau descurajare, pe care inspectorul păru să-l interpreteze că-i dădeam dreptate, aşa că zîmbi.

— Bine, îmi pare rău că te-am reţinut.

— Dumneavoastră, don Javier, zise el, lăsîndu-se pe speteaza scaunului, nu deranjaţi niciodată. L-aţi văzut pe Raimundo ? Cred că se pregătea să plece la pescuit astă-seară. Eu însă trebuie să mă întorc la Barcelona.

— Mulţumesc pentru tot. Chelner !

— N-aveţi pentru ce. Ascultă, băiete, domnul nu plăteşte, să ştii.

— Am înţeles, don Julio.

— Vin rar pe-aici, dar sînt o adevărată autoritate. Am să-i las vorbă sergentului că-i puteţi vedea pe deţinuţi cînd doriţi.

— Mulţumesc încă o dată.

— N-aveţi pentru ce. Am să vă ţin la curent.

Degetele îi erau unsuroase. Intră înăuntru, la bar. Pe masă rămîneau, negre şi uscate, crevetele.

*

* *

Slujnica aşeza faţa de masă în încăperea din fund ; îmi spuse că Angus se pregătea să se

îmbrace. Am stat să fumez o țigară, înainte de a urca.

Apa se scurgea pe dalele albe din baie.

— Se poate ? — Patul era încă nefăcut.

Angus se întoarse spre mine, tresărind speriată. Înaintea goliciunii, i-am observat roșeața puternică din obraji.

— Ah, bună.

— Te-am speriat ? Iartă-mă.

— Nu, nu. De fapt, m-ai speriat oleacă. — Se duse spre șifonier, jenată și grăbită. — Cum a mers totul ?

— Bine. Dar ce-i cu tine ?

— Nimic.

Pe noptieră, răsucit și rupt, se vedea pansamentul de plasture. Angus, care îmi urmărise privirea, rămase o clipă cu gura întredeschisă.

— Angus, nu înțeleg.

Se agăță de gîtul meu, plîngînd. Am izbutit s-o fac să se așeze pe pat, ținînd-o tot în brațe ; i-am desfăcut pumnul, care ascundea bandajul și plasturele înroșit de o substanță chimică.

— Nu vreau să te aud plîngînd așa. — Am sărutat-o pe gură. — Nimeni nu trebuie să se teamă sau să sufere atît. Nu există nimic pe lume care să merite atîtea suspine. De-acord ? — Cu blîndețe, cu gura lipită de urechea ei, am culcat-o pe pieptul meu. — Și mai ales acum, cînd va trebui să ne suportăm unul pe altul. Ce te-a speriat ? — Tăgădui clătinînd din cap. — Va trebui să te obișnuiești să nu avem secrete

unul față de altul. O să fie greu, nu-i așa, Angus ? Eu n-am reușit niciodată să mă încred cu totul în cineva, fără nici un fel de rezerve. De asta mi-am dat seama de curînd. Că n-am fost niciodată unit cu adevărat de nici o femeie. Și tu, Angus, ai iubit vreodată pe cineva atît de mult încît nu i-ai ascuns nimic ? — Clătină din nou capul pe pieptul meu ; avea obrajii scăldați în lacrimi. — De-acum înainte, totul are să fie altfel.

Rămase nemișcată, în timp ce mă aplecam peste șoldul ei. Pe coapsă, pe o bucățică de piele foarte albă cît o monedă mai mare, erau tatuate două litere : B.G.

— Angus, tu porți mereu plasturele ca să acoperi aceste litere ?

Cînd m-am desprins de ea, se strînse într-un spasm, îmbrățișîndu-și picioarele. Un fir de salivă îi curgea din colțul gurii. Se chircise — o minge de carne tremurîndă. Am atins-o pe umăr și deodată, cu o mișcare bruscă, se descolăci.

— Sînt inițialele lui ?

— Da.

— Vezi, și abia acum cîteva zile mă gîndeam la rosătura ta.

— Eram foarte tînără și m-am lăsat însemnată. Ca un animal, așa cum sînt însemnate vitele !

— Lasă, Angus, nu mai vorbi prostii.

— Ca un animal, da. Cum făceau în satul meu cu junincile care fătau, sau cu oile. El zicea...

— Angus, trebuie să uiți. Acum mergem pe plajă ca să-ți povestesc ce-am discutat cu inspec-

torul. Apoi o să facem planuri ca să începem, tu şi cu mine, totul de la zero. Mă asculţi, Angus ? Restul nu trebuie...

Glasul slujnicei se auzi strident :

— Domnişoară, poftiţi la masă !

Angus sughiţă şi glasul i se sugrumă în gît.

— Acum coborîm, şi zicînd asta am început să rîd. Sînt multe lucruri frumoase şi vesele pe lumea asta. Nu vreau să plîngi.

Cîmpiile, arse de soare, erau cuprinse în dreptunghiul ferestrei, într-o singură pată orbitoare. M-am întors, în timp ce Angus îşi încheia capotul vişiniu. Ochii şi-i şterse pe scări.

— Să nu se vadă că ai plîns, ca să nu-şi închipuie fata că mă port rău cu tine.

— Sînt o proastă, Javier.

— Ne ducem pe plajă şi ne scăldăm cinci ceasuri. Sau şase. Pînă apar stelele. O să căutăm un restaurant cu...

— Dar eşti lac de sudoare. Şi obosit, zise Angus, apucîndu-mă de bărbie.

— Nu ! Mă simt mai bine ca oricînd.

În odaia din fund, pe faţa de masă galbenă, fumega castronul cu supă. Din fericire, în cameră domnea un semiîntuneric odihnitor.

30

— Se zice că aţi fost ieri împreună cu poliţaiul, fiindcă vroiaţi să descoperiţi nişte lucruri.

— Ce lucruri ?

— Lucruri.

— Cine zice ?

— Păi, ştiţi dumneavoastră. Se vorbea azi-dimineaţă la piaţă. Şi în prăvălia unde aţi cumpărat cămăşile şi şosetele, cînd m-am dus să iau pachetul.

Femeia purta o rochie verde, mărginită cu dantelă neagră la decolteul pătrat, şi în picioare avea nişte papuci albaştri. Am ridicat ochii şi nu i-am desluşit decît buzele.

— Şi ce se mai spunea ?

— Asta. Că de-asta aţi venit în oraş. Şi că fără dumneavoastră poliţaiul ar mai bîjbîi încă.

— Şi de arestaţi, ce zic ?

— Că or să-i condamne. Şi că...

— Vrei să aprinzi lumina ?

Deschise apoi puţin fereastra spre curtea interioară. Rămase nemişcată, gîndindu-se la ceva, nehotărîtă. Mîinile, roşii şi aspre, se sprijineau, puse una peste alta, pe pîntece.

— Mă duc, dacă nu mai aveţi nevoie de nimic.

— Nu, mulţumesc, n-am nevoie.

— Şi mîine, o să ieşiţi din nou ? Vă întreb pentru masă. Ieri a rămas jumătate din mîncare, iar azi a prisosit toată.

— O să-ţi lăsăm un bilet, dacă ieşim devreme.

— Să nu uitaţi. Şi puneţi biletul pe măsuţa din coridor. Bună ziua, domnule.

Se auzi poarta grădinii. Angus păşea de colocolo la etajul de sus. În curticica interioară, aşe-

zat pe motoretă, am fumat o ţigară. Pe cimentul de pe jos, cădea o fîşie de lumină din odaia din fund. In şanţul de scurgere, astupat de cîteva frunze din tufişul de leandri, se evapora un rest de apă murdară. Pereţii casei păstrau căldura zilei. După ce-am urcat scara, tot trupul îmi era din nou nădușit. Am aşteptat pe întuneric în dormitor.

— Vrei să aprind ?

— Nu, nu. E o seară foarte luminoasă.

— Dar mai ales e o căldură infernală.

Angus lăsă să cadă jos prosopul şi se trînti pe pat. M-am aşezat pe margine, cu o mînă sub spatele ei.

— Te mai ustură umerii ?

— Nu. Crema ta mi-a făcut foarte bine, i-am răspuns eu.

Angus oftă, întinzîndu-se. La un radio deschis pe undeva răsuna un cuplet vechi. Aveam nisip în sandale.

— Mă scol imediat.

— Ai chef să te îmbraci ?

— Cît e ceasul ?

— Aproape nouă. Eşti obosită.

— Îmi pun pe mine o rochie şi dăm o raită. Îmi place puţină animaţie, după două zile de plajă.

— Cum vrei.

— Şi, în plus, trebuie să le luăm ceva băieţilor ălora.

— Aş putea să cumpăr eu — Angus se răsuci pe o parte, lipindu-şi buzele pe braţul meu. — Eşti moartă de somn.

— Da.

— Ei, hai, dormi.

Am continuat să stau aşezat, cu o oboseală binefăcătoare. Cînd mi-am tras mîna de sub spatele ei, Angus se mişcă puţin. Am închis fără zgomot uşa dormitorului. Am băut o coca-cola în bucătărie şi apoi am stins lumina în odaia din fund.

Pe măsură ce mă îndepărtam de locurile periferice ale oraşului şi pătrundeam pe străzile mai animate care duceau spre piaţetă, mă simţeam tot mai vioi şi mai vesel. La tutungerie am cumpărat patru cartuşe de ţigări şi chibrituri, iar într-o cofetărie două cutii cu bomboane. Am zăbovit destul de mult alegînd reviste, romane de aventuri şi povestiri ilustrate, la chioşcul din piaţă ; vînzătoarea mi-a făcut un singur pachet, învelindu-le pe celelalte într-un ziar vechi din Madrid, pe care-l legă cu o bucată de sfoară.

Raimundo vorbea cu nişte prieteni în uşa unui bar. Deasupra săgeţilor de pe faţada Corporaţiei strălucea o cruce formată de becuri. Pe strada principală, magazinele se închideau ; claxoanele automobilelor izgoneau de pe drum trecătorii, sau îi sileau să se suie pe trotuare. Fetele, îmbrăcate în rochii viu colorate, se plimbau în grupuri de cîte patru sau cinci. Cînd am intrat, peste rumoarea conversaţiilor şi prin aburul din cofetărie, am auzit, clar şi sec, glasul Elenei.

— Va să zică, te faci că nu mă vezi ? zîmbi ea, de la o masă de lîngă vitrină.

— Nu te văzusem. — Am așezat pachetul pe un scaun și m-am așezat în fața ei ; fîșiile de plastic ale jaluzelei se mișcau cu un zgomot metalic. — Ești singură ?

— Dar tu ? Nu te așteaptă marea ta dragoste ? Și biata Dora, atît de senină, închipuindu-și că ești la Barcelona pentru afaceri. Găsesc că arăți foarte bine, știi. Ceva mai bronzat.

— Ce faci aici ?

— Îmi beau sucul de roșii.

— Ai și tu o mare dragoste în orășelul ăsta ?

Încetă să mai zîmbească, parcă nemaiavînd puterea să-mi susțină privirea. Avea părul strîns în sus. Rochia albastră strîmtă în care era îmbrăcată, de o nuanță mată, nu i-o mai văzusem niciodată.

— Javier, — și cu o mișcare din sprîncene îmi dădu de înțeles că chelnerița aștepta să-i comand ceva.

— Ah, da. Un whisky, te rog. Sec.

— Imediat.

— Iar eu te găsesc foarte atrăgătoare, cu gura asta atît de bine rujată. Socotind după cum arăți, abia ai sosit din stațiune.

— N-am pe nimeni în orășelul ăsta.

— Am spus-o doar ca să te necăjesc.

— Îți place să mă necăjești, acum ?

— Da.

— Serios ? Ia o țigară. — Mîinile noastre se atinseră. — Cel puțin, ești foarte sincer.

— Ca să ajung la nivelul tău, Elena. Duminica trecută m-ai trimis la dracu, iar acum trei minute, de cum m-am așezat, ai început să-mi vorbești de biata Dora și de marile mele iubiri. Cînd erai una dintre ele, nu ziceai „biata Dora“ despre nevastă-mea. Nu, nu, te rog, prefer sinceritatea. În viața mea începe ceva foarte hotărîtor, și nu pot să mai umblu cu minciuni.

— Nu te-am trimis la dracu'.

— Duminică. Sînt... Stai, luni, marți, miercuri, joi și astăzi. Da, cinci zile. Nu-i prea mult ca să fi uitat.

— Și, mai ales, de-aceea ești aici, nu-i așa ? Ca să-mi amintești tot ce-i neplăcut. — Chelnerița sosi aducîndu-mi paharul de whisky, și Elena întoarse capul, uitîndu-se în stradă printre fîșiile jaluzelelor. — Am venit pentru tine.

— Dar m-ai întîlnit din întîmplare.

— Aveam încredere în întîmplare.

— Nu vroiai mai curînd să adulmeci ce făceam ?

— Ba da.

— Și ce-ai aflat ? — N-am mai putut să mă stăpînesc : — Dacă ești dispusă să continui cu sinceritatea ta de duminică...

— Dar ce ți-am făcut, Javier ?

— Ceva mai încet, te rog. Nu sîntem în golf, cu scena fugii noastre.

— Ești jalnic. Asta n-aș fi bănuit niciodată, că ai fi atît de smintit încît să ai o legătură cu o femeie pierdută, doar la șaizeci de kilometri de copiii tăi. Să fii în gura întregii lumi.

— Haida de ! Toate astea le-ai aflat prin baruri și magazine ?

— Da, întrebînd — furia o făcu să-și aplece chipul peste masă, cu pumnii strînși la tîmple — și vorbind cu prietenul tău, Raimundo. Domnul trăiește cu o damă. Domnul își petrece ziua pe la garda civilă și la poliție. Domnul s-a vîrît pînă peste cap într-o treabă urîtă. Pentru că ei cred că tu...

— Ce spun ?

— Mii de prostii.

— Ca, de exemplu...

— De exemplu, că nenorocita aceea era prietena cuiva din stațiune. Că i-ai cumpărat pe pescari, ca să ascundă ce-ai făcut tu sau vreun prieten de-al tău. Că nevastă-ta e amestecată și ea.

— Toate astea se spun ? Uluitoare mai e așa-zisa imaginație populară. Mai vrei un suc, sau preferi un whisky ?

— Blestemata ta de imaginație populară ! Nu vreau nimic ! Cum poți să trăiești printre asemenea oameni ? Tu, o ființă atît de normală, de serioasă și de inteligentă. Și de valoarea ta, și cu felul tău sigur de-a fi, care te-au făcut mereu să triumfi și care...

— Odihnească-se în pace. Acum trăiesc cu o tîrfă. Și ascultă, Elena, — mi-am încrucișat bra-

țele peste masă și mi-am înfipt degetele în bicepși — să nu îndrăznești să-i mai spui tu damă sau femeie pierdută. Nu-ți îngădui.

— Javier... Iartă-mă, dragul meu. Văd că-i greu...

— Foarte greu.

— Lasă-mă să vorbesc !

— Foarte greu. O știi bine, fiindcă mă cunoști. Am destulă voință pentru asta, și pentru mult mai multe. Și am s-o fac. Am de gînd să mă descătușez de fleacurile și prefăcătoriile voastre. Ca să trăiesc cinstit. Și poți s-o strigi în gura mare chiar în seara asta, acasă la mine și în toate casele din stațiune.

— Bine... Haide, comandă-mi un whisky, te rog. Sper să fii foarte fericit cu ea toată viața. Parcă așa se spune în asemenea ocazii ?

M-am lăsat pe speteaza scaunului, mi-am terminat paharul de whisky și, cînd m-am sprijinit iar de masă, am izbutit să vorbesc cu un glas care mă liniști pe dată :

— S-ar putea să nu dureze toată viața. Știi din experiența noastră că partea proastă a oricărei aventuri este că se sfîrșește, transformîndu-se în obișnuință.

Cofetăria era aproape goală, ca și strada, care părea acum mai mare și mai iluminată. Elena luă o înghițitură, enervată, cu ochii plini de lacrimi mari, ca cristalele de la lampa din sufrageria mamei lui Andrés.

— O să dai naștere la și mai multe bîrfeli cu scîncetele astea ale tale.

— Javier, — se prefăcu ea că nu auzise, — e ceva definitiv ?

— Păi bine, tocmai asta te întrebam și eu duminică, atunci cînd nu m-ai crezut.

— Vrei să mă însoțești pînă la mașină ?

Se sprijinea de brațul meu. Eu mergeam cu mîinile în buzunarele pantalonilor, avînd poftă să fluier un cîntecel care-mi răsuna în cap. Elena făcea pași mici și repezi, pe tocurile ei înalte. Deschise portiera. Cînd se așeză, i-am zărit coapsele. Răsuci cheia în contact și mă privi.

— Ți-ai uitat pachetul.

— O să-l iau imediat. Elena, — am început să închid portiera, — trebuie să te întorci în căminul tău. Sînt sigur că ți-ai petrecut ziua cine știe unde, fără să ai grijă de cinstea ta. — Portiera se închise cu un țăcănit. — La revedere.

Am traversat prin fascicolul farurilor aprinse, ridicîndu-mi mîna ca să-i fac semn. După o clipă, se auzi duduitul motorului.

Chelnerița păstrase pachetul în dosul tejghelei. M-am așezat pe o banchetă. Beam, fluieram în surdină și fumam. Cîteva minute, am fost singurul client. Ceva mai tîrziu, la bar și la mese s-au strîns bărbați și perechi, și toți comandau cafea — simplă, cu lapte, cu frișcă, fără frișcă, cu două bucăți de zahăr, cu o bucată sau fără zahăr. Whisky-ul îmi făcea bine. Au sosit apoi

două perechi de turiști, care vorbeau cu accent din Extremadura ; în mașina lor, parcată în fața cofetăriei, se îngrămădeau valize, pungi de nailon și reviste străine. M-am amuzat privind picioarele celor două femei, trupurile lor în pantaloni strîmți, mîinile îngrijite. Cea mai în vîrstă își etala cu satisfacție unghiile violete.

Cu pachetul sub braț, am zăbovit pe străzile pustii. Pe unele se aflau felinare, iar pe altele becurile erau atîrnate de niște bare în formă de S, fixate la înălțimea primului etaj. Deși eram transpirat, parcă nu-mi mai era atît de cald. În apropierea casei lui Angus, m-am împiedicat într-o hîrtoapă. Și am luat-o la fugă, alergînd fără nici un efort. Sprijinit de grilaj, mi-am tras răsuflarea. Am lăsat pachetul în bucătărie și mi-am vîrît capul sub șuvoiul robinetului de la chiuvetă. Am urcat încet, cu pași șovăitori. Cu infinită grijă să nu fac zgomot, m-am dezbrăcat. Angus era o mare pată albicioasă. Așternutul era călduț. Am mușcat perna, ca să-mi înăbuș rîsul subit care mă cuprinse amintindu-mi de expresia Elenei, la volan. Eram fericit de rîsul meu înăbușit, pe care nu-l împărtășeam cu nimeni.

Aveam gîtul uscat și nasul înfundat — și asta mă trezi. Ochii lui Angus străluceau, ațintiți asupra mea. M-am ridicat într-un cot. Pe cer mai erau stele.

— Cum te simți ? murmură Angus. Ai avut un vis urît.

— Nu. De ce ?

— Dormeai liniştit şi, deodată, ai tresărit de parcă te-ar fi înţepat ceva.

— Mă duc să beau puţină apă. Vrei să-ţi aduc ceva ?

Am apucat pe dibuite pantalonul. Cînd m-am întors, Angus fuma, aşezată pe pat cu picioarele îndoite sub ea. Mîinile ei mă mîngîiară încet, de la tîmple pînă la ceafă. Apăsarea degetelor ei pe vertebrele de la ceafă mă linişte a. În apropiere, se auzi cîntînd un cocoş.

— Ştii că e cinci şi jumătate ? Curînd se va lumina de ziuă.

Am rămas lipit de picioarele ei.

— Nu ţi-e somn ?

— Nu.

— Hai să lăsăm visele. Ştii, am cumpărat nişte lucruri pentru băieţii din sat, dar nu-mi aduc aminte unde am lăsat pachetul. M-am ameţit bine cu cîteva pahare de whisky pe care le-am băut. Era o vreme grozavă. Şi nu atît de cald. Nici acum nu-i prea cald. În cinci minute o să adorm buştean. La ce te gîndeşti ?

— Te ascultam. E adevărat că te simţi bine ?

— Minunat.

Încetasem să-i mai mîngîi pielea, şi adormisem cufundîndu-mă într-o apatie deliberată, cînd Angus se mişcă. Imediat, i-am simţit trupul, dinţii şi gura.

— Oh, iar sînt o proastă.

— Angus, iubito... — şi am căscat.

— Nu înţelegi.

— Ce trebuie să mai înţeleg acum ?

— Că te iubesc.

— Da, da, ştiu.

— Ba dormi şi nu ştii. Niciodată n-o să ştii.

— O să aflu puţin cîte puţin. Avem multă vreme în faţa noastră.

Angus rămase uitîndu-se pe fereastră. Se aşeză în fotoliu, apucîndu-mă de mîini şi atunci am întredeschis ochii.

— Sînt furioasă că dormi.

— Şi eu, dar mi-e foarte somn.

După cîteva secunde, mi-am aprins o ţigară.

— Ştii, la început, cînd mi-ai spus, credeam că minţeai. Dar acum ştiu că mi-ai spus adevărul.

— Ce rost au toate astea ?

— Sînt tare nervoasă.

— De ce ?

— M-am trezit şi am început să mă gîndesc la cele ce am vorbit în aceste ultime trei zile. În legătură cu noi doi.

— Noaptea lucrurile capătă proporţii.

— Tu şi cu mine nu putem trăi împreună.

— Angus, te rog... E gata să se facă ziuă.

— Ce contează ! N-o să mă suporţi nici şase luni. Sîntem atît de diferiţi... Vreau să spun că sînt o femeie simplă, iar tu eşti obişnuit cu altă educaţie, altă viaţă. Eu, de pildă, n-am cultură.

— Angus, încetează să mai vorbeşti prostii.

— E mai bine s-o spunem. Fără să vrei, o să te plictiseşti de o femeie ca mine.

— Complex de inferioritate, sau teamă ?

— Amîndouă — rîse ea.

— Sau încerci să scapi de mine ?

— Nu, asta nu. Dacă pleci, o să sufăr. Deşi ar trebui să fiu pregătită. — Am negat clătinînd din cap. — Ba da. Pentru că n-o să mă suporţi mai mult de şase luni.

— Dacă nu mă laşi să dorm, n-o să te suport nici şase zile.

— Dar cui îi arde de somn, cînd eu îţi vorbesc de dragoste ?

Şi se lipi şi mai mult de mine. Ameţit de somn, privindu-i faţa încordată, am strîns-o în braţe cu patimă, recăzînd apoi în somn, istovit.

31

Angus mă ajuta să găsesc mînecile halatului.

— Dar n-a spus nimic altceva decît că era urgent ?

— Doar atît.

— Dă-mi ţigările. Şi chibriturile.

— Nu mai sînt chibrituri. Ia bricheta mea.

Rafael privea pe fereastra odăii din dos. Cînd am intrat, se întoarse.

— Bună ziua, domnule. Doamna Elena m-a însărcinat să...

— S-a întîmplat ceva, Rafael ?

— Inspectorul de poliţie se află în staţiune.

— Bine. Ei şi ?

— Doamna Elena m-a trimis să vă anunţ, domnule. Inspectorul ar vrea să le pună cîteva întrebări copiilor.

Cămaşa roşie a lui Rafael avea o pată de grăsime pe piept ; strănută. Cu nervii încordaţi, am spus :

— Nu, copiilor nu.

— Poftim, domnule ?

— De ce copiilor ?

— Se pare că arestaţii au spus ceva. Sau lumea din sat.

Am încetat să mai păşesc de colo pînă colo. Rafael îşi ţinea batista.

— Spune-i doamnei Elena că plec imediat. — Mi-am aprins o ţigară. — Şi că, în nici un caz, să nu-i lase singuri pe copii cu omul acela.

— Am venit cu furgoneta.

— Du-te înainte. Eu vin cu maşina.

Cînd am intrat în dormitor, Angus se ridică, dar nu se apropie de mine.

— Trebuie să pleci ?

— Da, poliţia e acolo.

Începu să se agite, imboldită parcă de cineva. Cînd am ieşit din baie, ea îmi şi strînsese lucrurile. M-am dus iar în baie şi m-am întors cu aparatul de ras şi periuţa de dinţi ; am închis valijoara. În timp ce mă îmbrăcam, îmi făceam repede planul ce să întreprind cînd voi ajunge în staţiune. Dar, în timp ce Angus îmi întindea vreo haină sau trecea dintr-o parte în alta a odăii, mă gîndeam că ar trebui să-i spun şi ei

ceva în clipa următoare, că nu era drept să plec aşa, în tăcere.

Şi, deodată, m-am pomenit la poarta grădinii, ţinută întredeschisă de Angus.

— Nu-ţi face griji, că n-o să fie nimic. Mă întorc repede. — Închise ochii şi dădu din cap, încuviinţînd. — Serios, mă întorc repede. Poate chiar în seara asta. Sau mîine dimineaţă. Totul rămîne neschimbat între noi.

— Du-te, zise ea. Nu mai pierde timpul.

Pe şosea, cu lumina orbitoare a soarelui în parbriz, am simţit forţa deznădăjduită a sărutului pe care mi l-a dat Angus, cu cîteva secunde înainte de a fi ieşit din casă. Dar, imediat, am uitat ce pătimaşă fusese gura ei— apăsam pe accelerator, în afară de curbe, cu o hotărîre constantă. În fiecare clipă, pînă cînd am ajuns la crîngul de pini, mă aşteptam să prind din urmă furgoneta. Atunci, mi-am spus tulburat că Rafael mersese cu o viteză mai mare decît mine.

În mijlocul străzii, cîteva găini se repeziră bătînd din aripi. Cîinele soţilor Hofsen lătra tare la Poker. În colţul străzii se afla un grup. Înainte de a fi străbătut aleea de pietriş, Dora şi Ernestina apărură pe verandă.

— Unde-i inspectorul ?

— Javier, cum ai aflat ? Oh, ce bine-mi pare că te-ai întors.

— Bună, Javier, zise Ernestina. Tipul ăsta s-a dus la Andrés acasă. Se pare că vrea să-l interogheze pe Joaquín.

— Unde îi ţineţi pe copii ?

— Sus, cu Rufi. Nu l-am lăsat singur cu ei.

— Ai făcut bine, Dora.

— Sîntem speriate, Javier.

— Draga mea... începu Ernestina.

— Dora, să nu-i laşi să iasă. În oraş m-am întîlnit cu Rafael. Acum...

— Ce noroc, Doamne !

— ...rămîi aici, şi ai grijă ca copiii să nu iasă în nici un caz.

Sosiră şi ceilalţi. Asunción se desprinse de braţul lui Emilio şi veni să mă sărute.

— Acasă la Andrés, zise Santiago.

— Nu i-am lăsat să-i interogheze pe copii. — Emilio se sui pe bordura trotuarului. — I-am închis în casă.

— Da, mulţumesc, Emilio, am zis. Mi s-a spus. Ce-o fi vrînd să afle ?

— Întreba pe stradă, pe unii şi pe alţii, zise Marta.

— Să vezi, începu să-mi explice Amadeo, a sosit pe la zece sau zece şi jumătate. A început cu Rafael, la care a ajuns printr-o servitoare. Dădea tîrcoale pe aleea ce ducea spre plajă, fără îndoială ca să ne culeagă pe toţi, pe măsură ce apăream. — Am început să merg încet, cu o mînă pe umărul lui Amadeo, urmat de ceilalţi. — Pe mine m-a întrebat cine a descoperit cadavrul, cînd şi cum. I-am spus că toate astea le declarasem, dar a stăruit, zicînd că era nevoie

să mai povestesc o dată. Şi pe ceilalţi, la fel. Foarte politicos, dealtfel.

— Îşi cerea mereu scuze, adeveri Marta.

— Taci din gură, o repezi Asunción.

— Fapt este că — pe măsură ce ne apropiam de colţ, Amadeo cobora glasul — probabil s-a întîlnit pe alee cu fiul tău şi cu José. Leles a venit pe plajă plîngînd. Cînd ne-am întors, îi interoga pe copii. Eram foarte speriaţi, fireşte, şi noi...

— Ce-au spus copiii ?

— Nimic. Se pare că nimic. Erau peste măsură de surprinşi.

— Şi ce i-a întrebat ?

— Enrique mi-a povestit, zise Claudette, că a început să le vorbească prietenos, că ar fi fost bine să-l ajute, că sprijinul lor era important. Le-a propus aşa, ca şi cum ar fi fost vorba de-un joc. Dar nu i-a întrebat nimic concret.

— Pe urmă am sosit noi, continuă Amadeo, şi el a început să se scuze.

— Atunci, zise Emilio, eu i-am declarat că refuz net acest lucru. I-am comunicat că nu eram de acord — barba nerasă îi înnegrea obrajii — cu un astfel de abuz de autoritate, nici cu copiii mei, nici cu cei ai prietenilor mei.

— Ce-ai de gînd să faci, Javier ? întrebă Marta.

M-am întors spre ei, exact în locul unde panta începea să urce. Stăteau grupaţi sub un copac,

presăraţi cu mici pete de umbră şi cercuri de lumină, în afară de Emilio, care se afla puţin mai în faţă, în plin soare, pe faţă cu o seriozitate atentă şi circumspectă.

— Nu fiţi îngrijoraţi. Ştiu cum o să discut cu el.

Abia făcusem cîţiva paşi, cînd m-a ajuns din urmă recomandarea lui Asunción :

— Javier, fă-l să înţeleagă că sîntem nişte oameni cinstiţi.

Luisa, cu un halat scurt peste costumul de baie, era aşezată pe iarbă.

— E de mai bine de jumătate de oră înăuntru.

— Dar Joaquín unde e ?

— La Emilio. Dacă ai nevoie de mine, strigă-mă.

Manolita mă întîmpină în hol. Cînd am deschis uşa de la living, încetară să vorbească. Andrés se opri cu paharul de whisky aproape gol în mînă. Julio se ridică cu cîţiva centimetri de pe divan. Lîngă fereastră, din balansoarul de pai împletit, Elena îmi zîmbi.

— Bună ziua. Iertaţi-mă că vă întrerup conversaţia.

— Bună, Javier, zise Elena.

— Nu face nimic. Tocmai terminam.

— Vrei să bei ceva ?

— Mulţumesc, Andrés.

Am încercat să păşesc calm pînă la fotoliul din faţa lui Julio. M-am aşezat, am tras o scru-

mieră pe marmura măsuței dintre noi și am ridicat privirea.

— Am aflat întîmplător că ai venit aici în dimineața asta.

— Mă bucur că vă întîlnesc. Cînd ați deschis ușa, am scos un suspin de ușurare. Din păcate, prezența mea a provocat prea multă zarvă. Nădăjduiesc că, întrucît sînteți mai bine informat în această problemă și o înțelegeți mai bine, o să vă lămuriți soția și prietenii că eu...

— Iartă-mă. Dumneata mi-ai spus că plecai din oraș.

— Și n-am mințit. Aveam de gînd, dar apoi mi-am schimbat hotărîrea.

— Probabil după ce i-ai mai interogat o dată pe arestați.

— Da, și au susținut din nou cele declarate la început.

— Și au adăugat ceva împotriva copiilor mei.

— Nu ! Iertați-mă, n-am avut intenția să strig. Băieții aceia nu i-au acuzat de nimic pe copiii dumneavoastră. Nici măcar n-au pomenit de ei. Chiar dacă nu mă credeți.

— Nu, nu te cred.

— Și totuși, nu mai departe decît alaltăieri aveați încredere în mine. Și în nevinovăția acelor băieți.

— Javier...

— Lasă, Elena. Să vă prepar un whisky ?

Inspectorul, surprins, întoarse capul spre Andrés.

— Mulțumesc, da. Acum aș bea unul.

— Tu, Javier ?

— Deocamdată, nu. Dacă băieții ăia încearcă să-i facă răspunzători pe copii, înseamnă că sînt vinovați de ceva.

— Asta n-o știu. Pescarii susțin că ei habar n-au de nimic.

— Nici copiii, zise Elena.

— Doamnă, problema este că m-ați împiedicat să stau de vorbă cu ei.

— Dar vă asigurăm că copiii nu au nici un amestec în această problemă.

— Firește, doamnă, dumneavoastră afirmați asta...

— Ascultă. — Inspectorul bău o înghițitură ; după ce lăsă paharul pe măsuță, am continuat : — În '36, aveam douăzeci și patru de ani și am luptat din prima pînă în ultima zi. Am obținut două decorații individuale și trei colective. Am început ca sublocotenent de rezervă și am terminat cu gradul de căpitan. În '39 m-am apucat să muncesc...

— Vă rog, don Javier, știu că sînteți o persoană respectabilă.

— ...m-am apucat să muncesc ca un rob și am contribuit cu ceva, destul de important, la reconstrucția patriei. Am dat de lucru la sute și sute de oameni, am înființat întreprinderi, am importat și exportat materii prime, am sporit bogăția.

— Vă repet că v-am considerat întotdeauna un adevărat domn. Dar ascultați-mă, vă rog. Băieții aceia n-au zis nimic împotriva copiilor dumneavoastră... Poate, fiindcă nici nu le-a trecut prin gînd. Doar pentru asta. Și eu am făcut războiul ca ofițer, și muncesc încă de cînd am cîștigat războiul. Și mi-a venit aseară ideea să-i interoghez pe copii. Nu dintr-un capriciu, ci de nevoie. Să nu uitați că am o datorie de îndeplinit.

— De-acord. Comunică-mi ce te interesează să știi și eu...

— Mai doriți puțină gheață ?

— Mi-e imposibil. Nu mai vreau gheață, mulțumesc.

— De ce ți-e imposibil să-mi spui ?

— Dacă vă spun ce vreau să-i întreb, dumneavoastră le veți spune copiilor ce trebuie să răspundă.

— Dar ce-au făcut ?

— Elena, lasă-l pe Javier. Sau mai bine pleacă, dacă ești prea nervoasă.

Am auzit în spatele meu balansoarul scîrțîind. I-am oferit inspectorului o țigară și m-am dat înapoi ca s-o aprind pe a mea — cu bricheta lui Angus — în timp ce căutam o nouă tactică de a-i descoperi intențiile.

— Dumneata trebuie să știi că legea nu obligă niște minori, niște copii, să...

Făcu cîțiva pași spre ușă. Andrés, cu un pahar plin în mînă, se sprijinea de cămin.

— N-am venit aici în calitate oficială. Știu că sînt minori, că dumneavoastră reprezentați autoritatea paternă și că ei nu pot fi interogați decît cu consimțămîntul părinților. Toate astea le știu. Dar n-am de gînd să le fac vreun rău copiilor, ci doar să clarific unele probleme. Și să-mi răspundă sincer, spontan, fără ca nimeni să-i fi pregătit dinainte. Dealtfel, nu-i vorba decît să mă ajute, ținînd seama de faptul că ei au găsit cadavrul.

— Tot ce s-a întîmplat...

— Știu, știu. Dar deși toată lumea își menține declarațiile, ceva nu se potrivește. Ceea ce înseamnă că cineva a mințit sau a ascuns o parte a adevărului.

— I-ai interogat pe cei trei tineri și pe cele două fete care erau cu Margot în noaptea aceea ?

Se așeză din nou. Cu coatele sprijinite pe genunchi, își trecu încet vîrful degetelor pe laturile nasului.

— Dar cine-i Margot ?

— Nu mai bea, Andrés, te rog, zise Elena.

— I-am interogat. Și asta mai de mult, de cum am pus mîna pe ei, lucru care n-a fost prea greu. Probabil că dumneavoastră îi cunoașteți sau, cel puțin îi cunoașteți pe părinții lor, ori după nume, pentru că sînt și ei de familie bună. S-ar putea să ne înțelegem — se rezemă cîteva secunde de spătarul divanului. — Eu vă explic stadiul cercetărilor și dumneavoastră mă autorizați să vorbesc cinci minute cu copiii.

— Nu. Îţi atrag atenţia în modul cel mai sincer că...

— Bine, e totuna. Nu-i vorba de încheiat un pact. Nădăjduiesc totuşi că veţi înţelege odată — Julio aruncă o privire fugară spre Andrés, care tocmai se aşezase la un capăt al divanului. — Fata era o tîrfă, după cum ştiţi. Ceilalţi plecaseră în călătorie desperecheaţi. Trei bărbaţi şi două femei. La Madrid, au angajat-o pe Margot. Şi şi-au continuat distracţia. Erau tineri şi aveau bani berechet. Erau beţi toţi cînd au ajuns în orăşel, şi apoi în sat, unde, la patru dimineaţa, au închiriat o barcă cu motor şi au pornit pe mare. În ziua următoare, barca era la dig, dar nimeni nu i-a văzut întorcîndu-se. Fireşte, s-au întors cinci. Nefericita asta a rămas pe plaja dumneavoastră. Asta-i, mi-au spus toţi, fiindcă erau destul de speriaţi cînd au fost reţinuţi.

— Băieţii aceia au ucis-o ?

— Realitatea e că, după părerea medicului legist, nu a ucis-o nimeni. Excesul de alcool i-a provocat un atac de inimă, o embolie sau ce-o fi fost. Fapt este că a murit. Ei n-o cunoşteau, nu vroiau să aibă încurcături şi au debarcat-o acolo. Apoi au luat-o la fugă. Cum fac unii care apasă pe accelerator, după ce au lăsat pe cineva lat pe şosea, înţelegeţi ?

— Da.

— Dar rămîne ceva ce nici ei, nici pescarii şi nici dumneavoastră nu mi-aţi explicat. Ceva ce s-ar putea să ştie copiii.

— De ce copiii ?

— Pentru că, dacă totul este aşa cum am povestit, şi vreau să cred că aşa a fost, copiii dumneavoastră ar trebui să ştie ceea ce vreau să-i întreb.

— Ce anume ?

Se ridică în picioare, cu o violenţă neobişnuită. Andrés îşi trase picioarele, ca să-l lase să treacă. La uşă, se întoarse.

— Credeţi-mă că-mi pare rău, zise el. În problema asta sînt mai mult sau mai puţin implicate multe persoane importante. Aşa că singura mea posibilitate este să recurg la tribunal. — Îşi compuse un zîmbet. — Bună ziua, domnilor.

— Un moment, te însoţesc.

— Nu vă deranjaţi.

— La revedere.

— Nu, nu-i nici un deranj. Păcat că n-ai terminat paharul de whisky. Nu era bun ? Spune-mi, dar cît o fi băut biata femeie, ca să i se întîmple un asemenea lucru ? Atît de cumplit...

Aşa cum stăteam lîngă Elena, cu faţa spre fereastră, ea mă apucă de mînă. În palma celeilalte mîini îmi pătrundeau muchiile brichetei lui Angus.

— Sînt sigură, zise ea, că au fost nepricopsiţii ăia din sat.

Mă gîndeam la Angus, la dormitorul plin de soare, şi simţeam bricheta, atingerea răcoroasă

a pielii Elenei, parfumul ei, în timp ce Andrés și inspectorul se îndreptau spre zidul de piatră, iar Luisa străbătea pieziș gazonul, în aceeași direcție. Am făcut un efort ca să întorc capul și să-l clatin a tăgadă.

— Ba da, Javier, sînt sigură că au fost nespălații ăia. Și o să vezi cîte n-au mai născocit, ca să scape de răspundere.

Totul era iar ca mai înainte. Degetele ei îmi mîngîiau încheietura mîinii. Chiar dacă Elena și ceilalți refuzau să-mi dea destul, îi voi convinge că în schimb eu le dădeam. Era ceea ce mă împinsese totdeauna la îndoitul efort al minciunii și al reușitei. Am pus bricheta într-un buzunar al pantalonului.

Ținîndu-se de mijloc, Andrés și Luisa se întorceau. Elena plecă de la fereastră. În cîteva clipe aveau să fie cu toții aici. Se va vorbi toată ziua, pînă la cină, ba chiar și după aceea. I-am privit buzele, înainte de a se mișca.

— Trebuie să facem ceva ca să ne vedem deseară, șopti ea.

32

La ieșirea de la biserică, printre rochiile colorate ale femeilor, pe care soarele le făcea și mai vii, se desprindea sutana neagră a lui don José María. Tocmai mă îndreptam spre grupul lor, cînd mă opri Emilio.

— Nu ești de părere că ar trebui să-i adunăm pe toți copiii într-o odaie și să stăm de vorbă cu ei ?

Dar dură mai mult de o jumătate de oră pînă să-i strîngă pe toți. Așteptasem în birou, pînă cînd a venit Emilio cu ei, împingîndu-i din urmă ca pe o turmă. Enrique, José și Martita se așezară pe canapea. Asun și Leles intrară ținîndu-se de mînă și își găsiră loc lîngă tatăl lor. Dorita se apucă să alerge prin odaie, sărind într-un picior.

— Dar Joaquín unde e ?

José își legăna picioarele.

— N-ați auzit ? întrebă Emilio.

— Nu știm, răspunse Enrique.

— Cînd l-ați văzut ultima dată ?

— Ieri vîra hîrtii aprinse în găurile din pămînt, — și Asun rîse ascuțit. — Dar n-a ieșit nici o cîrtiță.

Începură să rîdă și ceilalți. Leles se repezi spre cei de pe canapea, care se grăbiră să-i facă loc.

— Stați liniștiți !

— Dorita sare într-un picior.

— Știți că poliția a fost aici.

— Pîrîciosule !

— Tanti Ernestina, zise Martita, i-a spus ieri mamei că o să ne bage la închisoare.

— La închisoare trebuie să faci baie în fiecare zi ?

— Tăceți din gură ! Cît timp nu vă întreabă nimeni, tăceți din gură.

Leles îmi zîmbi, făcîndu-mi cu ochiul.

— Da, tată, zise José.

— Ia să vedem, José. Şi tu, Enrique. Voi, care sînteţi cei mai mari, cînd...

— Şi eu sînt mare, se băgă în vorbă Asun.

— ... cînd aţi ajuns pe plajă şi aţi găsit femeia aceea, ce s-a întîmplat ?

— Am ajuns pe plajă, zise Enrique, şi am dat peste femeia moartă. Şi am fugit să anunţăm.

— De unde aţi ştiut că era moartă, José ? Băiatul îşi ridică bărbia din piept.

— I-am atins un picior.

— A mai atins-o cineva ?

În tăcerea ce se aşternuse, se auzi chibritul aprinzîndu-se.

— Aţi atins vreunul din voi cadavrul ? întrebă Emilio, căutînd o scrumieră.

— Eu vreau să ştiu un lucru. — Toată lumea se întoarse spre Leles. — La închisoare o să ne pună pe toţi la un loc, nu-i aşa ?

— Taci din gură.

— Sîntem prea mici ca să ne închidă.

— Unchiule Javier, fetele n-au văzut-o pe moartă. Ele nu ştiu nimic.

— Nimic, nimic, nimic, se grăbi să repete Asun.

— Şi voi ?

— Noi am văzut-o. Cred că erau şi nişte urme. Dar cum am călcat pe nisip, s-or fi şters. N-am făcut-o dinadins.

— Eu nu vreau să mă duc la închisoare, spuse Dorita.

— Nimeni n-o să se ducă la închisoare ! Dacă aţi spus adevărul.

— Da, da.

— N-am şters urmele dinadins.

— Era foarte frumoasă, nu-i aşa ? Semăna cu mama, aşa zicea Joaquín.

— Leles ! exclamă Emilio şi deschise uşa. Hai, duceţi-vă afară. Pe plajă sau... la dracu'.

După hărmălaia atîtor glasuri, tăcerea se înstăpîni parcă şi mai adîncă. Emilio avea la gît o cravată cu buline albe pe fond bleu.

— N-o poţi scoate la capăt cu ei, am oftat eu.

— Sînt nevinovaţi. Dar mi-ar plăcea să nu fie atît de speriaţi. Ei, şi-acum o să mă duc.

— Te conduc.

Asunción şi Dora beau limonadă pe verandă. Ne aşezarăm lîngă ele şi, un lung răstimp, nimeni nu scoase o vorbă. La un moment dat, aplecîndu-se spre fotoliul Dorei, Asunción îi şopti ceva. Emilio, aproape nemişcat, privea drept înainte, fără să se rezeme de spătar.

— Javier, în ultima vreme relaţiile dintre noi n-au fost prea bune.

Luisa ne strigă „bună" din stradă, dar nu intră, nici nu se opri. Mi-am întors privirea de la Luisa şi de la locul pe care-l ocupase o clipă, de cealaltă parte a trotuarului.

— Şi eu vroiam să punem capăt prostiilor astea. — Am tras un fum, care îmi uscă şi mai mult cerul gurii. — N-are rost să mai stăm certaţi.

— Să ştii, Javier, că dacă cineva...

— Nu, nu, eu sînt cel care...

— După părerea mea, zise Dora, gata, s-a uitat totul. Că doar aţi fost prieteni buni întotdeauna...

Ne ridicarăm cu mîinile întinse, dar nu ajunserăm să ni le strîngem pentru că, tot la unison, desfăcurăm brațele. Pe deasupra umărului lui Emilio, printre pleoapele întredeschise, o observam pe Asunción, cu voalul îndoit și liturghierul în poală, cum își ștergea ochii cu vîrful batistei.

— Crede-mă, Javier, m-am rugat mult la Dumnezeu să vină clipa aceasta.

— Emilio, scînci Dora, nu mai spune așa ceva, fiindcă mă faci să plîng. Trebuie să rămîneți la noi la masă.

— Mă duc să caut niște whisky. Că doar se cuvine să sărbătorim, nu ?

În penumbra din living, mi-am șters încet sudoarea, cu ochii închiși și o ciudată apăsare la stomac. Afară păsărelele ciripeau, în lumina soarelui arzător, sub cerul extrem de albastru, în aerul liniștit și înăbușitor. Cînd m-am întors cu sticla, Rufi adusese paharele. Ciocnirăm, și apoi toți trei se apucară să vorbească, mai cu seamă Emilio. Eu încuviințam, scoteam cîte un cuvînt monosilabic, îmi păstram pe față surîsul, încremenit ca și căldura dimineții. Asunción propuse să le telefonăm tuturor. În cele din urmă, Emilio se hotărî să coboare pe plajă.

— Atunci, vă așteptăm la prînz.

— Nu, Dora, mulțumesc. Mai bine deseară, după ce se vor fi culcat copiii.

Ne îmbrățișarăm din nou. Dora, care urcase în dormitor să-și pună costumul de baie, cînta prin vestibul și pe scări. Rufi veni să ia găletușa cu gheață, ca s-o umple din nou.

— E foarte cald.

— Ah, da, Rufi, foarte cald.

Dora mă sărută — triumfătoare — înainte de a pleca. Am tras cu piciorul un fotoliu și m-am întins în el, lăsîndu-mă pradă dezgustului crescînd care mă cuprindea, în mînă cu paharul de whisky.

Era duminică. Angus probabil că stătea cu tipul ei — B.G. — care nu găsise casa goală și nici nu primise o scrisoare de despărțire. Ar fi bine să mă gîndesc la altceva. La altceva, dar nu-mi trecea nimic prin gînd, căci simțeam gustul buzelor lui Angus. Mi-am scos cămașa, simțindu-mă încălzit și lac de sudoare. Prietenul lui Raimundo se numea Agustín Riva. Rămăsese stabilit că o să se ducă într-o zi la camping, să le caute pe cele două englezoaice, sau nemțoaice — prietenele lui Raimundo. În mapa de piele de pe birou se aflau datele pentru a-i procura camionul. Și propunerea lui Vicente.

— Am venit să-mi povestești cum s-a petrecut capitularea de la Breda [1]. — Înainte de a mă ridica din fotoliu, Andrés se așeză în fața mea. — Care din voi a fost generalul Spínola ?

— Bea un pahar. Probabil că gheața s-a transformat în apă.

— Mi-a povestit Dora. Nu vreau gheață, fiindcă mă încălzește și mai tare. Îmi închipui că scena a fost savuroasă. Cînd mai ai de gînd să joci o scenă tare, fă-mi plăcerea să mă anunți și pe mine. E adevărat că v-ați sărutat cu toții?

— Mi-e teamă că da.

[1] Aluzie la rezistența eroică a orașului olandez Breda, cucerit de spanioli în anul 1625, sub comanda generalului Spinola.

— Ce încîntător ! Va să zică domnește pacea, toată lumea e pe plajă și eu nu știu cît e ceasul.

— Este...

— Nu, nu vreau să știu. Îmi place să stau așa, pe o verandă, să beau cîte o înghițitură, să nu știu cît e ceasul, și să-mi închipui că stațiunea e pustie.

— L-ai văzut pe Joaquín ?

— Nu-mi amintesc de vreo întîlnire cu fiul meu în ultimii doi ani. Mint. Săptămîna trecută ne-am nimerit amîndoi pe plajă. Adevărul e că aici te simți minunat.

M-am întins din nou. Andrés, cu ochii închiși, zîmbea.

— Cînd erai mic, grozav îți mai plăcea să stai singur.

— Îți aduci aminte ? — O pală de aer fierbinte ne învălui. — Nu cred să fie nimic adevărat cu băieții aceia. Sau mă înșel ?

— Nu.

— Nu-mi place să-i văd pe copii amestecați în treaba asta. Bunica spunea că singurul lucru pe care trebuie să-l facă copiii este să se joace. Așa am fost crescuți noi. Și adevărul este că nu a dat rezultate proaste. E grozav whisky-ul ăsta.

— Crezi că a dat rezultate bune ?

— Păi, sigur că da.

— Inspectorul n-o să facă nimic din ce-a spus.

— Să presupunem că au ucis-o ceilalți.

— Nu, nu. Am știut din capul locului că nu-i nici o crimă la mijloc. Că, într-un sens, lucru-

rile au ieșit pur și simplu din făgașul lor. Ca și mine.

— Cu copiii... — dar lăsă cuvintele să atîrne în aer, ca o pînză de păianjen.

— Nimeni n-o să îngăduie să fie amestecați copiii. Te asigur.

— Da, firește. — Apoi, după o pauză lungă, adăugă : — Mă bucur că ești aici.

Am rămas amîndoi pe fotolii, moțăind de căldură, de whisky, de liniște. Pe la trei, apăru Amadeo. Femeile rămîneau pe plajă. După masă, am pus la cale o partidă de cărți, dar după cinci sau șase mîini, am lăsat cărțile. Andrés se întinse iarăși pe verandă. Eu m-am ghemuit într-un fotoliu din living.

— Nu fi un monstru, zise Andrés. Așteaptă cel puțin două ceasuri.

— Nimeni n-a spus că am de gînd să mă arunc în piscină chiar acum.

Rufi strîngea cărțile de joc, fisele, trăgea jaluzelele. Cred că am adormit înainte ca ea să iasă, gîndindu-mă să-i propun Dorei să-i mărească leafa lui Rufi.

Mă treziră glasurile din hol. Buhăit de somn, aproape împleticindu-mă, am ajuns lîngă Emilio, care ținea în mînă hîrtia despăturită.

— Uite, nu și-a pierdut timpul.

Amadeo citea alt imprimat.

— Văd că ne-a pus gînd rău.

— Păi, a și spus că o va face. — Prin ușa întredeschisă, l-am văzut pe omul care înainta

prin grădină. — Şi cu asta nu mai sînt de acord.

Cînd am ieşit pe verandă, lumina după-amiezii mă sili să-mi mijesc ochii. Omul avea pantofii prăfuiţi, o jachetă strîmtă de postav cafeniu şi o cămaşă în dungi, destul de murdară. Urcă scările şi îmi rosti numele.

— Eu sînt, am zis luînd hîrtia.

— Trebuie să-mi semnaţi. — Cînd zîmbi, i se văzură nişte gingii roşii enorme din care porneau dinţii galbeni neregulaţi. — Vă rog.

Cu pixul portărelului, am semnat duplicatul citaţiei.

— Bună ziua, domnule.

Atunci mi-am dat seama că omul nu avea nici o vină. M-am întors în prag şi i-am strigat :

— La revedere. Bună ziua.

Omul călca pe alee, aproape fără să-şi desprindă pantofii de pe pietriş.

Marta fu apucată de o criză de isterie, iar Elena şi Luisa încercau s-o liniştească. Am rămas cîteva clipe cu foaia îndoită ţinută în jos într-o mînă, pînă cînd Emilio mă luă de braţ.

— Să mergem într-un loc liniştit.

Intrarăm în birou ; înainte de a închide uşa, se strecură şi Amadeo.

— Nu ştiu ce aveţi de gînd să faceţi voi, dar pe fetiţa mea n-o s-o ducă în faţa judecătorului.

— Stai jos şi nu te înfuria. Javier, trebuie să acţionăm repede.

— Da.

— El a făcut-o în mai puţin de douăzeci şi patru de ore.

— De-acord, Emilio.

— Nu-l cunosc pe judecătorul ăsta, dar s-o găsi cineva în Barcelona care să-l cunoască. Se poate lua şi un avocat. Şi-apoi, sînt prieten cu preşedintele de la...

— Asta e ! Plec chiar acum la Barcelona. O să-l înfundăm noi pe individul ăsta !

— Un moment, zise Emilio.

— Eu cred, am început eu, simţind un gust amar în gură, că nu e nevoie să mergem toţi. Emilio cunoaşte mai multă lume acolo, iar eu, deşi încă n-aş putea spune cine ne va ajuta, ştiu că pot conta pe prieteni cu influenţă. Şi apoi, la Madrid...

— Haide, mă zori Emilio.

— Trebuie să fac un duş, aşteaptă-mă puţin.

În hol, zarva sporise. Dorita plîngea în braţele Ernestinei. Duşul m-a reconfortat. Mă îmbrăcam, cînd am auzit vuietul. La început, n-am ştiut ce era. Apoi m-am repezit să ridic jaluzelele. Vîntul, în pale fierbinţi şi pline de praf, se învîrtejea în grădină. Am inspirat cu putere, şi mi-am îndreptat spatele. Rufi tocmai îmi făcuse valiza.

Cineva scosese automobilul. Andrés discuta cu Amadeo. Aşezat pe gazon, Santiago rîdea şi se hîrjonea cu copiii. Emilio trecu strada şi intră în grădină cu o servietă enormă de piele, tighelată cu galben ; îşi pusese pălărie, ceea ce îl făcea să pară mai solemn. Chiar şi femeile, cu puloverele pe umeri, aveau o înfăţişare neobişnuită. Am zăbovit cam mult luîndu-ne rămas-bun.

În timpul primilor kilometri, n-a scos nici unul din noi o vorbă. Pe cer se adunau nori rotunzi, vineţi, foarte joşi. Emilio, care fuma întruna, îşi răsfoia agenda de buzunar, căutînd adrese şi numere de telefon.

— Ajungem seara ?

— Nu putem să fim acolo înainte de unsprezece.

— E acelaşi lucru dacă goneşti sau nu. Pînă mîine tot n-o să putem vedea pe nimeni. Partea proastă e că mulţi sînt plecaţi la ţară. Cred că o să plouă.

— Să dea Dumnezeu !

Cînd am trecut pe lîngă oraş, din cazarmă se auzi un sunet puternic de goarnă, care continuă modulat. Am identificat cu greu sunetul. Emilio îşi puse agenda în buzunar.

— Mîine o pornim la treabă dimineaţă, în zori, şi zicînd asta îşi puse pălăria.

— Ar fi preferabil să nu facem multe vizite ; două sau trei. Dar eficace. Dacă te supără vîntul, închid geamul.

— Nu mă supără. De-acord, puţine şi eficace.

Şi începu să-şi amintească pe rînd diferitele cunoştinţe. Pe şoseaua principală, la cîţiva kilometri după oraş, am accelerat. Ne oprirăm la trei nume. Asta mă făcu să mă gîndesc la persoane pe care nu le vedeam cu anii, la diverse istorii, afaceri, călătorii. Am aprins farurile. Traficul se mărea, ca şi norii, care formau acum o perdea neîntreruptă, ce se îmbina cu pămîntul la orizont.

— Bănuiesc că o să găsim cameră la vreun hotel, am zis.

Emilio se mişcă în semiobscuritatea din maşină.

— Ah, da, zise el.

— La vremea asta, aproape toate hotelurile sînt pline în Barcelona.

— Hotel ? Mergem acasă. N-avem nevoie de hotel.

O strălucire roşiatică creştea în faţă. Setea mă chinuia. Restaurantele rămîneau în urmă, tot mai numeroase.

— Dar casa e închisă, cu mobilele strînse.

— E mai bine. Dar mergem, dacă vrei tu... În ce mă priveşte, nu-i nevoie. I-am făgăduit lui Asun că o să trec să văd ce-i pe-acasă.

Pe primele străzi, felinarele, trotuarele pline de lume, tramvaiele mă însufleţiră.

— Ascultă, vorbesc serios, cred că am să caut un hotel.

— Bine, cum vrei.

În Plaza de Cataluña am greşit direcţia şi a trebuit s-o iau prin Ramblas.

— Întorc acuma şi te las acasă.

— Nici gînd. În primul rînd să rezolvăm cu hotelul tău.

— Păi, chiar aici.

Am parcat maşina pe o stradă laterală. După ce am rezervat o cameră, am dat cheile automobilului la recepţie, ca să-l ducă la garaj.

— E bună, îşi dădu Emilio cu părerea cînd văzu camera.

— E o prostie să pleci. Şi încă cu taxiul.

— Poate telefonează Asun. — Citea anunţul prins pe interiorul uşii. — Puţin cam scumpă, nu ? Văd că e categoria întîi A. Bun, mîine vin pe la opt. Odihnă plăcută.

— Pe mîine, Emilio.

— Mai gîndeşte-te, poate-ţi aminteşti de cineva şi mai important.

Mi-am schimbat ciorapii, m-am spălat pe mîini, am deschis uşa spre balcon. Băiatul de serviciu aduse, în afară de valiză, şi chitanţa unei amenzi pentru parcare în loc interzis.

Înainte de a ieşi, am băut un whisky la barul hotelului. Pe trotuare, dar mai ales pe chei, se plimba multă lume. Chioşcurile de reviste de pe Ramblas erau închise. Am stat la îndoială dacă să mă aşez pe o bancă, dar deodată m-am pomenit în port ; era pustiu şi vîntul legăna becurile electrice. Aerul era proaspăt, vîntul se stîrnea mai tare şi aducea tot felul de miresme. La întoarcere, se porni ploaia.

La început erau doar picături fine, ca nisipul. Pe neaşteptate, tunetele prinseră să bubuie fără întrerupere şi ploaia se transformă într-o aversă cu picături mari, care goli străzile. Alergînd de la un portal la altul, am ajuns la hotel ud leoarcă.

După ce m-am dezbrăcat, am stins lumina. Din balcon, vedeam cum cade ploaia, revărsîndu-se pe marginile trotuarelor, înspumată şi neagră. M-am întins în pat, vlăguit, fără să mă acopăr cu cearşaful. Totul mirosea a umezeală şi a praf de cărbune, ca în tren. Fulgerele şi tunetele se îndepărtau, dar ploaia se înteţi, streşinile cîntau, şi vîntul îmi răcorea pielea umedă şi încinsă de zăpuşeală.

M-am trezit înfiorat de frig. Era noapte adîncă şi nu mai ploua. Înfăşurat într-o pătură, m-am aşezat lîngă balcon să fumez o ţigară, să privesc strada, pustietatea ei, răsfrîngerile luminii pe suprafeţele ude, umbrele copacilor. Angus nici nu-şi închipuia că sînt acolo.

33

Emilio nu sosise încă la florărie. M-am hotărît să-l aştept pe terasa unui bar din apropiere. În ciuda cerului spălat de nori, nu mai era atît de cald. În jumătate de oră, aveau să se închidă prăvăliile. Mă distram privind mulţimea de trecători de pe Paseo de Gracia, automobilele, tramvaiele, literele stinse ale reclamelor luminoase. După limonadă, am cerut un gin.

În florărie, o blondă într-o rochie neagră elegantă mă rugă, printr-un semn, să aştept. Aerul era înăuntru încărcat de tot felul de miresme. Blonda termină ce avea de vorbit cu bărbatul mărunţel, cu cîţiva peri moi pe chelie.

— Aş vrea să comand un buchet. Nu ştiu încă adresa, dar am să vi-o comunic în orice caz imediat după prînz.

— Foarte bine, domnule. Cum v-ar place nişte camelii ?

— Da, bine.

Avea o piele foarte îngrijită, care te făcea să uiţi puţin cît era de grasă. Am urmat-o, cu pri-

virea ațintită asupra formelor ei, pînă în fundul prăvăliei. Alegeam cameliile dintr-un vas, cînd au sosit Foz și Emilio.

— Iartă-mă, Javier. Îți amintești, desigur, de Alberto Foz.

— Bună. Sigur că-mi amintesc.

— Dragul meu Javier... Cîți ani au trecut de cînd nu te-am mai văzut ! — Mă îmbrățișă. — Nu vrei să treci niciodată prin orașul nostru, după cîte văd. Sau treci și nu mă anunți. Ce trebuie să fac ca să fim prieteni ? Bună ziua, Paulita.

— Bună ziua, don Alberto.

— Dar de cîte ori vin, ești plecat în străinătate.

— Ah, dragul meu, nu mă miră. Mă găsești mai bătrîn ? E limpede că asta o să-mi spui. Păi, am împlinit șaizeci și trei de ani.

— Nu se poate ! Pari de cincizeci.

— Paulita, domnii aceștia se deranjează ca să-i trimită niște flori soției mele.

— Ah, minunat. Atunci, la S'Agaró.

Emilio îl descoperi pe chelul mărunțel, care adulmeca prin prăvălie și supraveghea confecționarea unui buchet enorm, la care din cînd în cînd mai adăuga alte flori. Îi făcu cu ochiul, ca răspuns la o înclinare a capului din partea lui Emilio.

— Ah, prietene !

Foz mă dădu ușurel la o parte și înaintă cu cel mai zgomotos rîs al său.

— Domnule director !

— Ah, prieteni !

— Ce mai faceți, domnule director ? întrebă Emilio.

— Știi adresa, într-adevăr ?

Paulita, cu păru-i blond ca o aureolă și cu parfumul atît de personal, își mișcă cu cochetărie arătătorul de la mîna dreaptă.

— Oh, dacă mi-ați fi spus de la început că era vorba de doamna și domnul Foz, cu considerația pe care o am pentru don Alberto... Dumnealui e directorul... — și coborî glasul într-o șoaptă.

— Cum ?

— O personalitate, nu știați ?

Foz nu contenea cu hohotele de rîs, în contrapunct cu zîmbetele inegale ale lui Emilio, care se sprijinea cînd pe un picior, cînd pe celălalt, de parcă ar fi dansat. Vesta directorului era tivită cu pichet alb. Paulita primi bancnotele cu un aer distrat.

— Dar dumneata nu te odihnești niciodată.

— Ah, odihna...

Paulita părea să nu-și găsească astîmpăr. Ne uitarăm cu toții spre buchetul directorului.

— E o minunăție.

— Ah, florile... Nimic nu-i mai frumos ca florile.

— Da, domnule director. După cum am citit, călătoria dumneavoastră prin Andaluzia a fost un adevărat triumf.

— De nedescris, domnii mei.

— Pe noi ne-ați cam uitat.

— Domnilor, munca mă împiedică de la atîtea plăceri... Într-o bună zi am să mă eliberez de aceste lanțuri.

— Sîntem cu toţii fascinaţi de activitatea dumneavoastră. Să vă ţină Dumnezeu multă vreme în putere, pentru binele acestui ţinut.

— Oh, al acestui ţinut... Credeţi-mă că port mereu în inimă Catalonia.

Paulita şuşotea ceva la telefon. Un băieţaş, cu un şorţ mare cenuşiu, puse anunţul de „închis" pe uşa de sticlă.

— Şi noi vă purtăm pe dumneavoastră.

— Ştiu, ştiu, prieteni. — Făcu semn cu degetele, ridicînd mîna la umăr ; Paulita se grăbi să se apropie. — Scumpă prietenă, am deplină încredere în dumneata. Domnilor, tot respectul.

Uşa se deschise, se închise la loc şi grupul se separă.

— La dispoziţia voastră, am zis eu.

— Nu ţi l-am prezentat, pentru că ştii cum sînt eminenţele astea, zise Emilio.

— Se supără dacă îi prezinţi lume, înţelegi ? — Foz vorbea acum ca domnul director, intonînd aproape bombastic. — Fiindcă are o poziţie foarte importantă, îşi închipuie că o să-i ceri ceva. Ce n-aş da ca Paulita să-mi dezvăluie destinaţia acestui buchet.

— Don Alberto, don Alberto, cum v-ar plăcea să vă trădez secretele în faţa acestor domni ?

— Ah ! Grozavă mai e Paulita.

— Mergem să prînzim împreună cu Foz, zise Emilio. A şters-o de la birou, ca să vină cu noi.

— Foarte bine.

Foz, care ieşea cu spatele, întors spre zîmbetele Paulitei, dădu peste două fete care treceu la braţ pe trotuar.

— Ca de obicei, la dispoziţia dumneavoastră, don Alberto. La revedere, domnilor. Multe mulţumiri.

Şoferul închise portiera, ocoli automobilul şi, după ce-şi puse şapca, se aşeză la volan.

— E nemaipomenită femeia asta. Şi frumuşică, nu ? Să ştii că încă mai poate să trezească pasiuni.

— Ce simpatic e directorul, nu crezi ?

— Extrem de simpatic. Şi un om foarte simplu, foarte prietenos. Nu-i rău să vii mai des în prăvălia Paulitei. Ţi-am spus eu, Emilio.

— Asta-i pentru voi, marii bancheri. Eu aproape că nu cunosc pe nimeni. Vezi tu, nu sînt decît un umil fabricant.

— Ia auzi vorbă, Javier ? şi mă bătu pe genunchi. Ce neruşinat... Acum cîteva luni, cînd cu creditele acelea, Consiliul s-a gîndit să recurgă la tine. Un umil fabricant ! Simpatic directorul ăsta. Nu, mulţumesc, înainte de masă nu fumez. Dispepsia. Nu ţi l-am prezentat, pentru că mereu i-e teamă să nu i se ceară vreo recomandaţie.

— Nu face nimic, dragul meu, nici o grijă.

— Şi apoi, în Madrid, tu ai toate ministerele la îndemînă... Eh, Emilio, ce să-i faci. Ăştia sînt norocoşii.

— Ei, ei, rîse el. Dar şi-a amintit de mine. Şi, cui i-o fi trimis florile ?

— Paulita asta... E de o discreţie absolută. Niciodată nu spune şi nu întreabă nimic. E văduvă.

— Văduvă ?

— Da, văduvă. A unui înalt demnitar republican, se pare. Era tînără, ăla i-a sucit minţile, a luat-o cu el în '38, cînd cu retragerea, a avut parte de nenorocri fără număr în Mexic. Apoi a rămas văduvă şi s-a întors. Ea, săraca, nu făcuse nimic. Un caz nefericit. Dar e pricepută, conduce prăvălia foarte bine. A fost ajutată, fireşte.

Ajunserăm la poalele muntelui Tibidabo. Am aşteptat ca să ne aşezăm pe terasă, de unde oraşul se aşternea la picioarele noastre, ca o mare întindere de culori şi forme diferite. Emilio tocmai terminase de comandat masa.

— Ia spune, ţi-a vorbit de...

— Totul s-a aranjat. Foz a luat telefonul şi în două minute a aranjat totul.

— Era şi timpul !

— Îţi spun că a fost miraculos.

— Mulţumesc, Alberto. Cred că ţi-a explicat Emilio ce neplăcută afacere era.

— Lasă, pentru Dumnezeu. O monstruozitate. Bieţii copilaşi amestecaţi într-un caz atît de lugubru... Şi, în plus, dintr-o prostie, dintr-o încăpăţînare a inspectorului. Mulţumesc, — examină lista de vinuri — Chateauneuf du Pape. Vă place ?

— Da, da, încuviinţă Emilio.

— N-o să vă mai sîcîie şi, fireşte, citaţia tribunalului rămîne fără efect. Dar era şi inutil. După cum mi s-a explicat, cazul este rezolvat. Sau ca şi rezolvat. Am spus cine sînteţi, cine sînt copiii voştri. Adorabili copii ! ce speriaţi trebuie să fi fost !

— Într-o zi trebuie neapărat să treci pe la Velas Blancas.

— Mulţumesc, Emilio. Ascultă, Javier, după ce mîncăm, am să te răpesc o jumătate de oră. Îl lăsăm pe umilul fabricant la biroul lui, ca să vegheze cum intră aurul în şiroaie, şi am să te consult în vreo două probleme.

— Cum doreşti.

— E vorba de nişte terenuri, pe care le avem în Alicante. E doar o idee, un proiect foarte vag, dar mă gîndeam să construiesc acolo ceva asemănător cu staţiunea voastră. Pentru exploatare comercială. Nimic luxos. Eu nu pot să-mi petrec vara decît la S'Agaró şi, dacă lucrurile continuă tot aşa, vara viitoare copiii n-o să plece din strada Balmes.

— Aşa or să continue.

— Dragă Emilio, nu fi pesimist.

— Pesimist ! Ascultă, Alberto, azi-dimineaţă Javier şi cu mine am fost să-l vedem pe Augusto.

— Pe Augusto Mondonedo ?

— Dar nu l-am găsit.

— Păi te cred, îşi petrece vacanţa la Málaga.

— Nu ştiam că e la Málaga. Înainte de a te deranja pe tine, am fost la Augusto.

— Foarte rău.

— M-am apucat să stau de vorbă cu secretarul. De-acolo ţi-am telefonat. Nu ştiu dacă-l cunoşti pe secretarul lui. Un băiat tînăr, foarte deştept...

— Da, da, foarte competent.

— Cum era şi logic, ne-am oprit la discurs. Ai citit discursul, sînt sigur. Ştii, nu sînt o autoritate în materie de bumbac, dar...

— Ascultă, Emilio, dacă începi acum cu bumbacul, o să-ţi rămînă mîncarea în gît.

Pînă la desert, n-au vorbit decît despre bumbac. Vinul mă umplea de o mulţumire tainică. În depărtare, în pîcla care probabil că era chiar marea, se termina perspectiva faţadelor şi teraselor, pata verde a parcului Güell, turlele bisericii Sagrada Familia, hornurile fabricilor, sub masa de lumină translucidă, încrustată în străzi. Deodată, am încercat o senzaţie cunoscută, de forţă şi bunăstare, pe care în ultima vreme o uitasem ; o plinătate în tot trupul, şi dintr-odată lumea îmi apărea supusă unei ordini limpezi. Cînd Emilio vru să plătească, ni se spuse că şoferul lui Foz achitase nota. Emilio comandă nişte havane.

— Dar aţi văzut-o pe fata aceea ? întrebă Foz.

— Care fată ? am zis eu.

— Da, am văzut-o. Arăta groaznic.

— Desfigurată ?

— Nu, nu, m-am grăbit eu să răspund. Avea un aer liniştit, adormită, de parcă se prefăcea că doarme. M-a impresionat gura ei de o frumuseţe rară.

— Nu-mi amintesc.

— Eu, da. Am văzut-o pe plajă şi, apoi, în baraca fostului paznic. Părea să fi fost o fiinţă într-adevăr interesantă, fata asta. Şi, după cum vezi, n-a fost decît o tîrfă.

— E trist. — Foz se apucă să-şi cureţe dinţii cu o scobitoare, cu mîna stîngă la gură ca un paravan. — Şi ce ghinion pe băieţii care erau cu ea. Şi mai ales fetele ! Într-o societate ca a noastră, atît de liniştită. Adevărul este că noi n-am fost aşa, ce naiba ! Nu ne-ar fi trecut prin minte să luăm maşina şi să plecăm într-o călătorie cu o tîrfă şi cu două fete din lumea noastră.

— Nu, zise Emilio. E cumplit cum evoluează tinerii din ziua de azi.

— În ceea ce mă priveşte, cred că le par un străin copiilor mei. Şi nu vă mai spun cum mi se par ei mie. Cu apucăturile sălbatice de acum.

Ne-am dus apoi într-o scurtă plimbare pe esplanada funicularului. După ce l-am lăsat pe Emilio la birou, Alberto mă luă cu el la biroul său, ca să-mi expună proiectele în legătură cu terenurile, făcînd apel la planuri, studii economice, memorii şi lămuriri personale. Mă asculta cu o atenţie concentrată, fără să zîmbească, degajînd din întreaga lui fiinţă un fel de solidaritate care îmi uşura raţionamentul. Am rămas uimit văzînd că se făcuse şase cînd mi-am luat rămas-bun de la Alberto Foz.

— Îţi mulţumesc, dar prefer să merg pe jos pînă la hotel. Alberto, îţi rămîn recunoscător pentru toate.

— Ba eu îţi rămîn ţie, dragul meu. Spune-i lui Emilio că primesc invitaţia voastră. Săptămîna viitoare o să vin la Velas Blancas. Repet, maşina mea îţi stă la dispoziţie. — Îmi strînse mîna. — Cum vrei... Ah, şi nu pregeta să mă

suni dacă vă mai sîcîie. Ceea ce nu cred. Complimente soției tale.

Înainte de a face un duș, i-am telefonat lui Emilio. Mi-a răspuns, distrat, că va mai întîrzia o jumătate de oră. După ce-am închis, m-am gîndit s-o sun pe Angus. Telefonista m-a anunțat însă că nu poate promite legătura înainte de cincizeci sau șaizeci de minute. M-am îmbrăcat pe îndelete, am fumat cîteva țigări, am comandat un gin, am făcut un tur pe Ramblas, am cumpărat ziarele de seară, le-am citit în hol. Aproape de nouă, sosi și Emilio, nădușit tot.

— Iartă-mă că am întîrziat. N-am avut timp nici măcar să te anunț. — Se lăsă să cadă în fotoliu. — O cafea, te rog.

— Și mie mai adu-mi un gin. Dar ce s-a întîmplat ?

— Pur și simplu, nu pot să lipsesc de la birou. Asunción crede că e o manie a mea, că așa vreau eu să-mi amărăsc viața. Dar nu-i așa. Ascultă, spune-i că nu pot să vin, înțelegi ? Că pînă în trei sau patru zile nu mă întorc.

— Atît de multă treabă ai ?

— Treabă ? Explică-i tu, că eu mîine îi dau un telefon. Să nu fie neliniștită, că stau bine acasă, să aibă grijă de copii. Pleci acum ?

— Da..

— E tîrziu. De ce nu te culci acum, și pleci mîine devreme ? Mîine la șapte trebuie să fiu la birou. Nu, nu pot să lipsesc.

— Prefer să conduc noaptea, fiindcă nu-i atît de cald.

— Totul s-a îngrămădit, probleme nerezolvate, cereri nesoluționate... Îți spun că atunci cînd semnez ștatele, aprob un furt. Din propriii mei bani !

Noaptea era senină. Prin geamul deschis, acum că ieșisem din oraș, pătrundea un vînt rece. M-am oprit la un restaurant să iau o omletă, un cîrnat și o sticlă de bere. Cînd m-am așezat din nou la volan, parcă nu mai eram atît de obosit. Șoseaua, kilometri la rînd, șerpuia pe malul mării, uneori la același nivel, alteori la piciorul falezei. La ieșirea dintr-un orășel, m-au oprit niște agenți de circulație, să-mi verifice actele. Circulau numeroase automobile și camioane, în amîndouă direcțiile.

În apropiere de orășelul lui Angus, am părăsit șoseaua principală. Străzile erau pustii. M-am oprit într-un loc întunecos, de unde puteam vedea conturuile vilei. Fumam fără grabă, aproape adormit. Dacă Angus nu desfăcuse pachetul, dulciurile cumpărate pentru pescari s-or fi uscat. Apoi, mi-am dat seama că mă gîndeam la Elena, la planurile lui Foz, și că setea mă chinuia. Cu farurile stinse, am întors.

Abia mi-a ajuns benzina pînă la Velas Blancas. Tălpile pantofilor scrîșniră pe pietrișul aleii. Mirosea a pămînt reavăn. Bîjbîind prin vestibul și prin coridor, m-am dus la bucătărie. Cînd am aprins lumina, niște puncte întunecate o porniră fugind pe jos ; apoi se imobilizară. Sîngele mi-a năvălit în față și cîteva secunde n-am știut ce să fac. În cele din urmă, am cău-

tat o mătură dar, înainte de a apuca s-o ridic, gîndacii dispărură printre crăpăturile dintre lespezi, pe jos și prin pereți.

Am băut apă cu lăcomie. Somnul, oboseala, chiar și senzația de confort îmi fuseseră spulberate într-o clipită de vederea gîndacilor. Am ieșit în grădină. Furia îmi creștea, înverșunîndu-se, la gîndul că în casa mea cea nouă, care mă costase atîția bani, mișunau gîndacii. A trecut mult pînă mi-am amintit că mai există și insecticide.

34

Claudette tocmai îmi oferise un Martini. De pe verandă, îi vedeam pe zidari, închizînd spărtura zidului care ne despărțea de grădina lui Amadeo. Dora apăru pe stradă. La jumătatea aleii, începu să vorbească.

— Omul acela... S-a întors omul acela, Javier.

— Dar ce vrea ? întrebă Claudette.

— Amadeo, care l-a văzut venind, l-a luat la el acasă. Dar pe tine te caută. Grăbește-te. Mă duc pe plajă să-i adun pe copii.

— Liniștește-te, Dora.

— Așteaptă-mă, te însoțesc, și Claudette coborî treptele spre Dora.

Din două înghițituri, mi-am golit paharul. Am pornit, cu pas liniștit. Un nor de praf alb îi învăluia pe cei trei muncitori, acoperind pămîntul și iarba. Din partea cealaltă, prin mijlocul străzii, Rafael se îndrepta spre casă.

Cînd am intrat în living, Julio se ridică.

— Bună ziua, don Javier. Vreau să vă cer o favoare.

— Atunci, eu vă las.

— Nu, spuse el, întorcîndu-se spre Amadeo. Din partea mea, puteți rămîne.

— Ia loc... Te ascult.

— Știu că ați vorbit cu superiorii mei. — Își potrivi ochelarii. — E normal. Dar n-am urmărit niciodată să vă incomodez mai mult decît era necesar. Am cerut citațiile acelea. Dar e normal ca dumneavoastră să nu fi așteptat fără să faceți nimic. Dacă aveți timp, eu...

— Am timp.

— Acum două zile, sîmbătă, v-am cerut să mă lăsați să vorbesc cu copiii. Dar ați refuzat.

— Întocmai, zise Amadeo.

— Și încă e necesar să vorbesc cu ei.

— Mi-e teamă că...

— Scuzați-mă, — și zicînd aceasta, mușchiul de pe obrazul stîng începu să-i tremure. — Am să vă spun ce vreau să-i întreb pe copii. Și cum am să procedez, dacă sînteți de-acord.

— Bănuiesc că dorința dumitale de a-i interoga pe copii nu este lipsită de temei. Totdeauna am bănuit-o. Pe de altă parte, n-am intenționat niciodată să-ți pun piedici în activitatea dumitale. Respect mult ceea ce faci. Ba mai mult, o admir. Știu că te îngrijești de liniștea noastră a tuturor, riscînduți-o pe a dumitale. Și mă tem că nu pentru o leafă prea mare — inspectorul dădu din cap, cu un surîs vag. — Dar dumneata n-ai copii.

— Nu, n-am copii, domnule.

— Dacă ai avea... Copii mici, ca ai noştri. Ai proceda şi dumneata la fel ca noi. Sînt dispus să te ascult, acum şi oricînd mai doreşti.

— Mulţumesc. — Îşi drese glasul, în timp ce îşi împreuna vîrfurile degetelor. — V-am mai explicat că toţi cei implicaţi în acest caz şi-au menţinut de fiecare dată primele declaraţii. Dar că există un fapt pe care nici una din acestea nu-l justifică. Fata — ridică puţin glasul — era beată. În barca pe care au închiriat-o în sat, au continuat să bea. Şi chiar acolo a şi murit. Ceilalţi s-au speriat, au lăsat-o pe plajă şi au fugit. Bine... Nimeni din sat, nici de la camping, absolut nimeni, n-a trecut toată ziua pe plajă. Copiii dumneavoastră au fost cei care au descoperit cadavrul. Fata era despuiată. Ceilalţi spun că au lăsat-o îmbrăcată. Ba mai mult, spun că avea şi o poşetuţă cu bani şi acte.

— Ascultă ! strigă Amadeo. Copiii nu sînt hoţi.

— Eu n-am spus că...

Amadeo se ridică în picioare şi străbătu camera, aproape împiedicîndu-se de un scaun.

— Ba da ! Ai insinuat că copiii au jefuit-o pe femeia aceea. Că i-au luat geanta, hainele. E ridicol ! Nişte fiinţe care n-ar ridica un ban de pe jos— să despoaie un cadavru.

— Atunci, cine a făcut-o ?

— Ce ştiu eu ! Cei care au omorît-o...

— Nimeni n-a omorît-o.

— ... sau pescarii, ca s-o jefuiască. Da, ei au făcut-o ! Chiar că aveau motive să fure, morţi de foame cum sînt, aceşti feciori de...

— Au negat tot timpul, şi am convingerea că nu mint.

Amîndoi îşi răcneau mai departe ipotezele. Julio, în picioare, îşi desfăcuse chiar cravata şi se descheiase la gulerul cămăşii. În vestibul, Rufi şi Leles ascultau. Fetiţa, ţinîndu-se de fusta lui Rufi, sugea o caramea lipită de un beţişor. Amadeo şi poliţistul tăcură amîndoi cînd am ieşit din încăpere. M-am oprit pe verandă, încă neştiind ce să fac.

— Rufi.

— Da, domnule.

— Spune-i lui Leoncio sau Rafael să golească imediat piscina.

Mîna inspectorului pe braţul meu mă reţinu cu blîndeţe.

— Mulţumesc, zise el.

— Amadeo, trebuie să-l găseşti pe Joaquín.

Nu era acasă la el, nici pe plajă. Într-un sfert de oră se organiză căutarea lui. Eram leoarcă de năduşeală cînd am ajuns la piscină, al cărei nivel cobora. Santiago sonda pe fund. Le-am liniştit pe femei. Andrés, în pijama, rîdea de vorbele Martei, care-i povestea ce se întîmplase. Ernestina şi cu mine o pornirăm spre sat cu motoreta. Amadeo şi cu Rafael, în furgonetă, se îndreptară spre oraş. Luisa şi cu Karl urmau să cutreiere pe ţărmul mării.

— Dar cum o fi aflat că sîntem pe urmele lui ?

— E şiret ca o vulpe. Şi are conştiinţa încărcată. Adulmecă ce se întîmplă. Mîine-poimîine o să fie un adevărat vultur în afaceri, dacă nu sfîrşeşte mai înainte la puşcărie sau zdrobit de un copac.

— Nu vorbi aşa, Javier.

— Lasă-mă să cobor aici.

Ernestina se întoarse în staţiune, iar eu am început să urc prin crîngul de pini. Din cînd în cînd, mă odihneam, leoarcă de sudoare. La ora două, m-am întins la umbră. Oboseala mă împiedica să-mi amintesc de discuţiile cu Joaquín din ultimele două zile, de incursiunile lui, de ascunzătorile lui. Am mai hoinărit vreo jumătate de oră şi, în cele din urmă, m-am hotărît să cobor. Am ajuns pe la jumătatea după-amiezii, prăfuit, murdar, cu gura uscată. Piscina nu mai avea nici măcar jumătate de metru de apă, în partea cea mai adîncă.

— N-a apărut, îmi comunică Marta. Şi nici n-au găsit nimic.

În living, femeile stăteau de vorbă. Fumul ţigărilor se învolbura în aerul liniştit, iar mesele şi poliţa căminului erau pline de farfurii, ceşti, pahare, sticle. În timp ce beam un pahar de limonadă, Elena îmi aruncă o privire. Cearcănele şi faţa nefardată scoteau în relief pometii ei arşi de soare.

— Nu fi îngrijorată. Cel mai tîrziu la căderea serii o să apară.

— S-a dus şi Andrés să-l caute, e foarte îngrijorat.

M-am aplecat la o gură de apă din grădină şi mi-am răcorit capul şi pieptul. În liniştea după-amiezii senine, valurile lingeau leneşe plaja. Am auzit-o pe Rufi strigînd, şi am luat-o la goană pe cărare în sus.

— L-au găsit domnul Santiago şi domnişoara Ernestina. Pe cîmp.

— Dar e bine, sănătos ?

— Da, domnule. Slavă Domnului ! A adormit la umbra unor tufişuri. Acum nu vrea să spună nimic.

Am luat-o din nou la fugă, cu un ultim efort. Don Antonio se îndrepta spre casă.

În încăperea plină de oameni, inspectorul, separat de ceilalţi, se rezema de şemineu. Aşezat pe marginea divanului, Joaquín mînca un sandviş cu şuncă. Mi-am croit drum şi, atunci, toţi tăcură.

— Se pare că ai făcut o excursie frumoasă, am spus şi m-am aşezat lîngă el. Nu m-ar mira ca părinţii tăi să se îmbolnăvească din cauza ta. Nu te gîndeşti niciodată la părinţii tăi, cînd umbli hai-hui ? — Încetă să mai mestece ; avea fruntea încruntată, cînd i-am trecut o mînă prin părul răvăşit. — Ascultă, acum trebuie să spui unde ţii hainele pe care i le-ai luat femeii aceleia.

— Pîrîcioşii ăştia, au născocit totul !

— Nici unul dintre ei nu te-a trădat.

— Sînt nişte pîrîcioşi ! Şi-au călcat jurămîntul.

Enrique şi fetiţele izbucniră în plîns. Asunción încercă să-i liniştească.

— Vai, dacă ar fi aici tatăl vostru...

— Tăceţi din gură.

— O să vedeţi voi, cînd o să afle.

— Taci, Asunción. Ascultă, Joaquín, nu-i adevărat, nu te-au...

— Ba da, e adevărat zise Andrés. Ei au spus totul, pentru că sînt nişte copii cinstiţi. Numai fiul meu se încăpăţînează să nege evidenţa, cu toate că asta o necăjeşte pe maică-sa, iar pe mine mă face să-mi crape obrazul de ruşine. Dar adevărul e că i-au luat hainele.

— N-am spus că-i minciună, zise el lăsînd sandvişul din mînă.

— Ai făcut tu asta, Joaquín ?

— Da, am făcut-o. Şi eu sînt cinstit.

— De ce ? — Andrés se aşeză pe locul de pe care mă ridicasem şi-l cuprinse pe Joaquín cu braţul de după umeri. — Tu, care eşti şeful bandei, ai avut ideea, nu ?

— Mai întîi am văzut poşeta. Dar nu i-am luat banii, nici nimic altceva. Aştia nu ştiau cum e făcută o femeie. Ziceau că femeile sînt la fel ca bărbaţii. Eu le-am spus că nu.

— Zi-i mai departe.

— Odată, am văzut o poză. Şi-apoi, aşa puteam să am şi eu o comoară. Am jurat cu toţii să păstrăm taina. — Enrique izbucni şi mai tare în plîns, în braţele Dorei. — Am tăiat pînza cu briceagul meu. Numai pe aceea care nu putea fi scoasă. Dar eu n-am călcat jurămîntul.

— Bine, Joaquín, dar unde ţii comoara ?

Se smulse de sub braţul lui Andrés, dar privirea nu i se desprindea de pe faţa mea. O privire lungă, rugătoare, temătoare.

— Da, ştiu unde e. Chiar tu mi-ai spus-o, acum cîtva timp.

— Javier, te rog, zise Elena.

— În ziua cînd mi-ai arătat ascunzătoarea ta, lîngă gard. Vizuina ta. Trei scaune de răchită stricate, o masă din pietre şi nişte lăzi de cutii de lapte condensat. Vezi că îmi amintesc ? — Făcu cîţiva paşi şi ca să mă poată privi, îşi întoarse capul. — Dar n-am de gînd să spun nimic. Tu va trebui să mărturiseşti singur locul unde-ai ascuns comoara. Eu n-o să te trădez.

— Joaquín, Javier are încredere în tine.

Stătea cu degtele înlănţuite, strînse la piept, şi mîinile îi tremurau.

— Minte ! Nu ţine minte nimic, nu ţine minte unde i-am spus că păstram planul comorii. — Lacrimile îi umpleau ochii. — Dacă şi-ar fi amintit, ar fi spus-o.

— Dragul meu...

— Lasă-mă !

Umerii îl trădau după cum se zguduiau, că încerca să-şi înăbuşe suspinele. Trecu printre cei ce umpleau camera, orb parcă, cu paşi şovăitori, spre un loc pe care părea să-l fi uitat. Inspectorul îi ieşi în întîmpinare şi-l luă în braţe.

— Ești un băiat curajos. Am să-i scriu șefului cel mare peste toată poliția că ești băiatul cel mai curajos din Spania. Dacă nu plîngi.

— Nu plîng.

— Îmi plac bărbații curajoși ca tine. Auzi, să mori de rîs, nu alta, cum m-ai ținut mai mult de-o lună tot căutîndu-ți comoara.

— E în camera cu mobile vechi, în sacul de voiaj al mamei.

Elena scoase un țipăt ascuțit.

Deasupra asfințitului, care aprindea cu violet coroanele copacilor, iradia o strălucire galbenă. Mi-am dat seama că mă urmaseră, cînd Ernestina se agăță de brațul meu ; Amadeo, în dreapta, îmi oferi o țigară.

— Hai să facem un tur, zise Ernestina.

Casa rămînea în urmă, cu luminile de curînd aprinse, cu murmurul glasurilor, cu lacrimi și strigăte. Ne-am îndepărtat pe șosea pînă cînd se întunecă. La întoarcere, ne iluminară farurile de la mașina inspectorului. Amadeo și Ernestina vorbeau despre copii, despre căldură, și mărturiseau ce ghiciseră și ce nu în timpul zilei.

— Vă mai amintiți, vorbi Amadeo, ce supărat a fost Emilio cînd și-a dat seama că puștii văzuseră o femeie goală ?

— Și că Javier le explicase anatomia femeilor. Sigur că-mi amintesc.

— Ei, și-o să vezi ce-o să fie cînd o să afle că, de fapt, copiii au dezbrăcat-o pe moartă. O să-i țină pînă în decembrie numai cu pîine și apă.

— Și pînă la urmă, întrebă Ernestina, s-a aflat ceva despre familia sărmanei nenorocite ?

— Nu, am mințit eu. Poate că nici nu avea familie.

— Uite-i, sînt în casă.

Scaunele fuseseră puse la cîțiva metri de portalul iluminat. Marta pregătea băuturile. Claudette, așezată picior peste picior, își legăna pantoful pe vîrful degetelor.

— Îți dai seama, Luisa, zise Andrés, ce bine ai făcut că ai rămas ? La Zarauz nu te-ai fi distrat atît.

— Andrés, ești un tip grozav. — Luisa îl sărută pe frunte. Mă dau în vînt după oamenii care au simțul umorului.

— Nu, mulțumesc, Marta.

— Cum, Andrés, nu bei ? Asta înseamnă că mîine e ziua ta de mers la doctor.

— Nu, zise Andrés. Numai că vreau să stau puțin lîngă Joaquín. Mai tîrziu, cînd s-o întoarce.

Tolănit în balansoar, mi-am rezemat capul pe pernele de pe spătar. Mă simțeam murdar și mă dureau tare de tot șalele.

— Mulțumesc.

Sticla paharului era rece, ca o mîngîiere. După prima înghițitură, nostalgia fără leac care mă apăsa se mai risipi. La urma urmelor, Angus nu era decît o tîrfă, pe care o puteam întîlni la Madrid oricînd aș fi avut chef. La iarnă. După a doua înghițitură, mi-am dat seama că era gin.

— Mai e mult pînă la iarnă ? am întrebat, fără să-mi dau seama ce spun.

Hohotele de rîs ale celorlalţi mă făcură să deschid ochii.

35

Rufi îmi dădu legătura în birou.

— Ce faci ? mă întrebă Elena.

— Lucrez de două ceasuri. Dar tu ?

— Sînt complet singură. Nu vrei să cobori pe plajă ?

— Ba da, cred că da. — Rîserăm amîndoi. — Cred că ies imediat.

Enrique era aşezat pe treptele verandei.

— Nu-mi place să te văd dus pe gînduri, aşa, ca un prost.

— N-am nimic de făcut. — Se ridică în picioare şi mă urmă.

— Du-te să te joci.

— Mergi pe plajă ?

— Da.

— Mă laşi să vin şi eu cu voi ?

— Cu cine ?

— Cu voi. Pe „Marta".

— Ah, sigur — m-am uitat la ceas, — foarte bine. Dar mai e o jumătate de oră. Înainte de douăsprezece nu plecăm. Aşteaptă-mă pe plajă, pînă trec pe la unchiul Andrés.

— Unchiul Andrés a plecat cu Joaquín devreme de tot. Să-i cumpere jucării.

— Oricum, aşteaptă-mă pe plajă. Ai putea să dai o mînă de ajutor la pregătirea bărcii.

Am zăbovit în colţ, pînă cînd Enrique dispăru la capătul străzii. Fluieram, în timp ce urcam prin mijlocul drumului. În susul străzii, umbrele copacilor închipuiau tot felul de pete întunecate pe asfalt, pe pămînt, pe iarbă. Elena mă aştepta pe verandă. De cum am închis uşa de la living, ne-am sărutat.

— Te simţi bine ?

— Da. — M-am aşezat pe canapea. — Dar tu ?

Elena îmi aduse suc de fructe. Nu mă îndoiam că îşi pusese dinadins rochia aceea cu spatele gol.

— Eu, foarte bine. Andrés a plecat cu Joaquín pentru două sau trei zile, ca să-l mai distreze. Te duci pe mare ?

— Da. Cum se simţea Joaquín azi-dimineaţă ?

— Emoţionat la gîndul călătoriei. O să-i treacă repede bosumflarea. Ai lucrat într-adevăr ?

— De două ceasuri. M-am sculat, m-am aşezat la birou şi nu m-am mişcat pînă m-ai sunat tu. Erau mormane de scrisori care aşteptau răspuns.

— Dacă n-ai nimic împotrivă... zise şi luă sticluţa cu ojă. La ce oră plecaţi ?

— La douăsprezece — cel puţin aşa mi-a spus Amadeo. Am chef să pescuiesc, să mă scald în largul mării. De ce nu vii cu noi ?

— N-o să am timp. — Ridică puţin jaluzelele, ca să intre mai multă lumină. — Voi o să vă întoarceţi foarte tîrziu. E bun sucul ?

— Foarte bun.

Văzută din profil, în raza de lumină ce străbătea penumbra, Elena părea mai tînără. Îşi apleca faţa spre unghii, mişcîndu-şi aproape imperceptibil capul. După ce am să termin sucul, am să mă scol să-i sărut rotunjimea umărului, unde carnea se boltea în arcuirea spatelui.

— Uitasem cît de frumoasă eşti.

Mă privi cîteva clipe, surîzătoare. ...Nimeni din sat nu-mi mărturisise că le închiriase tinerilor acelora o barcă... Probabil că Angus îmi va scrie într-una din zile... Elena îşi cerceta unghiile care străluceau, roşii, la vîrfurile degetelor întinse. Afară, pămîntul pîrîia de căldură, de parcă nisipul sau răşina ar fi dat în clocot...

— Trebuie să mă ierţi, zise ea coborînd braţul.

Intonaţia banală a glasului mă dezorientă.

— Te iert.

— Ştiu că m-ai iertat. Dar trebuia să-ţi cer iertare pentru că în ultimele zile nu m-am purtat bine cu tine.

— Elena, uită zilele astea. Totul e iar ca mai înainte.

— Îţi duceam dorul, zise ea ridicîndu-se, şi din cauza asta mă simţeam nervoasă, proastă şi, mai ales, neajutorată. După cum ştii, sînt obişnuită — înaintă încet, ocolind masa, cu braţele întinse — să nu gîndesc. De multă vreme, tu eşti

cel care gîndeşte pentru amîndoi. Şi, deodată, a trebuit să-mi rînduiesc singură treburile.

Îngenuncheată pe divan, se sprijini cu braţele de umerii mei.

— Ţi le-ai rînduit bine.

— Ai dreptate, trebuie să uit. — Alunecă într-o parte, în timp ce eu o strîngeam de mijloc. — Ai grijă să nu te pătezi cu ojă — braţele ei paralele mă strînseră pe după gît. — Mă iubeşti ?

— Fireşte că te iubesc. Sună puţin cam caraghios aceste declaraţii, nu-i aşa ? — Îşi frecă nasul de obrazul meu. — Pentru mine, desigur. Tu eşti încă tînără.

— Oh, şi tu nu ?

— Nu atît de tînăr, să zicem. Sînt momente cînd recunoşti că nu mai ai energia pe care o aveai la douăzeci de ani. Asta mi s-a întîmplat mie.

— Prostii !

— Lasă-mă să-ţi fur o sărutare.

După aceea, ea se desprinse de mine, şi rămase mult timp cu pleoapele coborîte peste ochi, cu o expresie care îmi amintea de o seară ploioasă.

— Îţi aminteşti de o seară, cînd ploua tare şi aşteptam... ?

— Să ştii că nu-mi place să te aud vorbind de bătrîneţe. Iartă-mă, ce spuneai ?

— Nimic. Dar înţelege, Elena, că-i doar o glumă, o minciună. Niciodată nu m-am simţit mai puţin bătrîn.

— Nu-i o glumă, de ce să nu fim sinceri ? Îți spui că te-ai întors acasă fiindcă nu mai ești tînăr. Este adevărat sau nu ?

— Nu.

— Nu, nu și nu ! Te-ai întors pentru că ești bărbat. Un bărbat adevărat.

— Elena, iubito, asta se cîntă în vodeviluri.

— Acum mă iei peste picior.

— Sînt foarte încîntat. Ascultă — și mi-am pus mîinile pe fusta ei — să vorbim serios. Spui că înainte gîndeam eu pentru tine, și s-ar putea să fie adevărat. Dar tu prețuiești prin tine însăți, pentru că singură ai știut ce să faci. Da, ar fi bine să discutăm pe față totul, cum am făcut-o întotdeauna.

— Javier...

— Ai făcut foarte bine că nu ți-ai părăsit soțul pentru mine, Elena. Pentru că tu știi cum e viața, cum trebuie s-o trăiești, ai știut chiar și atunci cînd eu am uitat. M-am întors, pentru că dacă nu sînt cu ai mei, atunci cu cine să fiu ? Și îmi place să fiu cu ai mei, crede-mă. Mai ales acuma, cînd nu mă mai consider părintele salvator al lumii, am încheiat, rîzînd.

— Oh, ce emoționant era tot ce spuneai și, la urmă, strici totul cu glumele tale. Te iubesc mult.

— Eu pe tine... Lasă, aici în orice moment poate să intre cineva și... Mi-e cumplit de dor

de tine, cu dobîndă pentru timpul cît mi-ai lipsit.

— Cu sută la sută.

În picioare, lipită de perete, o țineam strîns, sufocat de mireasma ei, de atingerea cunoscută a părului ei, în lumina pe care jaluzelele o descompuneau în fîșii.

— Oh, tu, tu, tu — și i-am împins trupul. — E nevoie de puțină judecată. Hotărăște-te să vii cu noi pe mare.

Mă însoți pînă în grădină ; pășeam ținîndu-ne de mînă. Am pornit spre țărm, căutînd locurile umbroase, dar eram lac de sudoare. La începutul aleii, m-am oprit să examinez anunțul pus de curînd, cu vopseaua neagră, care încă nu se uscase. TRECEREA OPRITĂ. DRUM PARTICULAR. Înainte de a ajunge pe plajă, mi-am scos cămașa. Amadeo și Santiago stăteau pe punte, aplecați peste motorul bărcii care era trasă pe nisip. Copiii alergau în urma mea, în timp ce-mi scoteam sandalele. Am intrat în apă, care era neobișnuit de rece, și am înotat cîteva minute.

Dora fixa țărușii cortului, ajutată de Asunción și de Luisa.

— O să întîrziem cu ieșitul în larg, zise Santiago.

— Cînd vreți voi, nu mă grăbesc. — Nisipul îmi ardea tălpile picioarelor. — Bună, Asun. Te-a sunat Emilio ?

— Ah, Javier, sînt foarte mulțumită. Azi-dimineață am vorbit cu el mai bine de un sfert

de oră. José, pune-ţi pălărioara ! Ai să faci o insolaţie.

— Hai, aşază-te aici.

— Lasă, Dora, vreau să stau puţin la soare. Îmi dai un prosop ? — Don Antonio ridică ochii de pe ziar. — Mulţumesc. Apa e foarte rece.

— José ! José ! Nu staţi pe mal, fiindcă apa e foarte rece.

— Da' de unde rece !

Am întins prosopul lîngă cortul lui don Antonio, am pus ţigările şi chibriturile în punga de plastic şi m-am întins. Cămaşa lui don Antonio avea imprimat pe spate un palmier uriaş. Sub borul pălăriei, sudoarea îi lăsa pe frunte încă un cerc. În plin soare, Claudette îşi instala şevaletul.

— Ce-aţi păţit ? Dacă vreţi, vă ajut.

— Blestematele astea de bujii, ca totdeauna.

Enrique sări în sus, sprijinindu-se de umerii lui Santiago.

— S-au întors Juan şi băiatul ? întrebă Amadeo.

— Motorul ăsta... mormăi don Antonio. Într-o zi o să vă lase în pană.

— Dacă zgîrcitul de Amedeo i-ar fi pus motorul acela de doisprezece cai...

— Am avea nevoie de o canoe, ca să facem schi nautic, zise Marta.

Don Antonio îşi ridică ochii pe deasupra ziarului.

— Ce se mai întîmplă în lume ? l-am întrebat eu.

— Eh, războaie, revoluţii, accidente, nebunii... Lumea şi-a pierdut minţile.

— Cît te-am aşteptat, Ernestina ! zise Claudette.

— Aici e linişte şi pace, am zis eu, împreunîndu-mi mîinile pe sub ceafă.

— Da, aici e altceva. — Don Antonio împături ziarul, după ce mi-l oferise cu un gest. — E o vreme splendidă, copiii se joacă, femeile şuşotesc şi noi ne odihnim. Ce minciună că totul merge rău, după cum spun nemulţumiţii şi rataţii. Te îmbolnăveşti citind ziarul. — Don Antonio scoase un roman poliţist de sub scaun, unde se îngrămădeau pungi, sticle, un şervet. — Spuneai că e rece ?

— Foarte rece.

M-am întors pe partea cealaltă. Ernestina, cu mîinile în şolduri şi picioarele depărtate, îşi arcui spatele, în timp ce, de sub ochelarii negri, privea, nemişcată, marea.

— Ce faci, pozezi la soare ?

— Las-o în pace, zise Claudette. Numai zece minute, frumoaso.

— Bine, bine, sînt de acord. Leles ! dă-mi cu puţină cremă pe spate.

Nisipul avea o aromă caldă, acră. Fruntea îmi era udă sub braţ. Vedeam plaja cu un singur ochi, într-o pîclă de lumină în mişcare, plină

uneori de pete roşietice. Printre picioarele Ernestinei, o observam pe Claudette care, cu paleta în mînă, ba se apleca peste tablou, ba se dădea înapoi. Luisa fugea după Leles. Mi-am întins picioarele, lăsîndu-mi muşchii moi.

— Era şi timpul, omule! Strigă Amadeo.

Veneau încet, cu pantalonii suflecaţi pînă aproape de genunchi, cu cămăşile legate într-un nod deasupra buricului, în faţă Juan şi, la cîţiva paşi în urmă, băiatul... Scrisoarea lui Angus va sosi cu siguranţă înainte de a mă decide, într-o zi, să mă reped în oraş... Juan mişcă o mînă spre barcă. Mi-am aplecat fruntea şi am închis ochii. Apoi, un miros rînced, ca de lemn putred, mă ameţi o clipă. Pe deasupra nisipului plutea un norişor de praf.

— Ascultă, i-ai făgăduit cumva lui Rufi că-i mărim leafa ? mă întrebă Dora.

— Nu-mi amintesc. — M-am tîrît pe burtă, pînă în umbra cortului. — Dar măreşte-i-o, dacă ţi-a cerut-o.

Mi-am tras prosopul sub piept.

— O să te zgîrii de nisip, îmi atrase atenţia Dora, îndepărtîndu-se. La cine e colacul de cauciuc ?

— Amadeo, de ce nu beţi ceva ?

— Dă-mi colacul pentru tanti Dora.

— Cum o să se cheme tabloul tău, Claudette? am întrebat-o.

— Nu ştiu la ce oră o să ieşim în larg, oftă Amadeo, sărind afară din barcă. Enrique, du-te să aduci bidoanele de apă. Să te ajute şi José.

— Nu are titlu.

— Peisaj cu sirenă, zise Luisa.

Mi-am apăsat buzele pe braţ. Singura mireasmă pe care o mai simţeam acum era a pielii mele.

Lector : MIHAELA CIUNCAN
Tehnoredactor : VICTOR MAŞEK

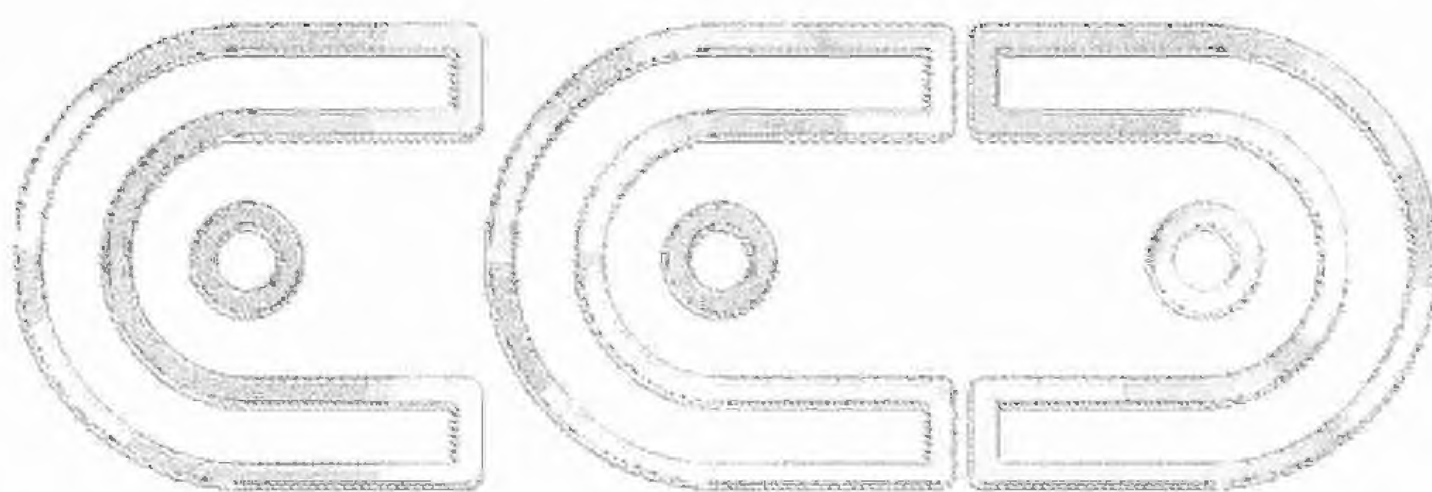
Bun de tipar : 21.10.1981.
Coli tipar 14,5.

Combinatul poligrafic „Casa Scînteii",
Piaţa Scînteii nr. 1, Bucureşti,
Republica Socialistă România

Scanare și prelucrare digitală

de

Anonim

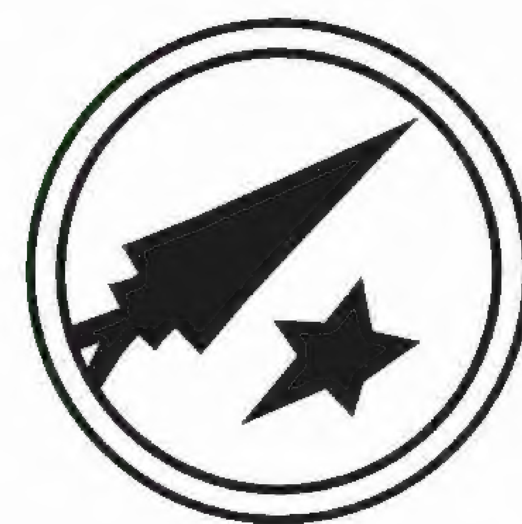

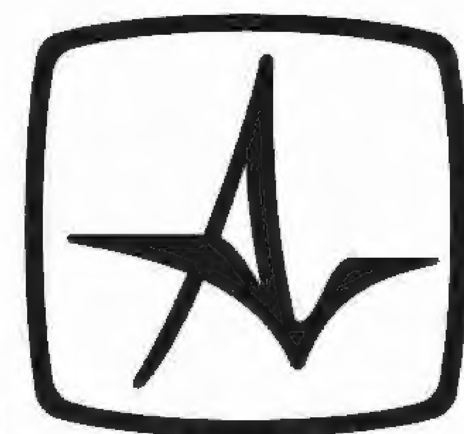

și

CAT Graur

Antwerpen

2024